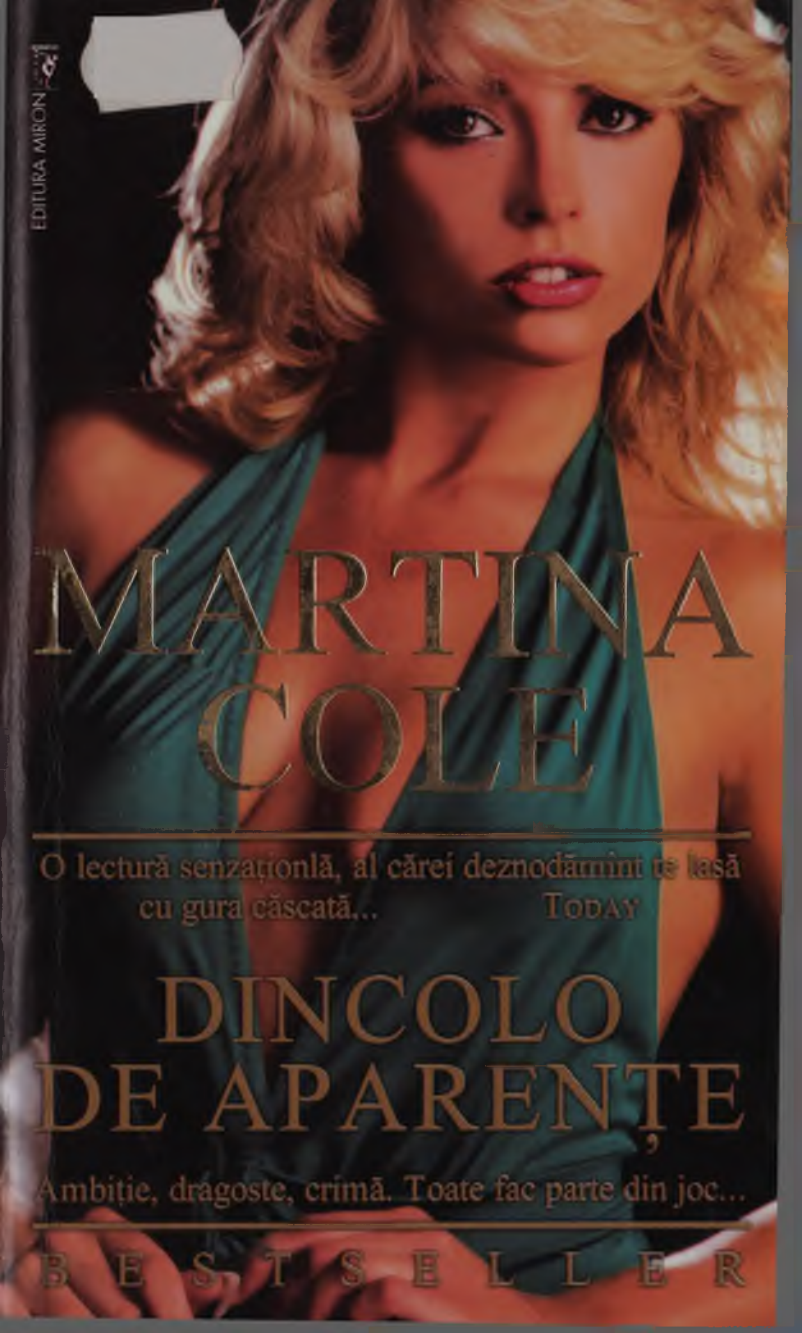
EDITURA MIRON
MARTINA COLE
O lectură senzaţională, al cărei deznodământ te lasă cu gura căscată... TODAY
DINCOLO DE APARENŢE
Ambiţie, dragoste, crimă. Toate fac parte din joc...
BESTSELLER

Martina Cole

Dincolo de aparențe

TO KNOW

© copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

Martina Cole

Dincolo de aparențe

Traducere: Mihnea Columbeanu

ISBN 973-86600-5-x

Prolog

Cînd Joanie Brewer deschise uşa, primul lucru pe care-l văzu fu uniforma de poliție. Încercă zadarnic s-o închidă, aşa cum făcuse de atîtea ori.

Piciorul mare care se propti pe preşul ei o făcu să ofteze.

– Nu-i aici, adineaori a ieşit. Dar toată ziua a stat cu mine, aşa că, indiferent pentru ce-l căutați, n-a fost el.

– Joanie...

Ofițerul în civil o privi cîteva secunde, înainte de a-şi coborî privirea spre picioarele ei mici, încălțate în pîslarii vechi şi scîlciați: pene de struț roz şi tocuri de plastic tocite. Fața ei drăguță arăta aspră în lumina crudă a becului din hol.

Părul blond decolorat îi era adunat în creştet, iar trăsăturile ascuțite o făceau să pară aproape feroce. Fără machiajul obişnuit, Joanie arăta mai vîrstnică decît era – arăta aşa cum era: uzată, istovită.

Numai ochii ei albaştri trădau o oarecare emoție. Erau dezolați. Ştia de ce veniseră. Şi nu voia să audă ceea ce aveau să-i spună, deşi ştia că n-avea încotro.

– Îmi pare rău, Joanie dragă, putem intra? întrebă polițistul în civil – detectiv inspector Baxter.

În timp ce deschidea larg uşa zgîriată şi ciobită, toată atitudinea i se schimbă.

– Atunci, să terminăm mai repede, ce zici?

Nici unul dintre cei trei n-o putea privi. O poliţistă brunetă, cu sîni înalţi şi cu o expresie disprețuitoare pe față, o luă uşor de braţ, numai pentru a fi respinsă cu atîta putere, încît aproape îşi pierdu echilibrul.

Atmosfera era încărcată. Nici unul dintre ei nu dorea să se afle acolo şi cu toţii ştiau că nu erau doriţi.

În camera din față, Jimmy avu uşoara satisfacție de a vedea pe chipurile lor o expresie şocată. Casa era sărăcăcioasă, dar de o curățenie exemplară. Cel mai mult îi surprinsese televizorul cu diagonala mare şi sistemul DVD ultimul răcnet. Zîmbind în sinea ei, spuse:

– Toate sînt cumpărate cinstit şi achitate. Am chitanțele în bucătărie.

Nimeni nu răspunse. Poliţista se uită printr-o uşă, văzu bucătăria şi porni într-acolo, spunînd:

– Eu fac un ceai, bine?

Din nou nici un răspuns. Joanie se aşeză şi le făcu semn celorlalţi să ia loc şi ei.

– Aţi găsit-o, nu-i aşa?

Detectivul Baxter dădu din cap.

Îşi stăpînea lacrimile şi totuşi nici unul dintre ei nu suporta s-o privească.

– E moartă, deci?

Acelaşi gest. Joanie îşi luă capul în mîini şi suspină sonor, un singur suspin, răguşit şi disperat, înainte de a face un efort să fie calmă. Ştergîndu-se la ochi, îşi înălță capul şi se uită prin cameră, înfruntîndu-şi emoţiile aşa cum făcuse toată viaţa.

A dracului să fie dacă avea să plîngă în fața unora ca ei. Ochii i se opriră spre o fotografie de pe consolă. Ultima fotografie de şcoală a Kirei, cu ochii albaştri lucind de veselie. Era o fetiță frumoasă, un copil drăgălaş, ultima născută a lui Joanie. Din flori, la fel ca şi ceilalți, şi mai dragă decît oricare dintre ei.

Joanie îşi auzea bătăile inimii în urechi şi, un moment, crezu că avea să leşine.

– V-am spus că n-o să fugă, dar n-ați ascultat o vorbă, nu-i aşa?

Era o acuzație.

– Fetița mea nu m-ar fi părăsit niciodată. *Niciodată*. Dar nici unul dintre voi n-a vrut să asculte.

Detectivul scoase o rochie de copil din geantă; era mică pentru o fată de unsprezece ani. Kira o moştenise pe Joanie. Scundă. Mignonă. Cîndva, rochia fusese albă cu floricele albastre. Acum era murdară. Joanie ştia prea bine ce se întîmplase cu fetița ei.

– Am găsit-o odată cu cadavrul. Trebuie să ne...

I-o smulse din mînă şi o ridică în dreptul feței, dar nu simțea decît mirosul murdăriei – al murdăriei şi al urii. Nu mireasma de flori şi soare a unei fete de unsprezece ani în pragul feminității. Un copil cu toată viața înainte. În minte o văzu pe Kira încă o dată, rîzînd şi glumind. Fusese o fată bună, uşor de crescut.

Ochii i se umplură de lacrimi, în acelaşi timp în care polițista aducea ceaiul. Oricît era de distrusă, Joanie se bucură că femeia luase cănile bune pe care le ținea pentru musafiri. Era important să aibă lucruri de calitate în jurul ei.

Mai ales acum. Îi vorbeau, le vedea gurile miş-

cîndu-se, dar nu auzea nimic. Tot ce auzea era vocea fetiței sale, în minte, chemîndu-şi mămica, iar mămica ei nu venea...

Se legăna, strîngînd la piept resturile rochiei şi şoptind la nesfîrşit:

– Copilaşul meu... copilaşul meu...

Unul dintre polițişti întrebă cu tristețe:

– Să chem doctorul?

Detectivul dădu din cap, sorbindu-şi ceaiul. Oricît de legendară la secție era Joanie Brewer, în acel moment nu mai era decît o femeie al cărei copil fusese asasinat bestial.

În mă-sa de ceai. Ar fi trebuit să aducă o sticlă de tărie, dacă nu pentru el, atunci pentru epava femeii din fața lui.

Nu mai era Joanie Brewer, prostituata, beția cu gură mare care dăduse naştere unei familii de infractori. Era o mamă zdrobită plîngîndu-şi fetița care fusese răpită de pe stradă, folosită, maltratată şi aruncată ca un gunoi.

Îşi termină ceaiul în tăcere.

Joanie tăcea, cu privirea în gol, iar detectivul ştiu că în ziua aceea n-aveau să mai afle nimic de la ea.

Într-un tîrziu, sosi doctorul.

CARTEA ÎNTÎI

„Doamnelor, doar puțin mai multă feciorie, dacă nu vă supărați."

Sir Herbert Beerbohm Tree, 1853-1917

„Afară cîinii şi vrăjitorii, şi curvarii, şi ucigaşii, şi închinătorii la idoli, şi toți cei ce lucrează cu ea şi iubesc minciuna!"

Apocalipsa, 22:15

Capitolul 1

Era cald, iar Joanie Brewer porni ventilatorul din micul dormitor şi mai pulverizã puţin deodorant. Patul dublu ocupa aproape toatã camera şi trebuia sã treacã peste el ca sã ajungã la masa de toaletã încãrcatã, ca sã-şi aplice un strop de *Benson & Hedges Light*. Mai trase şi o duşcã de vodcã şi Cola, acidul fãcînd-o sã rîgîie sonor.

Din dulapul ticsit hainele se revãrsau peste tot, iar mirosul de *Avon Musk* plutea dens prin aer. Nu avea nici un chef sã se ducã la muncã în seara aceea. Nu voia decît sã stea în faţa uşii, cu celelalte femei, la bãuturã, fumat şi bîrfã. Vara era frumos acolo, mai puţin duhoarea de gunoi stricat şi copii nespãlaţi; era aproape ca în strãinãtate. Dar, în fond, meditã ea, întotdeaua avusese o imaginaţie bogatã. Nu era chiar ca-n Tenerife!

Zîmbi pentru sine, aplicîndu-şi încã un strat de ruj nr. 7 roz zaharisit. Dacã în seara asta cîştiga bine, a doua zi avea sã-şi ia liber şi sã se distreze. Merita şi ea o pauzã.

Îl asculta pe Bob Marley cum cînta *No Woman, No Cry*, şi fredona încet, în timp ce continua sã-şi aplice machiajul gros, obligatoriu în meseria ei. În ultimul timp, avea grijã sã nu se uite prea atentã în oglindã; trecute vremuri cînd se mîndrise cu înfãţişarea sa. Viaţa o ajunsese din urmã, iar banii, de care cîndva nu dusese lipsã, acum abia dacã-i mai ajungeau. De fapt, dacã n-ar fi fost atît de leneşã,

poate s-ar fi gîndit să-şi ia o slujbă adevărată, deşi era cam tîrziu pentru aşa ceva; condamnările penale i-ar fi tăiat orice căi respectabile. Era un adevărat cerc vicios.

Oftă adînc şi trase iar din ţigară. Nici în cele mai nebuneşti vise nu se gîndise vreodată că aşa avea să fie viaţa ei, dar rezistenţa sa înnăscută o făcea să accepte acest lucru. În stare de repaus, arăta hăituită, cu ridurile mai pronunţate, dar încă se mai observau urme ale fetei drăguţe de odinioară. Dintr-o dată, privindu-şi imaginea reflectată în oglindă, îi veni să plîngă. În schimb, îşi termină băutura şi zîmbi forţat.

Aşa mai mergea. Dacă n-avea grijă, se speriau clienţii! O auzi pe Kira rîzînd în salon şi instinctiv zîmbi şi ea, deşi nu înţelegea ce vorbeau. Fiica ei cea mai mică era o fetiţă fericită, mereu rîdea şi glumea. Fiul ei, Jon Jon, intră în cameră cu încă o vodcă mare cu Cola.

– Dă-o pe gît, mami. Vrei să te salt?

Joanie clătină din cap.

– Mă duc cu Monika.

Băiatul rîse.

– Voiam să zic, vrei nişte valiumuri?

Joanie zîmbi.

– Din ce în ce mai rău, este? Nu, mulţumesc, şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu le-ai oferi-n stînga şi-n dreapta. Ai să te-alegi cu o captură, fiule, ţine minte ce-ţi spun.

Jon Jon nu răspunse. Era prea ocupat să se admire în oglinda mesei de toaletă.

Mama lui bău cu sete şi începu să tuşească.

– Ce mama dracu' ai pus aici, Jon Jon, carburant de rachetă?

– *Smirnoff Black Label*. Carty face rost de ea din docuri.

Sorbind din pahar, Joanie zîmbi.

– Exact ce-mi trebuia.

Spunea adevărul, deşi fiul ei nu ştia. Zîmbi şi el, iar Joanie îl privi minunîndu-se. Ştia cît de mult detesta Jon Jon munca ei şi totuşi îi aducea de băut înainte de a pleca de-acasă, încă de cînd avea nouă ani. Deşi colegii de şcoală îl ridiculizaseră tot timpul fiindcă maică-sa era o boarfă, o matracucă, orice epitet le venea oamenilor să-i atribuie, şi ura cu înverşunare ocupația ei, îi accepta necesitatea şi o respecta ca mamă.

– Ai să stai acasă pentru Kira, nu-i aşa? Adu-ți aminte, e rîndul Jeanettei să iasă.

Jon Jon dădu din cap.

– N-am nevoie să mi le repeți pe toate de-o mie de ori, mamă. Îmi fac datoria mereu, nu?

Ieşi din cameră cu demnitatea jignită a unui adolescent de şaptesprezece ani, care ştia mult mai multe decît propria lui mamă.

Indiferent ce se vorbea pe seama lui, era un băiat bun, chiar dacă numai Joanie îşi dădea seama. Poliția îl detesta; era primul suspect pentru orice se întîmpla în cartier. Cînd îl apuca, devenea îngrozitor, dar să-l fi văzut citind! Citea tot ce-i cădea în mînă şi, o, ce cuvinte cunoştea! Mîndria lui Joanie pentru fiul ei rătăcitor nu avea margini.

Se mîndrea cu toți copiii ei, în pofida lucrurilor care se spuneau despre familia Brewer, inclusiv despre ea însăşi. Ştia bîrfele şi le ignora. Nu încercau decît să supraviețuiască, la fel ca toată lumea, şi, fiind aşa cum era, Joanie se lăsa neafectată de majoritatea bîrfelor. Niciodată n-o deranjaseră sau,

cel puțin, așa dădea de înțeles, glumind pe seama meseriei sale, fiind mereu prima care o menționa și, astfel, devenind o legèndă la vreme ei. Mai era renumită și pentru că făcea față în orice încăierare, iar asta o ajuta. Cîrpise destule vecine de-a lungul anilor, astfel că oamenii îi știau de frică și se purtau cu ea destul de civilizat. Și de ce nu? Avea oricînd cîteva lire de dat cu împrumut și întotdeauna știa să le asculte necazurile. Mai putea și să țină secrete și cunoștea aproape toate bîrfele locale, precum și *adevărul* de la baza lor. Dar nu vorbea niciodată mai departe, știa că putea isca destule gîlcevi, dacă nu-și ținea fleanca.

Mai ținea și toate cataloagele, și toate femeile cumpărau de la ea, mai ales de Crăciun și la zilele de naștere, așa că mai cunoștea și situația financiară a fiecăreia. Tocmai din cauza asta avuseseră loc cele mai multe conflicte: pentru neplata datorilor. Joanie se mîndrea că nu datora un ban nimănui și nu-i plăcea ca oamenii să profite de bunăvoința ei.

Ghicea și în *Tarot*, contra unor taxe mici, ceea ce în sine era de-ajuns ca să-i ridice prestigiul în comunitate, pentru că toți voiau să știe *dacă* – sau, mai important, *cînd* – aveau să scape din cocina aia și cum urma să li se prezinte viața amoroasă în viitor. Întrucît pe-acolo majoritatea bărbaților rezistau doar cîteva săptămîni, ghicelile ei aveau mare căutare. Acest gînd o făcea să zîmbească. Femeile o uimeau, chiar și cele optimiste. Dar, în fond, așa cum știa ea însăși, altfel nu se putea.

Una peste alta, avea acolo mica ei nișă proprie și-i plăcea – cît de mult putea să-i placă ceva. Viața, după părerea lui Joanie, era așa cum ți-o făceai, iar

ea şi-o făcea pe cît de bună îi îngăduiau împrejurările. Fericirea, le spusese întotdeauna copiilor, nu era decît o stare de spirit.

Luîndu-şi pe ea o fustă mini neagră, strînsă pe şolduri, şi o bluză de mătase neagră, transparentă, îşi încălță pantofii cu tocuri imposibil de înalte şi intră în salon cu paşi țanțoşi, numai țîțe, parfum şi păr pieptănat pe spate.

– O, mami, ce frumoasă eşti!

Vocea Kirei tremura de admirație. Îi plăceau fardurile şi parfumurile, iar abundența lor o făcea pe mama ei să pară exotică şi orbitor de frumoasă în ochii celei mai mici fiice ale sale.

– Mulțumesc, iubito. Ți-ai primit banii, da?

Kira dădu din cap, continuînd să-şi soarbă mama cu ochii ei albaştri.

– Miroşi aşa de frumos...

– N-o să mai miroasă, cînd se va întoarce. O să miroasă a budă de bărbați din Soho.

Acest comentariu caustic îi aparținea Jeanettei.

Joanie zîmbi.

– Ai fost mult pe-acolo, nu-i aşa, iubito. Pari să cunoşti foarte bine locurile.

Jon Jon şi Kira rîseră. Joanie rîse cu ei, deşi comentariul o duruse, dar, ca de obicei, trecu peste el. Înțelegea mai bine decît oricine ce trebuiau să suporte zilnic copiii săi din cauza muncii ei şi era mai îngăduitoare. Îşi aprinse o țigară şi-şi aranjă părul cu un gest absent, privind pe fereastră să vadă cînd sosea Monika.

Ca de obicei, cartierul forfotea de activitate: copiii alergau de colo-colo, radiourile şi boxele stereo urlau, motoarele maşinilor erau ambalate – arăta ca o zi proastă în Beirut.

Dar era căminul lor şi le plăcea – atît cît putea să le placă aşa ceva.

Joanie oftă.

– Monika asta o să-ntîrzie şi la propria ei înmormîntare.

Kira rîse.

– Mîine mă duc cu ea şi cu Bethany la cinema.

– Foarte frumos, iubito.

Aprinzîndu-şi încă o ţigară, răcni:

– Jon Jon, mai fă-te-ncoa cu înc-un rînd!

Jon Jon îi turnă încă un pahar, la bucătărie, în timp ce supraveghea cartofii puşi la prăjit în cuptorul cu microunde. Era drogat şi dintr-o dată se simţea lihnit de foame. Trase încă un fum din chiştocul de marijuana şi reveni în salon cu băutura mamei sale, învăluit într-o duhoare de sconcs.

– Nici nu mă mir că-i zic sconcs... pute.

Băiatul zîmbi alene.

Jeanette, care dispăruse în dormitorul ei, ieşi, iar Joanie oftă.

– Doar nu ieşi aşa din casă, nu?

Avea un trup de femeie şi o faţă de copil. Era o combinaţie ucigătoare. Dar ambele fete se luau după Joanie. Pînă şi Kirei începuseră să-i crească sînii şi n-avea decît unsprezece ani. În seara aceea, Jeanette era îmbrăcată ca Britney, idolul ei, şi arăta ca sexul pe picioare.

– Arăţi trăsnet!

Kira era extaziată din nou.

– Ăsta-i tricoul cel nou al colegei tale?

– Ba-i al ei pe mă-sa... al meu e!

Kirei îi căzu faţa.

– Întrebam doar...

– E, nu-ntreba, clar?

Jeanette nu avea timp pentru sora ei mai mică şi se vedea. Nu vedea în ea decît o pacoste.

– Nu vorbi cu ea aşa, iepşoară nesimțită ce eşti. Şi-n fond, are dreptate. Dacă nu-i al colegei tale, de unde-l ai?

– Iar a furat pe strada mare, răspunse calm Jon Jon.

În cameră se lăsă liniştea.

– Ai fost la şutit, este? o provocă el.

Jeanette îşi aruncă peste un umăr părul castaniu, lung şi cîrlionțat.

– Şi dac-am fost, ce? Ce te pe tine grija? Nu eşti taică-miu.

Jon Jon făcu un pas spre ea, iar Kira se înfipse imediat între fratele şi sora ei.

– Nu vă luați la ceartă, vă rog!

Joanie îşi termină băutura şi trînti paharul pe masa de lemn zgîriat.

– În regulă, de-ajuns atît. De ce trebuie mereu să ies pe uşă cu nervi? O dată, măcar o dată, lăsați-mă şi pe mine să plec la muncă în linişte.

Jon Jon îşi împunse sora în piept, deloc blînd, mîrîind:

– la seama, fato.

Jeanette rîse.

– Nu mi-e frică de tine, băi!

Fratele ei o privi fix în ochi, iar Joanie văzu cum bravada i se transforma în teamă reală.

– Ei bine, Jen, ar fi cazu' să-ți fie. Ar fi cazu' să-ți fie foarte frică.

Kira era vizibil tulburată. Avea impresia că toată camera era plină de răutate şi-i afecta pe toți.

Uşa de la intrare se deschise şi Monika intră împleticită, supraponderală şi împopoțonată cu cea

mai uluitoare coafură afro din istoria cunoscută.

– De-o veşnicie te-aştept acolo, jos! strigă ea. Eşti gata, gagico, sau nu eşti?

Îşi scărpină un sîn cît toate zilele, în timp ce-şi potrivea maioul supraleastic.

– Drăcia dracu', mă omoară!

– Data viitoare încearcă să-ţi cumperi unu' pe măsură, replică sarcastic Jeanette, fără să se gîndească.

Înainte ca Monika să-i poată răspunde, Kira ciripi:

– Ei zic că arată...

– Fermecător! răspunseră toţi într-un glas, inclusiv Monika.

Încă o dată, izbucniră cu toţii în rîs.

După ce-şi sărută copiii, Joanie plecă la muncă, simţindu-şi inima mai uşoară.

Kira ieşi din apartament şi coborî scara abruptă de beton, spre sîrmele comune de uscat rufe. Nimeni nu le mai folosea, aşa că pe-acolo se învîrteau acum copiii. În plus, se mai auzea şi muzică din unele apartamente, aşa că aveau şi fond sonor în timp ce ardeau gazul de pomană.

Lăzile de gunoi care dădeau pe dinafară se aflau tot acolo, mirosul putînd deveni insuportabil, mai ales vara. În iarna trecută, într-una din pubelele mai mari fusese găsit un copil nou-născut, care abia mai sufla. Puştii îi auziseră scîncetele, îl scoseseră din gunoi, anunţaseră poliţia şi, cîteva zile, fuseseră eroi. Mama bietului copil părăsise cartierul după ce fusese cît pe ce s-o linşeze vecinii, iar micuţul fusese dat în adopţiune. Continuase să fie un subiect important de conversaţie pentru toţi luni de zile, iar

acum pe părinții lor nu-i mai deranja atît de mult că-şi făceau veacul pe-acolo. Kirei îi plăcea mult, era locul ei favorit. Spre deosebire de majoritatea celorlalte fete, era ținută din scurt, nu avea voie să stea afară pînă tîrziu, aşa că încerca să savureze la maximum timpul pe care-l petrecea cu prietenele.

Era un măr al discordiei între ea, fratele şi mama ei, faptul că nu i se acorda aceeaşi libertate ca tuturor celorlalte, dar Kira avea destulă minte ca să înțeleagă că n-ar fi avut nici o şansă de cîştig. Mama ei pierduse războiul cu Jeanette şi n-avea de gînd să-l piardă şi pe cel cu Kira. În consecință, fetița era supraveghetă mai strict şi ajunsese să accepte şi să înțeleagă acest lucru. În esență, era oricum o fată cuminte şi făcea ceea ce i se spunea. În seara aceea, cînd se aşeză pe zidul scund, era destul de fericită.

„Micuțul" Tommy Thompson le privea pe fetele care stăteau aşezate, sporovăind. Balconul lui dădea spre sîrmele de rufe şi le putea vedea bine. Îi plăcea să se uite la copii, îl distrau cu giumbuşlucurile lor, în special Kira şi prietenele ei. Le făcu semn cu mîna, zîmbind, iar fetele îi răspunseră asemenea, mai sfioase. Se mutase în cartier de cîteva luni, cu tatăl său. La treizeci şi opt de ani, Tommy era handicapat de obezitate şi, din această cauză, nu putea munci. Şi, cum le spunea mereu tatăl lui tuturor celor care binevoiau să-l asculte, mintea lui nu era nici cea mai sclipitoare stea din pomul de Crăciun. Tommy îşi ura tatăl şi fiecare comentariu răutăcios îl trimitea în fuga mare la frigider.

– Obezitate morbidă? remarca tatăl lui. Cu ăsta în preajmă, *oricine* ar fi obez.

Tommy tot voia să afle ce însemna asta, dar nu reuşise niciodată; mereu uita tot felul de lucruri. Nu-i plăcuse nici să-l întrebe pe doctor, fiindcă tatăl lui îl însoţea de fiecare dată, iar Tommy se învăţase să asculte doar, lăsîndu-şi tatăl să vorbească. Aşa merseseră lucrurile dintotdeauna, chiar şi pe vremea cînd mama lui trăia.

Îşi foi pe scaun trupul imens. Căldura era sufocantă şi ştia că mirosea. Îşi simţea propriul miros dulceag ori de cîte ori trecea curentul prin bloc. Era ca un adevărat aspirator, din cauza felului cum erau amplasate apartamentele, iar balconul era locul cel mai răcoros. În consecinţă, Tommy îşi petrecea acolo mai tot timpul.

– E-n regulă, grăsane?

Salutul binevoitor îl făcu să zîmbească. Răspunse cu un gest vesel, bucuros că fusese băgat în seamă. Radiind de fericire, strigă:

– Nu vă e prea cald?

Omul îşi văzu de drum fără să răspundă, iar Tommy se simţi o clipă jenat. Potrivindu-se din nou pe scaun, le privi pe fetele de jos cum tăifăsuiau şi rîdeau. Îl auzea pe Beenie Man urlînd la radio din apartamentul Kirei, aşa că ştia că fratele ei Jon Jon încă mai era acasă, iar mama lor plecase la lucru. O vegheau ca nişte ulii – cum era şi cazul.

Gîndul îl făcu să zîmbească, dar zîmbetul i se şterse imediat de pe faţă, cînd auzi uşa de la intrare trîntindu-se. Tatăl lui venise acasă. Tommy aşteptă cu răbdare să înceapă sîcîielile.

– De ce-am venit aşa de devreme?

Vocea Monikăi suna îngălată, în timp ce bea cu poftă dintr-o sticlă de *Bacardi* ieftin.

– Pînă la urmă o să-ți vină de hac, fato. *Bacardi*-u' ăsta te doboară mai repede ca orice.

– Of, Lena, mai scuteşte-mă-n paştele mă-tii!

Lena, o scoțiancă tînără, oftă şi ridică din sprîncene, în timp ce o privea pe Joanie, care clătină din cap, dîndu-i de înțeles să-şi vadă de ale ei.

– Îmi place colierul ăsta, Lena, comentă Monika. E nou?

Fata se împăună imediat. Tocmai îşi făcuse rost de un peşte nou, aşa că încă mai primea cadouri; aşa se întîmpla mereu cu cele mai tinere.

– A fost făcut pentru un gît mult mai subțire, bineînțeles.

Monika căuta gîlceavă şi se vedea. Lena era o fată durdulie şi, într-adevăr, colierul era mult prea delicat pentru ea. Dar pe Monika nu colierul o rîcîia, ci ceea ce reprezenta. Toate erau conştiente de asta. Pe Monika nici un peşte n-ar fi îmbiat-o să se mute în echipa lui. Totuşi, Lena avea o fire veselă şi răspunse binevoitoare:

– Ei, îmi pare rău, da nu-l cunosc pe Frank Bruno atît de bine, încît să-i iau bijuteriile cu împrumut.

Pînă şi Monika rîse, apoi spuse cu răutate:

– Uite-o pe Miss World că vine!

Lena clătină din cap.

– E prea tînără. Îmi pare rău, dar ar trebui să tragă linie.

Fata era absolut conştientă că făcea senzație. Tocmai se întuneca, aşa că în curînd aveau să apară primii clienți şi ştia că avea şanse să agațe unul din prima. Mai ştia şi că de-aici urma să se lase cu scandal. Dar n-o deranja: avea un spate solid. La paisprezece ani, credea că le ştia pe toate

şi, din păcate, ştia deja prea multe despre unele lucruri, numai că era prea proastă ca să-şi dea seama. Fugise de-acasă, aşa că bărbaţilor care exploatau femeile le era uşor s-o scoată la produs.

Monika ţistui din limbă atît de tare, încît Joanie izbucni în rîs.

– Las-o-n pace. Trebuie să-l suporte pe Todd McArthur – o să se-nveţe curînd.

Todd era un peşte tînăr, care se concentra asupra fetelor noi. Arăta bine, vorbea liniştit şi avea vicii. Toate fetele lui erau îndrăgostite de el, chiar şi după ce le dădea vestea proastă. Spre deosebire de femeile mai vîrstnice, care nu-şi făceau iluzii în legătură că bărbaţii care trăiau pe spinarea lor, cele tinere erau nevoite să cunoască pe pielea lor dezamăgirea, înainte de a-şi da seama cu adevărat că aveau să-şi trăiască aproape întreaga viaţă acolo. Un peşte bun putea să dea de urma unei fete fugare în douăzeci şi patru de ore, ceea ce se întîmpla adesea. Bătaia pe care o primeau atunci şi teama că s-ar fi putut repeta le aduceau înapoi pe trotuar – sau pe spate, cum voiai s-o iei.

O săptămînă în spital era o lecţie importantă, iar cine n-o înţelegea însemna că o căuta cu lumînarea. Sau, cel puţin, aceasta era părerea generală între femei. Un Escort albastru opri la marginea drumului şi un bărbat scund, cu părul rar adus peste chelie, îi zîmbi Monikăi. Era un client regulat şi, în timp ce pornea spre maşină, Monika îi zîmbi afectat puştoaicei, dîndu-i de înţeles tot ce trebuia să ştie. Clienţi regulaţi îşi doreau toate; le uşurau mult viaţa, le dădeau o şansă să se relaxeze – ceea ce nu se întîmpla niciodată cu un străin, mai ales cu nebunii cărora trebuiau să le facă faţă zilnic.

– Bine că s-a dus, se tîngui Lena. Bea tot mai mult pe zi ce trece!

Joanie oftă, dar nu comentă.

– Fetița a tras crack. Ia uită-te la ea cum se leagănă, nenorocita.

O priviră cîteva momente, apoi se îndepărtară.

– McArthur e-un bălegar, nu?

Jen dădu din cap, înainte de a remarca:

– Vorbești de bălegar și...

Rîseră, în timp ce propriul lor peşte, Paulie Martin, o alunga pe fată de-acolo, cu argumente verbale şi fizice.

Porni apoi spre ele, cu o expresie şocată pe fața lui chipeşă.

– McArthur ăla o să deschidă-n curînd o creşă, mm?

– Puştoaica aia era făcută pulbere cu crack.

– O să ia un şut între craci curînd, dacă mai vorbeşte aşa cu mine! se ofuscă el, netezîndu-şi costumul de la casa de mode. Am nevoie de tine într-un salon, Joanie.

Joanie zîmbi. În saloanele de masaj era mai bine, deşi Paulie o chema numai în disperare de cauză, iar ea ştia asta.

– Pentru cît timp?

– Urcă-te doar în motor, da? Ca atunci cînd lucrezi pentru William G. Steward. Nu pui întrebări, te mişti doar.

Una dintre calitățile lui Paulie era umorul, iar fetelor le plăcea. Înveselise destule seri plicticoase.

Strigă peste umăr:

– Lena, să-i spui pricăjitului de McArthur că dac-o mai văd pe vreuna dintre fetele lui pe aproape, îi rup gîtul ăla de rahat!

– Bine, domnule Martin.

În timp ce maşina pornea spre East Ham, Joanie se destinse. Avea noroc şi era hotărîtă să profite.

– Pari mulţumită, Joanie.

Paulie îi zîmbi, iar Joanie se topi pe dată. Arăta incredibil de chipeş şi o ştia, de ia părul negru, des şi cîrlionţat, pînă la ochii de un albastru intens. Era îndesat şi nu atît de înalt cît ar fi vrut, dar avea ceva greu de definit care le făcea pe femei să-l dorească. În meseria lui, aşa ceva era un cîştig categoric. Învăţase încă de timpuriu că un zîmbet şi un compliment la momentul potrivit puteau obţine orice de la anumite femei. Paulie îi frecă piciorul deasupra genunchiului, iar Joanie zîmbi din nou. Era un ticălos, dar era ticălosul ei, aşa că-i ierta orice. Ştia că-i dădea doar o cîtime din bani, dar avea destulă minte că mai mult de-atît nu mai avea şanse să primească, aşa că se bucura cît mai putea.

Totuşi, încă mai putea să atragă un anumit gen de clienţi. Avea înfăţişarea veselă şi ieftină care le plăcea bărbaţilor mai în vîrstă. Joanie era prietena pensionarilor şi se bucura pentru asta. Rareori primea bacşiş, dar termina cît ai bate din palme, iar acesta era un cîştig. De fapt, din multe puncte de vedere era perfectă pentru salonul de masaj. Bărbaţii care le foloseau erau leneşi şi se temeau să fie văzuţi agăţîndu-le pe trotuar: localnici care tindeau s-o folosească pe cea mai apropiată de cîrciumă, sau provinciali care lucrau în apropiere şi veneau să-şi fîlfîie banii şi zîmbetele false. Şi mai era şi ieftin. Oricum, nici una dintre fete n-avea să facă vreodată parte din piaţa sutei-de-lire-regulatul, aşa că, una peste alta, mergea de minune.

Paulie era destul de deştept ca să ştie ce fel de fete îi aduceau bani: nu prea arătoase, dar nici ca muma pădurii – asta ținea pe trotuar, dar nu şi în ambianța confortabilă a unui salon. De asemenea, dacă fetele erau prea arătoase, alungau bărbații. Observase asta de-a lungul anilor. Cum le spunea tuturor celor care-l ascultau, majoritatea bărbaților le închiriau ca să se simtă stăpîni. Cei fără bani şi prestigiu se lăsau intimidați uşor de femeile care arătau prea bine, simțindu-se datori să se poarte frumos cu ele. Fetele lui - şi folosea cu dărnicie termenul – erau tocmai genul potrivit de boarfe care să corespundă cu nevoile clienților.

În timp ce opreau în fața salonului, căscă.

– Întreabă-l pe Jon Jon dacă nu vrea să lucreze la mine. Am auzit că a început să-şi facă un nume.

Joanie dădu din cap.

– Bine. Cît timp lucrez în seara asta?

– Una dintre fete a ajuns pe lista persoanelor dispărute. Pentru cîteva zile, probabil.

Căscă din nou, apoi spuse:

– Să nu-ți vină să crezi, nu? După cîte-am făcut pentru ea, a dat cu pasul.

Joanie nu comentă. Era conştientă de ceea ce făcuse pentru fata aceea; făcuse acelaşi lucru pentru ea, şi uite unde o adusese.

– Să nu fii prea aspru cu ea cînd ai s-o găseşti...

Nu se osteni să-i răspundă. În schimb, se aplecă prin fața ei şi deschise portiera.

– Să fii cuminte, Joanie.

Femeia dădu din cap.

– A, şi fă-mi o favoare, da? Pe viitor, să-ți ții în mă-ta pentru tine opiniile despre practicile mele profesionale. Eşti proprietatea mea, Joanie, la fel ca

toate celelalte, şi dacă m-aş pomeni vreodată că vreau s-aveţi opinii, la fix m-aş interna-n cel mai apropiat balamuc ca să mă-nvăţ minte, bine?

Dădu din cap iar. Furia din glasul lui era clară.

– Ei?

Acelaşi gest şi mai apăsat.

Paulie îşi dădu ochii peste cap.

– Hai, Joanie, valea! Mişcă!

Mugea destul de tare ca să i se-audă glasul peste zgomotul traficului. Joanie sări din maşină cît putu de repede şi o tuli în salonul de masaj. Se simţea umilită şi rănită, iar cel mai rău era că se vedea.

Gaynor Coleman clătină din cap cu tristeţe, spunînd:

– Mare japiţă, tipul ăsta.

Glumeaţă ca de obicei, Joanie replică:

– E japiţa tuturor, nu? Că doar e *peşte!*

Toate femeile mai în vîrstă rîseră odată cu ea, ceea ce o făcu să se simtă mai bine. Dar o duruse felul cum îi vorbise, o duruse adînc, avînd în vedere toţi anii din viaţa ei pe care i-i dăruise.

Se aşeză lîngă celelalte. Mirosul uleiului de masaj şi al fumului de ţigară era copleşitor, dar cel puţin era mai plăcut decît gazele de eşapament şi trăncănelile beţivăneşti ale Monikăi.

Primul client veni peste zece minute.

Schimbul de noapte al lui Joanie începuse.

La apusul soarelui. Kira şi Bethany se jucau cu o fetiţă numită Catriona, care avea doar şapte ani. Se distrau grozav. Diverse mămici erau deja afară, aşezate pe scaune de bucătărie, plîngîndu-se de viaţa lor. Domnea o atmosferă plăcută. Copiii pri-

miseră chipsuri şi Cola, şi fuseseră destupate cîteva sticle de vin. Jon Jon îşi privea sora din balcon, în timp ce-şi răsucea încă un chiştoc de marijuana. Mobilul suna şi ştia cine era la telefon, dar nu răspundea. În schimb, îşi strigă de pe balcon sora:

– Hai, Kira, e timpul să vii acasă.

Auzind glasul fratelui ei, fetița făcu o mutră distrusă.

– Of, Jon Jon, încă cinci minute, te rog!

Glasul ei suna ca un scîncet studiat. Căscase ochii cît putea de larg, iar mama Catrionei, o brunetă de douăzeci şi cinci de ani, rîse, strigînd:

– Am eu grijă de ea, Jon Jon, poate dormi la mine în noaptea asta.

Catriona se distra nemaipomenit, iar după ce Kira se ducea acasă începea să se tînguiască, pentru că nici un alt copil nu-i dădea atenție. Era prea mică pentru majoritatea fetelor, dar Kirei îi plăceau copiii mai mici.

– Nu e nevoie, mulțumesc oricum. Mişcă-ți fundu-acasă, Kira.

– Te rog, încă cinci minute, Jon Jon!

Mobilul sună încă o dată, iar Jon Jon strigă:

– Cinci minute şi atît!

Una dintre vecine şopti:

– Poți să zici de el orice-ai zice, da-i un frate bun pentru fetele astea.

Celelalte femei dădură din capete aprobator, în timp ce Kira se desfăta cu plăcerea că, măcar o dată, cineva vorbea frumos despre fratele ei.

De obicei, oamenii înălțau din sprîncene şi zîmbeau acru, şuşotind sau insultîndu-l pe față, deşi reputația crescîndă a fratelui ei cam pusese capăt ofenselor în ultimele cîteva luni. I se dusese vestea

că era un dur şi era hotărît să profite la maximum.

Cinci minute mai tîrziu, fără tragere de inimă, fetiţa îşi luă rămas bun de la prietenele ei şi-i mulţumi mamei Catrionei pentru că-i oferise găzduire o noapte. Urcă în fugă scara spre apartament şi intră. După ce-şi făcu un sandviş cu *Marmite*, se aşeză cu fratele ei pe balcon, aşteptîndu-l cu răbdare să termine de răcnit la telefon.

– În regulă, Kira, pregăteşte-te pentru culcare.

– Pot să-mi mănînc sandvişul?

Jon Jon rîse.

– Sigur că poţi şi, dacă nu mă baţi la cap în seara asta, te las să te uiţi la televizor, bine?

– Mulţumesc, Jon Jon. Eşti cel mai bun frate din lume.

– Trebuie să fiu pe măsura ta, nu?

Era fericită, îi plăcea la nebunie cînd Jon Jon era în toane bune şi stătea de vorbă cu ea. Fratele ei *era* drăguţ, orice-ar fi spus lumea. Cu ea, cel puţin, era drăguţ.

– Pot s-ascult şi o poveste?

– Nu te-ntinde prea mult, Kira!

Dar vorbea pe un ton cald, iar fetiţa ştiu că avea şanse. Jon Jon spunea nişte poveşti extraordinare. Apoi mobilul îi sună din nou, iar Kira oftă. Striga şi înjura din nou, şi era clar că povestea ei zburase pe fereastră. Intră în casă şi-şi luă pe ea pijamaua.

Instalîndu-se în pat, se uită la *„Queer As Folk USA"* pe Sky pînă adormi.

Capitolul 2

Joanie tocmai se întorsese de la lucru şi-şi făcea o cafea, cînd Jon Jon intră în bucătărie.

– E-n regulă, mamă? A mers bine?

Dădu din cap. Era frîntă de oboseală şi se vedea. Avea cearcăne sub ochi, iar pielea-i era pămîntie. Arăta ca o femeie care-şi petrecuse noaptea cu prea mulţi bărbaţi, toţi străini, care-i foloseau trupul. Mai avusese şi un urlător, un client care-şi făcuse treaba şi apoi încercase să plece fără să plătească. Numai asta-i lipsea, dacă voia un loc regulat la salon. Ieşeau bani buni şi era mult mai sigur decît pe trotuar.

Totuşi, păstră pentru sine această perlă de înţelepciune, ştiind că fiul ei avea altele pe cap, dar o sîcîia totuşi.

Ştia că oferea servicii bune. Se temuse că incidentul putea face să nu mai fie folosită, mai ales că Patsy, şefa salonului *East Ham,* n-o plăcea din cauză că Joanie avusese o relaţie cu Paulie mai lungă decît oricare dintre celelalte fete, pe cînd biata Patsy chiar crezuse cîndva că *ea* avea să fie doamna Paulie Martin.

Dar cine era Joanie, ca să se bucure că murea şi capra vecinului? De fapt, Paulie era deja căsătorit. Supraponderală şi un adevărat stîlp al bisericii, soţia lui, Sylvia, era respectabilitatea întruchipată – şi, mai ia obiect, era proastă, paravanul perfect pentru afacerile lui necurate şi seriile cu alte femei.

Paulie o ținea, împreună cu cele două fiice ale lor, în stilul cu care se obișnuiseră, și-i plăcea să nu-și amestece cele două laturi ale vieții. Bănuia că, dacă soția lui afla cu ce se ocupa de fapt, ar fi murit. Deși Joanie o văzuse de vreo două ori prin preajmă, de-a lungul anilor, nu-i spusese nimănui, și cu atît mai puțin lui Paulie. Știa cînd să-și țină clanța; era o altă necesitate profesională.

Acum, pe un ton mai vesel, spuse:

– Am ajuns la salon, așa c-am avut de cîștigat.

Jon Jon nu-i răspunse, dar Joanie nici nu se așteptase. Niciodată nu vorbea pe șleau despre munca ei; întotdeauna făcea doar aluzii pe ocolite și comentarii evazive.

– Și micuța Kira cum s-a purtat?

Băiatul zîmbi.

– Cuminte ca un înger, mamă. Ca întotdeauna.

Văzu fața mamei sale destinzîndu-se o clipă, în timp ce se gîndea la fiica ei cea mai mică. Jon Jon se chinuia să întindă scîndura de călcat. În aglomerația din bucătărie, nu-i era tocmai ușor. Joanie știa că se pregătea să calce hainele de școală ale Kirei. Era un adevărat gospodar.

– Beau și eu o cafea, mamă.

Încă mai dormea de-a-mpicioarelea.

Era chipeș și blînd; nimic altceva nu conta pentru ea. Așa trebuia, altfel o noapte n-ar mai fi dormit – sau o zi, cum o silea invariabil munca ei.

În timp ce Jon Jon băga fierul în priză, Joanie spuse pe un ton nonșalant:

– A, apropo, Paulie mi-a spus să te-anunț că are de lucru pentru tine, dacă vrei.

Cînd cuvintele mamei sale își făcură efectul, Jon Jon o privi fără să-i vină a crede.

– Ce-a zis?

Glasul îi suna ascuțit, neîncrezător.

– Vrea să lucrezi pentru el.

Joanie ştia ce urma, dar încercă totuşi. Cel puțin, dacă lucra pentru Paulie ştia unde era şi ce făcea.

– Măcar ascultă-l, nu-i atît de rău...

– Din partea mea, poți să-l trimiți înapoi de unde-a ieşit!

Chipul armonios al lui Jon Jon era complet lipsit de expresie, în timp ce încerca să înțeleagă ce-o apucase pe femeia care-l adusese pe lume, de-i cerea o asemenea prostie.

– Nu vorbi aşa cu mine! N-am făcut decît să-ți transmit ce mi-a spus el. Oricum, nu-i un tip chiar atît de rău.

– Normal, sigur că nu-i rău, doar o foloseşte pe maică-mea pe post de peşte pentru mine! Mamă, acuma ce vrei să fac, să mă duc şi să-i strîng mîna?

Joanie închise ochii, deznădăjduită.

– Haide, fiule, nu merit asta, şi-o ştii foarte bine.

Vocea-i era scăzută, iar ochii îndurerați, deşi Jon Jon spusese adevărul.

– Gîndeşte-te la toate avantajele...

Jon Jon trînti fierul pe scîndură.

– la zi, am eu față de peşte? Hai, mamă, zi odată!

Joanie ştia că spusese ce nu trebuia şi regreta că adusese vorba.

– Sigur că n-ai. Eu am transmis doar mesajul, atîta tot! strigă şi ea.

– Ei bine, pe viitor să nu te mai deranjezi.

– Ai putea ajunge departe cu el. Are nevoie de cineva cu un pic de..

– Ei, de mine n-are nevoie. Orice-ai crede, eu nu vînd femeile pe de-a moaca!

– Mai scuteşte-mă, Jon Jon, ai putea cîştiga sume frumuşele cu...

O întrerupse furios:

– Ştiu că-s mai mult negru decît alb, da' asta nu-nseamnă că-s peşte. Sau, poate taică-miu o fi fost? Asta e? Numai că nimeni nu pare să ştie nimic de el, aşa-i? Şi cu atît mai puţin tu.

Ştia că mersese prea departe şi imediat îşi regretă cuvintele.

– Of, mamă, de ce mă enervezi aşa? Ştii ce părere am despre ăştia ca Martin.

Joanie ieşi din bucătărie, fără să răspundă.

În continuare, Jon Jon călcă hainele de şcoală ale Kirei, dar nu-i mai stătea mintea la treabă. Încă nu-şi revenise din şoc. Faptul că mama lui îl crezuse în stare să se gîndească, măcar, la oferă, îl ardea pe dinăuntru, deşi îi înţelegea motivele.

Cafeaua ei rămăsese lîngă a lui, pe bufet. I-o duse în dormitor.

– Poftim, mamă. Bea şi tu o ceaşcă.

Joanie îi zîmbi trist.

Dintr-o dată, arăta bătrînă, pierdută şi hăituită.

– Îmi pare rău, Jon Jon.

Băiatul îi ciufuli părul, ca unui copil.

– Ştiu, mamă, ştiu.

Amîndoi erau conştienţi de faptul că nu se scuzase şi el.

– Mişcă, grăsane!

Joseph Thompson îşi privea fiul cum se chinuia să facă un ceai, cu trupul său enorm abia avînd loc să se mişte în bucătăria strîmtă. Tommy transpira,

deja era prea cald pentru un om de dimensiunile lui. Aruncă o privire pe fereastră, văzînd afară copiii care se duceau la şcoală. Îl simți pe tatăl său venind în spate şi se strîmbă.

– Uită-te la ele, biete fetițe îmbrăcate ca nişte curve de tot rahatu'! La ele te uiți, este?

Tommy era iritat, dar răspunse cu un calm aparent:

– Nu aşa mă uit la ele, cum bine ştii. Îmi place doar să văd cum stau de vorbă şi se simt bine, atîta tot.

Joseph îşi dezveli dinții.

– Ei, nu! Acum fă rahatu' ăla de ceai, fătălău gras ce eşti. Acuş trebuie să plec la servici. Mi-ai făcut sandvişurile?

– Sînt în frigider.

În continuare nu-şi mai spuseră nimic. Zece minute mai tîrziu, tatăl său ieşi din apartament fără să-şi ia rămas-bun măcar. Tommy intră în dormitor şi scoase de sub pat, cu mare efort, o cutie. Zîmbind, o deschise.

Era plină de păpuşi *Barbie*. Unele erau îmbrăcate şi aproape tuturor le lipseau capetele. Dedesubt se îngrămădea o cantitate uluitoare de costume şi obiecte miniaturale, tot ce-i era necesar lui *Barbie* ca să fie cea mai perfectă fată din oraş, de la fuste mini roz şocante pînă la mici poşete şi încălțări reproduse impecabil. Dar erau ude, iar mirosul de urină îl făcu să înțeleagă ce se întîmplase cu ele. Nu era prima dată şi ştia că n-avea să fie nici ultima.

Înăbuşindu-şi un suspin, Tommy începu să le pună în ordine, scoțînd din cutie hainele ca să le spele. Fruntea îi şiroia deja de sudoare. Şi-o şterse

cu un pumn gras, amestecîndu-şi-o cu lacrimile.

În timp ce le punea capetele la loc, mormăia la nesfîrşit:

– Nenorocitule... nenorocitule...!

Kira şi Bethany stăteau în holul blocului, chicotind. Chiuleau de la şcoală şi se distrau la nebunie.

Spre deosebire de Bethany, Kira acum trăgea chiulul pentru prima dată, iar pentru ea era o noutate foarte interesantă. Bethany n-avea chef decît să stea jos şi să fumeze.

– Ştiu, hai să mergem la bibliotecă! propuse Kira.

Prietena ei clătină neîncrezătoare din cap, răspunzînd sarcastic:

– Eşti sigură? Două eleve la bibliotecă, într-o zi de şcoală?

Kira îi înţelese argumentul şi chicoti din nou.

– La asta nu m-am gîndit.

În timp ce stăteau acolo, auzeau la un radio top ten. Se legănau împreună şi glumeau, ambele convinse că nimeni din preajmă n-ar fi îndrăznit să le pîrască mamelor lor. Ar fi ieşit un scandal prea mare.

– Hai să mergem în parc.

Bethany clătină din cap şi-şi aprinse încă o Consulate, trăgînd în piept fumul mentolat şi încercînd să facă rotocoale.

– Vrei şi tu un fum?

Kira clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, nu sufăr fumatul.

Chiar atunci se deschise o uşă şi apăru capul Micuţului Tommy.

– Ce faceți aici?

Ca de obicei, Bethany fu cea care răspunse:

– Ce se vede.

Tommy o măsură cu privirea. Nu arăta prea atrăgător. Totuşi, zîmbi vesel şi întrebă:

– Vreți un ceai?

Cele două fete se uitară una la alta şi chicotiră.

– Da, te rog.

Şi, amuzate de invitația aceea ca pentru oameni mari, intrară în apartament.

Paulie văzu şuvițele împletite, uşor de recunoscut, ale lui Jon Jon şi-l salută, în timp ce trecea pe alături. Jon Jon nu-l luă în seamă, continuîndu-şi drumul spre casa prietenului său. Avea buzunarul plin de Es-uri şi abia aştepta să scape de ele. După ce fuseseră la mare modă, în anii '90, acum prețul scăzuse drastic. Cu patru sau cinci ani în urmă putea scoate bani frumoşi plasînd cîteva cu douăzeci şi cinci de lire sterline bucata; acum avea noroc dacă reuşea să ia cinci sute pe o mie.

Totuşi, erau bani primiți, nu dați, şi numai asta conta.

Mai avea un punct în agendă şi era hotărît să-l rezolve înainte de a se apuca de treabă.

Deschise uşa casei unde stătea, fără forme legale, prietenul său Carty şi strigă sonor:

– Sînt singur!

– Aici, colega.

Carty era în bucătărie, unde frigea nişte pachete de crack. Mirosea îngrozitor, dar mai mult din cauza găleții pline cu gunoi şi a chiuvetei înfundate.

Carty era deja trosnit, iar acest lucru îl înfuria pe Jon Jon. Îi înțelegea pe oamenii care consumau

droguri pe bază de serotonină, ca Es-urile, dar nu heroină cristalizată, cu extazul ei provocat de dopamină, după care urma cea mai profundă depresie. Era cel mai egoist drog. Măcar Es-urile sau iarba te făceau să te simți apropiat de oameni, să-ți placă mai mult compania lor. Normal era să-ți doreşti o lume a fericirii, nu infernul singurătății adus de crack.

În trecut, Jon Jon şi Carty obişnuiseră să prizeze puțină coca în weekend-uri şi să poarte conversații lungi şi fără sens, care atunci păreau perfect logice, dar nu erau decît elucubrațiile unor amici scoşi din minți. Dar, de cînd începuse să plaseze el drogul, Carty se schimbase. Cînd îl prizau doar, avusese haz. Acum, toată viața lui se învîrtea în jurul pietrelor, iar despre asta avea de gînd Jon Jon să-i vorbească.

– E cam devreme, chiar şi pentru tine, nu?

Carty oftă.

– Beş de-aici, Jon Jon. Nu mă bate la cap, da?

Era nervos.

– Sîntem amici, da' te-ai uitat bine la tine-n ultima vreme? Arăți ca un rahat şi la fel te şi porți.

Carty îl ignoră, în timp ce măsura cu grijă pudra pentru copt, ținîndu-şi respirația.

Pipa de crack zăcea pe bufet, iar Jon Jon o pipăi. Era caldă încă, dînd de înțeles că prietenul lui îşi începuse deja drumul spre nicăieri pe ziua în curs.

– Ai adus Es-urile?

– Normal că le-am adus. Cine să aibă nevoie de ele?

– Marky Morgan. A lăsat cinci sutare-n congelator. Vrea să le duci la el.

– Nici n-are pretenții prea mari, nu? Bagă-i o sîrmă şi zi să se facă-ncoace, altfel plec şi cu avansu', *şi* cu marfa.

Jon Jon desfăcu o bere şi bău cu poftă, înainte de a spune:

– Ce obraznic de rahat, hmm?

Dar Carty era deja dus înapoi în lumea lui, iar Jon Jon îl privi cu tristețe. Se uită în jur prin bucătăria murdară. Era plină cu ustensile pentru heroina cristalizată, iar asta-l nemuțumea şi mai mult. Ştia că putea obține o captură pentru plasament, iar dacă o făcea o lua-n barbă, dar i-ar fi fost ruşine să fie asociat cu crack-ul.

Pentru el, heroina cristalizată nu era un drog recreativ, ci o condamnată la moarte. Nu le-ar fi vîndut o asemenea mizerie nici capilor de crack care-ar fi meritat cu vîrf şi-ndesat.

Trebuia să aibă un standard şi considera că al lui era înalt, avînd în vedere că principala lui sarcină era traficul.

Luînd încă o sticlă de bere din frigider, îşi strigă prietenul pe nume. Cînd celălalt băiat se întoarse, Jon Jon îi trînti sticla în obraz. Carty se prăbuşi sub lovitură, iar cînd căzu pe duşumea, Jon Jon îl luă în şuturi pînă nu se mai mişcă.

Apoi scotoci sistematic apartamentul şi luă toți banii, plus nişte bijuterii şi droguri de clasa A. Vîrî totul în buzunare, însă heroina cristalizată o lăsă la locul ei.

Cînd îşi va reveni, Carty urma să aibă nevoie de-o piatră mai mult decît de orice. Totuşi, Jon Jon dăduse clar de înțeles: prietenia lor se terminase.

– I-am dat destule avertismente, aşa că n-are decît să se ducă-n mă-sa.

După ce chemă un taxi, Jon Jon fluieră încet printre dinți, în timp ce mobilul îi suna la nesfîrşit. Probabil era Marty, care-şi voia Es-urile. Ei bine, n-avea decît să-şi mişte fundul şi să vină să şi le ia. Cine mama mă-sii se credea?

Cînd apăru taxiul, Jon Jon ieşi țanțoş din apartament, simțindu-se mai vesel decît oricînd.

Era vremea curățeniei de primăvară şi începuse cu cel mai bun amic al lui.

Taximetrisul îl cunoştea şi, fără să-l întrebe, îl duse înapoi la apartamentul mamei sale, în linişte. Aceasta era reputația pe care şi-o făcuse Jon Jon, şi o merita.

– De unde le ai?

Uimirea din vocea Kirei îl făcu pe Tommy să zîmbească mîndru.

– De ani de zile le colecționez.

– Da' astea nu-s jucării de fete?

Pe Bethany n-o interesau păpuşile – trecuse de acea fază. Kira însă era în extaz.

– Mor după *Barbie*, Tommy, e nemaipomenită.

În sfîrşit, Kira, care iubea hainele, fardurile şi strălucirea, îşi găsise un suflet pereche.

Tommy era în al nouălea cer, şi se vedea.

– Ştii, Kira, semeni puțin cu ea.

Fetița fu copleşită de compliment.

Bethany oftă. Trecută deja de cincizeci şi cinci de kilograme, o moştenea pe maică-sa şi invidia frumusețea zveltă a Kirei, deşi ținea la ea ca prietenă.

– Serios? Chiar semăn, Beth?

Bethany dădu din cap, zîmbind fără tragere de inimă.

– Da, chiar semeni.

Tommy ieşi din cameră cu mişcări greoaie, ca să le aducă ceaiurile.

– Un sucit, Kira, nu?

Kira țistui din limbă.

– Nu fi nesuferită. E drăguț, doar un pic cam...

Făcînd o mutră dezgustată, Bethany completă:

– ...grăsuliu?

Fără voie, Kira rîse, apoi spuse:

– Nu, cam trist.

Bethany, cu părul ei creț strîns la spate într-o coadă, chicoti.

– Oricum, te place.

Kira se înfioră.

– Termină, auzi-l că vine.

Tommy intră şi-şi aşeză făptura masivă într-un fotoliu încăpător de lîngă pat; ținea cu uşurință cele trei căni în mîinile lui enorme.

– Luați de-aici, fetelor, o ceşcuță.

Era în elementul lui; îi plăcea să primească musafiri, iar cele două fete erau genul de vizitatoare la care visa întotdeauna. Fetele, mai ales cele mici, erau favoritele lui. Îi plăcea cum vorbeau, cum se aşezau, chiar şi cum îşi mişcau mîinile. De Bethany încă nu era prea sigur: presimțea că se putea purta ca o iapă, dacă i se năzărea. Dar Kira... ei, da, ea era o adevărată domnişoară. O *Barbie* în devenire.

– Îmi place *Barbie* din *Pădurea Adormită*, e una din favoritele mele. Şi *Barbie* stewardesa îmi place. Cu toate poşetuțele astea lila!

Vocea Kirei era ascuțită de emoție. Bethany îşi aprinse încă o țigară, deşi Tommy se încruntă. Scutură chibritul şi-i aruncă a privire piezişă, ca şi cum ar fi spus: „Hai, scrumiera, ce stai?"

Clătinînd din cap, Tommy spuse cu tristeţe:

– În salon.

Bethany ieşi să caute scrumiera, profitînd de pretext ca să-şi bage nasul prin jur.

– Nu e serioasă, Tommy. Crede că aşa pare mai matură.

– Ei bine, nu pare. Pare mai degrabă o stricată.

Kira nu-i răspunse; nu ştia ce să spună. În schimb, o luă pe *Barbie Malibu*, cu un oftat de fericire totală. Ziua devenea din ce în ce mai reuşită.

Joanie întoarse încă o carte. Femeia din faţa ei aştepta cu sufletul la gură.

– Ei, hai, Joanie!

– Rege de Baston. El e, nici vorbă.

Femeia se dezumflă.

– Deci, o să se-ntoarcă?

Joanie dădu din cap şi rîseră amîndouă.

– N-aveai nevoie să-şi ghicesc eu în cărţi ca să ştii asta - oricum se-ntoarce întotdeauna.

– Ştiu, dar sper ca într-o zi să nu se mai întoarcă. Să stea cu cine şi-o fi trăgînd-o el acolo, şi pe mine să mă lase-n pace!

La asta, Joanie rîse de-a binelea.

– Dac-ar rămîne, nimeni n-ar avea un şoc mai mare ca tine, Suzy, cum bine ştii.

Vecina ei puse pe masă o hîrtie de zece lire sterline, apoi îşi săltă trupul greoi de pe scaun. Avea o sarcină înaintată, iar soţul ei, Dicky, ajungea mereu pe lista persoanelor dispărute cînd intra ea în luna a şaptea. Acela era al şaptelea copil, iar el o ştersese din nou.

– Păstrează-ţi banii, Suzy, n-am nevoie de ei.

– Nnţ, las' că-i bine, ai şezut aci o oră ca să-mi

spui ce ştiam deja. Ce pielea mea, meriți, c-ai avut atîta răbdare.

Joanie rîse.

– Mulțumesc, scumpo, da' am să-i iau din contul tău de la club, bine?

Suzy o îmbrățişă cu stîngăcie.

– Mulțam, iubito. Acuma mai bine mă duc acasă, să-i pun la punct p-ăilanții.

Joanie o conduse, apoi intră în camera mică din față şi se uită în jur. Era curată şi ordonată, iar acest lucru o făcu să zîmbească. Deschise televizorul şi-l puse pe U.K. Style. Tocmai începuse *„Medicul casei"*. Era una dintre emisiunile ei favorite. Într-o zi, cînd copiii erau plecați, avea să facă lună casa. Acela era visul ei.

Îngenunchind în fața unei vitrine pline cu fotografii şi bibelouri, deschise sertarul de dedesubt şi-şi scoase comorile. De-a lungul anilor, adunase tot felul de lucruri pentru apartamentul ei – de la un filtru espresso ascuns în dulap, pînă la un serviciu *After Eight* de argint, pentru dineurile ei imaginare.

În cele mai avîntate vise ale ei, Joanie primea la cină celebrități şi planifica pasionată menu-urile şi vinuri. Îşi imagina sticlăria – cumpărase diverse pahare foarte frumoase de-a lungul timpului – şi toată vesela şi tacîmurile. Se vedea pe sine într-o rochie scînteietoare, arătînd mai tînără cu cîțiva ani, desigur, şi prezidînd masa în jurul căreia abundau conversațiile şi replicile de spirit.

Vedea totul în minte, ca şi cum ar fi fost o amintire recentă, o serată care deja avusese loc. Uşa din față se trînti, iar Joanie se grăbi să le pună pe toate la loc, în timp ce Jeanette intra în cameră, spunînd tare:

– Te-am întrerupt, aşa-i? Cine vine ia cină diseară... Sidney Poitier, ca de obicei?

Cînd copiii erau mai mici, Joanie le destăinuise visele ei şi îi împărtăşiseră reveriile, invitînd la rîndul lor celebrităţi şi alegînd mîncărurile şi decoraţiunile. Acum nu mai era decît o glumă, iar pe Joanie o durea, deşi de obicei rîdea.

– Ne ştii pe mine şi pe Sid!

– Eşti nebună de legat, maică. Vinde-le pe toate sau foloseşte-le, ce mă-sa. Stau în sertar de ani de zile, mare minune că nu s-au făcut praf.

Închizînd ochii, Joanie strigă:

– Ai de gînd să nu mai tot înjuri în mama mă-sii, madam?!

Se uitară una la alta şi izbucniră în rîs.

– Unde-i Kira?

– De un-să ştiu eu? Cu Bethany, cred.

Buna dispoziţie se risipse din nou. Jeanette era invidioasă pe Kira, încă din ziua cînd Joanie o adusese pe lume. Toţi spuseseră că avea să-i treacă, dar nici gînd. Ba chiar, cu anii, invidia i se înrăutăţise.

– Fă-mi un ceai, iubito, pînă le pun pe astea în ordine.

– Nu pot, plec.

Jeanette ieşi din cameră, cu obişnuita ei expresie acră. Oftînd din nou, Joanie oftă:

– Copii... cine crucea mea să şi-i dorească?

Bethany plecase deja acasă, dar Kira era ocupată să se joace cu toate păpuşile şi recuzita lor. În dulap, Tommy avea tot ce-i fusese vreodată necesar lui *Barbie*, iar Kira le trecea pe toate în revistă, extaziată.

– Ce noroc ai, Tommy!

Tommy se bucura că Bethany plecase. Fata aceea trecută prin şcoala străzii nu-i plăcea la fel de mult precum cea mică. Kira semăna mult cu el. Nu fizic, desigur, dar avea aceeaşi naivitate, iar Tommy reacționa bine la asta.

– Economisesc bani pentru ceea ce-mi doresc, apoi le comand prin poştă.

– La fel vreau şi eu să fac, cînd am să cresc mare. Să cumpăr lucruri.

Tommy îi zîmbi. Era într-adevăr delicioasă, cu pometii înalți şi părul blond, care-i dădeau o înfățişare aproape nordică. Alte calități care-l atrăgeau la ea erau blîndețea şi buna creştere. Spre deosebire de mulți alți copii din cartier, nu vorbea urît, nici nu simțea nevoia de a arăta ca o copie la indigo a cine ştie cărei vedete pop. Era o fetiță absolut agreabilă.

Îmbrăcau păpuşile *Barbie* şi stăteau la taifas. Erau atît de absorbiți, încît Tommy fu cît pe ce să leşine de spaimă cînd îşi dădu seama cît era ceasul. Se făcuse cinci şi un sfert, iar tatăl lui urma să ajungă acasă în zece minute. Dacă o vedea acolo, avea să se întîmple o catastrofă!

– E timpul să pleci, Kira, iubito. Trebuie neapărat.

Urgența din tonul lui i se transmise fetiței, care sări în picioare.

– Bine, Tommy. Pot să mai vin?

Chipul lui se îmblînzi într-un zîmbet.

– Sigur că poți.

După plecarea ei, Tommy rămase cîteva secunde privind dezordinea din cameră şi, deşi ştia că se pregătea un scandal – nu pregătise gustarea

pentru ceai, nu pusese ibricul pe aragaz –, savură sentimentul de a-şi fi găsit o prietenă. Un suflet pereche.

Apoi se adună şi alergă la bucătărie să pună masa. Îi trecu prin minte că nu mîncase toată după-amiaza.

Cînd cheia tatălui său se răsuci în broască, peste cîteva minute, Tommy închise ochii şi aşteptă tirada.

Nu avu parte de o dezamăgire.

Palmele putea să le suporte, însă mai greu de îndurat era subminarea continuă a respectului de sine.

Dar ce putea să facă?

– Unde-ai fost, madam?

Kira zîmbi timid şi, ca de obicei, lui Joanie i se înmuie inima. Se întreba adeseori de unde venea fiica asta e ei; nu semăna cu nici unul dintre proprii săi bunici, slavă Domnului!

– Am uitat de ceas, mami. M-am jucat.

– Vino să mănînci de cină.

În timp ce se înfrupta din lasagna congelată şi chipsurile la cuptor, Kira reflectă la ziua petrecută cu Tommy şi conchise că-l plăcea. Era gras şi ciudat, dar îi plăcea stilul lui liniştit, care-i amintea de al ei.

Jeanette se aşeză la masa din bucătărie şi-şi atacă şi ea mîncarea.

Jon Jon îi se alătură şi o întrebă pe Kira cum fusese la şcoală. Nu-i era uşor să mintă, dar spre norocul ei Jon Jon avea altele pe cap.

În timp ce privi în jur, simţi că o lua cu cald pe dinăuntru.

Avea un nou prieten, iar acel nou prieten avea o cameră plină de păpuşi *Barbie.* Ce şi-ar fi putut dori mai mult?

Jeanette era gata. Ceasul arăta şapte şi jumătate, iar ea era îmbrăcată mortal. Kira, care ca prin farmec venise acasă din proprie inițiativă, după o ceartă cu Bethany în legătură cu *S Club Seven,* o întrebă tristă:

– Pleci?

Sora ei dădu din cap.

– Să-i spui numai lu' mama sau lu' Jon Jon, şi te-ai nenorocit, e clar?

Kira confirmă.

– Unde te duci?

Jeanette nici nu se osteni să-i răspundă.

Singură în apartament, fetița îşi umplu o farfurie cu fulgi de porumb şi se aşeză pe balconul din spate. În mod excepțional, acolo nu se întîmpla mare lucru. Acțiunea din *„East Enders"* atinsese un punct culminant, şi locurile erau pustii pînă la opt şi jumătate cel mai devreme.

Îl privi pe tatăl lui Tommy mergînd spre cîrciuma de pe strada mare, apoi îi făcu semn cu mîna prietenului ei, care ieşise să se răcorească şi el. Era o căldură înăbuşitoare.

Tommy mimă sorbitul dintr-o ceaşcă de ceai, iar Kira dădu din cap încîntată. Lăsînd deschisă uşa apartamentului, alergă repede la noul ei prieten.

Fără să ştie, tocmai ratase o întîlnire cu poliția, care venea înarmată cu un mandat de percheziție.

În salonul de masaj tocmai începea să se adune lumea.

Joanie îşi conduse clientul într-un mic separeu, zîmbindu-i mieros. Era o urîtanie de om, şi pînă şi ei i se întorcea stomacul pe dos cînd se gîndea la ceea ce trebuia să facă. Cînd individul sări voios pe masa de masaj, gol, cu excepţia unor chiloţi de boxer cam suspecţi, Joanie oftă. Ridicîndu-şi maioul, îşi expuse sînii, ca de obicei.

– Un special, şi nu te grăbi.

Joanie rupse plicul prezervativului, dar clientul făcu un gest de refuz hotărît.

– Aiurea! Eu călăresc pe deşelate.

– Ei, atunci călăreşte-te singur, amice. Fără prezervativ, n-avem nici sex.

Omul se ridică brusc în capul oaselor. Era trecut bine de cincizeci de ani şi avea aspectul neîngrijit al unui bărbat care stă prea mult timp singur, mîncînd nesănătos, bînd prea mult şi neavînd nici un fel de relaţii cu duşul sau baia. Un adevărat gentleman.

– Ascult-aici, fă, ai auzit vreodată vorba aia, „eu plătesc, eu poruncesc"?

Joanie dădu din cap.

– Da' pe-aia ai auzit-o, „fă ce-ţi spui, sau o iei repejor"?

În camera de alături, Sherry auzi schimbul de replici şi izbucni în rîs, iar Joanie, privindu-l pe individul care stătea cu o expresie neîncrezătoare pe faţă, începu şi ea să rîdă.

Era furios.

– Şi mai ţi-a zis vreodată careva c-ai gura cam mare şi s-ar putea ca-ntr-o zi să ţi-o-nchidă un bărbat de-a binelea?

Joanie aruncă prezervativul în coşul de gunoi Potrivindu-şi sînii la loc în maioul strîmt, răspunse:

– Mda, de multe ori. Da' vezi tu, amice, aicea nu

prea intră mulți bărbați d-ăștia d-ai tăi, înțelegi ce vreau să spun? Şi-acum, şterge-o!

O deprima şi dintr-o dată îşi văzu viața aşa cum era. I se întîmpla periodic şi simți dezgustul de sine podidind-o ca un val.

Aruncîndu-i hainele în brațe, îi mai spuse:

– Băi, tu eşti şi surd, nu doar urît ca noaptea? Ieşi afară.

– Şi muia mea?

– Încearcă la Hoover, scumpule. Sînt sigură că vă cunoaşteți bine!

Fu nevoie de o discuție de un sfert de oră, două certuri şi o jumătate de sticlă de vodcă, pentru ca Joanie să se întoarcă la lucru. Dar plecarea lui o înveselise peste măsură. O fi fost ea o boarfă, dar mai era totuşi o ființă omenească şi, atîta vreme cît credea asta, n-avea să se scufunde în mocirlă, ca atîtea altele înaintea ei.

Următorul client era abia trecut de douăzeci de ani şi extrem de nervos. Îl ajută să se relaxeze, îl servi bine şi primi cinci lire sterline bacşiş. Criza îi trecuse deja.

Capitolul 3

Cînd urcă, în sfîrşit, scara, la douăsprezece şi douăzeci şi cinci, Jeanette văzu uşa apartamentului închisă şi un anunţ mare, roşu, cu inscripţia *„Mandat în execuţie"*, privind-o în faţă.

Simţi că i se opri inima în piept, cînd îşi dădu seama ce se întîmplase. Mandatul era destul de sever, dar cînd aveau să afle c-o lăsase pe Kira singură acolo urma să se lase cu urlete. Pentru asta, fratele ei avea s-o rupă în bătaie, lăsînd la o parte ceea ce-o aştepta din partea maică-sii.

Desprinse anunţul de pe uşă. Se referea la arme de foc şi droguri, ceea ce însemna că gaborii puteau avea o zi de pomină răscolind casa, şi totul era legal. Se întrebă în treacăt ce mai făcuse fratele ei de data asta.

Cînd introduse cheia în broască, un comisar tînăr descuie uşa.

– Locuieşti aici?

Jeanette îl ignoră şi intră în partament, uitîndu-se după Kira. N-o văzu nicăieri.

– Unde-i soră-mea?

Comisarul tocmai vorbea în staţie şi nu-i răspunse cîteva momente.

– Care soră? întrebă el în cele din urmă.

– Sora mea mai mică, Kira.

Acum în voce i se simţea frica.

– La şapte şi treizeci şi nouă, cînd a fost executat mandatul, nu era nimeni aici. Locuinţa era goală,

deşi uşa stătea deschisă. Şi-acum spune, unde-i fratele tău, Jon Jon?

Jeanette ridică din umeri şi ieşi din apartament.

– Unde te duci?

Fata ripostă scurt, răspunzînd:

– Pentru mine n-aveți nici un mandat, aşa că vedeți-vă dracu' de-ale voastre.

– Nu ştii unde e fratele tău?

Jeanette îşi văzu de drum. Nici nu se gîndea să învrednicească întrebarea cu vreun răspuns. Încercă să sune la micul telefon mobil roz al Kirei. Nu-i răspunse decît mesageria vocală. Oftă din nou; asta-i mai lipsea. Furioasă, vorbi în telefon:

– Kira? Eu sînt. Sună-mă-n mă-ta, da? Şi cînd or să afle mama şi Jon Jon că ne-au călcat caraliii fără ca tu s-anunți în mă-ta pe nimeni, ai dat de dracu', domnişorico!

Închise telefonul, simțindu-se mai uşurată.

Poate că Kira era la vreo vecină. În timp ce cobora scara, îi trimise un SMS fratelui ei ca să-l prevină despre pericolul ce-l aştepta; îi mai trimise şi mamei sale un SMS. Ambele mesaje omiteau să spună că-şi cam rătăcise sora.

Dar, peste o jumătate de oră, deveni clar că expresia „cam rătăcise" nu era tocmai cea mai potrivită. Kira nu era nicăieri.

Jeanette începea să se teamă de-a binelea. Nimeni n-o văzuse pe sora ei, nu vorbise cu ea, nici nu auzise ceva. Pe sticleți însă îi văzuseră, atîta lucru era clar. Dar, se consolă ea, Kira avea destulă minte ca să dispară dacă venea poliția. *Trebuia* să fie undeva în apropiere. Telefonul lui Bethany era închis, aşa că Jeanette porni spre locuința ei, aflată la cîteva străzi distanță. Era singurul loc unde mai

putea să fie Kira şi, cînd punea mîna pe ea, avea să-i sucească gîtul pentru că o făcuse să se îngrijoreze aşa.

Continua însă s-o sîcîie teama, pentru că sora ei nu încercase deloc s-o contacteze...

Noroc că încă n-o sunase nimeni de cînd trimisese SMS-urile, aşa că mai avea timp s-o găsească. După ce rahatul ajungea pîn-la gît, avea să iasă moarte de om. Începea să-şi dorească să fi rămas acasă, aşa cum se înţeleseseră. Tocmai în seara asta trebuise să s-aleagă praful.

Jon Jon era într-o garsonieră de pe First Avenue, Manor Park, unde punea la cale o şarlatanie ca să aducă droguri de la Amsterdam cu Sippy Marvell, un dealer jamaican tînăr din Brixton.

Sippy închiriase camera aceea de ani de zile şi n-o folosea decît pentru tranzacţii de afaceri. Era sărăcăcioasă, dar curată, şi depozitase în ea un stoc de băuturi şi ţigări bine garnisit. Sau, cel putin, aşa credea el. Amîndoi aveau telefoanele închise, un nou lucru asupra căruia Sippy insista întotdeauna.

Sippy era un Rasta sadea. Îl accepta pe Jon Jon ca pe un Rasta pe jumătate alb, cum încerca să fie, şi se înţelegeau unul pe celălalt.

Pe Jon Jon îl interesa felul cum Sippy îşi încorpora religia în viaţa de zi cu zi. Îi plăcea filosofia Rasta, deşi propriul lui domeniu de activitate, traficul de droguri, nu se prea potrivea cu convingerile pe care voia să şi le însuşească.

Şi mai era şi problema violenţei. Pentru început, chiar în dimineaţa acelei zile, de exemplu...

Dar îl putea asculta pe Sippy vorbind despre

Marcus Gravey şi citînd din Sfintele Scripturi ore în şir.

Nu fu nici acum dezamăgit, cînd Sippy şopti, în timp ce pregătea un chiştoc:

– „Şi pămîntul a încolțit iarbă şi verdeață purtînd sămînță după soiul acesta, şi copaci purtînd roade a căror sămînță era ea însăşi după soiul acesta, şi a văzut Dumnezeu că era bine."

Îi zîmbi lui Jon Jon, adăugînd mai tare:

– „Facerea", frate. *Biblia,* ce Dumnezeii mă-sii?

Pentru Jon Jon, accentul lui jamaican gros accentua rezonanța sunetelor. Aceleaşi cuvinte n-ar fi avut nici un efect rostite cu accentul din sudul Londrei.

– Trebuie să rezolvăm detaliile, Jon Jon, înainte de a mai face şi alte planuri. Aşa că sună-l pe amicul meu James Grey şi cheamă-l aici la o şuetă.

Lui Jon Jon îi plăcea la nebunie vorbirea înceată şi tărăgănată a lui Sippy. Glasul lui, deşi scăzut, exprima mai multă autoritate decît dacă ar fi zbierat cît îl țineau bojocii:

– După cum te ştiu, Sip, înseamnă că strămoşii tăi au fost primii dealeri.

Complimentul îl făcu pe Sippy să rîdă.

– Noi fumăm ca să medităm. Să ții minte asta, dacă te-nhață-n Brixton! E o chestie religioasă.

Jon Jon rîse şi el. Îşi deschise telefonul, iar semnalul SMS răsună strident.

În cameră cînta discret Peter Tosh, iar zgomotul neaşteptat tulbură liniştea micii lumi închise în care se aflau.

Citi mesajele repede, înainte de a ridica privirea spre Sippy, spunînd:

– Am belele. Mari.

Prietenul lui ridică din umeri.

– Rezolvă-le, nu plec nicăieri. Abia s-a înnoptat.

Joanie luă un taxi spre casă imediat ce primi mesajul de la recepționera salonului. Pînă la urmă, ajunsă în culmea disperării, Jeanette îi telefonase acolo.

Cînd intră în apartament, observă vag haosul creat de poliție și înjură printre dinți. Anunțul punerii în execuție a mandatului zăcea pe jos, unde din partea lui Joanie putea să și rămînă.

Îl expedie pe comisar în cîteva secunde, după care, apucîndu-și fiica mai mare de piepții jachetei, mugi:

– Unde-i fetița mea?

Jeanette clătină din cap.

– Nu știu, mami. N-o găsesc nicăieri.

– Au luat-o copoii? Nu m-ar mira, dac-ai lăsat-o singură. A trecut pe-aici cineva de la serviciile sociale?

Fata clătină din cap.

– Nu, nimic, doar mandatul de percheziție. Dă-mi drumul, mamă!

Dar Joanie n-o asculta. Continuînd s-o țină de haină, închise ochii și făcu un efort să se calmeze.

– Ce-a zis moș Bill?

O zgîlțîi încă o dată de jachetă, atît de tare, încît amîndouă își pierdură echilibrul.

– Ai de gînd să-mi răspunzi?!

– Nu era aici, mamă. Și-acum, dă-mi drumul!

Joanie își îmbrînci fiica pe canapea. Apoi îi dădu un pumn în cap atît de tare, încît o duru și pe ea mîna. Era un pumn puternic, iar faptul că fiica ei nici nu tresări de durere spunea multe.

Telefonul sună, iar Joanie se repezi să răspundă.

– Alo!

Vocea îi era încordată.

– Mda, cine e...? Unde mama mă-sii e fetița mea...?

Jeanette îi văzu îngrijorarea ştergîndu-i-se de pe față.

– O, slavă Domnului!... Mda, mulțumesc. Vin acum.

Puse receptorul în furcă şi se aşeză pe podea, uşurată. Picioarele i se înmuiaseră efectiv sub trup.

– E-n regulă, mami?

Jeanette părea sincer îngrijorată.

– Nu mulțumită ție, iapă mică şi-mpuțită ce eşti!

Joanie îşi aprinse o țigară, cu degete tremurătoare. Avu nevoie de un mare efort de voință ca să nu-şi snopească fiica în bătaie odată pentru totdeauna. Numai Dumnezeu ştia ce se adunase în sufletul ei.

– Mă duc s-o iau. Fă bine şi-ncepe să faci ordine pe-aici, iar cînd mă-ntorc am să-ți trag o bătaie soră cu moartea! *Un singur lucru* îți cer să faci, şi nici măcar pe-ăla nu mi-l faci, naibii! Aşteaptă numai să vină frate-tău. El, cel puțin, ştie cum să aibă grijă de surorile lui mai mici. Inclusiv de tine, boarfă leneşă şi egoistă ce eşti!

– Unde era?

Dar nu-i răspunse nimeni. Joanie ieşea deja pe uşă.

Pentru Jeanette însă exista şi o latură pozitivă: Jon Jon nu venea acasă în noaptea aceea – sau, cel puțin, atîta cît era valabil mandatul care-l viza pe el.

Aşa că măcar din partea lui n-avea de ce să se teamă.

– A fost aici toată seara.

Joanie se holba la omul grotesc de gras din faţa ei, cu un zîmbet nervos. Kira dormea pe canapeaua jerpelită din spatele lui, dar casa părea curată. Aceasta fu primul gînd care-i trecu prin cap.

Grasul o acoperise cu o pătură, iar acum i-o aranjă absent, cu un gest părintesc. Pe masa zgîriată erau pachete de snackuri şi cutii de Cola goale, precum şi resturile unui sandviş. Se vedea clar că avusese mare grijă de ea, iar Joanie îi era recunoscătoare pentru asta.

Glasul lui straniu, ascuţit, îşi păstra cu deliberare calmul, în timp ce-i explica încet situaţia. Suna ca Dale Winton într-o atmosferă de heliu.

– Eu stau pe balcon, înţelegeţi? Din cauza căldurii. Am văzut-o pe cealaltă fată a dumneavoastră plecînd şi pe urmă a ieşit şi Kira pe balcon, pe balconul dumneavoastră vreau să zic, aşa că am invitat-o la un ceai. Pe urmă a venit poliţia, iar eu n-am ştiut ce să fac. Nu avea telefonul la ea şi singurul număr pe care-l ştia pe dinafară era cel de acasă, dar n-am vrut să sun pînă n-am văzut că aţi venit, fiind acolo poliţia, aşa şi pe dincolo. Vreau să zic, pot să văd în camera dumneavoastră din faţă, dacă-s trase draperiile.

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton cam nelinişţit, iar Joanie zîmbi.

– Mulţumesc, amice. Îţi sînt recunoscătoare Ai făcut ceea ce trebuia.

Tommy se duse la bucătărie să facă un ceai, iar Joanie îi mulţumi lui Dumnezeu pentru omul acela

care, involuntar, împiedicase un dezastru. Cei de la serviciile sociale ar fi luat-o pe Kira cît ai clipi, dacă era găsită singură în apartament. Era clar că grasul nu știa ce mare serviciu îi făcuse.

Reveni cu ceaiul.

– Ascultați, dacă aveți vreodată probleme pot să vin ia dumneavoastră ca s-o supraveghez. E o fetiță bună. Politicoasă și vorbește foarte frumos. Are maniere impecabile, cum ar fi spus bătrîna mea mamă.

Din cine știe ce motiv, Joanie se simțea atașată de el.

– Mulțumesc, am să țin minte.

De fapt, nici nu s-ar fi gîndit vreodată, dar nu voia să i-o spună. Îi făcuse o favoare în seara aceea, așa că-și putea permite să fie amabilă. În plus, ceaiul și atmosfera liniștită îi făceau bine.

Demult nu se mai simțise atît de calmă. Era efectul felului lui liniștit de a fi. Bănuia că-și cultiva acele maniere calme și cu vorbe blînde, ca să-și compenseze problema greutății. De fapt, vorbea ca o regină – și nu ca una care domnea peste vreo țară.

Parcă citindu-i gîndurile, Tommy spuse simplu:

– E ceva glandular, dar și eu mănînc peste măsură, așa că n-am ce să fac.

Chipul lui era atît de sincer și deschis, încît lui Joanie îi păru un moment rău pentru namila din fața ei.

– Știți, mă înțeleg foarte bine cu Kira. Ați crescut-o minunat.

Complimentul o făcu pe Joanie să zîmbească. Era ca un copil mare. Un copil *foarte* mare.

– Ei, acum ar fi cazul s-o duc acasă. Îți mulțumesc încă o dată, Tommy.

– N-aveți de ce, doamnă Brewer.

– Spune-mi Joanie, toată lumea mă numește așa. Apropo, tatăl tău unde e?

O clipă, Tommy păru stînjenit.

– Uneori, rămîne în oraș. Nu știu unde. Nu-i place să-l întreb.

Se vedea clar că habar n-avea de nici unele, iar Joanie îi zîmbi. Știa de la vecini că tatăl său se purta îngrozitor cu el. Și ea îl auzise răcnind de cîteva ori. Dintr-o dată, îi păru incredibil de rău pentru băiatul enorm și întîrziat din fața ei.

– Treci mîine la un ceai, dacă îți face plăcere?

Tommy zîmbi cu gura pînă la urechi, iar Joanie văzu că se umfla în pene de mîndrie.

– Primesc cu mare plăcere invitația și vă mulțumesc.

Îi zîmbi și ea, apoi își luă cu ușurință fiica în brațe. Kira era ușoară ca pana. Se cuibări la pieptul mamei sale, iar Joanie simți mirosul de snackuri cu brînză și ceapă, în amestec cu unt. O strînse la piept, fericită că o găsise nevătămată.

Se întoarse acasă repede și fără zgomot. Cu cît știau mai puțin vecinii, cu atît mai bine. Oamenii nu află decît ce le spui. Mama ei îi băgase asta în cap încă de mică, și așa era. Îi folosise lui Joanie toată viața. Mai ales de cînd locuia acolo.

Jon Jon era în camera de interogatoriu, la secția de poliție.

– Nu știu despre ce vorbiți. Ce agresiune gravă?

Clătină iar din cap, rezemîndu-se de spătar.

– Ei, haide! Cel mai bun prieten al tău e la reanimare, ai fost văzut intrînd la el în casă, iar acum vrei să credem că nu știi nimic?

Jon Jon zîmbi.

– Se prinde repede, colegul dumneavoastră, nu? Cum spuneam, nu ştiu despre ce vorbiţi, şi ăsta-i adevărul. Am fost cu Cherise, una din păsărelele mele. Cine m-a văzut acolo, anume?

Comisarul începea să se enerveze.

– Nu te priveşte.

– Dac-aş fi fost văzut acolo, ceea ce-i o minciună, mă arestaţi pînă acum, nu? Îmi cunosc şi eu drepturile, să ştiţi.

– Poţi şi să-ţi permiţi cel mai bun avocat din cîţi există. Cred că te costă o avere avocaţii în ultima vreme. Numai că, din cîte ştiu, nu prea ai slujbă, aşa-i?

Jeffrey Callington, avocatul lui Jon Jon, ridică mîna, intervenind:

– Nu e nevoie să răspunzi, Jon Jon. N-au găsit nimic la tine acasă şi n-au nici o dovadă că ai fost la locul faptei. Iar acum, domnilor, dacă n-aveţi nimic împotrivă, cred că e timpul să plecăm. Clientul meu a venit aici din proprie iniţiativă...

Comisarul îl întrerupse, umflîndu-şi zgomotos buzele:

– Cu avocatul după el!

Callington îl privi cu dispreţ pe tînăr, în timp ce răspundea mai tare:

– E interzis prin vreo lege? Că dacă este, eu n-am auzit. Dacă n-aveţi grijă, s-ar putea ca noi înşine să dăm curs cazului. Asta-i a şaptea ocazie cînd îl aduceţi aici pe clientul meu, şi de fiecare dată aţi consumat ore întregi din timpul nostru preţios.

Zîmbi rece.

– Înţeleg că putem pleca?

Comisarul zîmbi şi el, ironic:

– Fiți invitații mei.

Jon Jon rîse.

– Nu, domnule, prefer să mă duc acasă, dar mulțumesc pentru invitație.

Cînd ieşiră din cameră, Callington încă mai zîmbea. După ce uşa se închise în urma lor, detectivul scrîşni printre dinți:

– Mințea de-nghețau apele.

Detectivul inspector Baxter, un veteran cu douăzeci de ani de experiență, îi răspunse sarcastic:

– Ei, nu mă-nnebuni!

– Are alibi, domnule, se verifică. Fata şi părinții ei sînt dispuşi să dea declarații.

Polițista era încă destul de necoaptă ca să le acorde oamenilor beneficiul îndoielii. Zîmbind, întrebă:

– Cine credeți că a atacat victima, domnule?

– Ei bine, eu cred că mincinosul care tocmai a plecat, dar presupun că la ora asta putem miza mai bine pe profesorul Green, în bibliotecă, cu un sfeşnic. Bulangiul ăsta mic e alunecos ca un țipar, da' am să pun eu mîna pe el! Mîine-poimîine am să-i bag toate drepturile alea pe gît.

Brixton îşi frecă ochii obosiți.

– Sper ca acel Carty să moară. Aşa, am doborî doi iepuri dintr-o lovitură.

Comisarul zîmbi din nou, cu speranța vizibilă în sfîrşit pe chipul său tînăr.

– Ar fi frumos, nu încape vorbă.

Joanie îi ură Kirei somn uşor pentru a zecea oară. În viața ei nu mai fusese atît de speriată. Jeanette încă mai era spăşită, după săpuneala aspră

pe care o înghițise mai devreme. Dacă serviciile sociale îi luau fetița, în veci n-avea s-o mai vadă. Joanie ştia foarte bine acest lucru. Spre deosebire de frații ei mai mari, Kira nu fusese niciodată dată în îngrijire. În tinerețea lui Joanie, tribunalele închideau prostituatele la cel mai mic pretext şi, în consecință, copiii ei cei mari plătiseră scump pentru modul mamei lor de a-şi cîştiga existența. Cu atîtea acuzații adunate deja împotriva ei, serviciul social n-ar fi ezitat o clipă să i-o ia pe Kira.

Ei bine, fetiței ei n-avea să i se întîmple asta. Avea s-o apere chiar şi cu prețul vieții.

Revenind în camera din față, îşi văzu fiica mai mare fumînd o țigară, însingurată, şi un moment îi păru rău pentru ea.

Jeanette, Dumnezeu s-o păzească, era cea mai înverşunată duşmancă a ei însăşi. De la propria ei atitudine avea să i se tragă. Încă din copilărie fusese nărăvaşă. Se lupta cu ghèarele şi cu dinții, dacă i se năzărea. Dar cele întîmplate în seara asta avuseseră măcar şi o parte bună. Jeanette ştia că o speriaseră îngrozitor, aşa că nu era un dezastru total.

Jon Jon era capabil să-şi poarte singur de grijă. Pentru el sau Jeanette nu avea motive să-şi facă griji, la fel ca pentru Kira. Cei doi aveau din fire instinctul străzii, pe cînd fiica ei mai mică, nu. Nu era tocmai înapoiată, dar avea dificultăți de învățare, cum se spunea. Se ducea la o şcoală normală, însă abia ținea pasul cu ceilalți elevi. Personalitatea ei pozitivă compensa multe, Joanie ştia bine, dar nu putea fi lăsată singură. Nu avea defel simțul străzii, iar asta o îngrijora cel mai mult pe mama ei.

– Cum ai putut s-o laşi singură, Jen?

Cu fața schimonosindu-i-se, Jeanette răspunse.

– Of, mamă, fii cinstită. Nu suport să am grijă de ea tot timpul. Am paişpe ani, vreau să stau şi eu cu cei de-o seamă cu mine.

– Adică s-o zguduiți. Eu aud totul, nu uita.

Jeanette arăta atît de tînără, pe sub fardul gros, încît mamei sale i se strîngea inima. Era speriată şi se vedea. Privi profilul fetei. Ar fi putut să fie drăguță, dacă nu arăta atît de mult ca o candidată pentru *„The Trisha Show"*.

Încercă s-o îmbrățişeze, dar fu respinsă.

– Lasă-mă-n pace, mamă. Pe-astea păstrează-le pentru puicuța ta.

Stătură în tăcere cîteva clipe, după care Jeanette o întrebă:

– Vrei să bei ceva?

– Mda, iubito, bine.

Era singurul ei mod de a-şi prezenta scuzele. Joanie ştia şi acceptă. O fată ştia prea multe, iar cealaltă n-avea să ştie niciodată destule. Dumnezeu făcea farse, era convinsă de asta. Nu-şi dorea decît să fi putut rîde toată viața.

Kira strigă în somn, iar Joanie fu catapultată de pe scaun, dar Jeanette ajunsese prima la ea şi o liniştea cu blîndețe. Privind din uşă, Joanie simți că i se uşura inima.

Îşi dădu seama că era aproape de lacrimi, în timp ce privea micul tablou din fața ei. Se săturase de modul acela de viață.

Îi era greu să se prefacă fericită, cînd pe dinăuntrul ei murea cu încetul.

Micuțul Tommy era fericit sau cît de fericit putea el să fie.

Era minunat să se trezească dimineața știind că îl aștepta un program. Avea o întîlnire – și nu cu doctorul sau cu vreun alt specialist, ci cu o persoană normală. Păstra acest lucru în suflet ca pe o comoară.

– Ce te hlizești?

Cu reveria spulberată de glasul tatălui său, Tommy ridică din umeri.

– Nimic, mă simt și eu bine pe ziua de azi.

Ca de obicei, tatăl său rîse.

– Ce mă-sa mare ai de așteptat? Iar potol?

Tommy era zdrobit, dar nu acceptă provocarea.

– Mai vrei o cafeluță, tată?

– Hai, dă-mi.

Ca prin minune, Joseph simți un junghi de remușcare. Era dur cu băiatul, dar și viața lîngă Tommy era grea.

Fiul lui era atît de *ciudat,* nimic cu ce să se laude, iar Joseph simțea nevoia să se grozăvească, îi stătea în fire. Nimeni, la slujbă, nu știa despre Tommy; avusese el grijă.

Joseph avea un soi de prietenă care acum dorea să-i acorde numai ei tot timpul. Faptul că-și detesta propriul fiu n-avea darul să-i ușureze situația. Dar în dimineața aceea nu-l mai provocă.

Cînd plecă, atmosfera era în mod excepțional neutră.

Tommy își privi tatăl de pe balcon pînă cînd dispăru la colț, apoi își făcu planul. Mai întîi un duș, după care urma să-și ia hainele cele mai bune și, la zece și jumătate precis, avea să se ducă în vizită la noile lui prietene.

O, cît de fericit era! Niciodată nu mai primise o asemenea invitație și nu voia să iasă rău.

Îşi dorea ca mama lui să mai fi trăit. Ar fi fost atît de mîndră de el!

Brewer-ii păreau o familie foarte cumsecade.

– Termină, Jon Jon, te rog! strigă Kira îngrozită, în timp ce fratele ei o trăgea pe Jeanette din pat de păr.

– Tu nu te băga, Kira, bine?

Jeanette încerca să-şi desprindă din păr degetele fratelui ei.

Plîngea deja.

Jon Jon o trase cu totul în camera din faţă, unde, trîntind-o pe canapea, mugi:

– Ce ţi-am spus eu, hmmm?!?

Era atît de furios, încît îi ieşeau ochii din cap. Se vedea clar că luase ceva – şi nu cannabis.

– Ce ţi-am spus, fă curvo? Ţi-am zis ca *niciodată*, şi cînd zic *niciodată*, înseamnă *niciodată*, să n-o laşi pe Kira singură?

Înspăimîntată, Kira urmărea scena care se desfăşura în faţa ei.

– Nu s-a întîmplat nimic, Jon Jon, m-am simţit minunat! Tommy m-a lăsat să mă joc cu păpuşile lui *Barbie*, şi am băut ceai, şi...

– O auzi, Jen? Ascult-o numai. Şi-a petrecut seara c-un tip care se joacă cu rahaturi de păpuşi *Barbie!*

– E-n regulă, Jon Jon. Sinceră să fiu, cred că-i homo.

Ca de obicei, Joanie era vocea raţiunii. Ştia că fiul ei era mai mult decît capabil s-o omoare pe fata speriată din faţa lui.

Repezindu-şi mutra în faţa ei, băiatul strigă din nou:

– Rahaturi de *Barbie*? Şi-acum ce-o să mai fie? Ai lăsa-o şi cu Fred West, numai ca s-o-ntinzi două ore?

Era atît de furios, încît vorbea împroşcînd cu salivă:

– Îți dai seama c-aseară ar fi putut să ne-o ia şi să stea cîteva săptămîni într-o-mputită de adopție? Ştii de ce-s în stare gaborii. S-ar prăpădi de rîs, ştiind ce probleme ne-au făcut. Şi tu unde erai, mm, în timp ce-ntorceau casa pe dos? Hai, vreau să ştiu cu cine erai, ca să-i iau gîtu'!

– Da' n-a luat-o nimeni, nu? Aşa că mai taci în mă-ta din gură!

Jon Jon făcu un pas spre ea, iar Kira țipă. Numai strigătul ei îl opri s-o atace pe fata care plîngea.

– Gata, mamă, asta a fost. E consemnată-n casă pe termen lung.

O împunse pe Jeanette cu degetul în piept.

– Nu mai ieşi afară, de-acuma, pîn-la Judecata rahatului de Apoi!

Jeanette sări în picioare şi scoase un zbieret, cu toată spaima pierindu-i la gîndul că nu mai putea să plece de-acasă.

– Nu tu zici, mama zice! Zi-i s-o lase mai moale cu produsu', măcar din cînd în cînd. Li se vinde la toți, în timp ce eu văd de fi-sa. Sau, şi mai bine, dacă tu eşti bărbatu-n casa asta, de ce nu ne-ntreții *tu?*

Îi răspunse Joanie:

– N-am luat un ban de pe urma oricăruia din voi şi nici n-am s-o fac, cum bine ştii. Casa asta-i a mea, eu plătesc totul şi eu spun ce se întîmplă în ea.

Jeanette rîse cu răutate.

– Atunci fă bine şi spune-i, fiindcă *el* crede că-i casa *lui*.

Şi se duse valvîrtej în camera ei, strigînd:

– Trebuie să mă pregătesc pentru şcoală!

Împotriva propriei voinţe, Jon Jon rîse.

– Mare minune! Te duci la şcoală... *tu?*

– Las-o-n pace, Jon Jon, a priceput. Hai, Kira. Nu mai plînge, iubito. Ce vrei la micul dejun?

– Pot să mănînc orice?

– În limitele raţiunii.

Kira zîmbi, încă în lacrimi, iar Jon Jon închise ochii, deznădăjduit. Frumoasă mai era! Blondă, cu ochi albaştri, avea să ajungă uluitoare – şi, probabil, cu mintea niciodată mai matură decît acum. Era o perspectivă înspăimîntătoare.

Chiar şi după tot tărăboiul ăla, n-o interesa decît să primească o farfurie de Coco Pops. Atenţia ei era atît de limitată, încît după prima lingură avea să uite totul.

Le urmă în bucătărie.

– Jeanette are dreptate, mamă. Poate-ar fi mai bine să te laşi de lucru. Pot să cîştig eu pentru toţi.

Joanie turnă Coco Pops în farfurie, fără să-i răspundă. Jon Jon ştia ce părere avea despre drogurile lui, iar ea ştia cum îi privea fiul ei meseria. Era o situaţie fără ieşire.

– S-a speriat, acum o să-i treacă.

Dintr-o dată, Joanie zîmbi.

– Şi zău că-i un tip nostum. Destul de drăguţ, dar atît de gras! Cinstit, acuma.

Kira rîse.

– Nu pot să stau la Tommy, mami? Are atîtea lucruri frumoase în casă, păpuşi *Barbie* şi tot felul de bunătăţi.

– Ce-ai făcut aseară, Kira?

Pe Jon Jon părea să-l intereseze sincer.

Cîteva clipe, Kira se concentră intens, schimonosindu-şi fața.

– Păi... ne-am jucat cu păpuşile, cum am zis, şi pe urmă ne-am uitat ia *„Frumoasa din pădurea adormită"*. Tommy are toate filmele, îi plac prințesele la fel de mult ca şi mie. A fost foarte frumos. Am băut Coca Cola şi am mîncat sandvişuri şi dulciuri. Ne-am distrat grozav.

Joanie îi ciufuli părul.

– Părea destul de drăguț, binecuvîntat să fie. Şi sincer acum, Jon Jon, ne-a făcut o mare favoare.

– Aşa cred. Da' nu ştim nimic despre el, nu?

Mama lui ridică din umeri.

– Ce-ar fi de ştiut? Ne-a scos din rahat, iar pentru mine atîta lucru-i destul. E cam încet la mine.

Arătă cu capul spre fiica ei.

– De-asta se-nțeleg atît de bine, cred.

Jon Jon dădu din cap cu tristețe.

– Înțeleg ce vrei să zici, mamă. Mă rog, descoase-l şi vezi ce descoperi. Poate-i o soluție, acum, că lui miss Neserioasa i-au venit căldurile.

Joanie îşi cuprinse fiul cu un braț pe după mijloc.

– L-ai bătut pe Carty, băiatule?

Dădu din cap.

– N-am avut încotro, mamă, trage crack, împuțitul. M-a necăjit îngrozitor.

Înlăturîndu-şi părul din ochi, Joanie zîmbi.

– Am auzit că-i în stare gravă.

Avea grijă să-şi păstreze tonul neutru. Jon Jon ridică din umeri.

– Trebuia să se gîndească la asta, nu? N-am

timp de rataţi, mamă. Şi mai ales de rataţii care trag crack.

Subiectul era închis, iar Joanie se întrebă cum putea un fiu care era atît de atent şi afectuos cu surorile şi familia lui să schilodească un prieten apropiat.

Nu voia să se gîndească prea mult, aşa că făcu ceea ce făcea întotdeauna. Începu să glumească şi să rîdă. Cînd plecă la şcoală cu fratele ei mai mare, Kira era într-al nouălea cer. După ce le ură drumbun, Joanie se duse direct la valium.

Doar ca să se mai calmeze. Aşa îşi spunea de ani de zile.

Capitolul 4

Martin se holba cu uimire la omul cel uriaş din faţa ei. Al dracului de mare mai era! Mai era şi un băiat drăguţ, care se străduia atît de tare să fie agreabil, încît spectacolul era dureros la vedere.

Fiind şi ea grasă, ştia ce luptă avea de purtat zilnic, nu doar cu sine însuşi, ci şi cu lumea. Deşi rîdea de el împreună cu Joanie, îl plăceau mult. Tommy era blînd şi înţelegător.

Şi totuşi, cu toată obezitatea lui, se mişca surprinzător de uşor pe picioare. Observase şi acest lucru la el: reuşea să se descurce bine. Mult mai bine decît ai fi crezut privindu-l, deşi gîfîia mai mult ca oricine.

Din partea lui, Tommy se simţea extraordinar. Două femei stăteau de vorbă cu el, ca şi cum ar fi fost un om adevărat. O persoană care conta, cineva care-şi avea locul în lumea lor. Era la a treia vizită şi se simţea binevenit şi respectat. Acest din urmă lucru îl bucura cel mai mult. Acum, Joanie devenise pentru el o adevărată zeiţă şi, de cînd îl primise în casa ei, vecinii începuseră să-l trateze cu respect, mai ales întrucît şi Jon Jon îi acorda timp. La fel ca mama lui, nu judeca omul după înfăţişare. Tommy îl plăcea de mai mult timp. Era clar că familia conta cel mai mult pentru el. Se purta ca un tată cu surorile lui, supraveghindu-le cu un ochi de şoim.

În ultima vreme, graţie familiei Brewer, oamenii îl salutau pe Tommy cînd stătea pe balcon şi înce-

puse chiar şi să facă zilnic drumul cel lung pînă la magazine. Îi era foarte greu, dar merita, pentru că acum oamenii vorbeau cu el. Chiar îi arătau interes. Avea propria lui nişă în viaţa cartierului.

Mai avea şi acces nelimitat la Kira, ceea ce conta cel mai mult. O iubea, îi plăcea să stea cu ea. Kira însemna totul pentru el, şi-l iubea la rîndul ei. Chiar ea îi spusese. Îi mai spusese şi că se simţea sufocată de familia ei, dar Tommy îi explicase ce noroc avea că nişte oameni ţineau cu adevărat la ea, şi bănuia că înţelesese ce însemna asta. Sau, cel puţin, aşa spera.

Joanie îi zîmbi. Avea o faţă foarte frumoasă. Mai avea şi o demnitate care nu se observase de la prima întîlnire, dar care după un timp începuse să lumineze ca un far. Ducea o viaţă grea – Tommy ştia şi o înţelegea. O înţelegea chiar mai mult decît majoritatea oamenilor.

– Deci, vrei slujba sau nu?

Tommy zîmbi cu gura pînă la urechi.

– O, vă rog! Ar fi cea mai mare plăcere pentru mine.

Îşi agită o mînă, făcînd-o pe Monika să rîdă iar cu hohote. Dar era un rîs prietenos, nu răutăcios, în dauna mîndriei lui. Un rîs împărtăşit cu el şi cu toţi cei din jur. Era în elementul lui, şi o arăta clar, ca să le facă plăcere tuturor.

– Acum nu mai avem de rezolvat decît problema banilor.

Lui Tommy îi căzu faţa.

– Te rog, Joanie. N-aş putea lua bani de la un prieten.

Joanie îi zîmbi. Ştia că vorbea serios şi-i plăcea, dar trebuia să-l plătească cinstit.

– Ascultă-mă, fiule, vei primi cîteva lire. Nu vreau să mai aud o vorbă despre asta, bine?

Tommy zîmbi şi dădu din cap, mulțumit că decizia fusese luată fără concursul lui. Stai numai pînă-i spunea tatălui său că avea o slujbă. O slujbă adevărată, nu ca alea dinainte. Munca la domiciliu, o muncă plicticoasă şi care-i distrugea sufletul. Ore şi ore de lucru, pierdute făcînd cutii.

Asta i-ar fi dat bătrînului o temă de gîndire.

– Ei, dacă eşti sigură, Joanie...

Felul cum ieşiseră lucrurile îl fascina. Joanie îl lăsa să facă el ceaiul, fiindcă ştia că-i plăcea atît de mult. Nu era un băiat rău, doar foarte singur. Iar dacă ştia cineva ce însemna singurătatea, ea era aceea. Apoi, Tommy se întunecă la față. Dacă tatăl lui îi interzicea să lucreze? Aşa că spuse încet.

– Singura problemă e tatăl meu.

Monika rîse iar, cu rîsul acela inimos al ei, şi spuse sonor:

– Dă-l în mă-sa, Tommy. O să-i spună Jon Jon vreo două, dacă trebuie. Nu-ți mai face griji, amice.

Însă chiar în timp ce zîmbea, îi văzură teama pe față. Apoi dispăru, la fel de repede ca şi cum ar fi coborît o cortină. Jon Jon avea să rezolve totul. Nici chiar tatăl lui n-ar fi îndrăznit să i se pună contra lui Jon Jon Brewer

Cele două femei îi văzură expresia schimbîndu-i-se, pentru a radia iar de fericire.

– Am să vorbesc eu cu el. Nici o grijă, Tommy.

În timp ce vorbea, Joanie o privi pe Monika iar cu o expresie care-o făcu să rîdă din nou în hohote.

– Nenorocit bătrîn! Ascultă, Joanie, uite ce facem – îl năşim. Pare senil, aşa c-o să-i facem o ofertă de-o s-o țină minte.

Rîseră cu toții din nou, numai că Tommy rîdea de îndrăzneala scandaloasă a acelor cuvinte, nu fiindcă le-ar fi găsit amuzante.

Numai de-ar fi *știut* tatăl lui că și de el rîdea lumea.

Îl treceau sudori reci numai gîndindu-se. Totuși, se simțea bine rîzînd pe seama lui.

Tommy avea prieteni, iar tatăl său nu putea face nimic. Nu fără a lăsa pisica să scape din traistă, cel puțin.

Își alungă acest gînd la fel de repede pe cît îi venise în minte. Totul trecuse, cum spunea bătrînul. Era minunat că se afla în bucătăria aceea, cu niște oameni care-l acceptau așa cum era și cum arăta.

Pentru prima dată de la moartea mamei lui, Tommy se simțea prețuit, necesar.

Era, cu siguranță, un sentiment îmbătător.

Paulie era acasă, terminîndu-și micul dejun. Mereu îl lua tîrziu și întotdeauna i-l servea soția lui, Sylvia.

Era o femeie înaltă, cărnoasă și cu oase mari. Avea o față frumoasă și un simț al îmbrăcămintii egal cu zero, ceea ce lui Paulie îi convenea de minune. Era un stîlp al bisericii locale și o mamă exemplară.

Cele două fiice ale lui, Pauline, în vîrstă de unsprezece ani, și Jacqueline, de nouă, erau două domnișorici de clasă mijlocie perfecte, pieptănate așa cum se cuvenea și cu haine și personalități potrivit de cuviincioase. Nici o șanse să intre în afacerile familiei, cel puțin cu sumele pe care le plătea pentru taxele lor școlare.

Îi plăcea viața lui familială, i se potrivea. De fapt,

detesta să părăsească în ziua aceea liniștea căminului, pentru că era frînt de oboseală şi tare-ar mai fi vrut să-şi facă puțin de cap cu bătrîna lui Sylvia. Merita de mult puțină atenție, şi o ştiau amîndoi.

Paulie considera că avea noroc în viață. Era complet stăpîn pe toți şi toate din jurul lui. Îşi turnă încă o cafea, zîmbindu-i soției sale.

Sylvia îşi privi bărbatul şi-şi stăpîni rîsul care amenința s-o biruiască. Probabil că era cel mai îngîmfat, ignorant şi mulțumit de sine om de pe planetă. Ştia totul despre el, dar n-avea de gînd să-i spună, iar dacă-şi închipuia că avea s-o atingă în ziua aceea sau în viitor, îl aştepta o mare surpriză. Cîndva, cu mulți ani în urmă, îl iubise. Acum nu mai era atît de sigură pe sentimentele ei pentru el.

Ceea ce ştia însă era că-şi întreținea bine familia, iar asta conta pentru ea mai mult decît orice. N-avea să ajungă ca mama ei, trăind din glorii trecute, în timp ce trăia de pe azi pe mîine într-o sărăcie lucie.

Aşa că Sylvia îşi făcuse o viață separată, iar Paulie n-avea idee că-l manevra treptat, îndepărtîndu-l tot mai mult de ea şi de fiicele lor.

Îşi petrecea tot mai mult timp la „reşedința lor de la țară" – o casă în imitație de stil georgian, cu patru dormitoare, din Kent. Acolo, ea şi fetele puteau sta la distanță de cretinul acela de soț, ceea ce pentru Sylvia conta enorm.

Deveniseră doi străini care doar întîmplător locuiau sub acelaşi acoperiş. Un acoperiş plătit de el, recunoştea. Participau împreună la formalități, unde Sylvia îi stătea alături ca o soție conştiincioasă ce era. Şi *era* o soție bună, deşi Paulie nu fusese întotdeauna un soț la fel de bun.

Pe scurt, Sylvia ştia cum stăteau lucrurile cu viaţa ei. Cînd Paulie se hlizi la ea, îşi mută privirea. Bărbaţii, fusese dintotdeauna părerea ei, erau atît de previzibili! Ei bine, pe Paulie îl aştepta un mare şoc – nu încăpea nici o îndoială!

Jeanette era cu Jasper, bărbatul visurilor ei. Ca de obicei, nici nu se gîndise să se ducă la şcoală şi chiulea într-o casă neocupată, folosită de prietenii lui Jasper. Pentru ea, el era totul pe lumea asta. Ochii lui albaştri o atrăgeau ca doi magneţi, iar Jasper ştia. Şi profita.

Fetele îl plăceau pe Jasper Copes. Arăta bine şi era dur. Ce-şi puteau dori mai mult?

Singurul lucru care strica totul era că Jasper şi toţi prietenii lui erau rasişti. Făceau parte din noua spiţă de skinheazi. Faptul că Jeanette avea un frate al cărui tată era jamaican nu avea darul s-o apropie de cei ce-o înconjurau în maghernița aia. Pînă şi fetele o priveau pieziş şi şuşoteau între ele pe seama ei şi a lui Jasper.

În sinea ei, Jeanette detesta acel loc, dar acolo îi impunea Jasper să vină, aşa că-l asculta ca o fetiţă cuminte ce era. Ştia că dacă Jon Jon ar afla cu cine se vedea, avea să fie moarte de om, dar Jasper o domina, iar ea simţea că, dacă nu era cu el, viaţa ei n-avea să mai facă nici cît o ceapă degerată.

Se ruga în fiecare zi ca Jon Jon şi Jasper să se cunoască şi să se înţeleagă bine. Dar acesta era un miracol pentru care Iisus era prea ocupat ca să-l înfăptuiască.

Ochii ei stăruiau asupra afişelor B.N.P. şi încerca să n-audă grozăvelile rasiste din jurul ei. Se

simțea exclusă şi, oricît de mult îl iubea pe Jasper, prefera aşa. N-ar fi vrut să se simtă bine într-un asemenea loc. Oamenii aceia erau ignoranți şi urîți, şi pe dinăuntru, şi pe din afară.

Ar fi vrut să ştie ce anume o atrăgea atît de mult la Jasper, încît era dispusă să-i treacă stilul de viață cu vederea. Într-adevăr, el era şeful, cel de care ascultau cu toții. Uneori, cînd îl vedea în acea postură, se speria. Dar, singur cu ea, era mai blînd şi o făcea să aibă o părere mai bună despre sine. Aşa că, desigur, nu putea fi atît de rău, nu?

Unul dintre prietenii lui, Polo Jenkins, îi spuse cu glas puternic, smulgînd-o din reverie:

– Te-am întrebat dacă gaborii au pus mîna pe frati-tu.

– Sigur că n-au pus!

Îi vorbea de parcă toată lumea de-acolo ar fi ştiut cît era de prost. Unul dintre avantajele de a fi sora lui Jon Jon: oamenii erau prevăzători cu ea. O ajuta şi faptul că era amica lui Jasper.

Atmosfera fu încărcată cîteva secunde, iar Jeanette îl văzu pe Jasper rînjind. Îi plăcea cînd prietena lui se apăra.

Oftă. Vorbeau din nou despre zeul lor, Nick Griffin, şi trecu iar pe pilot automat. Zece minute mai tîrziu, spuse:

– Jasper, eu mă duc.

Acum, discutau despre imigranții africani săraci din Northampton, comentînd cum se înmulțiseră de trei ori cazurile de SIDA, de la sosirea lor acolo.

Jasper îi zîmbi.

– Mai stai un minut, gagico.

Fata clătină din cap.

– Am spus că plec. În clipa asta.

Măsurîndu-l cu privirea, văzu că stătea la îndoială. În cele din urmă, Jasper ridică din umeri.

– Cum vrei.

Jeanette ieşi din magherniţă şi, cînd ajunse afară, trase adînc în piept aerul curat, pentru a-şi curăţi plămînii de duhoarea urii lor. Auzi rîsete sonore dinăuntru şi ştiu că făcuseră o glumă pe seama ei.

Tristă, dar mai uşurată, porni spre casă. Oamenii aceia erau bolnavi la cap şi nu voia să aibă de-a face cu ei. Inclusiv cu Jasper. Nu se gîndea serios şi ştia, dar se simţea mai bine închipuindu-şi că ar fi putut să fie atît de dură. Nu avea nevoie de el, de nimeni nu avea nevoie. Avuseseră grijă de asta neglijenţele mamei sale şi anii trăiţi în grija altora. Latura ei raţională îi spunea: „Lasă-l în pace." Vieţile lor erau prea diferite şi toate vicleşugurile necesare ca să-l întîlnească o omorau. Numai de-ar fi ştiut Jon Jon! O treceau căldurile de fiecare dată cînd se gîndea.

Totuşi, peste cinci minute, cînd Jasper o ajunse din urmă, simţi o plăcere inexplicabilă. Alergase după ea. Se întîmpla pentru prima oară. Îi dovedea că ţinea cu adevărat la ea, trebuia să creadă. Cînd o privi zîmbind, Jeanettei îi crescu inima.

Nu era chiar atît de rău cum îl crezuse. Altfel, n-ar fi fost cu ea acum.

Plecase de lîngă el, iar Jasper o urmase. Pentru prima dată, simţea că deţinea puterea în relaţia lor, şi era o senzaţie foarte plăcută. Spera numai să dureze.

Peste douăzeci de minute, stătea întinsă pe patul lui, în familiarul miros rînced al aşternutului nespălat. Ca de obicei, mama lui nu se zărea nicăieri.

Karen Copes își petrecea aproape toate după-amieziile la cîrciuma din cartier, cu prietenele ei. Cel mai ciudat era că Jeanettei nici măcar nu-i plăcea partea aceea a relației lor, dar, dacă era necesară ca să-l păstreze, atunci așa trebuia. Făcea ceea ce dorea Jasper, și o făcea de bunăvoie.

Kira și Tommy erau acum prieteni buni, iar faptul de a ști că avea acces nelimitat la colecția lui de păpuși *Barbie* era pentru ea glazura de pe tort. Și tatăl lui se purta frumos cu ea, deși simțea adesea tensiunile dintre el și Tommy. Dar Joseph Thompson îi spunea mereu cîte o vorbă bună și, cumva, Kira știa că viața lui Tommy era mai ușoară cînd se afla ea acolo.

Se ducea la el aproape în fiecare seară după școală, doar ca să vadă păpușile. Tommy era în stare să petreacă ore întregi călcîndu-le costumașele; aveau chiar și propriile lor umerașe miniaturale. În timp ce o privea pe Kira cum aranja cu pasiune garderoba păpușilor, nu putea să nu zîmbească.

Îi pregăti un pahar cu oranjadă și o pungă de crochete simple, ca gustare. Acum știa ce-i plăcea și ce-i displăcea – alt motiv de bucurie pentru el.

Privindu-i, tatăl lui clătină din cap.

– Trebuie să ai grijă, Tommy, știi asta.

Tommy încuviință. Tare-ar mai fi vrut ca tatăl lui să nu-l mai piseze. Cum spunea chiar el, totul trecuse. Acesta avea să fie un nou început pentru amîndoi.

Jon Jon îl auzi pe Paulie înainte de a-l vedea. Oftînd, își goli paharul.

Paulie ajunse lîngă el într-o secundă.

– Ce faci aici, fiule?

Glasul lui Paulie era prietenos, dar prudent. Ştia că nu era favoritul lui Jon Jon, dar putea supraviețui cu gîndul ăsta. În fond, îl cunoştea de cînd era mic şi întotdeauna îl simpatizase. Îşi amintea vremurile cînd Jon Jon îl plăcuse şi el, cu ani în urmă. Ce-i drept e drept, Joanie făcuse o treabă deloc rea cu el.

Dar pe străzi se comenta că se pricepea să cîştige bine, iar Paulie nu accepta niciodată să piardă o şansă.

Jon Jon îi răspunse încet:

– Beau.

Sarcasmul nu-i scăpă nici unuia din ei.

– Deci, acum eşti destul de mare?

Împotriva propriei voințe, Jon Jon zîmbi.

– Aici, da. Vin de cînd aveam paişpe ani.

Paulie, la fel ca Jon Jon, nu se putea abține să nu-şi privească imaginea reflectată în oglinda barului. Îşi aranjă părul şi întrebă:

– Ce bei?

Fără a aştepta răspunsul, îi ceru blondei înalte fără sutien şi cu un zîmbet nedezlipit de pe buze:

– Două brandy-uri mari, scumpo.

Privi în jur, măsurînd fiecare femeie şi catalogînd fiecare bărbat din local. Le făcu semne de salut la vreo doi şi le zîmbi celor mai multe dintre femeile care aveau între şaisprezece şi treizeci şi cinci de ani.

– Şi cum o mai duce Haile Selassie în ultima vreme? Trăieşte bine sănătos în sudul Londrei? se interesă el, trăgîndu-l pe Jon Jon de cozile împletite.

– Dă-te-n mă-ta, Paulie.

Zîmbetul îi dispăru de pe buze, iar Paulie îi răspunse cu seriozitate:

– Am omorît dracu' oameni pentru mai puțin deatît, cum ştii foarte bine. Dar, de dragul maică-tii, am să ți-o trec cu vederea.

Făcu o pauză, înainte de a adăuga:

– Doar de data asta.

Era un avertisment, iar Jon Jon ştia. Nu-i răspunse. Indiferent ce era sau ce nu era, Paulie nu era considerat un om rău. Nu făcea parte din mafia dură, ca Big John McClellan, o adevărată legendă locală, dar era totuşi nemilos şi ştia să-şi vadă de interesele lui, iar Jon Jon ştia că ar fi fost mai înțelept să țină minte acest lucru.

Tonomatul intră în funcțiune – cînta Gareth Gates. Încă de la ora aceea timpurie localul forfotea de lume. Pe la şase avea să fie ticsit. Jon Jon îşi luă paharul şi închină în sănătatea lui Paulie.

– Ți-a spus mămică-ta că voiam să te văd?

Băiatul clătină din cap. Paulie ştia că mințea. Dacă i-ar fi spus uneia dintre fetele lui să alerge goală pe Park Lane ar fi făcut-o.

Jon Jon rămase cu privirea drept înainte şi, o secundă, lui Paulie îi veni să-l plesnească peste obraz, ca să-l pună la punct. Cum îşi permitea să-l privească de sus? Fiindcă mesajul era foarte clar.

În schimb, sorbi din brandy înainte de a spune:

– Ascultă, băi puță, nu mă interesează fundu' tău, vreau doar să ştiu în ce te-ai băgat şi, dacă mă tentează, s-ar putea să vreau şi eu o felie, înțelegi? Sau, varianta doi, care trebuie să recunosc că-i mult mai favorabilă mie decît ție, e să te scap pentru totdeauna de Jack Jones. Ai priceput aluzia?

Jon Jon îşi simţi faţa şi gîtul înroşindu-se de umilinţă. Privindu-l, lui Paulie aproape îi păru rău pentru el. Îi amintea de el însuşi, la aceeaşi vîrstă. Avea şaisprezece ani cînd peştise prima femeie – avea grijă să nu ştie nimeni că fusese propria lui mamă. Acum locuia în Eastbourne şi se bucura de o viaţă liniştită. Fugea de ea ca de ciumă, dar îi trimitea regulat bani. Ştia foarte bine care-i erau priorităţile.

– Deci, Jon Jon, stăm jos şi luăm discuţia de la-nceput? Numai că de data asta tu ai să fii mai binevoitor, iar eu, mai puţin agresiv. Ce zici, mm?

Zîmbea, iar Jon Jon ştiu că-l prinsese în plasă. Dar, într-o zi... într-o zi, avea să-l aibă la mînă, şi abia aştepta. Era tînăr încă, avea timp destul. Aşa că nu se grăbea. Dar, la momentul potrivit, urma să-i şteargă cu plăcere zîmbetul de pe buze, odată pentru totdeauna.

Îşi luară paharele şi se duseră la o masă care se eliberă ca prin farmec cînd fu clar că voiau să se aşeze acolo.

Oricît de mult îl ura pe Paulie, lui Jon Jon îi plăcea cum îl respectau toţi. Era hotărît să cîştige acest respect pentru el şi familia lui. Pentru mama sa, în special. Ştia că, indiferent ce făcuse Joanie, o făcuse din motive nobile. Îşi reamintea încontinuu acest lucru, încă de la vîrsta de opt ani.

După ce se aşezară, discută cu Paulie. Nu avea încotro.

Joanie revenise pe trotuar şi nu putea suferi acest lucru. De fapt, voise ca în seara aceea să-şi ia liber. O durea un dinte şi-şi apăsa în carie un tampon de vadă înmuiat în brandy.

Mai bea şi vodcă mare cu Cola, aşa că era deja beată cînd ieşi să se aşeze afară lîngă celelalte femei.

Kira se zbenguia prin apropiere cu Bethany, iar rîsetele lor răsunau sonor în aerul verii. O tînără roşcovană stătea aşezată vizavi de Joanie, în stînga uscătoriei. Era foarte drăguță şi îmbrăcată frumos, aşa că ieşea în evidență.

– Cine e? întrebă Joanie, cu limba împleticită.

– Sora Carolinei. A venit pentru cîteva zile. L-a părăsit pe bibicul ei.

– Zău? Mi se părea mie cunoscută...

Barbara Moxton, vecina lui Joanie, ridică ochii spre tavan, întrebînd-o:

– N-o mai ții minte? Fetița ei a fost omorîtă anul trecut. Sau acu' doi ani...

– *Chiar aşa.* Acum îmi amintesc. Biata fată, să pățească una ca asta propriul ei copil...!

– Tu ți-ai pierde mințile, nu?

– Şi mai arată şi bine.

Barbara încuviință din cap, ca şi cum faptul că arăta bine ar fi trebuit s-o ferească de rele. O privi cum îşi lua lucrurile şi pornea spre apartamentul surorii ei. În timp ce mergea spre uşa holului, se întoarse şi le privi cîteva secunde, apoi intră şi dispăru. Le pierise tot cheful, iar Joanie trase o duşcă zdravănă din pahar. Mobilul începu să-i sune şi răspunse.

– Ce? Of, mama mă-sii...

– Ce e, fato?

– Au umflat-o pe Monika, şi vrea s-o iau pe Bethany la mine-n seara asta. A bătut un detectiv de magazin. Idioata, nimereşte mereu din lac în puț...

Telefonul sună din nou, iar Joanie răspunse scurt:

– Bine!

Apoi se ridică, întinzîndu-se.

– Ne vedem mai încolo.

În timp ce urca scara, o sună pe Jeanette şi o chemă imediat acasă. Graţie lui Monika, acum trebuia să se ducă la lucru, cu sau fără dureri de dinţi.

Dar ar fi preferat s-o scutească. Era deja cherchelită şi o aştepta o noapte grea, ştia deja atîta lucru. Era destul de rău şi cînd se simţea în formă, dar cînd cădea de pe picioare era o nenorocire.

Nici nu se deranjă să facă baie.

Jason era enervat şi nu se ascundea.

– De ce trebuie să ai tu grijă de ea? De ce nu poate s-o ia în primire Grasu?

Erau în pat, drogaţi, dar glasul lui rămînea furios.

– Voiam să stăm împreună-n noaptea asta, Jen.

Jeanette luă o hotărîre.

– Mai dă-o-n mă-sa. S-o ia Grasu la el. Nu mă duc acasă, şi gata.

Se cuibări mai bine în pat, uitînd complet de mama, fratele şi sora ei. Urma să facă scandal, dar avea să se descurce ea atunci. Pentru moment, era fericită acolo unde se afla.

După o oră, Joanie se convinse că fiica ei nu avea să vină acasă şi îl sună pe Tommy. În timp ce-l aştepta, o înjură pe Jeanette printre dinţi. Nu voia să abuzeze de bunăvoinţa lui Tommy, ca să nu-i taie cheful. Deşi ştia cît îi plăcea, ce era prea mult nu era bun, şi se înţelesese cu Jeanette să nu

fie prea severă cu ea, dacă avea grijă de Kira din cînd în cînd.

Acum Jeanette o lăsase iar baltă şi, deşi ştia că fiica ei nu era decît o adolescentă tipică, acea desconsiderație totală începea s-o calce pe nervi. Ei bine, dacă Jen voia bani în săptămîna aceea, putea să-şi pună pofta-n cui.

Se întrebă cu cine se vedea fiica ei şi ce fel de om era? În ultima vreme, Jeanette devenise foarte secretoasă, iar Joanne renunțase s-o mai iscodească. Avea să-i ceară lui Jon Jon să se intereseze. Să vadă ce afla.

Kira era gata de culcare şi-l aştepta pe Tommy cu sufletul la gură. Privindu-şi fiica mai mică, Joanie zîmbi. Era o fetiță bună, Dumnezeu s-o binecuvînteze! Ştia că nu urma să aibă cu ea nici jumătate din problemele pe care le avea cu fata ei cea mare.

Acesta în sine era un motiv de bucurie. N-ar fi putut să treacă iar prin toate, pentru nimic în lume.

Paulie şi Jon Jon constataseră că armistițiul lor mergea mai bine decît s-ar fi aşteptat oricare din ei. De fapt, aveau multe în comun, dar şi Paulie se purtase frumos cu Jon Jon cînd era mic. Acum îşi dădea seama că o făcuse fiindcă o voia pe maică-sa în echipa lui, dar accepta acest lucru. Dacă s-ar fi certat cu toți cei care se folosiseră de ea vreodată, nu i-ar mai fi rămas timp nici să doarmă. Oricum, Joanie se dusese de bunăvoie, deşi asta nu însemna că trebuia să-i placă, nu?

Dar, oricît de mult detesta principalul mijloc al lui Paulie de a face bani, îi admira perspicacitatea şi simțul de afaceri. Jon Jon avea multe de învățat de la ei.

Şi mai putea, dacă profita de ocazie, să-şi scape mama de viaţa aceea. Îşi dăduse seama încă de la începutul discuţiei că, avîndu-l pe Paulie în colţul lui, profiturile aveau să-i crească de zece ori. Iar asta, numai faţă de ritmul în care făcea afaceri acum. Dacă trecea la lucrul în stil mare, urma să cîştige bani în prostie.

– Tu i-ai făcut-o lui Carty, nu-i aşa?

Paulie vorbea încet, pe ton de conversaţie.

Jon Jon ridică din umeri, dar nu răspunse, păstrîndu-şi chipul lipsit de orice expresie.

Paulie rîse.

– Bravo, băiete! Am auzit că fuma profiturile.

Jon Jon se încruntă.

– Cine ţi-a spus?

Era nemulţumit că ajunsese subiect de bîrfă şi i se vedea pe faţă. Clocotea la gîndul că afacerile lui private erau cunoscute de toată lumea; aşa, se bucura şi mai mult că-l scosese din joc pe păgubosul ăla de Carty. Fiindcă numai de la el putuse să transpire, doar n-o spusese Jon Jon cu gura lui. Cînd ieşea din spital, Carty avea să se întoarcă direct acolo.

Paulie rîdea din nou.

– Uşurel, tigrule!

Îşi termină brandy-ul, înainte de a adăuga:

– Calmează-te, n-a fost decît o observaţie făcută de cineva în care am încredere.

Dar reacţia băiatului îi plăcuse. Era mîndru, chiar prea mîndru, însă arăta că-şi putea ţine gura, iar pentru Paulie aşa ceva era foarte important. Jon Jon îşi ţinea emoţiile sub control, iar Paulie se opri din rîs. Îi plăcea puştiul. Oricît era de inteligent şi maturizat fizic, avea temperamentul unui copil de

cinci ani. Dar avea să învețe, iar Paulie urma să-i fie profesorul. Ştia că băiatul avea un cap de afaceri înnăscut, aduna deja sume frumuşele, la doar şaptesprezece ani. Îndrumat de un expert, avea să devină o forță redutabilă.

Mai avea şi personalitatea violentă, atît de importantă în afacerile lor. Jon Jon putea administra o bătaie la nevoie, ocazie cu care cîştiga şi mai mult respect.

Paulie aruncă pe masă o hîrtie de cincizeci de lire.

– Încă un rînd, fiule, şi păstrează restul.

Jon Jon se conformă.

Paulie îl privi cum se îndepărta prin aglomerația din bar şi zîmbi din nou. Jon Jon avea o aroganță vizibilă în mersul şi în toate manierismele lui. Era înnăscută.

Se întrebă cine-i fusese tată, pentru că de la biata Joanie nu reuşise să scoată nimic. Joanie era o victimă care-şi merita soarta, asta fusese dintotdeauna şi asta avea să rămînă.

În timp ce Jon Jon revenea spre masă, Paulie îl văzu pe unul dintre oamenii lui intrînd în bar cu o fată scundă şi brunetă. Acum localul era zgomotos şi plin de fum, şi fu nevoit să strige destul de tare ca să le atragă atenția. Jon Jon tocmai se aşezase, cînd omul veni la masa lor.

– E totu-n regulă, Paulie?

Era înalt, voinic şi extrem de nervos.

– Nu mă aşteptam să te văd aici, adăugă el.

– E clar că nu. Mi-ai adus banii?

Omul tocmai deschidea gura să răspundă, cînd pumnul lui Paulie se repezi spre el, trîntindu-l pe spate.

Ridicîndu-se de pe scaun, îl luă la şuturi, în faţă şi-n piept. Apoi îl tîrî spre fata cu care venise şi-l aruncă la picioarele ei.

– Ai douăşpatru de ore, băi rahatule.

Jon Jon era impresionat, dar, ca de obicei, îşi păstră o expresie neutră.

Paulie crescuse mult în ochii lui cînd se aşeză la masă, fără să menţioneze, măcar, cele întîmplate. În schimb, reluă conversaţia de unde se întrerupsese.

Totuşi, transmisese mesajul şi o ştiau amîndoi. Faptul că nimeni nu se deranjă să-l ajute pe cel bătut să se ridice de pe podea spunea multe despre localul unde se aflau. Pînă şi bruneta îl lăsă acolo.

– Deci, unde rămăseserăm?

În seara aceea, fără să-şi dea seama, Paulie şi Jon Jon s-au împrietenit, deşi nici unul din ei n-ar fi recunoscut cu glas tare acest lucru.

Pentru cei din afară, încheiaseră un acord calibrat fin.

Capitolul 5

Carty îşi recăpătase cunoştinţa şi, după o vizită a lui Jon Jon, acceptă dintr-o dată să facă o declaraţie care-l exonera complet pe fostul său prieten. Arăta rău, dar în adîncul inimii Jon Jon nu regreta ceea ce-i făcuse. Fusese necesar şi inevitabil.

Era uşurat că, oficial, totul se terminase. Nu conta ce *credea* poliţia, atîta vreme cît nu puteau *dovedi* nimic. Învăţase acest lucru de la o vîrstă foarte fragedă.

Carty avusese chiar tupeul de a încerca să-l poarte cu vorba, ca şi cum ar fi fost atît de prost, încît să intre într-o relaţie de orice fel cu un consumator de crack!

În afaceri şi în orice alt sens devenise un pericol şi nu mai intra în sfera prietenilor lui Jon Jon.

N-avea decît să crape!

Jon Jon îi reproşa că avea gura spartă şi discuta problemele lor particulare, iar Carty înghiţi perdaful fără un murmur. Era îngrozit şi se vedea.

Individul era o glumă, o umbră a celui de altădată. Jon Jon spera doar ca internarea în spital să-l ajute să scape de viciu înainte ca viciul să scape lumea de el.

În fond, nu era un om răzbunător.

Cînd plecă de la spital, dădu telefon şi aranjă cîteva întîlniri, apoi se întoarse la mama lui cu mijlocul său obişnuit de transport, un taxi fără autori-

zație. Jon Jon știa că nu putea să conducă decît după ce lua examenul de conducere.

Era destul de isteț ca să-și dea seama că, pe baza reputației lui în creștere, putea fi umflat în orice moment, iar a conduce fără permis ar fi fost o prostie pe care n-avea de gînd s-o rişte niciodată.

Nu respecta oamenii care intrau în închisoare pentru infracțiuni rutiere; din partea lui erau o ruşine.

După ce-şi lua examenul, avea să folosească centura de siguranță şi să se asigure că era mereu la zi cu plata chiriei maşinii, adică impozitul şi asigurarea.

Uneori, renta să respecți legea.

Nici chiar viteza legală n-avea s-o depăşească, pentru că nu voia să-i ofere nici o ocazie lui moş Bill.

Iar acum, de cînd se asociase cu Paulie, şansele de a avea un motor bun creşteau de la o zi la alta.

Se întreba cum ar fi reacționat mama lui dacă ar fi aflat că primise slujba? După tot ce spusese, avea senzația că se înjosise, dar era o ocazie prea bună ca s-o piardă. Şi, cunoscînd-o pe Joanie, era sigur că avea să-i înțeleagă motivele.

Una peste alta, în sfîrşit ajungea undeva în viață.

Era un sentiment plăcut.

Joanie rîdea ca de obicei. Kira era îmbrăcată în nişte haine vechi de-ale ei, iar Jeanette, care ca prin minune era ascultătoare, îşi ajuta sora mai mică să se machieze. În timp ce amesteca tocana pentru cină, Joanie le asculta taifasul.

Cînd era mică, Jeanette petrecea ore în şir umblînd prin garderoba ei, îmbrăcîndu-se elegant, fardîndu-se şi parfumîndu-se.

Pe-atunci era o scumpete!

Îi era dor de toți copiii ei din vremea cînd erau mici. Viața fusese mult mai uşoară atunci; ea era lumea lor, iar ei erau lumea ei. Acum, numai Kira o mai dorea cu adevărat.

Ceilalți doi îi tolerau afecțiunea, deşi la drept vorbind Jon Jon o îmbrățişa cînd ştia că simțea nevoia. Era bărbatul în casă de atîta timp, încît ocupase locul soțului pe care Joanie nu-l avusese niciodată.

La acest gînd rîse din nou. Dar, în adîncul sufletului, ştia că nu era deloc de rîs. Nici unul dintre tații copiilor nu stătuse cu ea mult timp după ce-i concepuse, necum pînă la naştere. Dar îşi păstrase copiii şi nu-i părea rău. Trecînd peste orice altceva, numai pe ei îi avea.

Zîmbea ca de obicei cînd se întoarse şi o privi pe Kira, care stătea în uşa bucătăriei.

Zîmbetul i se şterse de pe buze într-o clipă.

Kira arăta ca o femeie în toată firea şi, cumva, era un lucru înspăimîntător. Avea ochii fardați gros, buzele rujate şi lucioase, şi atît de pline, încît păreau bosumflate senzual.

Părul blond, pieptănat pe spate, îi părea mai bogat, sexy chiar. Parcă şi-ar fi privit fiica peste zece ani, atîta numai că biata Kira avea să arate atunci ca o femeie, cînd pe dinăuntru urma să fie încă un copil.

Kira observă starea de spirit a mamei sale şi-i căzu fața.

– Am făcut ceva rău, mami?

Îmbrățișînd-o, Joanie răspunse tare, mai mult pentru ea însăşi decît pentru fiica ei:

– Nu, iubito. E doar un şoc, atîta tot, să văd cît de mult ai crescut.

Kira se relaxă şi o strînse şi ea în brațe.

– Pot să rămîn aşa, ca să-i arăt şi lui Jon Jon şi la toată lumea?

Joanie clătină din cap, spunîndu-i: „Parcă-l şi văd ce mutră o să facă!"

– Nu, scumpo, acum spală-te. Cina va fi gata curînd.

Kira dădu din cap şi se întoarse în dormitor. Joanie îşi simțea inima alergînd în piept. Fusese aproape ireal, s-o vadă aşa.

Arăta atît de mult ca o femeie în toată firea – şi încă o femeie frumoasă! Cel mai rău era că părea o versiunea miniaturală a lui Joanie la aceeaşi vîrstă.

Bău din paharul cu vin roşu şi trase un fum din Benson, cu sete. În timp ce privi afară pe fereastra bucătăriei, îşi dădu seama că nopțile se lungeau, iar acest lucru o bucura.

Pe întuneric, munca ei era mai uşoară. De asemenea, îşi putea ține fiica mai mică la adăpost.

Jeanette intră în bucătărie arătînd şi ea ca scoasă dintr-o revistă şi o întrebă veselă:

– Nu-i aşa că arăta fantastic, mamă?

La auzul mîndriei din vocea ei, lui Joanie îi veni să plîngă. Totuşi, dădu din cap. Se întîmpla atît de rar ca Jeanette să se ocupe de sora ei, încît nu voia să-i strice cheful.

– E o mică femeie. Dar fă-mi o favoare, Jen, n-o aranja aşa prea des.

Jeanette îşi împinse pe spate părul şaten şi bogat, în timp ce răspundea cu blîndețe:

– Nici o grijă, mamă, n-am s-o fac. A fost foarte şocant s-o văd aşa, deşi ei i-a plăcut. Înțelegi ce vreau să zic?

– Da, iubito. Şi m-am speriat, sinceră să fiu.

– I-am făcut cîteva fotografii în dormitor ca să fie mulțumită, apoi am spălat-o pe față. Înainte s-o vadă Jon Jon. Dar ar trebui s-o fi văzut cum poza pe pat, în cel mai natural mod, ba zîmbind, ba făcînd o mutră îmbufnată. E o figură, mm?

Joanie îi ciufuli părul.

– Chiar că ai o inimă bună, nu?

Fata rîse, dar nu-şi respinse mama ca de obicei, iar Joanie riscă s-o îmbrățişeze. Jeanette o îmbrățişă la rîndul ei şi în curînd li se alătură şi Kira. Încă mai rîdeau şi se strîngeau în brațe, cînd Jon Jon năvăli pe uşă.

– Poate oricine să participe la şedința asta, sau e numai pentru membri?

– Ce-i aia membru? întrebă Kira curioasă, cu voce ascuțită, iar Joanie îi răspunse în glumă:

– Depinde pe cine întrebi, iubito.

Toți rîseră, cu excepția Kirei, dar fericirea din jurul ei o bucura, aşa că pînă la urmă rîse oricum, deşi nu ştia de ce.

Jon Jon le înveselea anume, iar lui Joanie îi venea să-l sărute pentru asta.

Rîdeau din toată inima. Demult nu mai fusese atît de fericită.

Mai tîrziu, în timp ce servea mîncarea, se uită la copiii ei şi simți că-i creştea inima de mîndrie, ca întotdeauna cînd îi vedea la un loc.

Cînd erau cu toții fericiți împreună, totul părea să merite.

Nu erau o familie nefericită.

Măcar se iubeau, țineau unii la alții. Sau, mă rog, de cele mai multe ori.

Briza serii era răcoroasă, iar Monika şi Joanie stăteau de vorbă, aşteptînd maşinile să se oprească.

Una dintre fetele tinere ale lui Todd McArthur se apropie agale. Era drogată pînă peste cap, iar fața ei cu piele netedă devenise pămîntie.

– Te simți bine, scumpo? o întrebă Joanie.

Fata o privi cu ochi sticloşi, abia reuşind să dea din cap. Încetineala cu care clipea din ochi o dădea de gol; era dusă rău. Parcă abia se trezise dintr-o anestezie.

Joanie oftă. Biata iepşoară nu ştia ce se întîmpla. În seara aia n-avea şanse să se urce în nici o maşină.

– Hai să te duc acasă.

Fata clătină din cap, dar se vedea clar că mai mult de-atît n-avea să se învioreze. Nu că asta ar fi deranjat clienții din sectorul ăla. Numai de romantism nu le ardea.

– Las-o-n pace, Joanie, ai să te trezeşti cu McArthur pe cap.

Vocea lui Monika era plictisită.

Joanie apucă brațul fetei.

– Dă-l în mă-sa. Asta nu-i în stare de nimic. Se pune singură în pericol.

Fata încerca să se zbată, dar era atît de amețită, încît nu reuşea decît să bîțîie din cap.

– Cheamă un taxi, Mon.

Acum Monika începuse şi ea să clatine din cap.

– Nici nu mă gîndesc. Nu noi răspundem de ea.

Joanie începu s-o conducă pe fată spre cîr-

ciuma din apropiere. Tînăra se împleticea şi, cînd o luă de braț ca s-o sprijine, Joanie îi văzu şirul de semne şi oftă.

Ce canalie mai era şi McArthur! Un jeg, asta era, o lepădătură. Şi-o amintea pe mama lui, o femeie cumsecade şi respectabilă.

Pînă şi tatăl lui, care încă mai era în puşcărie pe douăzeci şi cinci de ani pentru crimă, îşi dezmoştenise fiul care vindea fete.

În timp ce-o ajuta să înainteze, un Mercedes frînă scrîşnind şi Todd McArthur însuşi apăru în fața lor pe trotuar, tăindu-le calea.

– Ce mă-ta faci aici?

Glasul îi era ascuțit, furios şi neîncrezător.

Joanie încercă să-l dea la o parte, dar individul se proptise bine pe picioare. Pantofii lui de comandă arătau discordant printre prezervative folosite, seringi şi mucuri de țigară.

– Te-am întrebat ce mă-ta faci!

Era puternic, vînos, cu înfățişarea atletică a unui fotbalist. Se mîndrea cu fizicul lui şi cu faptul că ajunsese încă de tînăr o forță redutabilă pe piața femeilor. Aroganța lui o scotea pe Joanie din răbdări.

Monika îi privea cu teamă, iar cîteva dintre celelalte femei se adunară în jur, gata să-i țină partea lui Joanie.

Pentru prima dată în viața lui, McArthur se simțea nervos în fața angajatelor sale.

– Puştoaica asta e cu mințile praştie şi o duc la un taxi să meargă acasă. Nu-i în stare să lucreze astă-seară.

Pe chipul lui McArthur se ivi o uimire totală la auzul unei asemenea obrăznicii. Privi în jur, la cer-

cul feţelor îngrijorate. Trebuia să fie o glumă. Aproape că se aştepta ca Jeremy Beadle să sară de după o maşină.

– Asta eu judec, în mă-ta! Şi-acum, ia-ţi dracu' labele de pe ea.

Şocul de a-şi vedea peştele în faţa ei o făcuse pe fată să încremenească de frică. Dîrdîia, iar Todd o apucă de păr, trăgînd-o spre maşina lui. Toate femeile o priveau pe Joanie, aşteptînd un semnal. Un client singuratic fu nevoit să fluiere ca să le atragă atenţia, iar Monika, egoistă ca întotdeauna, se desprinse din grup şi sări în maşina lui cu toată viteza.

Joanie simţi un val de furie nebunească.

– Fă bine şi du-o acasă, băiete.

Toate femeile începură să dea din cap afirmativ, iar Todd, privind în jur la marea de feţe, simţi primii fiori de nelinişte reală.

Dar instinctul de stradă îi spunea că trebuia să le pună la punct, altfel ar fi pierdut teama şi respectul de care avea nevoie în meseria lui.

Împinse fata spre maşină, apoi se întoarse spre Joanie mugind:

– Tu cine mă-ta eşti să-mi ceri mie socoteală?

Furia sè învăpăie în sufletul lui Joanie. Fata căzuse pe trotuar, zăcînd fără cunoştinţă.

Îl împunse cu degetul pe McArthur în piept, răspunzînd încet:

– Te ţin minte, băiete, de pe vremea cînd alergai pe străzi cu fundu' gol ieşindu-ţi prin nădragi. Încă de pe-atunci erai un pricăjit şi la fel ai rămas şi acum. Te previn, amice, meseria asta-i grea pentru o femeie, da' şi mal grea e pentru peşte cînd pierde respectul femeilor lui. Bagă-ţi dracu' asta-n cap pe

viitor, fiindcă-n curînd una din fetele tale o să pice moartă, şi-atunci ai să vezi cum sînt eu cînd fac urît, şi altele ca mine.

Todd McArthur era complet şocat.

Trebuia să fie o înscenare.

Toate femeile se uitau la el, cu feţele lor fardate gros şi îmbrăcămintea sumară arătînd oarecum sinistru în penumbra înserării.

Apoi, antagonismul său înnăscut ieşi la iveală din nou. Îşi luă avînt şi-i trînti lui Joanie un pumn în faţă.

Femeia zbură pe spate, iar Todd îşi scoase arma preferată – un cuţit Stanley – şi porni spre ea.

Femeile erau îngrozite.

Apoi, în timp ce Joanie zăcea pe trotuarul murdar, cu sîngele curgîndu-i din nas şi ochii deja umflîndu-i-se, se dezlănţui iadul.

Fu uimită să-l vadă pe fiul ei tîrîndu-l pe Todd McArthur pe trotuar şi începînd să-l snopească în bătaie.

Una dintre femei o ajută să se ridice pe picioare şi priviră toate cu uimire şi fascinaţie bolnăvicioasă cum Jon Jon îi dădea pedeapsa meritată individului prăbuşit la pămînt.

Joanie încă mai încerca să-şi revină din şocul de a-şi vedea fiul la locul ei de muncă, lucru care nu se mai întîmplase niciodată. Apoi îl văzu pe Paulie Martin şi înţelese totul.

Paulie se apropia ţanţoş. Luînd-o de mînă, o apucă de bărbie şi-i privi atent faţa.

– Ai să trăieşti, Joanie. Totuşi, de McArthur nu-s la fel de sigur. I-un bulangiu al dracu' de forţos, băiatu' ăsta al tău.

Îi zîmbi, în timp ce-i dădea o batistă imaculată.

– Apropo, de mîine-ncolo lucrezi permanent la salon.

Joanie rămase tablou, iar celelalte femei se uitară unele la altele, înțelegînd în sfîrşit cine era acel tînăr Rasta.

Paulie puse capăt bătăii, iar Jon Jon şi mama lui se priviră în ochi. Joanie îi văzu nedumerirea de pe față şi înțelese că se reflecta şi pe a ei.

Arăta atît de mică pe lîngă el, bătută şi plină de sînge, cu trupul cocoşat de durere şi umilința de a fi văzută de el aşa. Jon Jon o înțelegea atît de bine, iar în clipa aceea îşi dădu seama cît de mult o iubea pe acea femeie care-i dăduse viață. Indiferent cu ce se ocupa, era tot ce avusese vreodată, şi tot ce-şi dorea să aibă.

Veni la ea şi o strînse în brațe.

– E-n regulă, mamă?

Paulie îi privea, simțind o tristețe stranie la vederea iubirii evidente dintre ei. Îşi dădea seama că trecuseră ani în şir de cînd fetele lui nu-l mai îmbrățişaseră fără motive ascunse – de obicei, cereri de bani, case sau altele asemenea.

O maşină a poliției trecu încet pe alături, iar Paulie făcu un semn prietenos cu mîna. Polițiştii îşi văzură de drum.

– Hai să mergem acasă, fetițo.

O ajută pe Joanie să se aşeze în maşină, apoi se întoarse spre femeile adunate în jur, spunîndu-le glumeț:

– Chemați o ambulanță pentru fata aia. Iar pentru el, chemați un dric. O să se roage-n mă-sa să-i vină unul, pîn-la sfîrşitul săptămînii.

Monika reveni la locul ei chiar în timp ce maşina lui Paulie pornea.

Îl privi pe Todd McArthur, apoi ascultă ce se întîmplase, cu ochii mari.

Minunile nu mai încetau. Dar era supărată că pierduse spectacolul. Ar fi meritat mai mult de zece lire să vadă un lucru atît de extraordinar, încît avea să fie comentat pe trotuare ani de-a rîndul.

Tommy fu şocat s-o vadă pe Joanie acasă atît de curînd, mai ales că o însoțeau Jon Jon şi un bărbat străin.

Leziunile de pe fața ei îl tulburau foarte tare.

– Te simți bine?

Joanie încercă să zîmbească.

– Mda, am avut doar un mic accident.

Paulie îl privi pe omul cel obez cu fascinație morbidă.

Ca de obicei, Jon Jon se duse direct în camera Kirei, ca să vadă ce făcea.

Dormea adînc, sub pătură, cu o expresie mulțumită. Se aplecă zîmbind şi o sărută uşor pe părul mătăsos.

Apoi îndesă douăzeci de lire sterline în mîna Micuțului Tommy şi plecă în grabă. Ştia cînd nu era dorit.

– Cine mama mă-sii era ăsta? întrebă Paulie.

Joanie se uită la el şi începu să rîdă. La început fu numai un chicotit slab, care treptat deveni un rîs cu hohote. Pînă la urmă, Paulie rîse şi el.

Era uşurarea de care aveau cu toții nevoie. În lumea lor, cu cît se întîmplau lucruri mai rele, cu atît rîdeai mai tare. Era singurul mod de a supraviețui.

Paulie se aşeză pe canapea, lîngă Joanie. Cuprinzînd-o pe după umeri, rîseră împreună atît de tare, încît li se umplură ochii de lacrimi. Jon Jon se

uita la ei, ştiind că se amuzau de o glumă privată pe care n-o înţelegea.

Ceea ce înţelegea însă era faptul că între mama ei şi bărbatul acela era o anumită relaţie, care pe el îl excludea. Le turnă de băut, apoi îşi făcu de lucru în bucătărie.

Cînd Kira intră pe uşă, în pijamaua ei cu Tinkerbell, Joanie îşi desfăcu braţele, apoi, amintindu-şi cum arăta, îi spuse:

– Nu-i nimic, iubito. Mămica s-a împiedicat cu tocurile şi a căzut.

Kira îi sări în poală şi-i sărută cu gingăşie obrazul învineţit.

Paulie privi fascinat cum Jon Jon aduse mai întîi băutură, apoi o compresă rece şi, la sfîrşit, nişte analgezice.

Potrivi pernele la spatele lui Joanie, apoi îşi luă sora şi o duse înapoi la culcare, vorbindu-i blînd şi liniştind-o, înainte de a o face să rîdă.

Împotriva propriei voinţe, Paulie era impresionat. Îşi mai amintea şi momentele plăcute pe care le petrecuse în acel apartament de-a lungul anilor. Era tot sărăcăcios, dar curat-lună.

– Auzi, Joanie, mai ai prin dulapuri toate boarfele alea vechi ale tale?

Deşi o durea faţa, Joanie zîmbi cînd răspunse:

– Mhm. Încă le mai cumpăr.

– Te simţi bine, Joanie? Sigur?

În glas i se distingea o îngrijorare sinceră, iar Joanie era fericită.

Îl iubise atît de mult timp...

Acum, îl avea în solda lui pe fiul ei, iar asta-l făcea s-o respecte aşa cum merita, cum avea nevoie, ca să-şi suporte existenţa aspră.

– Sigur că da. Sper doar ca puștoaica aia să nu pățească nimic. Era mult prea tînără... prea tînără-n mă-sa...

Jon Jon îi asculta. Mama lui și Paulie vorbeau atît de firesc împreună, ca doi vechi prieteni – și bănuia că, într-un chip ciudat, asta și erau.

Își amintea cum, cu ani în urmă, se trezea din somn și-l vedea pe Paulie în patul mamei lui. Își mai amintea și cît de fericită era ea cu acele ocazii. Paulie pregătea cîte un mic dejun copios pentru toți și-i făcea să rîdă. Era singurul om care se purtase vreodată cu ei ca un tată.

Dar vizitele lui la Joanie se răriseră, apoi încetaseră cu totul. În felul lor, tuturor le fusese dor de el, dar nu la fel de mult ca mamei lor.

Atunci, ceva înăuntrul ei murise. Acum, Jon Jon îi vedea iar împreună și știa că mama lor încă îl mai adora pe acel om care-o vindea tuturor pe zece lire, și chiar și din *alea* lua un procentaj.

Lumea era nebună, dar Jon Jon se considera norocos că aflase acest lucru încă de la o vîrstă foarte fragedă.

La fel ca mama lui, profita de viață atît cît putea.

Paulie constata că încă se mai simțea bine cu Joanie, plăcîndu-i umorul ei și glumele amuzante. Își amintea de toate dineurile fanteziste plănuite de ea și copiii ei, cu invitați de la Batman pînă la Elizabeth Taylor.

Participase cu plăcere la distracție; nici măcar nu-și amintea să mai fi rîs vreodată atît de bine, acasă la el.

Joanie era bună, avea o inimă mare și dintr-o dată Paulie simți că-i lipsea alinarea pe care o găsise între picioarele ei și în casa ei fericită. Copiii ei,

spre deosebire de ai lui, îşi găseau fericirea în tot felul de prostioare şi o adorau pe femeia aceea care-şi vindea fundul ca să le pună mîncare pe masă şi haine în spinare.

Îi lipsea acel sentiment de apartenenţă şi, oricît de nebuneşte părea, cîndva locul lui fusese acolo. Spre deosebire de propria lui casă, unde trebuia să se descalţe şi să umble pe furiş, ca un împuţit de hoţ, ca să nu facă mizerie pe jos sau zgomot.

Îi plăcuse ceaşca aceea de ceai, dimineaţa în pat, sunetul copiilor jucîndu-se şi certîndu-se. Vocea lui Joanie cînd striga la ei veselă.

Putea administra o palmă la fund sau un sărut pe obraz cu deplină imparţialitate. Îi era dor de mirosul acelei case: miros de copii, de Joanie. Casa lui avea un miros steril, de pot-pourri şi leşie – cam ca nevastă-sa.

Îi mai lipsea şi felul cum obişnuia Joanie să-l strîngă la piept şi să-l consoleze, cum se relaxa, convins că avea s-o aibă la dispoziţie întotdeauna, orice-ar fi fost.

O privi în ochi şi simţi încă o dată atracţia ei. Bunătatea, inima ei mare, era aceea care-l atrăsese cu atîţia ani în urmă şi, îşi dădea seama acum, încă mai avea putere să-l mişte.

Îi oferise toată viaţa ei s-o ia, iar el *o luase:* îi luase copiii, căminul, luase de la ea tot ce voise, apoi o lepădase. Iar Joanie nu meritase asta. Îi dăruise mult mai mult decît îi dăduse el vreodată. Mult, mult mai mult.

Existaseră alte Joanie, mai tinere, mai proaspete, dar nici una dintre ele nu avea acel „ceva" pe care ea îl avusese dintotdeauna.

Orice-ar fi fost, avusese putere asupra lui şi încă

mai avea. Iar asta îl sîcîise: pentru că, în ultimă instanță, Joanie era o tîrfă, iar Paulie, un om respectabil. Şi atunci, de ce simțea acele lucruri pentru o femeie care fusese călcată de mai multe ori decît un covor la mîna a doua?

Ce era acea atracție atît de puternică, încît nu se simțea întreg decît în compania ei, în ea, ba chiar îi plăceau şi copiii ei, care erau o haită stil Heinz 57?

Orice-ar fi fost, încă mai avea puterea de a-l face s-o dorească, deşi acum arăta mai bătrînă şi cam uzată. Dar ochii încă i se mai încrețeau cînd zîmbea, şi scînteiau, deşi unul îi stătea închis din cauza loviturii primite.

Joanie lua din viață ce putea şi tot ce-i arunca viața la picioare. Instinctul ei de supraviețuire accentuat o făcea să pară de două ori mai vie decît era.

Era posibil oare s-o admire, chiar? Nu ştia, şi nici nu voia să ştie. Dintr-o dată, un asemenea gînd devenise prea dureros.

Îi cuprinse umerii cu brațul şi o trase blînd spre el. Joanie se potrivi lîngă trupul lui, savurîndu-i bătăile inimii.

O ținea strîns, iar senzația îi plăcea nespus. O sărută uşor pe creştetul capului, apoi Jon Jon ieşi discret din cameră, lăsîndu-i singuri.

În seara aceea avea program, iar acum, că Paulie se afla acolo, nimeni n-avea să-l întrebe unde se ducea. Se întreba dacă aveau să-i observe, măcar, lipsa.

Cînd uşa din față se închise în urma lui, se întrebă care urma să fie rezultatul acelei nopți de muncă.

Spera ca, indiferent ce-ar fi fost, s-o facă pe mama lui fericită. Merita să fie fericită, fericită cu adevărat, măcar o dată în viață. Iar dacă fericirea ei evolua în jurul lui Paulie, atunci așa să fie. Spera ca măcar o dată să capete ceea ce-și dorea. Cine era el, să-i spună ce să facă sau cum să-și trăiască viața?

Avea atît de puține lucruri care s-o facă fericită, de ce să-i refuze fiul ei noaptea aceea cu bărbatul după care tînjea?

Nu spera decît ca Paulie să n-o rănească și mai mult decît i se întîmplase în trecut.

În timp ce ieșea în aerul rece al nopții, Jon Jon se concentră asupra problemei pe care trebuia s-o rezolve în noaptea aceea.

O bătaie cu pumnul în ușă îi trezi din somn pe Jeanette și Jasper. Rămaseră unul lîngă altul, ascultînd înjurăturile și blestemele mamei lui.

Jasper își trăgea deja pe el pantalonii, cînd ușa dormitorului se dădu de perete, iar Jeanette își văzu fratele în prag.

– Cine mă-ta te crezi să intri cu forța aici, ai? Jegos negru ce ești!

Vocea lui Karen Copes era gîjîită și zgomotoasă. Se simțea clar că-și petrecuse seara la cîrciumă, iar fiului ei îi era rușine cu ea.

Închizînd ochii, Jasper mugi:

– Ieși dracu-afară, mamă!

Apoi o împinse din ușă, trimițînd-o de-a berbeleacul în hol. Îl privi pe Jon Jon în ochi.

– Deci, acum știi, da?

Jon Jon se uită la sora lui. Era goală. Clătinînd din cap cu tristețe, îi spuse:

– Scoală-te şi te-mbracă.

Era jenat, şi ea la fel. Amîndoi sufereau îngroziitor. Îi întoarse spatele şi ieşi în hol.

Jasper o privi cum se dădea jos din pat, înnebunită. Îi aruncă hainele şi-l urmă pe Jon Jon.

– Afară, acum!

Ieşiră amîndoi din apartament, Jasper urmîndu-l pe intrus pînă în spate. Întunericul de-afară era risipit doar de luminile de deasupra intrărilor în bloc. Tuburile de neon pîlpîiau slab, dar cei doi se vedeau unul pe altul perfect, cu aceeaşi furie şi dușmănie pe față.

Jasper avea părul tuns în formă de litere; pe o parte a capului i se distingeau inițialele „BNP". Arăta ca un supraviețuitor din al treilea Reich. În fața lui stătea Jon Jon, cu cozile lui împletite şi pielea de culoarea cafelei.

Singurul lucru pe care-l aveau în comun în acel moment era ura reciprocă.

– Are paişpe ani şi eşti mort.

Jasper clătină din cap.

– Țin la ea şi n-ai ce să faci. Nu eşti stăpîn pe viața ei.

Aroganța din glasul lui era ca o cîrpă roşie arătată unui taur.

– E sora mea, sînge din sîngele meu, şi o lepră ca tine n-o să mai pună niciodată mîna pe ea.

În clipa cînd Jon Jon ridică pumnul pentru a-i da lui Jasper lovitura de grație, Jeanette ieşi. Repezindu-se pe uşă afară, strigă:

– Te rog, Jon Jon! Te rog... îmi pare rău. Hai să mergem acasă şi gata.

Se agăță de brațul lui, iar Jasper, privind-o, avu o senzație de detaşare ciudată. Fără fardurile ei

obişnuite, Jeanette arăta aşa cum era: ca o fetiţă. Mai mult, o fetiţă speriată.

Jon Jon se gîndi la mama lui, la felul cum arătase ea cu ani în urmă, se gîndi la viaţa ei şi ştiu că, dacă nu făcea ceva acum, pe loc, şi fata asta avea să calce pe acelaşi drum. Îşi atinse din nou cu degetul cuţitul din buzunar, mîngîindu-l blînd, înainte de a-l scoate.

Jeanette îl văzu şi zbieră.

Jon Jon îl înhăţă pe Jasper scurt şi eficient. Acesta simţi fierbinţeala ruşinii, cînd Jon Jon îi lipi lama de gît.

– Aş putea să te lichidez acum, da' nu merită. Un bulangiu de bătăuş nu merită o condamnare pe viaţă. Da' un lucru am să-ţi spun. Uită-te bine la soră-mea – taică-su a fost turc. A stat cîteva săptămîni şi pe urmă a făcut paşi. Aşa că, băieţaş, să ţii minte asta cînd ai s-o mai vezi pe stradă. Şi să nu vorbeşti cu ea, nici să n-o bagi în seamă, că jur că te-omor în mă-ta pe bune!

Apoi, Jon Jon îl aruncă într-o parte ca pe o cîrpă. Puterea lui consta în acea lepădare disprețuitoare, şi o ştiau amîndoi.

Jeanette era distrusă că propriul ei frate o făcea să pară o fiinţă de nimic.

– Eşti o canalie, Jon Jon! Să-mi faci tu mie una ca asta?

Durerea din vocea ei nu-l afecta nici cu o cîtime.

– Un bătăuş de rahat. Uită-te la el, Jen. Uită-te bine-n mă-sa la el şi vezi pentru ce-ţi arunci viaţa la gunoi. Nici măcar nu ţi-a luat apărarea, fato! Pentru el, viaţa-nseamnă să mănînce rahat şi să se joace de-a vaţ-ascunsa cu poliţia. Bagă-ţi mînţile-n cap pînă nu fac omor pentru tine – şi-am să fac, fată.

Am să-l tai pe ăsta-n bucăți, dacă se mai atinge de tine. Un bătăuș şi-o turcoaică? Îşi rîde de tine, el şi toți tîmpiții cu care umblă, proasto!

La gîndul că Jon Jon putea spune adevărul, Jeanette încremeni. Îl privi pe Jasper şi i se strînse inima. Băiatul nu putea s-o privească în ochi.

Jon Jon rîse.

– Un bătăuş de rahat. Hai, mai atinge-te de soră-mea, dacă ai curaju'!

Rînji cu răutate.

– Fumezi iarbă neagră, asculți reggae, şi *tot* mai vrei să ne spargi capu', băi labă sonat şi bou ce eşti!

După care se apucă să-i tragă lui Jasper cea mai cumplită bătaie din viața lui, iar acesta, fără nici un prieten în jur care să sară pentru el, îşi acoperi capul şi o încasă. N-avea ce să facă. Ştia că, la lupta parte în parte, Jon Jon învingea întotdeauna.

Bătaia fu scurtă, brutală şi umilitoare. După aceea, Jon Jon o trase de-acolo pe Jeanette, care plîngea cum în viața ei nu mai plînsese.

Jasper zăcea pe jos, spunîndu-şi că de fapt scăpase uşor.

Se aşteptase ca Jon Jon să bage cuțitu-n el din clipă-n clipă, şi se sufocase de groază. Îl durea îngrozitor, parcă i-ar fi luat foc tot trupul, şi ştia că pînă dimineața chipul avea să-i devină de nerecunoscut.

Dar era viu.

În întuneric, îşi aprinse o țigară şi simți usturimea lacrimilor. Era viu şi complet umilit.

Joanie zăcea în pat, cu Paulie, şi nici acum nu-i venea să creadă că era din nou lîngă ea. Nu ținea

minte decît sexul: era singurul bărbat cu care-i plăcuse vreodată actul şi ştia că acest lucru n-avea să se schimbe niciodată.

Senzaţia lui dormind cu capul pe sînii ei era atît de familiară, încît avea impresia că ultimii ani, în care o neglijase, nici nu existaseră.

Îl ţinea în braţe uşor, savurîndu-i sforăitul şi profitînd la maximum de timpul pe care i-l acorda, căci ştia că ocazia n-avea să se mai repete.

În întuneric, îi distingea vag faţa. Încă mai avea puterea s-o emoţioneze.

Îl iubea atît de mult! Cîndva, chiar nutrise visuri de a rămîne pentru totdeauna cu el.

Se văzuse pe sine ca amantă, desigur, nu ca soţie – nu-şi făcea iluzii chiar atît de mari. Dar, poate, amanta numărul unu. Iubita principală.

Acest gînd o făcu acum să zîmbească. Odată păruse posibil - orice părea posibil atunci. Era un lucru pe care voia să i-l spună, dar, după atîţia ani, se întreba dacă ar fi fost cazul.

Poate l-ar fi făcut să rămînă prin preajmă, s-o vadă mai des, însă l-ar fi putut face şi s-o părăsească definitiv.

Dar, nu. Pierduse ocazia cu ani în urmă. Trebuia să accepte asta şi să profite atît cît putea de omul acela care dormea lîngă ea.

Să se delecteze cu firimiturile pe care i le arunca. Problema ei era că ştia cîte parale făcea, pînă la cea mai josnică insultă.

Îl strînse din nou în braţe şi-i sărută pielea netedă a frunţii, recunoscătoare pentru această ocazie, fiindcă la drept vorbind nu se aşteptase să-l mai simtă vreodată atît de aproape. Auzi copiii intrînd, le auzi uşile camerelor închizîndu-se.

Acum putea încerca să adoarmă şi ea.

Curios, dar deşi copiii aveau viețile lor proprii, iar ea nu mai putea să-i ajute, încă nu putea adormi pînă nu erau cu toții în casă.

Teferi şi nevătămați. Aşa-i plăcea să se gîndească la ei, în pătucurile lor, la căldurică. Teferi şi nevătămați.

Şi la fel era şi ea în noaptea asta, în brațele omului pe care-l iubise de cînd îl văzuse prima oară, cu atîția ani în urmă.

Savura fiecare amintire cu ei doi împreună, bucurîndu-se de clipele retrăite, deşi unele dintre ele o făceau să plîngă.

Într-un tîrziu, după un răstimp ce păruse ore întregi, adormi.

Capitolul 6

Karen Copes încă mai striga, la ora cinci şi jumătate dimineaţa, cînd angajaţii spitalului îi cerură să plece. Făcea scandal de cînd ajunseseră în camera de urgenţă, iar răcnetele, înjurăturile şi plînsetele ei începeau să-i obosească.

Pînă acum, ameninţase cu bătaia două surori, un doctor şi pe recepţionera spitalului. Deşi se făcea tot posibilul pentru fiul ei, considera că nu se deranjau destul. În cele din urmă, îi spuseră că trebuia să plece, iar Karen declară că nu se ducea nicăieri fără luptă.

Faptul că propriul ei fiu ceruse să fie îndepărtată de-acolo nu făcea decît s-o înfurie şi mai mult. I se auzeau obscenităţile prin toată secţia. Fu nevoie de trei medici, un bodyguard şi pînă la urmă de mînia fiului ei, ca să părăsească, în sfîrşit, incinta.

Se duse acasă numai fiindcă simţea nevoia să bea, deşi n-ar fi recunoscut niciodată asta cu voce tare. Ajunsese cu băutul la un asemenea nivel, încît chiar şi ea începuse să observe. Dimineţile erau cele mai rele; îi era greu să-ncerce să tragă o duşcă scurtă, cînd era supravegheată. Încă mai susţinea că nu bea decît în societate, dar acest argument suna fals pînă şi în propriile ei urechi.

Acum, Jasper fiind rănit, era convinsă că nimeni n-ar fi comentat dacă bea cîteva păhărele ca să-şi alunge îngrijorarea. Dar încă mai era nemulţumită că i se ceruse să plece. O sîcîia faptul că propriul ei

fiu voia să scape de ea şi era destul de trează, ca să ştie că ar fi preferat-o în locul ei pe fetişcana aia cu ochi de viţel.

Totuşi, acum că Jasper începuse marea luptă, nu i-ar fi plăcut s-o urmărească pînă la sfîrşit? Nu-i trecu nici un moment prin minte că Jasper ar fi putut să moară, că era afectat grav de bătaia pe care o primise. Mai mult o interesau implicaţiile. Faptul că se întîmplase şi că acum urmau repercusiuni. În adîncul inimii simţea chiar că Jasper fusese cam fraier, deşi n-ar fi recunoscut niciodată asta. Odată ce fiul ei se punea pe picioare, totul avea să se rezolve. Şi ce dacă urina cu sînge? Mare brînză! Mai trecuseră şi alţii prin asta. Oricine ar fi crezut că era primul om din lume care primea o mamă de bătaie. Se moleşiseră prea mult în ultima vreme, asta era problema.

Şoferul de taxi fu nevoit să deschidă geamurile, căci Karen mirosea ca o distilerie. Nu se simţi jignită. Şi ea avea nevoie de aer.

Jasper fu uşurat să-şi vadă mama plecînd, fiind o mare pacoste pe capul lui. Îi ceru surorii sale Junie s-o sune pe Jeanette şi să-i spună ce se întîmpla; o mai instrui şi ca nimeni altcineva să nu afle. Ştia că, dacă se ducea vestea, ar fi ieşit război între cartiere.

Din păcate, el nu era în stare de nimic şi cu atît mai puţin pentru problemele care ar fi ieşit de-aici. Cel mai rău era faptul că, în locul lui Jon Jon, ar fi făcut acelaşi lucru. Se anunţase demult, însă propria lui capitulare totală fusese un şoc pentru el.

În timp ce zăcea în pat, se simţea ca un copil speriat, iar acest lucru era cel mai greu de suportat.

Nici chiar faptul că tatăl Jeanettei era turc nu-i schimba sentimentele pentru ea, iar asta era o surpriză.

Poate că o ştiuse dintotdeauna în sinea lui. Avea o înfăţişare străină, ceea ce contravenea tuturor valorilor pe care fusese crescut să le preţuiască.

Mama lor îi învăţase să-i urască pe toţi cei care nu erau englezi. Îi făcuse să considere că erau din oficiu cei mai buni, datorită moştenirii lor naţionale.

Acum însă, nu mai era atît de sigur. Pe lîngă prietenii lui din I.C.F., care aveau slujbe, toţi ceilalţi aşa-zişi amici erau în evidenţa poliţiei, ceea ce nu era tocmai de invidiat.

Dar cine voia cu adevărat să-şi cîştige existenţa prin muncă? Mă rog, Jon Jon o făcea în orice caz, muncea de se spetea şi, indiferent ce părere avea Jasper despre el, în seara trecută fusese avantajat din cauza asta. În domeniul de activitate al lui Jon Jon, trebuia să fii dur ca să supravieţuieşti.

Dar încă mai ţinea la Jeanette, iar Jon Jon ţinea şi el – i-o dovedise seara trecută. Trebuia să recunoască acest lucru. Şi el s-ar fi simţit la fel, dacă Junie se combina cu unul ca Jon Jon.

Pentru prima dată în viaţă, Jasper Copes începea să vadă lucrurile şi din punctul de vedere al altcuiva – şi era o noutate buimăcitoare.

Joanie se zări în oglinda din dormitor şi ştiu că avusese şi zile mai bune. Avea ochiul umflat şi vînăt, dar cel puţin nasul arăta bine, aşa că tot era ceva. O auzi pe Kira rîzînd în bucătărie cu Paulie, al cărui glas profund pătrundea prin pereţi. Ştia că şi el rîdea.

Rămase în pat, savurînd momentul. Nu-şi dorea decît ca în cameră să fi fost mai multă ordine. Ştia că Paulie avea o casă curată lună şi o invidia pe soția lui că avea mijloace să țină o menajeră şi un grădinar. Cel mai mult o invidia pentru grădină, un lux pe care nici unul dintre copiii lui Joanie nu-l cunoscuse vreodată. Unii oameni pur şi simplu nu ştiau că se născuseră.

Jon Jon intră în cameră cu o cană de ceai tare şi dulce, şi două pastile de paracetamol. Joanie îi zîmbi recunoscătoare şi-l lăsă să-i studieze fața.

– Mare căcănar! De-acum o să se gîndească mai bine înainte de a da iar într-o femeie.

Joanie nu-i răspunse, apucîndu-i doar mîna şi strîngîndu-i-o uşor.

– Eşti un băiat bun, Jon Jon.

Şi era într-adevăr, pentru ea. O iubea, iar Joanie îi simțea iubirea, la fel cum şi el îi simțise iubirea toată viața. De aici îşi găsea încrederea-n sine, care-l ținea la suprafață în fiecare zi. Se aşează pe pat, oftînd.

– Paulie găteşte în bucătărie. Ca pe vremuri, hmm?

Fericită, Joanie dădu din cap. Jon Jon îi zîmbi cu blîndețe.

– Îți convine că m-am răzgîndit şi voi lucra pentru el?

Joanie zîmbi.

– Sigur că-mi convine. Măcar, o să te-ajute să te aranjezi. Dac-ai să foloseşti strada ca să cîştigi bani, fiule, fă bine şi asigură-te că-ți acoperă cineva spatele. Mă bucur, Jon Jon, cu toată sinceritatea.

Îl liniştise, şi o ştiau amîndoi. Între ei rămîneau atîtea lucruri nerostite, încît uneori erau aproape

sfioşi unul cu altul. Dar urma să vină şi vremea cînd să-şi vorbească, iar atunci aveau să le rezolve pe toate.

Numai că nu atîta timp cît Paulie era în apartament; nu înainte de a se putea concentra asupra a ceea ce spuneau.

Dar Jon Jon ştia că trebuia s-o prevină cumva despre ce se putea întîmpla în continuare. Era uimit că nu fusese deja luat de guler. Jasper era un rahat, iar rahaţii sună întotdeauna la moş Bill.

Mama lui însă arăta atît de fericită, încît nu-l lăsa inima să-i strice buna dispoziţie. Aşa că zîmbea, conversa şi aştepta bătaia la uşă. Nu fugea, ştiind că, dacă Jasper îl turna, n-avea efectiv *unde* să fugă. Îl revedea în minte pe Paulie făcîndu-le semn cu mîna sticleţilor seara trecută. Cînd se luase de McArthur, Jon Jon sperase ca noul lui patron să aibă destulă influenţă ca să muşamalizeze totul. Jasper însă era cu totul altceva.

Îi dusese Jeanettei o cană cu ceai şi nu fu surprins să-i vadă dormitorul gol. Pentru prima dată în viaţa lui, se temea cu adevărat de situaţia în care sora sa putea să se implice.

La fel ca Jasper, nu voia s-o vadă făcînd cea mai mare greşeală din viaţa ei.

Kira se duse la şcoală cu stomacul plin de ouă şi şuncă, şi inima plină de voie bună. Toată faţa îi strălucea de fericire. Tommy o privea de pe balcon, iar fetiţa îi făcu veselă cu mîna.

În acel moment îşi dădu seama că o iubea. Vederea ei era pentru el ca un drog. Cu cît îi ţinea mai mult companie, cu atît mai singur se simţea cînd n-o avea aproape. O privi pînă cînd dispăru, apoi se

întoarse oftînd în casă, pentru a aştepta să treacă ziua pentru a putea s-o vadă şi să-i vorbească din nou. Se uită la fotografia ei pe care o ținea pe pervazul ferestrei de la bucătărie. Era o fotografie foarte frumoasă, în care Kira rîdea. Luînd-o în mînă, îi mîngîie fața cu un deget gras.

Tatăl lui se uită la el, dar nu spuse nimic.

În timp ce făceau un tur al saloanelor de masaj, Paulie îi explică lui Jon Jon ce voia de la el. Actualul lui om de încredere, Earl Jones, trebuia să primească sarcinile dure. Cu tact, desigur. Paulie spusese că voia ca Earl să aibă responsabilități mai extinse, să învețe şi alte aspecte ale meseriei sau, cel puțin, aşa îi descria lui lucrurile. În realitate, îl dorea doar ca tip de forță şi nimic mai mult. Earl era un băiat extraordinar, însă nu avea mintea prea ascuțită. Numai loialitatea față de Paulie îl ținea în slujbă. Jon Jon ar fi fost un adjunct mult mai competent. Cel puțin ştia să numere fără să-şi scoată ciorapii. Şi mai avea şi o şiretenie înnăscută. Paulie nu recunoştea față de sine că-l simpatizase dintotdeauna. Dacă stăteai să analizezi prea mult lucrurile, puteai s-o pățeşti; învățase lecția asta de la o vîrstă timpurie.

– Trebuie să reții locurile unde sînt saloanele şi să încasezi banii ce mi se cuvin, cînd şi cum îți cer eu. N-am avut niciodată un sistem fix. Cum ți-l faci, cum te-ai dus. Să ții minte asta, Jon Jon. Chiar şi cînd ai reputație, tot se mai găsesc găşculițe care vor să pună mîna uşor pe-un ban, aşa că dacă vrei să nu te prade şi să nu te faci de rîs că te-a furat o haită de ageamii împuțiți, ai grijă să nu se prindă nimeni ce faci. E clar?

Jon Jon dădu din cap, dar gîndul îi era în altă parte. Paulie observă şi-l întrebă nervos:

– Te plictisesc în mă-ta, sau ce? Mă dau de ceasu' morţii să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea şi experienţa mea considerabile, iar tu şezi şi taci de parc-ai fi împăiat.

Jon Jon îşi trecu o mînă peste faţă şi-i răspunse sincer:

– Aseară, era să-l omor pe unu'.

Paulie rîse.

– Nici o grijă, Jon Jon. McArthur o să trăiască – mai mare ruşinea!

Oftînd, Jon Jon îşi aprinse o Marlboro Red, apoi îi spuse şefului său toată tărăşenia cu Jeanette şi Jasper.

Un timp, Paulie conduse în tăcere, apoi spuse cu seriozitate:

– Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru la vîrsta ta. Încă mai eşti un boboc care se-aprinde repede. Hai să vedem ce se-ntîmplă, înainte de-a face vreun plan, bine? N-o fi aşa de prost ca să se ducă la moş Bill, nu? Un golan ca el...

Vorbise cu dispreţ, dar, la fel ca Jon Jon, Paulie se întreba în sinea lui dacă Jasper avea să facă vreo declaraţie. Dacă o mai voia pe Jeanette, trebuia să-l înlăture din drum pe fratele ei. În domeniul lor de activitate, problemele personale creau cele mai mari dificultăţi. Mulţi oameni de soi fuseseră umflaţi cînd îi turnase cîte o femeie răzbunătoare, toată lumea o ştia.

Joanie nu mai fusese demult atît de fericită. Cînd Paulie spusese că urma să lucreze permanent într-un salon, presupusese că tot ca prostituată. Dar

se părea că, grație ascensiunii meteorice a fiului ei, avea să fie recepționeră. Urma să ajungă aproape șefă de local, după ce o instruia o femeie cunoscută ca Leneșa Caroline.

Paulie păruse sincer binevoitor cînd îi explicase noul ei rol, iar Joanie simțise din nou un freamăt de speranță. Dacă-și folosea influența, poate reușea să readucă starea de fapt din trecut. Dar, orice s-ar fi întîmplat, era hotărîtă să conducă localul cum niciodată nu mai fusese condus. Era șansa ei, o ocazie de aur, și n-avea de gînd s-o piardă. În timp ce-și sorbea ceaiul, simțea că-i venea să explodeze de fericire.

Primul lucru pe care urma să-l facă în ziua aceea era să se tundă și să-și vopsească părul, să-și trateze bine ridurile și să-și facă unghiile. Poate chiar și să-și cumpere o ținută nouă, potrivită cu noua ei funcție de recepționeră și administratoare a unui salon de masaj. Era ca într-un basm.

Ochiul nu i se prezenta chiar atît de rău, trecuse prin situații și mai grave, și deocamdată putea să și-l acopere. După ce-și va aranja părul, totul avea să fie în ordine.

Cînd auzi o bătaie în ușă, crezu că era Monika. Deschizînd, o văzu în prag pe Jeanette.

– Unde paștele mă-tii ai umblat toată noaptea? Iar m-au sunat de la școală...

Apoi observă expresia fetei și o întrebă mai tare:

– Ce-i? Ce e? Kira...?

Jeanette fierbea de furie, așa că răcni:

– Nu, nu-i nimic cu scumpa ta Kira de rahat!

După care îi înșiră toată povestea.

Jasper Copes? Dintre toți oamenii din lume, tocmai cu el se încurcase?

Cu Jasper, bătăuşul cartierului, rasistul local.

Era de rîsul lumii – dacă lui Joanie i-ar mai fi rămas putere să rîdă.

Jasper îi privea cu teamă pe cei doi poliţişti.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi. Am fost tîlhărit.

Detectivul mai vîrstnic oftă greu.

– Tîlharul ăsta avea cumva un baston alb şi un cîine? Numai unuia ca el i-ar fi scăpat portofelul, bijuteriile, cheile, *drogurile*.

Jasper ridică din umeri.

Omul se aplecă mai aproape de pat. Conştient că se afla într-un salon mixt, continuă mai încet:

– Să nu crezi că-s un prost, Jasper. Maică-ta mi-a spus deja toate detaliile.

Jasper încercă să zîmbească.

– Avea draci pe ea ca de obicei?

Rîse din nou. Era dureros şi suna la fel de dureros.

– De cele mai multe ori nu ştie nici ce zi din săptămînă e. Iar în rest, nici cum o cheamă-n mă-sa nu ştie. Am fost prădat, cum am zis. Sau, să reformulez? A fost o *tentativă* de tîlhărie. De ce nu mă lăsaţi în pace?

– Deci vrei s-o rezolvi singur, da?

Poliţistul vorbise cu dispreţ, iar băiatului care zăcea bătut în patul de spital nu-i scăpă acest lucru. Îl chemă cu degetul, iar detectivul se apropie de el, cu interes.

– Du-te-n mă-ta, gabore.

Ofiţerul clătină din cap cu tristeţe. Resemnat, spuse:

– Nu te-nveţi minte niciodată, aşa-i? Data viitoare o să te-ngroape, fiule, şi va avea mai mulţi martori

decît un accident pe bulevard. O să te bage-n groapă – şi ştii ceva? Pe mine-o să mă doară-n cot. Nu meriți să te ajutăm, ți se cuvine tot ce-o să ți se-ntîmple. Şi, după cîte-l ştim pe Jon Jon Brewer, o să ți se-ntîmple, nu glumă.

Şi plecară, dar cuvintele lui îl urmăriră în continuare pe Jasper. Însă n-avea de gînd să toarne pe nimeni; nu-i stătea în fire. Şi-n plus, dacă risca, n-ar mai fi putut umbla viu pe trotuar nici cinci minute. Nu voia decît să se ducă acasă, dar încă mai avea dureri îngrozitoare, iar la spital, cel puțin, se simțea în siguranță.

Kira plecă de la şcoală la ora prînzului. Tocmai traversa strada spre magazinul de snackuri, cînd o văzu pe Jeanette şi-i făcu cu mîna. Sora ei o ignoră complet. Zdrobită, Kira îşi continuă drumul spre magazin, dar îi pierise tot cheful.

Apoi îl văzu pe Tommy venind spre ea, iar zîmbetul lui larg şi vesel o făcu să uite de disprețul surorii ei. Descoperise că uneori îl întîlnea întîmplător la amiază şi începea să aştepte cu nerăbdare. Bethany chiulea ca de obicei, dar Kira se temea prea tare ca să mai continue. Ştia că mama ei îşi făcea griji pentru ea, iar Joanie îi explicase că, atunci cînd se afla la şcoală, n-avea de ce să se îngrijoreze, pentru că ştia unde era. I-o explicase într-un asemenea mod, încît acum fetița se temea să mai chiulească, pentru a nu-i frînge inima. În consecință, de multe ori era singură.

Azi însă avea noroc. Nu numai că-l văzuse pe Tommy, dar în magazin mai era şi Bethany. Prietena ei ieşi în fugă, cu fața ei rotundă tulburată.

– Ai auzit?

Kira clătină din cap.
– Ce s-aud?
– De Jon Jon!
– Ce-i cu Jon Jon? întrebă ea, alarmată.

În timp ce Bethany îi prezenta încă o variantă nouă a evenimentelor din seara trecută, Tommy îşi luă rămas-bun. N-o putea suferi pe Bethany. Ştia ce soi era şi o voia pe Kira numai pentru el. Numai el şi ea. Atîta îi era de ajuns, şi lui *şi* ei, de cele mai multe ori. Era atît de dezamăgit, încît nici măcar nu stătu să asculte bîrfele despre Jon Jon.

În timp ce-şi aştepta fratele, Jeanette părea pierdută. Părul ei lung era nespălat şi nu se deranjase să se fardeze, întrucît plînsese tot timpul. Mama ei avusese nevoie de zece minute pentru a-l convinge pe Jon Jon să se întîlnească cu ea. Stătea în McDonald's-ul local, nervoasă şi agitată. Noroc că personalul era obişnuit cu clientele ca ea. Acel McDonald's era un loc de întîlnire al drogaţilor din cartier. Se aranjau acolo mai multe şuste decît în capitală, la nici zece minute distanţă.

În timp ce se uita pe fereastră, spre parcare, Jeanette urmărea tot ce se întîmpla în jur. Vedea pachetele şi hîrtii de zece lire făcute sul trecînd dintr-o mînă-n alta într-un ritm alarmant. Îi cunoştea pe majoritatea dealerilor şi pe clienţii lor. Din cînd în cînd, cîte un B.M.W. sau Z.X. elegant oprea să reaprovizioneze buzunarele dealerilor cu pliculeţe de crack, heroină sau cocaină.

Dacă voiai iarbă sau ceva solid, aveai şanse mai mari la colţul străzii; trecerea lor în legalitate nu făcuse decît să uşureze munca dealerilor. Nu mai era nevoie să facă drumuri lungi ca să lucreze. În

schimb, se plimbau pe străzi, conversînd şi fiind „uşori", cum spunea Jon Jon.

Fu surprinsă să-şi vadă fratele oprind maşina afară, împreună cu Earl, omul lui Paulie. Dacă Jon Jon aducea cu el un luptător, însemna că se temea de represalii. Dar cine-l îngrijora mai mult? Jasper şi gaşca lui, sau poliția?

Jeanette oftă. N-avea nici un rost să facă presupuneri, avea să afle adevărul destul de curînd.

Earl primise însărcinările grele de la Paulie, dar era destul de mulțumit de noile lui îndatoriri. Recunoştea în sinea lui că, uneori, fusese prea dificil pentru el. Se pricepea de minune la încasări, dar avea probleme cu număratul şi împărțitul banilor. Dacă era în toiul socotelilor şi trecea o tipă pe-alături sau îi suna mobilul, o îmbulina şi trebuia s-o ia de la început. Îi consuma timpul şi-l plictisea.

Acum, îl păzea pe Băiatul Minune, cum îi spunea el în sinea sa lui Jon Jon. Auzise despre escapadele lui din noaptea trecută şi, fără tragere de inimă, îl admira. Era un bulangiu dur, şi n-avea decît şaptesprezece ani. Paulie însă ştia să-şi aleagă oamenii. Nu el însuşi îl alesese pe Earl? În plus, Jon Jon îi plăcea. Earl era negru, din doi părinți de culoare. Jon Jon, deşi corcitură, era băiat bun.

Mai era şi amic cu Sippy, ceea ce în sine lui îi garanta accesul în orice grup. Sippy era vărul lui Earl şi aveau relații strînse. Îi spusese lui Earl să aibă grijă de Jon Jon, care avea să ajungă mare pe circuit înainte de sfîrşitul anului, iar profeția începea deja să se adeverească.

Cînd intrară la *Makcie D's*, greii îi făcură prieteneşte cu ochiul. Jon Jon era mulțumit. Se temuse

de reacția lui Earl pentru a-i fi uzurpat funcția privilegiată, dar negrul suportase bine.

Acum își concentra toată energia asupra surorii lui, care arăta atît de tînără și de atrăgătoare, cu fața răvășită de lacrimi, încît simțea nevoia să-l ia iar la poceală pe Jasper Copes.

Karen Copes era atît de beată, încît nici nu înțelegea ce i se spunea, așa că zîmbea și dădea din cap, întrebîndu-se cînd aveau să se cărăbănească sticleții din casa ei.

Vorbea fiica ei, Junie, ca de obicei. Fusese instruită de Jasper și știa prea bine cum să se exprime și în ce context să plaseze totul.

Polițiștii plecară fără să fi aflat nimic, extrem de frustrați, fiindcă știau că n-aveau să ajungă mai departe. Puțin le păsa de Jasper, nu era decît un golan pe care ar fi vrut să-l pună la popreală. Dar l-ar fi dorit și pe Jon Jon Brewer pe tavă, iar asta încă n-avea să se întîmple.

Avea în el mai multe vieți decît rahații de X Men, și era alunecos ca un țipar. Însă erau hotărîți să aștepte. Să aștepte și s-asculte.

Pînă la urmă, aveau să pună mîna pe el.

Joseph Thompson era încîntat. În timp ce-și parca mașina în fața casei prietenei sale, Della, o văzu făcîndu-i semn cu mîna din grădină. Sperase s-o găsească acasă la prînz. În bucătărie, Della puse ibricul pe aragaz și începu să turuie, în timp ce-și despacheta tîrguielile. Lui Joseph îi plăcea mult acolo, era o încăpere însorită, luminoasă și prietenoasă.

Della avea peste cincizeci de ani, sîni mari și un

trup plinuț. Părul cărunt îi era tuns scurt şi tindea să se îmbrace cu pantaloni de trening şi tricouri. Dar zîmbea tot timpul şi mereu era fericită să-l vadă.

– Te-ai gîndit la ce-am discutat, Joe?

Îl privea întrebător, dar Joseph ştia că nu era genul care să insiste. Zîmbi alene, sperînd să nu continue, după ce auzea ce avea de spus.

– E greu, Della, ştii cum stau lucrurile cu Tommy.

Femeia oftă.

– Înțeleg, sigur că înțeleg. Dar, din cîte-am auzit, o să fie bine şi singur.

Joseph se încruntă.

– Şi ce-ai auzit?

Della îi percepu schimbarea de ton. Ştia că era sensibil în legătură cu băiatul şi bănuia că înțelegea de ce. Joseph nu ştia, dar ea îl văzuse deja pe Tommy. I-l arătase prietena ei de la Bingo, în fața magazinelor. Locuia în acelaşi cvartal şi-i spusese că toți locatarii îl simpatizau pe Tommy, sau pe „Micuțul Tommy", cum i se spunea. Dar, cînd îl văzuse cu ochii ei, Della înțelesese sentimentele lui Joseph. Fiul lui era monstruos de obez, iar Della considera că unui om cu temperamentul lui Joseph îi era greu să conviețuiască împreună cu cineva care era atît de departe de perfecțiune.

Era atît de secretos în legătură cu fiul lui, mult timp refuzînd chiar să discute despre el. Aceasta era o dovadă suficientă despre părerile lui. De asemenea, Della mai auzise zvonuri vagi că Joseph nu se purta frumos cu fiul lui, dar nu era sigură dacă să le creadă sau nu.

Era atît de bun cu ea şi cu copiii ei, şi-i răsfăța nepoatele. Spunea că era atît de plăcut să facă

parte dintr-o familie *adevărată*, iar Della îl înțelegea perfect.

– N-am auzit nimic concret, spuse ea, prostănac bătrîn ce eşti! Vreau să zic, pare să-şi fi găsit un locşor acolo unde locuiți voi, atîta tot.

Joseph se relaxă vizibil.

– Nu ştiu, Della. Pur şi simplu nu pot să-l las singur, cum ar veni.

Femeia îi zîmbi cu blîndețe.

– Mă rog, oferta rămîne în picioare, oricînd vrei.

Apoi schimbă subiectul. N-avea de gînd să se adîncească în conversație pînă cînd Joseph îi cerea să-l primească în casă pe monstrul de fiu-său sau, mai la obiect, pînă cînd îi explica ea clar că *asta* n-avea să se întîmple *niciodată*. Della nu era atît de drăguță şi dulce cum o credeau oamenii. La nevoie, putea să lupte pentru principiile ei. Răposatul ei soț aflase asta şi-şi schimbase atitudinea. Era sigură că şi Joseph Thompson avea să facă acelaşi lucru.

Totuşi, toate la timpul lor. Mai avea pînă să-l aducă peste prag.

Zîmbind, îl întrebă:

– Ce-ai zice de-un picuț de ouă cu şuncă la prînz?

Joseph zîmbi şi el.

– Delicios.

Della deschise frigiderul şi scoase nişte vase.

– Ieri am gătit mai multă varză. O să meargă bine lîngă ele, mm?

Mai scoase roşii, ciuperci şi cîrnați. Ştia cum să facă un om să se simtă dorit. Şi era o bucătăreasă fantastică, o gospodină extraordinară şi n-o interesa să se dea pe spate dimineața, la prînz şi seara.

Greu ar fi găsit o partidă mai bună, iar Joseph

ştia. Se întreba deja cum să-i dea lui Tommy vestea cea proastă.

Jasper se simțea mai bine, dar nu-i stătea gîndul la conversația pe care o avea cu acolitul său, Dessie.

Se uita la el de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Vedea cum îi priveau surorile tatuajele. Avea scris împrejurul gîtului „Tăiați aici", lîngă o linie albastră întreruptă, care indica precis locul. Cineva avea s-o facă într-o zi, iar la acest gînd Jasper se simțea din nou obosit. O soră de culoare, cu zîmbet strălucitor şi stil prietenos, veni spre pat, dar îi aruncă o singură privire lui Dessie şi ochilor lui reci şi se retrase. Jasper se simți iar stînjenit. Începea să devină un obicei. În timp ce-l îngrijea, negresa fusese ca o stea a speranței; îi simțea frica şi-l trata blînd şi eficient. Acum avea dureri, iar injecția avea să fie binevenită. Voia ca Dessie să plece, dar, desigur, nu i-o putea spune.

– Ai nevoie de ea, este?

– E-o-mputită de soră şi, mda, în clipa asta am nevoie de una.

Dessie dădu din cap, dar nu era mulțumit deloc, şi se vedea. Ceva nu era în regulă, o simțea clar. Aştepta ca Jasper să-i spună toată povestea, iar prietenul său tot ocolea subiectul.

Pînă la urmă, Dessie renunță la orice înțelegere şi spuse agresiv:

– Ascultă, Jasper, n-am la dispoziție dracu' toată ziua. Ce s-a întîmplat? Maică-ta crede că a fost căcănaru' de Jon Jon Brewer.

În timp ce vorbea, îl privea complice pe Jasper, dar pe chipul acestuia nu se zări nici o tresărire.

– Gogoşi.

– Ba, după cîte zice mă-ta, nu prea.

– Şi ce, a devenit aşa, deodată, Madam Cea Mai de Încredere? Să nu-mi spui că prin cine ştie ce minune-i trează – pînă şi de-aici au dat-o afară. O urăşte pe Jeanette, săraca, şi vrea s-o dau pe uşă afară. Mai bagă-ţi dracu' minţile-n cap!

Vorbea pe un ton atît de disprețuitor, încît Dessie se mai linişti. Cu toată gura lui mare, nu-i ardea de confruntări, dacă putea să le evite. Jon Jon era o anomalie.

În primul rînd, era simpatic, nu ca ei. Şi mai era şi imprevizibil. Uite ce-i făcuse lui Carty, de pildă.

– Erau cioroi?

Jasper clătină din cap.

– Nnț. Skinheazi ca tine.

Dessie se încruntă, nedumerit.

– Doar nu vrei să zici că erau ca noi?

– Nu, Dessie, vreau să zic că erau ca *tine*. Nişte malaci fără minte, cu gaşca-n spate.

Văzu clar că Dessie era ofensat. Nu i se întîmpla pentru prima oară să i se atragă atenția că nu avea cel mai curajos suflet din creştinătate, cînd era singur. Era doar un bătăuş de gaşcă.

– De unde crezi că erau?

Se certau adesea pe tema altor skinheazi, era unul dintre subiectele lor de predilecție.

Jasper ridică din umeri.

– Dracu' ştie. Că doar nu s-au prezentat ca la carte.

Se mai relaxase. Dessie îl credea, iar ceilalți aveau să-i urmeze exemplul. Dăduse drumul minciunii, iar acum trebuia să meargă pînă la capăt. Spera ca şi Jeanette să se descurce la fel de bine ca şi el.

O plăcea, o iubea chiar, însă n-ar fi spus asta niciodată cu glas tare, desigur. Era prea dur pentru așa ceva.

– Te rog, Jon Jon.

Bîndu-și cafeaua, Jon Jon studia fața surorii lui. Era drăguță și vicleană – și-și pierduse mințile pentru un bătăuș împuțit care-și petrecea sîmbetele încăierîndu-se la meciurile de fotbal cu I.C.F., iar restul timpului ținînd predici despre păstrarea Marii Britanii fără minorități.

Cum i se putuse întîmpla Jeanettei una ca asta?

Pe lîngă toate celelalte, erau o familie multirasială. Părul ei lung și închis provenea de la un turcaletele cu care maică-sa se încurcase o vreme. Individul plecase după cinci luni, cu televizorul, videoul și poșeta lui Joanie. Ca dar de rămas-bun, îi lăsase-n burtă un ghem cu mîini și picioare.

Jeanette avea pielea destul de albă, dar moștenirea turcească i se distingea bine. O făcea să arate atît de neobișnuit, cu ochi frapanți, de un șaten-verzui ca al alunelor crude. Însă și mama lui avea părul închis de la natură și și-l oxigena pe șuvițe, ca să arate mai blondă. Jeanette făcea același lucru, folosind în schimb nuanțe mai închise, cafeniu-roșcate, care-i îmblînzeau trăsăturile ferme.

Jon Jon își șterse fața cu o mînă. Era frînt de oboseală.

Sora lui încercă din nou.

– Nu le-a spus *nimic* caraliilor. Și la toți ceilalți o să le spună c-a fost o gașcă de skini, o bandă rivală. Nu te-a turnat.

Totuși, Jon Jon nu-i răspunse nici acum.

„Toți ceilalți" erau amicii skinheazi ai lui Copes.

– Dacă fac ce-mi ceri, va trebui să nu te mai vezi cu el, ştii asta, nu?

Jeanette dădu din cap, iar Jon Jon n-o putu privi în ochi. Îşi dădea seama că la asta se aşteptase.

Vorbi din nou, blînd, dar apăsat:

– Vorbesc serios, Jeanette, nu dau din gură ca să mă aflu-n treabă. Am zis să *nu*-l mai vezi – niciodată. Altfel, data viitoare am să-l *omor* în mă-sa şi-am să intru-n puşcărie cu zîmbetul pe buze.

Fata dădu iar din cap, cu ochii plini de lacrimi, în timp ce fratele ei adăuga cu blîndeţe:

– Lasă-mă să mă mai gîndesc, bine?

Jeanette se şterse la ochi. Era mai mult decît sperase.

Capitolul 7

Joanie arăta bine şi se simţea la fel de bine.

Părul îi stătea perfect, vopsit proaspăt, şi avea un machiaj discret şi de bun-gust, aplicat cu grijă de o fată drăguță din Debenham's Lakeside. Purta un costum negru cu pantalon croit la comandă, cu cămaşă albă pe dedesubt. Arăta sexy, dar şi elegantă şi profesionistă. Unghiile-i erau lungi, cu manichiură franţuzească, iar pantofii aveau tocuri înalte.

Se privi în oglindă şi fu uimită de transformare. Arăta ca o femeie care se ducea la slujbă, la o slujbă reală, iar gîndul de a nu trebui să-şi vînture farmecele ca să aibă din ce trăi o făcea mai fericită decît ar fi crezut că era posibil.

Privirea admirativă a lui Jon Jon, cînd intră, fu ca un balsam pe sufletul ei.

– Arăţi extraordinar, mamă!

Joanie îl îmbrăţişă. Era un tînăr chipeş, fiul ei. Pînă şi laţele îi stăteau bine. Avea un chip acvilin care-l făcea să arate inteligent şi ca un artist, cum şi era. Jon Jon avea o minte brici. Profesorii, cînd binevoise să se ducă la şcoală, i-ar fi dorit să-şi facă un rost în viaţă. Şi ar fi putut. Încă mai putea – numai că nu pe căi legale.

Joanie îşi alungă din minte aceste gînduri. Era o zi frumoasă şi n-avea de gînd să lase pe nimeni şi nimic să i-o strice.

– Simt că încep o viaţă complet nouă, şi numai datorită ţie, Jon Jon.

Băiatul zîmbi.

– Nnț, nu datorită mie, mamă. Aveai nevoie doar de un brînci ca să primeşti o slujbă ca lumea. Paulie zice că s-ar putea chiar să mai avansezi.

Joanie surîse iar.

– Eu, într-o slujbă ca lumea, mm? Tare-aş vrea să ştiu unde-i maică-mea, cît s-ar mai umfla în pene.

Rîseră amîndoi.

– După cîte-o ştiu pe bunică-mea, ar fi atît de beată că oricum n-ar pricepe despre ce vorbeşti.

Joanie dădu din cap.

– Kira întîrzie.

Se uitară amîndoi automat la ceasul de pe perete. Era o copie de piață a Taj Mahal-ului, numai plastic şi poleială. O adevărată bijuterie de pe Brick Lane. Kira îl cumpărase de Crăciun. Nimeni nu avusese inimă să-i spună ce părere aveau despre el, şi de-atunci stătea pe perete tot timpul.

Ochii tuturor se îndreptau instinctiv spre el de cum intrau în cameră. Acum îl priveau amîndoi, cu fețele înnegurate de îngrijorare. Era aproape cinci, iar Kira ar fi trebuit să fie acasă de-o oră.

– S-o fi dus la Tommy.

– Merg să văd, mamă. Tu fă un ceai, da?

Jon Jon ieşi din apartament, bucuros că putea să mai respire. Se simțea buimac, toată după-amiaza pufăise şi ştia că trebuia să-şi limpezească mințile, întrucît mai tîrziu îl aşteptau treburi care presupuneau o judecată rațională:

Era paranoic din cauza lui Jasper. Auzise că fusese cît pe ce să-i rupă ficatul, iar Copes încă mai zăcea în stare gravă la spital. Curios: Jon Jon putea să fie feroce şi o ştia, dar vătămarea lui Jasper era

altă mîncare de peşte. O făcuse din motive de familie, aşa că pentru el avea implicații emoționale mult mai profunde.

Nu era totuna cu a pocni pe careva pentru marfă sau bani – şi-ar fi scos uşor din minte o asemenea problemă. Dar, cînd era îngrijorat pentru sora lui, nu-şi mai calcula violența. Îşi pierduse controlul, iar asta-l tulbura cel mai mult.

Kira era beată.

Mulțumită lui Bethany şi încă unei fete, pe nume Alana, era făcută pulbere. Arăta îngrozitor. Bethany să temea, căci ceea ce începuse ca o glumă scăpase acum de sub control.

La început, fusese captivant să ascundă sub geacă o sticlă de *Bacardi* de la maică-sa şi să-şi facă de cap toate trei în tufişurile din parc. Dar amestecul de *Bacardi* cu Cola, atît de dulce şi de gustos, le îmbătase rapid. Iar Kira continuase să bea. Acum voma peste tot şi era cînd albă la față, cînd roşie ca racul. Mirosul dulceag al vomei o făcea şi pe Bethany să icnească, iar Alana fugise deja acasă.

Bethany mai era conştientă şi de ruptura dintre mama ei şi a Kirei. Ştia că mama ei nu era impresionată de noua slujbă a lui Joanie. Nu era sigură de ce, tot ceea ce ştia era că cea mai veche prietenă a mamei sale nu mai era o zeiță la ei în casă, iar ei i se spusese să nu mai vorbească cu Kira.

Iar acum, mai avea şi beleaua asta pe cap.

Kira zăcea pe spate. Iarba era răcoroasă, iar ea ardea de febră. Numai de şi-ar fi putut limpezi privirea, totui ar fi fost bine.

Dar de fiecare dată cînd încerca, vedea prea multe Bethany şi o umfla rîsul. Părul îi stătea claie şi arăta ca o Dalek dementă.

Bethany era în pragul lacrimilor. Vomase tot ce băuse, dar, văzînd-o pe Kira cum vărsa borîtură neagră şi amară, începuse din nou, şi icniseră amîndouă în sec pînă le apucase durerea de gît.

Atunci le găsi paznicul parcului.

Peste douăzeci de minute, poliţia era acolo, Bethany plîngea, iar Kira rîdea din nou de se prăpădea.

Poliţista clătină din cap spre paznic, dezgustată de ceea ce vedea. Kira încă mai icnea şi avea hainele pătate de vomă. I se vedea şi în păr, şi pe mîini.

Femeia chemă o ambulanţă.

Jon Jon nu văzuse niciodată în viaţa lui un om de proporţiile lui Tommy mişcîndu-se atît de repede. Imediat ce auzise că Kira nu se întorsese de la şcoală, îşi luase haina pe el, pregătindu-se să pornească în căutarea ei, pe străzi.

Jon Jon era impresionat de îngrijorarea lui vizibilă. Trebuise să treacă un timp pentru ca Tommy să-i cîştige cu adevărat încrederea, dar acum îl vedea la fel ca mama lui – ca pe un om bun şi iubitor.

În timp ce Tommy îi dădea telefon tatălui său ca să-l întrebe de Kira, Jon Jon observă că panica din glasul lui era contagioasă. Chiar şi el începea să se îngrijoreze.

Grasul repeta încontinuu:

– Eşti *sigur* că n-ai văzut-o nicăieri?

Cînd Jon Jon îi spuse să se calmeze, închise în sfîrşit telefonul şi spuse:

– Ăsta-i singurul număr pe care-l am, în afară de al vostru. Şi nu poate fi departe, nu-i aşa? Kira n-ar dispărea de bunăvoie, ştie cît ne-am îngrijora cu toții.

Era aproape de lacrimi.

– Mai bine mă duc la maică-mea, bine? O să te ținem la curent.

Jon Jon se bucură să iasă din apartament. Nervozitatea lui Tommy i se transmitea cu repeziciune şi începea să se alarmeze cu adevărat.

Joanie ajunse la spital imediat după opt şi un sfert. Pînă la urmă, Bethany spusese cum se numeau, iar Joanie sosi în acelaşi timp cu Monika. Nici o femeie nu vorbi pînă cînd doctorul le explică situația.

Kira suferise o criză minoră de epilepsie şi intoxicație alcoolică. Bethany nu avea nimic şi putea pleca acasă imediat.

– Afurisita de Bethany!

Joanie vorbise pe negîndite. Monika însă nu avea de gînd să-şi lase fiica acuzată pentru acel fiasco, cum îl considera în sinea ei.

– Ascultă aici, Joanie Brewer, şi Kira ta a fost tot atît de vinovată. De bunăvoie a băut porcăria aia, n-a silit-o nimeni.

Joanie clătină din cap cu furie.

– Mai scuteşte-mă! Ştii bine că de capul ei nici n-ar fi visat să facă una ca asta, Mon. Bethany-i aia care se gîndeşte mereu la farse din-astea.

Monika, pe care încă o mai rodea recenta avansare a lui Joanie, n-avea chef să se lungească la discuții.

Trecu direct la subiect:

– Da' tu cine mă-ta eşti, hmm?

Toţi o auziră, iar Joanie închise ochii, distrusă la gîndul a ceea ce ştia că urma.

– Intri aici împopoţonată ca o paparudă şi te iei în mă-ta de mica mea Bethany! De parcă Kira ar fi Maica Domnului. Numai fiindcă nu-ţi mai fîlfîi fundu' pe trotuat, nu-nseamnă că eşti mai grozavă decît mine, fă! Ştiu totu' despre tine, scumpete, să nu uiţi!

– Ştii bine că fata mea n-ar fi făcut aşa ceva, Mon, dacă nu-i spunea cineva. O ştii cum e.

Joanie se străduia din răsputeri să-şi păstreze calmul, dar îi era dificil.

Proptindu-şi mîinile în şoldurile lătăreţe, Monika răcni:

– De ce n-o dai pe gură, Joanie? E cu şase secunde-n urmă la toţi, bătută-n cap, *asta* vrei să zici? Doar că cei mai mulţi s-au prins deja.

Văzu expresia de pe faţa lui Joanie şi-şi regretă imediat cuvintele.

– Copilul meu e bolnav, Monika. Are intoxicaţie alcoolică şi o-mpuţită de criză de epilepsie. O fi ea în multe feluri, da' *proastă* nu e, să ştii!

Pumnul lui Joanie se strîngea deja, iar Monika îşi aminti în ultima clipă că era capabilă să şi-l folosească.

Pe amîndouă le observa o femeie masivă, cu păr lung şi roşcat, şi ochelari de la casa de modă. Purta un costum cu pantaloni imprimat şi cizme negre. Presupuseră că era tot o vizitatoare, pînă cînd femeia se prezentă cu o voce profesională, cultivată cu grijă.

– Sînt Tammy Jones, asistenta socială a acestui spital. Cînd terminaţi, poate reuşim să stăm puţin de vorbă?

Ambele femei o priviră complet şocate.

Cel care salvă situația fu Jon Jon. Luînd-o ferm pe Monika de braț, o duse de-acolo, lăsînd-o pe Joanie să vorbească în liniște cu femeia.

Monika era îngrozită. Îşi regreta din toată inima cuvintele, gîndindu-se că probabil Jon Jon auzise ultima parte a discuției. El însă avea altele pe cap. Îmbrîncind-o afară pe uşa spitalului, răcni:

– Cară-te dracu' de-aici, Monika. Ia-o pe Bethany şi duceți-vă acasă.

Nu avu nevoie să-i spună de două ori.

Jeanette profita de faptul că nu mai era supravegheată, ca să-i trimită mesaje lui Jasper. De la incident, comunicau prin SMS-uri încontinuu, iar iubirea lor, cum o considerau, era mai puternică decît oricînd. Primind încă o declarație de devotament total, simți că era gata să explodeze de fericire.

Trebuia să existe o cale... Era hotărîtă să găsească o cale de a drege punțile şi a fi iar împreună. Nu trebuia decît să prindă ocazia.

Jon Jon credea că rezolvase totul, dar Jeanette nu-l lăsa nici pe el, nici pe altcineva să-i dicteze ce făcea cu viața ei.

Îi scrise lui Jasper despre ultimul incident cu Kira, fiica iubită – şi cuiul din capul ei, de cele mai multe ori. Deşi nu adăugă şi această precizare, evident. Era doar recunoscătoare că, o vreme, nu i se mai dădea atenție.

Tammy Jones îi zîmbi femeii îmbrăcate elegant din fața ei. Înghesuită în biroul ei mic şi dezordonat, cu două căni de cafea amară, o chestiona pe Joanie în legătură cu incidentul.

– Kira mea nu e proastă ca atare, în unele privințe e chiar foc de deşteaptă, dar are dificultăți de învățat, înțelegeți...

Tammy Jones înțelegea, ba bine că nu. Joanie dorea cu disperare să scape din birou şi de o persoană pe care o considera totuna cu poliția.

– E doar foarte influențabilă, atîta tot.

Pe Joanie începea s-o ajungă disperarea.

– Vreau să mă întorc la fiica mea, are nevoie de mine. Fără mine, nu se descurcă şi trebuie să stau cu ea.

Că Joanie era sinceră, Tammy nu avea nici o îndoială. Faptul că mai avea de-a face cu un copil cu ambele picioare rupte şi o femeie în vîrstă despre care personalul suspecta că era agresată sexual de propriul ei fiu o plasa pe Kira destul de jos pe lista de priorități a lui Tammy. Avea să scrie un raport şi să se rezume la atît. Peste vreo două săptămîni urma să aibă loc o inspecție, pentru siguranță, dar se părea că toți învățaseră o lecție folositoare.

Faptul că Joanie era prostituată n-o deranja; fetița era bine hrănită şi îngrijită. Nu avea semne vizibile de violență. Se părea că într-adevăr totul fusese doar o poznă copilărească.

Peste scurt timp, Joanie plecă recunoscătoare şi se întoarse la Kira. Tremura toată, iar cînd punea mîna pe Bethany avea să i-o plătească cu vîrf şi-n-desat.

Monika putea să-i mulțumească lui Dumnezeu că Kira nu era pusă pe lista de riscuri sau supusă vizitelor unei asistente sociale care putea să apară la orice oră din zi şi din noapte.

Pentru că, dacă se întîmpla asta, Joanie trebuia

s-o pună la punct pe Monika odată pentru totdeauna, şi era într-o stare de spirit care-ar fi dat de furcă rău poliției.

Jon Jon stătea cu sora lui. Joanie îl privi cum îi dădea cu grijă să soarbă dintr-un pahar cu apă. Fata arăta îngrozitor. Peste cîteva secunde, Tommy dădu buzna pe uşă şi toți trei se aşezară în jurul Kirei, care se simțea rău, dar mai iubită decît oricînd în viața ei.

Cînd intră şi Paulie, peste un timp, li se păru firesc să fie cu toții împreună, deşi pentru orice străin ar fi format un tablou foarte straniu.

Bethany era îngrijorată. Mama ei îi trăsese o bătaie soră cu moartea pentru boroboața cu băutura, avea dureri şi era necăjită. O plăcea pe Kira, o iubea chiar, şi ştia în adîncul inimii că n-ar fi trebuit să-i dea de băut.

Acum, Bethany era mahmură şi o durea burta. Toți erau supărați pe ea, aşa că plecase de la şcoală şi se întorsese acasă, unde se fardase în dormitorul maică-sii, sorbind din paharul cu *Bacardi* şi Cola, pe care şi-l turnase din barul lui Monika. Cui pe cui se scoate, cum spunea mama ei după fiecare beție. Şi cum Monika se îmbăta în fiecare zi, Bethany ştia că vorbea din experiență.

Casa era murdară, dar asta era vina ei, întrucît mama sa îi dăduse gospodăria pe mînă cu cîțiva ani în urmă. Hainele şi aşternuturile erau întotdeauna nespălate cam de multişor. Monika nu se ocupa de ele decît cînd era destul de trează şi lucidă ca să-şi adune mințile. Acum, că nu-şi mai petrecea orele din zi în vizită la Joanie, de cînd se certaseră, începuse să se ducă la cîrciumă, aşa că

Bethany avea casa pe mîna ei. Spre deosebire de Kira, îi plăceau senzațiile pe care i le dădea alcoolul, deşi era hotărîtă să nu mai bea niciodată peste măsură, ci doar atît cît să se bine dispună. Să scape de durerile care o chinuiau.

Kira avea o întreagă rețea de persoane care-i purtau de grijă. Bethany n-o avea decît pe Monika, o mamă aiurită în cel mai bun caz, ale cărei manifestări sporadice de afecțiune pentru fiica ei erau depăşite de propria-i nevoie de a bea ca să uite de viața pe care o ducea.

În ziua aceea, alcoolul o făcu pe Bethany să plîngă, însă chiar şi atîta era mai bine decît nimic. Privi abătută prin camera neîngrijită, iar lacrimile i se întețiră. Şi, în timp ce plîngea, sorbea tot mai des din paharul cu *Bacardi* şi Cola. La fel ca în cazul mamei sale, îi amorțea durerea.

Tommy încă se mai temea îngrozitor de ceea ce i se întîmplase Kirei. Joseph îl ascultase vorbind întruna despre asta, pînă se săturase. Era destul de rău că trebuia să-i suporte prezența greoaie în casă, răsturnînd lucrurile şi trăncănind numai despre afurisita aia de familie Brewer. Joseph voia să scape. Voia să stea cu prietena lui şi cu familia ei, să se bucure de toate beneficiile pe care i le puteau oferi.

Iar beneficiile erau nenumărate. Casa era a Dellei, aflase atîta lucru. Avea cîteva lire sterline din asigurarea bătrînului ei, era o bucătăreasă excelentă şi-i plăcea să bea cîteva păhărele cînd juca Bingo.

Mai era şi pudică, iar de cele cîteva ori cînd făcuseră sex se terminase repede şi fără compli-

cații. Nici pomeneală, era o pereche potrivită pentru el; ultima pe care o avusese se gîndea toată ziua numai la amor. Îl sleise. După părerea lui, sexul era răsuflat, mai ales la vîrsta lor.

Casa Dellei era luminoasă şi veselă, avea Sky TV, iar nepoții întreţineau o atmosferă plăcută.

Ce mai aştepta?

Îşi privi din nou fiul şi simți cum îl cuprindea dezgustul.

Trebuia să scape de-acolo. Se simțea ca într-o închisoare, prins în capcană.

– Taci o clipă din gură şi ascultă-mă, da?

Micuțul Tommy îşi privi tatăl. Avea mîinile grase ocupate cu o ceaşcă pe care o ştergea, discordant de delicată în pumnul lui cărnos, ca o jucărie.

– Mă mut, Tommy.

Fiul său îl privi lung, înainte de a întreba:

– Cum adică, te muți?

Joseph oftă.

– E timpul să-nveți să-ți porți singur de grijă. Mă mut la prietena mea.

Aşteptă o reacție, dar, spre uimirea lui, Micuțul Tommy nu făcu decît să zîmbească, răspunzînd:

– Bravo ție! Cînd crezi că pleci?

Un moment, Joseph nu-i putu răspunde. La orice se aşteptase, numai la încîntarea vizibilă şi fericirea sinceră a fiului său, nu. Ce naiba avea să se facă, fără Joseph care să-i dea instrucțiuni?

– Ai să te descurci, Tommy?

Tatăl lui nu-i mai pusese niciodată întrebarea asta, iar Tommy simți cum îl cuprindea un sentiment de cumplită singurătate, cînd se gîndi că stătuseră prea mult timp împreună.

Mult prea mult timp.

Zîmbi vesel.

– Sigur că da, prostule. Cînd am s-o cunosc şi eu pe norocoasa doamnă?

Joseph întîrzie cu răspunsul, încercînd să bată în retragere.

– Toate la timpul lor. Mai întîi, să plec de-aici.

Tommy bănuia că tatăl lui nu prea vorbise despre el, sau poate chiar deloc, şi se întristă din nou că doi oameni puteau fi atît de apropiaţi şi în acelaşi timp atît de îndepărtaţi. Era de rîsul lumii, chiar.

– Ei, spălatul rufelor e aproape gata şi am să le termin de călcat imediat. Presupun că arzi de nerăbdare să te duci. E drăguţă?

Joseph ridică din umeri.

– Merge. Destul de cumsecade, cred.

– Familie are?

Întrebarea era destul de nevinovată, aşa că Micuţul Tommy nu se aştepta la răspunsul pe care-l primi.

– Vezi-ţi naibii de treburile tale, bulangiu băgăreţ ce eşti! Dacă are fetiţe, vrei să zici. Te cunosc şi ştiu la ce-ţi umblă mintea.

Tommy clătină din cap.

– Nu m-am gîndit nici un moment la asta, cum ştii foarte bine.

Îşi auzea încordarea din propriul glas.

– Sînt fericit pentru tine, numai pentru *tine*. Cred că-ţi va face bine să stai cu altcineva.

Aproape plîngînd, răcni:

– De ce mă urăşti aşa? Ce ţi-am făcut?

Faptul că-i putea cere socoteală aşa spunea mult despre Tommy şi noile relaţii cu tatăl său. Înainte ca în viaţa lui să apară Kira şi Joanie, le înghiţise pe toate de la tatăl său, fie abuzuri, fie

indiferență totală. Acum îl privea pe omul care-i dăduse viață şi se întreba cum naiba puteau fi rude? Dar tatăl lui îl ignora, lucru pe care putea să-l facă zile-n şir, săptămîni chiar.

Joseph îşi bău ceaiul în continuare, fără să-i pese de durerea fiului său. Îi spusese ceea ce avea de spus, acum îşi putea începe pregătirile. Se uită în jur, prin bucătăria mică şi aglomerată, cu gîndul la casa confortabilă unde avea să locuiască în curînd.

Făgăduiala unei noi vieți îi aducea un zîmbet pe buze – lucru rar pentru Joseph.

Paulie o privea pe fata care intrase țanțoşă în salonul de masaj. Grăsuță, de statură medie, cu părul blond natural şi ochii mari, albaştri, avea să-i atragă ca un magnet pe unii dintre clienții lui. Fata îi zîmbi, întrebîndu-l încet:

– Pot vorbi cu cine e şeful pe-aici, vă rog?

Era politicoasă, trebuia să recunoască.

– Ce doreşti, draga mea?

Fata zîmbi din nou.

– Am nevoie de o slujbă.

Paulie îi simțea încrederea în sine emanînd valuri-valuri.

– Şi cîți ani ai?

Acum îi zîmbea şi el. Fata surîse la rîndul ei, semn că se aşteptase.

– Ştiu că nu arăt, dar am aproape douăzeci. Am certificatul de naştere la mine.

Sinceritatea ei aparentă era dezarmantă. Mai avea şi un uşor accent, dar Paulie nu-şi putea da seama de unde anume.

– Vino la birou.

Fără să se lase invitată, fata se aşeză în faţa biroului, picior peste picior. Constituţia ei dolofană, copilărească, o făcea să fie atît de atrăgătoare, şi ştia. Se îmbrăca simplu şi sexy. Arăta ca o elevă de clasa a şasea. Fustă neagră, o idee prea scurtă, şi bluză albă, descheiată parţial, pentru a-i dezvălui pielea ca laptele. Picioare bronzate şi pantofi cu tocuri groase şi înalte.

Dar cheia personalităţii ei se găsea în ochi. Părea să ştie prea multe, iar Paulie ştia că ochii aceia aveau să atragă clienţii în cîrduri. Arăta mult prea inocentă... pînă-i vedeai ochii. Presimţea că ea ştia mai bine ca oricine ce efect aveau asupra bărbaţilor.

Efectiv, stătea pe o mină de aur.

– Cum te numeşti – şi mă refer la numele tău adevărat, nu la cel pe care-l foloseşti azi, dacă-nţelegi aluzia...

Fata dădu din cap.

– Liz Parker, dar mi se spune Angel.

– Nu mă mir. Şi acum, ai idee în ce constă de fapt munca aici?

Îi zîmbi fără jenă.

– Ştiu prea bine despre ce e vorba – o fac de cînd aveam treisprezece ani. Doriţi să vă fac o demonstraţie, pe gratis?

Acum ochii îi deveniseră mai duri. O vedea clar calculîndu-şi momentul hotărîtor. Pesemne că-şi dorea foarte mult postul, dacă era dispusă să dea o probă.

Totuşi, Paulie ştia că mulţi dintre ceilalţi patroni le puneau pe fete să dea probe cu ei. Consta într-o muie pe degeaba, iar majoritatea bărbaţilor n-ar fi refuzat aşa ceva. Afişase iar zîmbetul acela al ei.

Acum, era rîndul lui. Dar zîmbetul lui Paulie era răutăcios, iar fata observă imediat.

– Nu te-aş atinge nici cu prăjina, iubito. Acum, arată-mi certificatul de naştere şi încă un act de identitate, şi s-ar putea să aranjăm ceva. Dar nu va fi un aranjament care să implice contacte fizice, bine?

Farmecul copilăresc îi fu umbrit de expresia dură a feței. Îşi deschise poşeta, o *Burberry* de piele, şi-şi puse actele pe birou. Nici unul nu mai scoase o vorbă, pînă cînd fata văzu că Paulie se ducea să copieze documentele la xerox.

– Ei, ce faceți acolo?

Îndrăzneala ei îl făcu să rîdă.

– Îmi acopăr fundul, scumpo. Oricine mă ia la întrebări despre tine, am nevoie de o justificare.

– N-o să vă ia nimeni la întrebări, domnule Martin.

Paulie zîmbi din nou. Acum era „domnul Martin". Ştia cine era, după ce inițial se prefăcuse că nu cunoştea pe nimeni acolo. Îi admira repeziciunea cu care-şi schimbase atitudinea. Redevenise fata cuminte, politicoasă, în căutarea unei slujbe. A unui *job* real, spre deosebire de un *blowjob*.

Ar fi vrut să rîdă, dar nu putea.

– Goleşte-ți poşeta.

Fata îşi strînse poşeta la piept.

– De ce?

O descumpănise complet şi se distra copios.

– Goleşte-o şi gata. Acum!

Continuă să şi-o țină strîns.

– În poşetă am obiecte personale.

– Ba în salonul ăsta nu mai ai nimic personal, scumpo, şi fă bine de te obişnuieşte cu ideea.

Îi luă poşeta cu forţa şi o deşertă pe birou. Fata începu să vocifereze furioasă, iar Paulie se întoarse rapid spre ea.

– Taci din gură-n mă-ta!

Din geantă căzură obişnuitele farduri, prezervative şi diverse pixuri, precum şi o pupă de crack şi cîteva pietre, într-un portmoneu H.S.B.C.

Mai era acolo Ecstasy şi ceva ce părea a fi nitrat de amyl. Dar ceea ce-l nemulţumea cel mai mult era cuţitul cu buton şi lamă de douăzeci şi unu de centimetri.

– O adevărată farmacie.

Faţa fetei se făcuse albă ca hîrtia.

– Pe cine voiai să înjunghii, iubito, pe vreun cunoscut de-al meu?

Luă cuţitul în mînă, cîntărindu-l parcă.

– E pentru legitimă apărare. Am făcut trotuarul. Ştiţi cum e acolo...

Vocea îi revenise la normal, iar lui Paulie aproape că-i păru rău pentru ea. Toată bravada îi dispăruse, nu mai era decît o fată tînără şi speriată.

– Personal, nu ştiu cum e. Şi-acum, ascultă-mă, scumpo. Prima ta greşeală a fost că mi-ai oferit o muie. Pe-asta aş fi putut s-o-nghit, dacă scuzi hazul involuntar, dar aici n-au ce să caute nici drogurile, nici armele. Nu de genul ăsta, oricum. Şi-acum, hai, roiu'!

Fata nu se clinti. În schimb, îl privi şi, pentru prima oară, Paulie văzu o sclipire a fetei care-ar fi putut să fie, dacă nu îmbrăţişa viaţa atît de repede. Ochii ei semănau cu a fiicei lui mai mici. Expresia aceea cunoscător-copilărească a adolescentei care-şi exersa farmecele cu cel mai apropiat mascul disponibil – de obicei, tatăl.

– Vă rog, domnule Martin. Am mare nevoie de slujba asta. *Niciodată* n-aș fi adus cu mine așa ceva la serviciu. Lucrez de mult timp și jur că aici n-ar fi ajuns nimic. *Nimic.*

– Și crackul? Nu poți să reziști o noapte fără el. Pe-aici se mai găsește cîte puțină coca, dar nimic altceva. Cîte un chișoc de iarbă, poate, însă crack în nici un caz, iubito.

– Nu-i al meu. E al prietenului meu.

– Tocmai l-ai procurat pentru el?

Fata dădu din cap.

– Bun băiat. Cred că și banii tot tu i-ai cîștigat, nu?

Același răspuns.

– Vrei un sfat, iubito? Schimbă-ți prietenul, și cît mai curînd. În trei luni ai să tragi și tu. Am văzut-o de nenumărate ori.

Fata oftă, iar Paulie văzu că era gata să plîngă.

– Am nevoie de slujba asta. Nu mai pot să fac trotuarul nici măcar o noapte. Vreau slujba ca să am și eu un loc de muncă normal.

Paulie se așeză din nou, privind-o lung. Avea ceva aparte... Știa că ar fi făcut orice ca să obțină slujba și să și-o păstreze.

Joanie i-ar fi acordat o șansă, dar nu era acolo, din cauza beției Kirei. Leneșa de Caroline era plecată în vîjîială cu noul ei gagiu, lăsîndu-l pe Paulie singur pe baricade.

– Cine-i prietenul tău?

Întrebarea o surprinse.

– De ce vreți să știți?

– Fiindcă-mi place să-mi bag dracu' nasu' peste tot! Zi, cine e?

Fata oftă din nou, iar Paulie își dădu seama că

se pregătea să-i trîntească o minciună, aşa că o preveni repezit:

– Pot să aflu-n două ore, păpuşă. Pot să-i descopăr numele, adresa şi mărimea, aşa că fă bine şi spune-mi adevărul.

– Pippy Light.

Sprîncenele lui Paulie se înălţară.

– Pippy! Iisuse, scumpo, da' ştiu c-ai luat-o de jos de tot, nu? Întîmplător, ai de gînd să urci treaptă cu treaptă?

Fata ridică din umeri.

– De unde eşti?

Acelaşi gest, apoi îşi revizui atitudinea şi spuse încet:

– Din Cardiff de origine, dar mi-am petrecut aproape toată viaţa prin diverse cămine.

– La cămin se primeşte o instruire bună. Multe fete ca tine vin şi pleacă de-aici.

La asta fata zîmbi, cu o expresie destul de prietenoasă.

– Am nevoie de începutul ăsta, domnule Martin, şi-am să-mi pun fundu' la treabă pe bune, dacă-mi daţi o şansă.

– Şi cu Pippy cum rămîne? E un peşte de două parale, violent, arogant şi ciupit de vărsat. N-am chef să-mi creeze naibii probleme.

– N-o să facă nimic. Ascultaţi, pot să vă vorbesc deschis?

Paulie dădu din cap.

– Mira-m-aş să fie atît de cinstit, da' tu zi acolo, iubito.

– Din cauza lui Pippy am ales salonul ăsta. Ştiu că aveţi o reputaţie care-l va ţine departe de mine cît îmi fac meseria. Noaptea trecută a taxat iar un

client, iar eu nu lucrez așa. Vreau să merg înainte, da mi-e greu cînd cineva îmi ia tot ce cîștig, pîn-la ultimul ban.

O credea și, în sfîrșit, îi părea rău pentru ea. De nenumărate ori văzuse fete în aceeași situație. Apoi, se uită la ceas. Întîrziase și era deja sătul de compania și conversația ei. Pippy n-avea să vină să-i ceară socoteală, de-atîta lucru era sigur.

– Începi în seara asta, la șase fix. Ai să lucrezi pînă la două, bine?

– Vă mulțumesc, domnule Martin, n-o să regretați.

– Ar fi și cazul, iubito, altfel ai să regreți și tu.

Cînd ieșiră din birou, Liz era fericită cum de mult nu mai fusese și se vedea. Jon Jon aștepta afară. O privi pe fată și zîmbi. Îi zîmbi și ea, iar Paulie observă că era un zîmbet sincer, nu ca acelea adresate clienților. O făcea să arate și mai tînără, și mai drăguță.

În mașină, îl privi pe Jon Jon și spuse caustic:

– Ne-am îndrăgostit, vasăzică?

Jon Jon nu răspunse, iar Paulie rîse.

– A bătut coclaurile de mai multe ori decît Red Rum, fiule, iar peștele ei de-acum e nebunul de Pippy Light, așa că-ți urez noroc, Jon Jon – o să ai nevoie.

Jon Jon se mulțumi să zîmbească.

Îi plăcea fata, iar altceva nu-l interesa.

Capitolul 8

Kira se simțea rău şi arăta la fel de rău.

La fel ca atîția alții înaintea ei, jură că niciodată n-avea să mai pună picătură de alcool în gură. Capul îi pulsa dureros, şi-i era o sete disproporționată. Trecuse o săptămînă de la incident, lar ea încă-i mai simțea efectele. Dar mai mult decît orice simțea lipsa lui Bethany. Ştia că mama ei şi Monika erau certate, dar nu înțelegea de ce nici ea nu avea voie s-o vadă pe Bethany. Se consola cu gîndul că, după ce se întorcea la şcoală, conflictul avea să se rezolve. Cel puțin, aşa spera. Mama ei şi Monika nu stătuseră niciodată certate atît de mult timp şi începea să se îngrijoreze.

Aşa cum zăcea pe canapea, urmărind *„Coronation Street"*, arăta mică şi vulnerabilă. Pînă şi Jeanettei îi părea rău pentru ea. Nevoită să-şi treacă pe planul doi propriile probleme, îi făcea surorii ei ceaiuri şi se tot agita în jurul ei. Văzînd-o atît de bolnavă, îşi dăduse seama, în sfîrşit, cît de mult îşi iubea sora. Totuşi, loialitatea atît de mare a altor membri ai familiei continua să-i lipsească. Era pe punctul de a face un lucru atît de fundamental greşit în sistemul Brewer-ilor, încît ar fi avut toate motivele să se teamă doar gîndindu-se la el, necum să-l mai şi plănuiască.

Acum, cînd mama ei îşi relua, în sfîrşit, munca, Jeanette se oferise să aibă grijă de Kira, dar, dintr-un motiv ascuns, Jon Jon o pîndea ca un uliu, aşa că

trebuia să le dea de înţeles, lui şi lui Joanie, că era în casă, cu sora ei, cînd de fapt se ducea să-l întîlnească pe Jasper.. Prietenul ei se întorsese acasă, deşi era convalescent încă.

Trecuseră două săptămîni de la atac, iar Jasper se întrema, fizic, văzînd cu ochii. Spiritual însă, era încă slăbit. Jeanette era hotărîtă să-l vadă. În seara aceea, Karen se ducea la cîrciumă cu prietenele, iar Junie avea s-o urmărească şi să-i anunţe dacă pornea spre casă. Jasper era al ei, din toate punctele de vedere. Deşi încă bolnav, se vindecase mai repede decît ar fi sperat oricine. Medicul spunea că dintotdeauna îl uimise rezistenţa trupului omenesc, iar Jasper înregistrare o restabilire miraculoasă.

Dar era schimbat: nervos, slab, tras la faţă. Jeanette se considera vinovată pentru ceea ce i se întîmplase. În fond, cel care-l atacase era propriul ei frate.

Pentru acest lucru îl ura pe Jon Jon cu o înverşunare la fel de mare ca iubirea pe care i-o purta. Ştia că rasismul lui Jasper stătea la baza animozităţilor dintre ei, dar, deşi înţelegea acest lucru, atracţia lui o făcea să treacă peste orice sentimente de loialitate faţă de familie care îi mai rămăseseră. Îl dorea pe Jasper, iar atîta lucru era de-ajuns.

Îşi trimiseseră SMS-uri toată după-amiaza, iar Jeanette era hotărîtă să-l viziteze cu orice preţ. Însă oricît de decisă era, simplul fapt că se gîndea să facă un lucru atît de scandalos o speria. Dar avea s-o facă, orice s-ar fi întîmplat.

O privi pe Kira cum îşi termina de băut ceaiul, aşteptînd s-o vadă închizînd ochii. Somniferul avea s-o adoarmă pînă dimineaţa. Prietena ei îi spusese că-i dădea tot timpul pastile fetiţei sale, ca să poată

pleca să-şi vadă de afaceri, adică să facă rost de droguri sau să muncească pentru a le plăti.

Fata respectivă se afla chiar mai jos în lanțul trofic decît familia Jeanettei. La nouăsprezece ani avea un copil de cinci ani şi încă unul pe drum. Era Regina Garsonierelor, şi toate fetele o considerau fabuloasă, un izvor de înțelepciune în toate privințele, de la chestiunile sexuale (dà-le ce vor şi vei primi ce vrei), pînă la şcoală (să nu te duci nici de-a dracu', orice ți-ar zice şi ți-ar face, pînă la urmă doar o să te-njure şi te lasă-n legea ta). Toate sfaturile ei bune se adeveriseră. Lorna era o fată foarte populară.

Iar dacă fiica ei nu simțise nici un efect secundar, Jeanette era dispusă să încerce şi cu propria ei soră. În plus, după ceea ce tocmai i se întîmplase Kirei, nimeni n-ar fi crezut-o pe Jeanette atît de proastă, încît s-o lase singură. Era o situație perfectă. La întoarcere, aveau s-o găsească pe canapea, uitîndu-se la televizor, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Tommy merita şi el o seară liberă, mai ales că spăla şi călca toate hainele tatălui său, pregătindu-le pentru marea mutare. Totul mergea strună, aproape ca şi cum soarta i-ar fi dat o mînă de ajutor.

Jon Jon era plecat să se gudure pe lîngă o păsărică nouă de la salon, iar mama ei era cu Paulie – să revadă registrele contabile, cică.

Jeanette zîmbi. Era prima oară cînd auzea denumirea *asta!*

În ultima vreme, Paulie apărea tot timpul pe la ei, iar mama ei nu mai putea de încîntare. Într-un fel, Jeanette se bucura pentru ea; în alt sens, aş-

tepta bomba, fiind sigură că avea să cadă. Paulie urma să dispară ca de obicei, iar atunci mama ei avea să fie iar distrusă.

Dar, la fel ca Joanie, era hotărîtă să profite de ocazie atîta cît o avea. Jasper însemna totul pentru ea şi, cu toate că nu înțelegea de ce, accepta acest lucru la fel cum şi mama ei acceptase acelaşi sentiment, cu ani în urmă.

Kirei începuseră să i se închidă ochii, iar Jeanette îi luă uşurel cana şi o puse pe masa de cafea. Era atît de emoționată, încît avea senzația că explodа de fericire la gîndul de a-l revedea pe Jasper, de a-l atinge, de a-l iubi.

Zece minute mai tîrziu, îi aruncă o ultimă privire surorii ei mai mici, care dormea adînc, apoi se strecură pe uşă afară.

Jon Jon era în călduri şi o ştia.

Liz Parker îl atrăgea ca un magnet. Oricît îşi disprețuia propria slăbiciune, murea la gîndul de a face sex cu ea.

Dar, după ce termina, voia să scape cît mai repede posibil.

Faptul că era prostituată nu-l deranja deloc; nu voia decît s-o reguleze, nu să se lege de ea pe tot restul vieții. Totuşi, juca numărul de a o invita în oraş şi, indiferent de cîte ori îşi punea întrebarea, nu putea înțelege ce logică aveau faptele lui. Făcea parte din firma lui Paulie Martin şi, ca atare, putea să aibă boarfe pe alese. Era un privilegiu profesional. Un moment, se întrebă dacă nu cumva din cauza mamei sale. Oare de-asta o trata pe Liz cu un respect pe care era clar că nu-l merita?

Nu ştia. Tot ce ştia era că acum voia să scape

de ea, şi cît mai repede. În timp ce Liz îşi trăgea pe ea chiloţii, Jon Jon spuse nonşalant:

– Ia uite cît s-a făcut ceasul! E timpul să plec, am întîlnire cu Paulie în douăzeci de minute.

Nu-i răspunse, iar tînărul ştiu că-şi dăduse seama că mintea. Îi dădu o hîrtie de zece lire pentru taxi, apoi părăsi micul apartament din apropierea locuinţei lui, unde Liz închiriase un pat pînă-şi găsea un rost. Se ducea acasă să facă duş, înainte de a-şi începe munca în noaptea aceea. După ce-şi făcea de cap cu ea, simţea întotdeauna nevoia să se spele cît mai bine.

Aceasta era o altă anomalie pe care încerca s-o înţeleagă. Se culcau împreună de trei ori pe zi. Asta însemna tot trei duşuri pe zi. Spera numai să-i treacă mai repede şi să poată reveni la normal.

Bethany era în apartamentul lui Joanie şi o privea pe fata adormită de pe canapea. Deschisese uşa cu cheia pe care Joanie o ţinea ascunsă în fosta gaură pentru cărbuni de lîngă intrarea fiecărui apartament. Toate găurile de cărbuni erau acum folosite la depozitarea de vechituri, de la cutii vechi de vopsea pînă la sticle goale de bere şi podoabe de Crăciun. Majoritatea locatarilor îşi ţineau cheile de rezervă acolo, iar Joanie nu făcea excepţie.

Bethany venise doar să arunce o privire, nu se aşteptase s-o găsească pe Kira singură în casă, adormită. Kira nu era niciodată lăsată singură, spre deosebire de Bethany, desigur, care crescuse de capul ei, în lipsa oricui altcuiva care să se ocupe de ea.

Încercă să-şi trezească prietena şi, nereuşind, se autoservi cu cîteva lucruri, printre care un inel de

pe masa de toaletă a lui Joanie şi cincizeci de lire sterline, în hîrtii de cîte cinci, din şifonierul lui Jon Jon. Ieşi din apartament la fel de încet pe cît intrase, nesigură ce să facă cu banii şi inelul, dar mulțumită oricum că şi le însuşise. La fel ca mama ei, nu scăpa niciodată ocazia.

Paulie şi Joanie erau într-o cîrciumă din Essex. Comandaseră de mîncare şi conversau despre salonul de masaj. Paulie se bucura că Joanie se întorsese la lucru, pentru că se săturase să se ocupe el singur de salon. Una la mînă, în prezența lui fetele erau nervoase, cum era şi cazul, desigur. Dar asta strica atmosfera. În plus, credea în zicala care spune că, dacă n-ai cîine, latri singur. Cum pe fete le considera nişte cîini, în sinea lui şi uneori chiar în public, găsea că se potrivea destul de bine.

Nu voia să pună pe altcineva în locul lui Joanie, ca să evite fricțiunile la întoarcerea ei. Odată ce o femeie prindea gustul puterii, i se urca la cap şi cum majoritatea era deja cu mințile duse, n-ar fi fost decît o complicație în plus.

Leneşa Caroline urma să se întoarcă şi ea la slujbă în aceeaşi săptămînă, după sejurul în insulele greceşti, cu o fată care-i căzuse cu tronc. Paulie ridica din umeri: era plină lumea de necazuri.

Dar Joanie arăta atît de bine în ultima vreme, chiar şi după toate greutățile prin care trecuse! Încă o mai dorea, iar pentru Paulie, să dorească o femeie după atîta timp era un lucru pe cît de uimitor, pe-atîta de îngrijorător.

Probabil că îmbătrînea. În ultima vreme, fetele mai tinere preferau să le facă pofta bărbaților şi să facă toate eforturile ca să nu rămînă nici ele nesa-

tisfăcute. Uneori, devenea al dracului de obositor, mai ales cînd el n-avea nevoie decît de un clei scurt. Dacă voia gimnastică sexuală, se ducea în Up West şi plătea.

Însă boarfele tinere nu-şi doreau decît un singur bărbat cu care să şi-o tragă şi erau în stare de orice ca să-l obţină.

Era ca un film deochiat, iar Paulie trecuse demult de vîrsta zbenguielilor – şi-n plus, ştia că nici nu le plăcea cu adevărat. De ce le-ar fi plăcut? Pentru ele, el nu era decît un mijloc spre atingerea unui scop.

Arăta bine, avea ceva bani – era ca planul de pensii din *„Mirror"* pentru ele, cînd *el* nu voia decît un regulat scurt şi-un bonsoar. Cerea prea mult?

O privi pe Joanie cum îşi ataca friptura cu cartofi prăjiţi. Mînca elegant, iar ceilalţi bărbaţi din local o priveau lung. Ea nu-i lua în seamă şi, din cine ştie ce motiv, acest lucru îl bucura pe Paulie.

Joanie arăta destul de bine, nimeni n-ar fi putut să nege. Totuşi, veniseră să discute afaceri, aşa că asta făceau. Vedea clar cît de bine se simţea acolo, iar ridurile de încordare i se ştergeau încet de pe faţă.

În ultimele cîteva săptămîni trebuise să suporte multe şi, ca de obicei, se descurcase mult mai bine decît majoritatea oamenilor.

Era o supravieţuitoare, iar Paulie ştia în adîncul inimii că era mai bine aşa. Nimeni altcineva n-ar fi rezistat, cu o viaţă ca a ei. Sau, măcar, n-ar fi rezistat atît de bine.

Mai tîrziu, avea de gînd s-o posede în maşină. Îi plăcea s-o facă pe bancheta din spate; era înghesuit, dar amuzant.

Şi trebuia să recunoască un lucru: Joanie era oricînd dornică să se amuze. N-avusese încotro.

Jean Best tocmai bătea în uşa apartamentului lui Joanie, cînd Jon Jon apăru pe scară. Era scundă, brunetă şi se vedea clar că nu locuia în cartier. Jon Jon îi zîmbi dezarmant.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Jean îi zîmbi acelui tînăr politicos şi răspunse pe un ton firesc:

– Caut o anumită doamnă Brewer, Joan Brewer.

Jon Jon dădu din cap.

– E mama mea. Din păcate, e plecată. Puteți să-mi spuneți mie?

O parte a minții lui înregistra faptul că femeia era acolo cu o misiune, iar cealaltă parte îi observa mapa de sub braț. Era de la serviciile sociale sau de la eliberările condiționate, nu încăpea nici o îndoială. Deschise uşa cu cheia lui şi o invită în casă. Presupunea că Jeanette nu răspunsese pentru că n-o cunoştea şi se bucura că măcar o dată fusese prudentă.

– E doar o vizită de rutină, după incidentul prin care a trecut recent sora dumitale.

Jean Best îşi marca teritoriul, iar Jon Jon aprecia pozitiv acest lucru. Îi spunea, într-un mod plăcut, că venise doar ca să se asigure că sora lui o ducea bine, după care avea să plece. Avea o voce liniştitoare şi destul de prietenoasă pentru a părea credibilă. Cînd intrară în salon, amîndurora le pieri zîmbetul de pe buze. Kira se răsucise în somn şi zăcea oblic pe covor. Trăsese după ea şi obiectele de pe măsuță, şi se vedea clar că era mai mult decît adormită. Jean Best văzu expresia şocată a

băiatului şi ştiu că i se citea şi ei pe faţă.

– Jeanette?

Băiatul urlase numele, în timp ce-şi culegea sora de pe jos. Kira deschise un ochi, apoi îl închise imediat la loc. Era clar că primise sau luase un somnifer.

– Ce se întîmplă aici?

Tonul lui Jean Best se schimbase, făcîndu-se simţită autoritatea. Jon Jon, descumpănit pentru prima dată în viaţa lui, nu-i răspunse. Nu vedea decît cum arăta Kira, voia să ştie unde era Jeanette şi n-avea chef să mai întîrzie. Se ridică şi o privi pe femeia de lîngă el. Faţa ei era aspră, iar ochii-i scăpărau ca două cremene. Pînă şi părul şaten şi rar i se zbîrlise. Stătea aplecată peste Kira, luîndu-i pulsul şi pipăindu-i fruntea. Fata dormea dusă.

Luînd o hotărîre, Jon Jon îi ceru femeii să plece, explicîndu-i că cealaltă soră a lui ar fi trebuit să fie cu Kira şi trebuia să afle unde se dusese. Probabil plecase să-l caute, dar nu putea lipsi de mai mult de douăzeci de minute. Ştia că nu-l credea, însă mai ştia şi că greu i-ar fi putut dovedi contrariul.

În cele din urmă, Jean Best plecă, dar Jon Jon era conştient că avea să revină, iar atunci îi aşteptau probleme. Probleme mari. Dar nu atît de mari ca problema care o aştepta pe Jeanette, cînd punea mîna pe ea. Îşi sună mai întîi mama pe mobil, apoi îşi sună sora. Nici una nu răspundea, ceea ce nu-l surprinse. Îi telefonă Micuţului Tommy şi-i ceru să vină şi să aibă grijă de Kira. După aceea, porni spre casa lui Jasper.

Joanie şi Paulie stăteau încleştaţi pe bancheta din spate a Jaguar-ului lui, rîzînd de se prăpădeau.

– Auzi, Joanie, mai ştii cu ani în urmă, cînd ne-am dus atunci la pădure, şi curcanii au luminat cu lanterna în maşină, şi tu ai strigat: „Nu ies din maşina asta pînă nu-mi primesc banii!"?

Joanie izbucni iar în rîs.

– Ce mutre! Păcat că nu i-am fotografiat.

Paulie o strînse la piept, simțindu-i pielea sub palmă. Pielea ei caldă. Moale. În lumina slabă, părea mai tînără şi o revăzu pe fata din urmă cu ani de zile, cînd venise prima oară să lucreze pentru el. Încă de-atunci avusese ceva aparte, deşi nu putuse defini niciodată ce anume. Nu ştia decît că o plăcea, că-i plăcea să fie văzut cu ea.

– Ar fi timpul să mergem, fato.

Nu încercă să se mişte în timp ce vorbea, aşa că Joanie nu făcu nimic. Îi plăcea să-l simtă la fel de mult cît îi plăcea şi lui.

– Îți mulțumesc, Paulie.

Paulie îi zîmbi.

– De ce?

Zîmbi şi ea.

– Pentru că mi-ai fost alături în ultimele săptămîni.

O sărută uşor pe frunte.

– Sîntem tovarăşi, Joanie, nu? Pentru asta există prietenii.

Voia să-i spună să nu ia lucrurile în serios; lua distanță, verbal şi fizic. Asta făcuse întotdeauna, iar Joanie se întrebă de ce nu-l lăsa în pace.

Cînd îi dădu drumul, Paulie se prefăcu că se întindea. Prefăcătoria nu păcălea pe nimeni. Joanie se îmbrăcă în tăcere; atmosfera din maşină se schimbase iar.

Joanie oftă adînc.

Ar fi trebuit să-şi ţină gura, iar atunci ar mai fi rămas un timp acolo, savurîndu-şi unul altuia compania şi tăcerea. Acum, se întorceau rapid la realitate, şi totul era numai din vina ei.

De la gura ei mare avea să i se tragă întotdeauna nenorocirea.

Bethany dormea cînd Monika intră în casă. Zăcea prăbuşită pe canapea, arătînd foarte imatură. Monika, simţind un neobişnuit junghi de vinovăţie, se hotărî s-o ducă în pat. Cînd o luă în braţe, văzu ceasul şi cele cincizeci de lire sterline pe care fata le ascunsese sub perna de pe canapea.

O trezi imediat şi află toată povestea. Pe Monika însă o interesa nu atît furtişagul fiicei sale, cît faptul că Kira, copilul-minune, rămăsese singură în casă. Miracolele nu mai conteneau.

Încă afectată de ultimele evenimente, dădu de veste aproape imediat. Joanie o lăsase singură pe Kira, fata cu probleme la învăţătură.

Pentru Monika era o dulce răzbunare.

Joanie îi avea pe copiii ei, o slujbă, iar acum îl avea pînă şi pe fătălăul ăla grăsan la discreţie. Ea, Joanie, o broafă cu nimic mai brează decît Monika însăşi. Şi totuşi, toată lumea o plăcea, dintotdeauna o simpatizase.

Ei bine, Monika îi găsise o spărtură în platoşă şi avea s-o folosească, să le spună oamenilor că Joanie nu era atît de imaculată pe cît se prefăcea.

În fond, cine naiba se credea?

Partea cea mai tristă era că, indiferent de orice altceva, Joanie Brewer rămînea o mamă de zece ori mai bună decît ar fi putut Monika vreodată să fie, iar acest lucru o rîcîia cel mai adînc.

Fiica mai mare a lui Monika nu avea nimic de-a face cu ea, iar Bethany avea să-i urmeze curînd exemplul. Era o viață dură pentru femeile ca ea, iar Monika şi-o îngreuna şi mai mult, prin faptul că n-o interesa nimic altceva decît propria ei persoană. Din păcate, aşa fusese întotdeauna. Copiii ei crescuseră de capul lor, în timp ce Monika stătuse pe margine, trăgînd la măsea şi lăsîndu-i de izbelişte.

Joanie intră în bloc mulțumită de seara pe care o petrecuse. Deşi o cam stricase comentariul ei necugetat, se simțea totuşi bine. Mirosul lui Paulie dăinuia peste tot pe ea şi nu voia să se spele încă. Îi plăcea să fie cu el, iar faptul că totul se terminase atît de brusc din cauza cîtorva vorbe nelalocul lor o rănea. Ar fi trebuit să țină minte că, pentru a rămîne aproape de Paulie, trebuia să simuleze tocmai contrariul. Lui Paulie îi plăcea să-l trateze ca şi cum ar fi fost doar o amică. O amică bună, desigur, dar nimic mai mult.

Intră în casă cu un zîmbet larg. Paulie îi spusese să revină la lucru în seara următoare, devreme. Era mulțumit de munca ei la salon, iar Joanie se bucura că lucra atît de bine. Dacă-şi putea pune în ordine şi viața personală, precum şi pe a copiilor, avea să fie cu adevărat fericită. Dar pînă atunci trebuia să se concentreze asupra muncii, să se ducă la slujbă a doua zi şi să pună salonul pe picioare, odată pentru totdeauna. Ba chiar aştepta cu nerăbdare s-o facă.

Cînd păşi în salon, expresia lui Jon Jon o înştiință că situația tocmai luase o întorsătură proastă.

– Ce s-a întîmplat?

Vocea mamei lui era resemnată. Privind-o, Jon

Jon regretă ceea ce trebuia să-i spună.

– Jeanette a lăsat-o singură. Cred că i-a dat nu ştiu ce pastile, abia dacă pot s-o trezesc.

Joanie se chinuia să înţeleagă.

– Ce-a făcut Jeanette...?!

Oftînd, Jon Jon îi explică încă o dată.

– Jeanette, Jeanette a noastră, a drogat-o pe Kira?

Neîncrederea îi revenise în voce, odată cu disperarea. Jon Jon îi expuse toate detaliile.

– Unde e?

Joanie vorbea cu o voce plată, înăbuşită de furie.

– A plecat, mamă.

Îl privi nedumerită.

– Cum adică, a plecat?

Ridicînd din umeri, băiatul spuse dur:

– S-a dus. Am dat-o afară.

Joanie închise strîns ochii, întrebîndu-l fără să-i vină a crede:

– Ce-ai făcut?

Jon Jon se aşeză lîngă ea.

– S-a dus învîrtindu-se, şi aici nu se mai întoarce. Nici acum, nici altădată. În seara asta a întrecut limita, javră cu două feţe ce e! A venit o asistentă socială...

Îşi văzu mama albindu-se la faţă. Clătina din cap.

– Nu, Jon Jon, nu-mi spune c-a văzut că Kira rămăsese singură. Numai asta ne mai lipsea, dracului!

Jon Jon îi povesti cum îi spusese femeii că lipsise doar douăzeci de minute şi că el era adultul responsabil care avea grijă de sora lui. Încerca să-şi

liniștească mama, dar adevărul nu putea fi ascuns.

– A *drogat-o* pe Kira?

Băiatul dădu din cap.

– Așa se pare. Am găsit patru pastile de Temazepam în sertarul noptierei ei. Cred că le-a luat de la amica aia a ei de rahat de la garsoniere. Alta la care-am să-i fac o vizită.

Cuvintele lui o făcură pe Joanie să înțeleagă unde se putuse duce fiica ei.

– Jasper? întrebă ea cu teamă.

– Nici o grijă, mamă, ăla n-are nimic. Dacă o vrea atît de mult, n-are decît să și-o țină. Imediat am să-i duc și toate boarfele acolo.

Joanie intră în camera Kirei și-și privi fata cea mai mică. Părea s-o urmărească ghinionul. Ori de cîte ori făcea cîte ceva, ieșea un adevărat circ. Joanie nu spera decît ca viața ei să nu fie hărțuită de nenorociri la nesfîrșit.

Cînd îi dădu la o parte părul de pe frunte, privindu-i fața frumoasă, se întrebă ce soră era aceea care putea să drogheze și să părăsească o fată atît de mică și vulnerabilă – și totul, numai pentru un derbedeu de două parale ca Jasper Copes.

Joanie i-ar fi iertat multe Jeanettei, dar Temazepamul dat Kirei era lovitura de grație. Dacă-l dorea atît de mult pe Jasper Copes, treaba ei. Jeanette putea să accepte asta și tot ceea ce implica, inclusiv pe beția de maică-sa și toți acoliții lui rasiști.

Singura membră cumsecade a familiei era sora lui, Junie, care trebuia să-și suporte mama toată viața. Dar, în fond, și Joanie fusese nevoită să-și suporte propria mamă, așa că putea înțelege o fată în situația ei. Dar cocina de casă a familiei Copes și

beţiile iui Karen erau de-acum problemele Jeanettei, iar Joanie simţea că niciodată nu voia s-o mai vadă în ochi.

Era chiar atît de proastă, încît să nu vadă că propria ei moştenire avea să stea între ele pentru totdeauna? Tatăl ei fusese musulman, un tip destul de drăguţ, dar tot păgîn rămînea. Iar sîngele acela turcesc continua să curgă în venele Jeanettei, indiferent dacă-i convenea sau nu.

Însă Jon Jon avea dreptate: n-aveau decît s-o primească, pentru că Joanie nu mai suporta. În curînd, Jeanette avea să împlinească cincisprezece ani şi deja scăpase de sub control; la drept vorbind, dintotdeauna fusese aşa. Era egoistă, arogantă şi ignorantă, şi niciodată n-avea să se schimbe. Şi o invidia pe biata ei soră care avea nevoie de atîta ajutor. Dar, în fond, asta era Jeanette: n-o interesa decît propria, propria, propria ei persoană de doi bani.

Joanie îşi acoperi faţa cu mîinile, începînd să plîngă cum niciodată în viaţa ei nu mai plînsese. Toată noaptea avusese convingerea inexplicabilă că viaţa ei ajunsese la o răspîntie. Cînd se afla cu Paulie crezuse că era o întorsătură spre bine; acum nu mai era la fel de sigură.

Parcă ar fi plutit un nor negru peste toţi. Oricît era de proastă să creadă în asemenea lucruri, în acel moment le simţea mai reale decît pe toţi clienţii care trecuseră printre picioarele ei, şi era legiune.

Dacă Jeanette ar fi fost în faţa ei, Joanie ar fi sfîşiat-o în bucăţi. Cu atît mai bine că nu era. Spera doar că Jasper Copes meritase suferinţa pricinuită, căci presimţea că nu preţuia nici cît o labă.

Suspină toată noaptea, pînă cînd Jon Jon în-

cepu să strige la ea, dar mai mult cu teamă şi frustrare, decît cu furie.

Joanie făcea multe lucruri cînd era supărată. Răcnea, zbiera, arunca lucruri, plîngea chiar. Dar acele suspine nesfîrşite erau ceva nou. Iar Jon Jon nu ştia cum să le facă faţă.

Paulie stătea pe întuneric, în salonul lui propriu, sorbind brandy turnat dintr-o carafă antică de cristal. Privea în jur. Întunecimea făcea ca încăperea să arate ireal.

Totuşi, ştia că majoritatea oamenilor, chiar dacă n-o considera o cameră confortabilă, o admira. Nu era în nici un caz o odaie unde să stai jos şi să te relaxezi. La el acasă nu se relaxase niciodată cu adevărat.

Acolo se simţea întotdeauna ca un străin. Şi era o nebunie, fiindcă pentru soţia şi fiicele lui făcuse totul. Dar ele trăiau oarecum separat de el, existau alături, nu *împreună* cu el. Le plătea totul, iar ele îi zîmbeau şi, uneori, îi mulţumeau. Nu ştia despre fetele lui mai mult decît cînd se născuseră.

Iar erau la ţară. În ultima vreme se duceau tot timpul la ţară, iar pe Paulie nu-l deranja. Ştia că ar fi trebuit să obiecteze, dar n-o făcea. Niciodată nu ştia ce să le spună cînd erau prin preajmă. În trecut, se dusese şi el acolo, în weekend-uri; acum le lăsa în pace, vorbind doar ocazional la telefon.

Desigur, în mod normal îl sunau fiindcă aveau nevoie de cîte ceva. De obicei, ceva legat de cai sau de cîte o excursie. Ştia că pe la spate îl numeau Barclays şi, cîndva, această poreclă îl făcuse să zîmbească. Dar nu mai era cazul. În ultimul timp suna mult prea adecvat.

Se gîndea la casa de nebuni a lui Joanie, comparînd-o cu propria lui locuință, cu cele trei băi ale ei şi grădina în care puteai să pierzi un ditamai circul. Şi totuşi dădea o senzație de sterilitate, de nefolosință. Pînă şi mama lui, cu cele cîteva ocazii cînd o primise înăuntru, remarcase că membrii familiei Borgia ar fi fost nişte gazde mai primitoare.

Şi avea dreptate. Chiar şi el se simțea nedorit, şi era casa lui de rahat, cumpărată şi plătită de el. Îşi mai turnă brandy şi aprinse o lumină. Camera dobîndi o nuanță trandafirie şi dintr-o dată Paulie se hotărî să aprindă toate luminile din casă. O luă la fugă prin camere, rîzînd şi inundînd toată casa cu lumină.

– Adică de ce n-aş da eu o-mputită de petrecere?

Hohotea prin camerele pustii, văzîndu-le pentru prima oară complet luminate. Aprinse lampadarele, plafonierele, pînă şi luminile din curte şi din grădină. Ieşi în fugă pe alee şi-şi privi casa. Pentru prima dată de cînd o ştia, arăta cu adevărat primitoare.

Revenind înăuntru, bău paharul de brandy dintr-o sorbitură, tuşind cînd alcoolul arzător îi ajunse în stomac. Se întreba ce părere ar fi avut Joanie despre casa aceea. I-ar fi plăcut, atîta lucru ştia.

Dar se întreba ce-ar fi crezut dacă-i spunea că prefera apartamentul ei, cu adunătura de nebuni la cină şi copiii gălăgioşi, care, deşi bastarzi, semănau mult cu mama lor: ce vedeai, aia aveai.

Regreta că se despărțiseră atît de devreme. Paulie pornise spre clubul unui amic al lui din King's Cross, dar în ultimul moment se răzgîndise. Acum, ar fi preferat să fie şi Joanie cu el, ca să rîdă şi să-şi amintească de vechile vremuri.

Era o nebunie de fapt, avea tot ce şi-ar fi dorit oricine: bani, prestigiu, era un personaj cunoscut de toți şi de toate. Rezerva cele mai bune mese în restaurante şi toată lumea îl respecta. Şi totuşi ar fi preferat să-şi petreacă timpul în compania unei matracuci mărunte cu trei copii de la trei bărbați diferiți, care-şi vindea crupa pe cîteva lire cui binevoia să i-o ceară. Simți usturimea lacrimilor.

Ce se alegea de viața lui, dacă fiul lui Joanie însemna pentru el mai mult decît copiii din sîngele lui, cînd era ca fiul pe care nu-l avusese niciodată? Şi totuşi, chiar dacă Paulie ar fi avut un fiu, ştia că acela ar fi crescut la fel de indiferent față de tatăl lui pe cît erau fetele. Avusese grijă Sylvia de asta.

Nu mai rămăsese iubire de nici o parte şi, dacă era să fie sincer cu sine însuşi, recunoştea că nici fiicele lui nu-l iubeau cu adevărat.

Oftă.

Şi ce-ar fi avut de iubit, în fond? Cum spusese odată cineva, nu era decît un proxenet escroc şi înşelător. De cîte ori nu i se spusese aşa? De prea multe, nici vorbă. Cu ani în urmă asta-l făcuse să rîdă. Acum, culegea roadele şi-l durea. Uneori, ca în seara asta, îl durea aproape fizic.

Îşi îngropă capul în brațul fotoliului şi începu să repete la nesfîrşit acelaşi cuvînt:

– Joanie... Joanie... Joanie...

Capitolul 9

– S-a întîmplat ceva acolo azi-noapte, îți spun eu.

Joseph asculta fără chef turuiala fiului său, bucuros că era ultima lui zi în acea casă şi, prin urmare, ultima oară cînd asculta saga noilor prieteni ai lui Tommy, familia Brewer.

Încă îl mai sîcîia, pentru că din cauza lor trebuia să-şi controleze comportamentul.

Nu mai putea să facă sau să spună orice voia. Atacurile vitriolante împotriva fiului său se împuținaseră, pentru că risca s-o încaseze de la Jon Jon.

Joseph abia aştepta să plece.

Fiul lui abia aştepta să scape de el. Fiecare avea motivele lui ascunse şi le ştia şi pe ale celuilalt.

Dar ajunseseră la o înțelegere şi, pînă acum, mergea bine.

– Cred că Jeanette aia e o iapă, înțelegi ce vreau să spun, nu, tată? Nu-i în stare să cauzeze decît probleme.

Joseph redeveni atent, auzind despre planurile lui Tommy cu Kira.

– Să ai grijă cu fata aia... mai ții minte necazul de data trecută?

Fiul său se uită la el fără să clipească, cu acea privire oarbă pe care o avea de cînd era mic.

O expresie iritantă, ca şi cum ar fi fost un vas gol. Apoi se urni din loc, veni spre tatăl lui şi, aple-

cîndu-se peste masa din bucătărie, îl privi drept în față în timp ce spunea calm:

– Ba nu, *tu* ții minte mult mai bine ca mine, mereu numai de asta vorbeşti! Între mine şi Kira e ceva special. O iubesc, o iubesc *cu adevărat*. Dar nu în sens rău. Soiul ăla de dragoste îl las în seama perverşilor.

– Tu nu ştii ce-i aia dragostea.

Tommy zîmbi.

– Şi ce, vrei să spui că tu ştii?

Tatăl său îşi plecă cel dintîi privirea, lucru care nu rămase neobservat de nici unul din ei. Joseph nu voia decît să plece din acea casă odată pentru totdeauna.

Se produsese un subtil transfer de putere, iar factorul de decizie era acum fiul său. Acest fapt era de-ajuns pentru ca Joseph să se simtă inadecvat. Avusese nevoie de mult timp ca să-şi supună soția, dar fiul lui fusese o pradă uşoară. Acum, părea să iasă dintr-un cocon, sub forma unui individ hotărît şi cu o undă de răutate. Era clar, sosise timpul ca Joseph să plece.

– Apropo, să-i spui iubitei tale doamne c-am să trec şi eu pe la voi, după ce te instalezi ca lumea.

Suna ca o amenințare şi amîndoi erau conştienți de acest lucru. Rămaseră tăcuți, într-o linişte dură şi încordată care-i călca pe nervi.

Heidi Marks citi cu atenție raportul din fața ei. Se părea că minora aceea, Kira Brewer, fusese internată în spital pentru intoxicație alcoolică, dar personalul de-acolo considera că era doar o năzdrăvănie, un caz singular. Totuşi, continuarea anchetei sociale dezvăluise că fata fusese lăsată singură în

casă, probabil drogată. Fratele, despre care Heidi ştia acum că avea un dosar cît cartea de telefon, spusese că fata rămăsese cu o soră mai mare, care avea şi ea un ditamai dosarul, iar că el lipsise de-acasă doar douăzeci de minute. Credea că sora mai mare, Jeanette, ieşise să-l caute.

Totul era credibil, cu excepţia faptului că fata zăcea fără cunoştinţă. Asistenta socială scrisese cu roşu că „părea drogată sau poate beată, eventual amîndouă?" Alcoolul mai fusese implicat, cum bine ştiau.

Copiii mai mari fusese instituţionalizaţi intermitent, din cauza condamnărilor mamei lor pentru prostituţie. Părea totuşi să fie o mamă bună, în felul ei. Anomalia era că majoritatea copiilor de prostituate erau îmbrăcaţi şi hrăniţi bine, acesta fiind unul dintre principalele motive pentru care femeile practicau acea meserie.

Fraţii ei mai mari erau nişte adolescenţi tipic pentru vîrsta şi anturajul lor. Vagabonzi, hoţi mărunţi, dar părînd destul de maturi ca să supravieţuiască într-o asemenea lume.

Jeanette Brewer dispăruse de multe ori de acasă şi din custodia primăriei. Fusese prin cămine din toată ţara, de unde fugea noaptea şi, odată prinsă, refuza să se mai întoarcă. La fel şi băiatul, Jon Jon. Şi-n fond, ce fel de nume mai era şi ăsta?

Fata cea mică însă nu se apropiase niciodată de ei. Nu fusese instituţionalizată, iar pînă acum nu le reţinuse atenţia. De la şcoală se spunea că era bine crescută, cam înceată la cursuri din cauza dificultăţilor de învăţare, dar bine hrănită şi îngrijită. De fapt, era mai bine hrănită şi îmbrăcată decît multe dintre colegele ei. Se străduia, avea o

frecvență bună şi era o elevă simpatizată şi echilibrată. Ba chiar, profesorii insistaseră că era una dintre elevele lor cele mai privilegiate, avînd o familie care o supraveghea bine. Aproape întotdeauna era însoțită la venirea şi la plecarea de la şcoală, iar mama ei era responsabilă, procupată de educația fetei.

Atunci, care era adevărul?

Heidi voia să chibzuiască bine înainte de a trage vreo concluzie, dar dacă era să se ia după cazurile celorlalți copii, poate că aceasta scăpase printre ochiurile plasei? Citea şi recitea însemnările despre toți trei. Era ceva în neregulă, dar nici moartă n-ar fi putut spune ce anume. Avea în creier un detector de minciuni de douăzeci şi patru de carate care se zbuciuma încercînd să identifice ceea ce i se părea suspect.

Înțelesese că mama lucra acum cu normă întreagă – o altă excepție printre prostituate, care aproape niciodată nu păreau în stare să mai iasă din mocirla unde le înfundau banii cîştigați uşor. Banii cîştigați uşor erau cheltuiți ia fel de uşor, după cum se dovedise în repetate rînduri. Vizitase femei care cîştigau sute de lire sterline pe noapte şi totuşi n-aveau nici o coajă de pîine în casă pentru copiii lor, sau nu reuşeau să-i încalțe cu nişte pantofi noi.

Dar, în fond, asta se întîmpla de obicei după ce începeau să bea sau să se drogheze. Majoritatea avea asemenea hobby-uri, pentru a-şi putea continua meseria atît de rentabilă.

Era un cerc vicios.

Bărbații aveau mare noroc, de fapt. Întotdeauna fusese de această părere. Uite, de pildă, femeia asta, săraca: trei copii şi nici un bărbat la orizont,

aşa că trebuia să-şi asume răspunderea îngrijirii lor, în timp ce taţii treceau prin viaţă fecundînd femeile şi apoi mergînd mai departe fără a învrednici cu un singur gînd copiii pe care-i abandonaseră. Adeseori nici măcar nu ştiau că lăsaseră în urmă şi altceva decît o şosetă desperecheată sau poate o cămaşă. Totuşi, rezultatul poftei lor devenea o fiinţă vie, o persoană care trăia, respira şi gîndea, şi care trebuia să accepte faptul că tatăl său era o cantitate necunoscută. Viaţa îi lovise în plin pe acei bieţi copii, încă înainte de a fi tras prima gură de aer în piept.

Heidi Marks era întristată de soarta lor, dar, în fond, ea era tristă adesea.

Era o particularitate a meseriei.

Joanie revenise la muncă şi se simţea cît putea de bine, ţinînd seama de tot ceea se întîmplase. Dar cel mai mult o deranja faptul că-i pierise orice dorinţă de a o revedea pe Jeanette. Îşi pierduse tot interesul faţă de ea.

Acum, în apartament era linişte, iar certurile încetaseră aproape complet. Era uluitor ce vid putea lăsa în urma ei o persoană, în răstimp de numai douăzeci şi patru de ore. Dar, deşi nimeni n-o spunea cu voce tare, de la plecarea Jeanettei vieţile lor erau mai uşoare, scutite de necazurile pe care le cauzase ea încontinuu.

Aşa că Joanie se simţea acum vinovată de acest lucru, chiar în timp ce se străduia să-şi stăpînească emoţiile privitoare la fiica ei. Era ciudat, dar în unele sensuri putea chiar s-o înţeleagă pe propria sa mamă. Şi Joanie însăşi fusese o Jeanette, dar ea, în fond, avusese toate motivele să fie.

Ştia că succesiunea de bărbați care trecuseră prin copilăria ei, grație sistemului haotic al mamei sale de a-şi alege partenerii, se reprodusese în propria ei viață, precum şi în viețile copiilor ei. Legături de-o noapte, ocazional asocieri lungi de-un weekend, şi întotdeauna inevitabila durere şi trădare cînd plecau, de obicei cu poşeta ei sau cîteva articole electrice din casă. Îşi alungă aceste gînduri din minte. Doar Paulie stătuse mai mult, era singurul care o făcuse. Da, pînă la urmă o părăsise şi el, dar se întorcea mereu. Ultimele zile i-o dovediseră.

Aia fusese atunci, iar asta era acum.

Spre deosebire de mama ei, Joanie încercase să se îndrepte, iar rezultatul era Kira. Avusese toate lucrurile care lui Joanie îi lipsiseră. Urma să aibă o viață normală, în acest sens Joanie era hotărîtă. Şi avea planuri ferme de viitor, pe care urma să le pună în aplicare cît putea de curînd. Odată ce scăpau de amenințarea serviciilor sociale, avea să caute o locuință cu chirie într-un cartier mai civilizat.

Astfel, Kira avea şanse mai mari să crească în compania unor oameni cumsecade. Oameni cu slujbe şi cu vieți decente. Jon Jon urma s-o ajute şi el. Vorbea chiar despre cumpărarea unei case în viitor, perspectivă care o făcea pe Joanie să se simtă aproape amețită de încîntare.

Şi avea s-o facă. Băiatul acela era capabil să facă orice voia. Pînă şi Paulie era impresionat de el şi-l lua acum peste tot. Faptul că fiul ei nu-l schilodise iar pe Jasper spunea enorm. Învăța să se controleze. Era efectul influenței lui Paulie, fără îndoială.

Aşa că, excepție făcînd Jeanette, totul se arăta în culori trandafirii. Dar de fiecare dată cînd se gîr-

dea că fusese în stare să-i dea scumpei ei fetițe Temazepam, inima lui Joanie se înăsprea şi mai mult.

Jeanette dormea aşa cum îşi aşternuse. N-avea decît. Să aibă parte de Karen Copes cît poftea. Era o pedeapsă suficientă pentru oricine.

Liz Parker tocmai ieşea din apartament, plecînd la slujbă, cînd îl văzu pe Pippy Light rezemat de zidul unei grădini, cu cîteva case mai încolo.

Oftă.

Numai asta-i mai lipsea. Deja era în întîrziere.

Pippy îi zîmbea alene, iar Liz se miră iar că un om care putea să arate atît de inocent şi chiar chipeş, într-un stil aspru şi firesc, putea fi totuşi nebun de legat. Iar Pippy era nebun. Nu psihopat, nu bolnav, dar nebun în toată regula. De fapt, se făcuse vinovat de atacuri mai bestiale decît Saddam Hussein şi toți mamelucii lui laolaltă. Nu era înalt, nici puternic fizic, dar avea o desconsiderație totală față de viața omenească, inclusiv a lui, care friza obsesia. Ar fi încercat să ucidă pe oricine, murind şi el cu acel prilej, dacă de asta era nevoie ca să-şi atingă un scop.

Aşa că Liz simțea o teamă firească, în timp ce se apropia de el.

– Te rog, Pippy...

Pippy rînji, ridicînd o mînă cu unghiile îngrijite. Fumase recent două chiştoace, aşa că arăta rezonabil de relaxat. Măcar pentru atîta lucru putea fi recunoscătoare.

– E-n regulă. Liz. Ştiu că lucrezi pentru Martin şi nu pot decît să te aplaud că ți-ai ales un peşte ca el.

Sarcasmul i se simțea clar în glas.

– Nu vreau decît o mică favoare, şi-mi eşti îndatorată, fetițo.

Liz dădu din cap; nu avea încontro, cum ştiau amîndoi.

Pippy zîmbi din nou.

– Mi s-a cerut să aranjez o distracție pentru nişte oameni de afaceri care vin din cînd în cînd în oraş.

Liz încuviință din nou, deşi i se făcea rău de teamă, ştiind în ce consta distracția. Era una dintre orgiile corporatiste atît de populare în ultima vreme. Acela era modul lui Pippy de a o pedepsi fără să fie nevoit s-o atingă el însuşi. Se consola cu gîndul că scăpase uşor, cu un temperament ca al lui.

– Vor fi între şapte şi zece tipi, şi faci tot ce ți se cere. Vreau să fii la *Jesmond's*, mîine seară la nouă, bine?

Liz dădu iar din cap.

Acum Pippy chicotea, în timp ce-i privea fața.

Jesmond era un negru cît toate zilele, care făcea comerț efectiv cu de toate. Dacă-ți doreai un lucru, Jesmond găsea o cale să ți-l procure. Pippy şi Jesmond erau suflete înrudite în privința tuturor deviațiilor posibile.

De-asta se înțelegeau atît de bine. Singura persoană care avea o comunicare reală cu Pippy era Jesmond, şi numai fiindcă era aproape la fel de nebun ca şi prietenul lui. Totuşi, în favoarea lui Jesmond mai era şi faptul că avea o prietenă stabilă şi doi copii pe care-i adora.

Pippy, pe de altă parte, nu ținea la nimeni şi nici la el nu ținea cineva. Liz ştiuse că n-avea şanse să scape uşor cînd plecase din slujba lui, dar dacă trebuia să plătească o singură dată, era dispusă s-o

înghiță. În fond, mai participase la asemenea prestații. Cîndva, fuseseră specialitatea ei. Proaspăt ieşită de la casa de copii, fugise la treisprezece ani, adîncindu-se imediat în lumea sordidă a prostituției infantile. O lume pe care inițial o îmbrățişase datorită banilor care-i aduceau libertatea şi a bărbaților care o tratau ca pe o prințesă. Totuşi, după un timp, bărbații nu mai fuseseră atît de iubitori, iar banii se împuținaseră.

N-avea de unde să ştie că tot ceea ce i se întîmplase făcea parte din sistemul obişnuit. Le dăruieşti fetițelor şi băieților dragoste şi afecțiune, bani şi un anumit statut, iar cînd încep să se simtă în siguranță te-apuci să te porți rău cu ei, să-i faci să se teamă că pozițiile lor pot fi uzurpate de alții, mai drăguți ca ei. Rețeta ideală pentru o catastrofă pe scară mare, dar foarte lucrativă.

Liz crezuse cîndva că le ştia pe toate, iar acum, după atîta timp, îşi dădea seama că nu ştiuse nimic. Decît cum să manipuleze bărbații pentru bani, desigur, şi cum să-şi folosească propriul trup într-un mod cît mai avantajos.

Nu avea sentimente sexuale reale, iar pe plan emoțional confundase sexul cu dragostea, cu cele cîteva ocazii cînd cîte un bărbat îşi manifestase orice fel de interes sănătos şi normal pentru ea. Dar era o supraviețuitoare, aşa că se lupta mai departe, întrebîndu-se cum de suferea încontinuu cruzimile tuturor celor ca Pippy şi Jesmond din lumea asta, chiar şi acceptînd că aceea era viața ei, pe care şi-o alesese din neştiință. Şi-şi spunea încontinuu că ar fi trebuit să se obişnuiască şi s-o accepte.

Totuşi, bine măcar că Pippy avea să rămînă curînd în trecut, aşa că era hotărîtă să scrîşnească

din dinți şi să zîmbească pînă cînd se termina ultima orgie.

Dacă însemna să scape de el şi să nu mai fie obligată să participe la nici un alt dezmăț, atunci merita cu prisosință.

Tommy îi arăta Kirei dormitorul care-i aparținuse tatălui său. Cumpărase zugrăveală nouă pentru pereți, un roz viu, şi o nuanță mai deschidă pentru uşile dulapului. Avea să fie camera lui *Barbie*, iar Kira era în extaz.

Cumpărase şi păstrase toate numerele din revista *„Barbie"*, inclusiv posterele din mijloc.

Cu acestea voia să împodobească pereții. În rame, desigur, nu prinse cu pioneze.

Kira vedea totul în minte şi comenta despre locurile unde să pună păpuşile şi toate accesoriile lor.

Pentru ea, ca şi pentru Micuțul Tommy, acela era un vis împlinit.

– Cum te simți, floricico?

Kira zîmbi.

– Mai bine decît înainte, Tommy.

Tommy îi privi ochii albaştri şi i se opri respirația. Era cu adevărat fermecătoare. O ridică pe *Barbie Cenuşăreasa* în dreptul ei şi spuse cu tristețe:

– Parcă m-aş uita într-o oglindă.

Apoi o strînse la piept, iar Kira îl îmbrățişă şi ea.

– Şi acum, ce-ar fi să merg să cumpăr nişte bunătăți, iar cînd vin ai să m-ajuți să-mi planific spațiul pentru birou. Vreau să zic, *Barbie* are nevoie şi de un birou, nu?

Kira dădu din cap.

– Şi mă mai gîndeam, dacă vrei, Tommy, că putem să-i punem toate hainele în şifonierul de-a-

colo, şi toate poşetuţele şi pantofiorii alături de costumele de la care sînt.

– Ce deşteaptă eşti, Kira! Poţi începe să le pui în ordine, dacă vrei, în timp ce eu mă duc să fac aprovizionarea, bine?

Fetiţa zîmbi fericită.

– Da!

Tommy o lăsă îngenuncheată în dormitor, unde deşerta pe podea conţinutul cutiilor de pantofi. Alergă pînă la magazin aproape zburînd. Acum, că tatăl lui plecase, viaţa era fantastică. Absolut fantastică! Era stăpîn în casa lui. Nu-şi mai făcea griji că-i erau murdărite iubitele păpuşi *Barbie*, nici că trebuia să le ascundă ca tatăl lui să nu le vadă.

Micuţul Tommy era aproape beat de fericire.

Detectivul inspector Baxter îşi bea ceaiul în cantina poliţiei, cu gîndul la Jon Jon Brewer şi la ultima lui escapadă. Ca de obicei, nu-l aveau la mînă cu nimic – sau, cel puţin, cu nimic concret. Iar acum, că se împrietenise ia toartă cu Martin, era aproape intangibil. Paulie Martin era un stîlp al comunităţii din unele puncte de vedere, apărea mereu în ziare pentru acţiunile lui de binefacere, deşi avea mai multe fete la produs decît toţi peştii din Sodoma şi Gomora laolaltă.

Baxter era iritat, deşi recunoştea că şi el beneficiase de generozitatea lui Martin cu cîteva ocazii. Toţi o făcuseră, într-un moment sau altul.

Dacă voiai bilete la un meci de box, el îţi făcea rost la cel mai avantajos preţ.

Mai putea, contra unei favori, să-ţi aranjeze o întîlnire cu sportivii la cabine şi o fotografie făcută cu ei. Un băiat de zahăr, Martin, dar asta nu în-

semna că trebuia să-l placă, nici să-i mai înghită ilegalitățile.

Dar ducă-se-n mă-sa Paulie Martin, pe el Jon Jon Brewer îl interesa. Golănașul ăsta alunecos își făcea deja o reputație atît de proastă, încît putoarea se simțea pînă-n toate secțiile de poliție de pe acea parte a rîului.

Baxter avea să mai aştepte. Să aştepte şi să observe, Carty ieşise din spital, şi Jasper Copes la fel. Avea să se întîmple ceva; era scris în legea străzii.

– Ei? Am zis să faci curat în separeu.

Fata era drogată, dar nu atît de rău, încît să nu ştie ce se întîmpla în jurul ei.

– Am făcut curat mai devreme, Joanie.

Vorbea pe un ton prietenos, dar i se simțea şi o nuanță sfidătoare. Joanie ținea salonul mult mai curat decît o făcuse Leneşa Caroline vreodată, iar celor mai multe fete le convenea. Dar vreo două nu se deranjau, deşi de la inaugurarea noului regim localul mirosea mult mai bine.

Joanie îi zîmbi dezarmant fetei din fața ei.

– Nu fi putoare. Dă o dată cu spray-ul peste tot şi gata. Nu-ți cer prea mult, şi nici nu-ți mai trimit vreun client pîn-atunci, Deirdre, e clar?

Deirdre oftă, dar dădu din cap.

– Bine. Da-i o prostie, fiindcă-ntr-un minut o să fie iar plin de ulei şi Dumnezeu mai ştie ce.

Joanie ridică din umeri.

– Şi să aduni foliile de la prezervative, şi să mături pe jos, pînă nu cade vreunul şi ne dă-n judecată că şi-a rupt scula sau nu ştiu ce.

Deirdre izbucni în hohote. Orice s-ar fi spus de-

spre Joanie, era amuzantă. Făcu curat în separeu, iar Joanie se întoarse la biroul ei.

Tocmai suna telefonul şi răspunse. Îi plăcea la nebunie slujba aceea. Parcă ar fi fost o adevărată secretară.

Jon Jon şi Sippy beau o bere la *„Pălărierul nebun"*. Era o cîrciumă curăţică, iar acolo puteau fi siguri că nu-i vedea nici un cunoscut. În timp ce-şi povesteau noutăţile şi discutau afacerile curente, formau un cuplu ciudat. Două fete suedeze le făceau ochi dulci, iar ei încercau să le ignore pînă-şi rezolvau afacerile.

Sippy era mulţumit de noul statut al lui Jon Jon, mai ales că el îl prezisese. În ultime vreme, maneii ajungeau în funcţii mari la vîrste tot mai timpurii, pentru că pedepsele grele administrate de judecători treceau bătrînii pe tuşă rapid şi eficient. În consecinţă, amîndoi aveau prieteni doar cu puţin mai vîrstnici decît ei care erau închişi pe termen lung, iar acest lucru îi făcea să-şi ia mult mai în serios propriile afaceri.

Ştiau că, dacă erau prinşi, aveau să fie lichidaţi odată pentru totdeauna. Sippy avea o reţea amplă de oameni pe care poliţia ar fi trebuit s-o parcurgă înainte de a ajunge la el, şi-l sfătuia pe Jon Jon să facă acelaşi lucru. Acesta asculta avid tot ceea ce-i spunea prietenul şi mentorul lui.

– Liz aia cum e?

Jon Jon ridică din umeri.

– Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă.

Sippy nu-l credea şi se vedea.

– Am auzit că încă mai lucrează cîte ceva pentru Pippy. Fii atent, e complet sonat.

Jon Jon ridică iar din umeri.

– E o țară liberă.

Sippy rîse.

– Fii atent şi la Liz. E una din alea care nu pot sau nu vor să fie loiale. Curvele pot fi aşa, sau pot fi atît de loiale de ți se frînge inima. Mai ales față de peştele lor. Păzeşte-ți doar bine spatele. Pippy e înhăitat cu Jesmond, iar tipul ăsta-i nasol cu femeile, mai ales cu alea albe.

În clipa următoare, Sippy îşi dădu seama ce spusese. Mama lui Jon Jon era boarfă şi era albă, dar el uita adesea şi ştia că din partea lui Jon Jon n-avea s-o ia ca pe o insultă.

Prietenul său ridică din umeri iar, teatral.

– Nu mi-e frică mie de rahatul ală de Pippy.

Sippy rîse sonor.

– Nu? E, ar fi cazul să-ți fie, fiindcă pe mine mă sperie pe bune, dom'le. I-ai luat ce-a fost a lui, şi-o să vrea să-ți dea o le:ție, Paulie Martin, ne-Paulie Martin.

– N-are decît. Îmi plac provocările.

Rîseră amîndoi, căci Sippy ştia că, cu cît Jon Jon dobora mai mu.ți barosani, cu atît avea să ajungă mai mare. În domeniul lor, reputația era totul. Asta-ți aducea parai cu carul şi loialitate.

Paulie şi soția lui mîncau de cină. O privea cum punea mîncarea în farfurii. Ca de obicei, masa arăta fantastic. Serviciul de tacîmuri îl costase o avere, i-l cumpărase la un Crăciun şi păruse să merite, doar ca să-i vadă bucuria pe față.

Pe Sylvia o făceau fericită obiectele.

Obiectele frumoase.

În seara aceea aveau friptură la grătar cu ciu-

perci, roşii şi cartofi prăjiţi de casă, tăiaţi gros. Mai aveau salată, porumb copt cu unt topit peste el şi încă trei zarzavaturi: conopidă şi broccoli în sos de brînză cu smîntînă, gras şi savuros, şi mangetout. Erau destule ca să hrănească o mică armată. Fetele erau plecate la nişte prieteni, aşa că toată mîncarea aceea era o mare risipă.

O farfurie era mult mai plină decît cealaltă. Îl făcea să zîmbească, ştiind că era farfuria ei. Sylvia era în stare să mănînce pentru toată Anglia.

– Ţi-ai pus destul, Sylv? Nu care cumva să mori de foame, Doamne fereşte!

Sylvia ştia că glumea, dar o irita totuşi. Se numea „Sylvia", avea un nume frumos şi se întreba de ce-i era atît de greu să-l pronunţe.

– M-am botezat *Sylvia*, m-am măritat *Sylvia*, mă cheamă *Sylvia*.

Mai mult decît cuvintele conta tonul pe care le rostea. Cu un sarcasm aproape tangibil. Şi îl enerva, aşa cum şi voise.

Paulie se rezemă de spătar, privind-o lung. În timp ce Sylvia băga mîncare în ea, avu impresia că-şi vedea soţia pentru prima oară. Gura ei cu buze ploştite aproape că se repezea să înfulece toată furculiţa.

Joanie mînca mult mai elegant decît Sylvia. Cu toate aerele şi graţiile lui, Sylvia se îndopa ca un animal.

În timp ce-o observa, femeia îi aruncă o privire şi se opri din mîncat, cu furculiţa plină în aer.

– Acum ce mai e?

Îi vorbea ca unui copil recalcitrant.

– Un zîmbet n-ai la dispoziţie, Sylvia?

Paulie devenea întotdeauna mai Cockney cînd

Sylvia o făcea pe marea doamnă. Îi veni să rîdă, în timp ce spunea serios:

– Las-o mai moale. Oricine ar crede că te temi să nu-ți fure cineva mîncarea.

Se priviră lung cîteva momente.

Sylvia se pricepea să se uite urît. Cîndva, îl făcuse să rîdă – demult, cînd încă se mai prefăceau că se simpatizau.

Puse furculița şi cuțitul pe farfurie, şi întrebă pe un ton de conversație:

– Chiar vrei să ştii de ce mănînc repede, Paul?

Paulie dădu din cap. Presimțea că se întîmpla un lucru despre care el nu ştia.

Sylvia avea un program ascuns, era gata să parieze. I se simțea în voce, în nuanța fiecărui cuvînt.

Femeia trase aer în piept, adînc, ca şi cum ar fi avut nevoie să-şi adune curajul, înainte de a spune încet:

– Mănînc atît de repede ca să nu trebuiască să stau în compania ta mai mult timp decît e necesar. De ani de zile nu-mi mai place compania ta şi o ştim amîndoi, nu? Îmi petrec anormal de mult timp la reşedința noastră de la țară, ca să nu trebuiască să te văd, să-ți simt mirosul sau să conversez cu tine. Pe scurt, fiecare moment petrecut cu tine e un calvar.

Se rezemă de spătar, triumfătoare să vadă ce efect avuseseră cuvintele ei.

Un timp, Paulie nu-i răspunse, apoi o întrebă:

– Şi fetele? Şi ele simt la fel?

Zîmbind, Sylvia dădu din cap.

– Ce credeai, Paul? Că le place să aibă un peşte Cockney drept tată? Ce crezi că ar putea să

aibă în comun cu un om care vinde femei ca să aibă de cîştigat?

Pentru Paulie, aceasta era o lovitură drept în moalele capului. N-avusese idee că Sylvia bănuia, măcar, cum îşi cîştiga banii – „afaceri în mers", aşa-i spusese el întotdeauna. Dar se părea că-l chitise, la urma urmei.

Îşi linse buzele, înainte de a întreba:

– Ce ți-a venit să-mi spui asta tocmai acum?

Femeia ridică din umeri.

– M-am săturat de toată farsa asta de căsnicie, atîta tot. Vreau să plec.

Paulie tăcu un moment, iar Sylvia presupuse că era distrus.

– Presupun că vrei casa şi o sumă de bani, nu?

– Măcar atîta poți face pentru mine. Şi taxele de şcoală, fireşte, plus întreținerea cailor.

Îngîndurat, Paulie clătină din cap.

– Cred că e destul de cinstit.

Sylvia dădu din cap vehement. Dac-ar fi ştiut că avea să fie atît de uşor, ar fi făcut-o cu ani în urmă.

– Cum rămîne cu vila din Marbella, Sylv? Scuză-mă, *Sylvia*. O vrei şi pe aia?

Acelaşi gest. Paulie începu să rîdă. Sylvia rămase nemişcată, începînd să se simtă stînjenită.

– Nici nu vrei prea multe, dracu', este, Sylv? Ştii cîtă muie au avut de luat fetele mele ca să le cumpăr pe toate astea?

Îşi împinse violent farfuria peste masă, făcînd-o să cadă pe jos, unde se sparse în bucăți. Cu un zgomot asurzitor, o urmară toate celelalte vase, cînd Paulie ridică masa şi o răsturnă spre soția lui.

Se aplecă asupra ei.

– Ai impresia c-arăt ca un fraier?

Sylvia nu-i răspunse, așa că o apucă de față, silind-o să-l privească.

– Răspunde-mi, tîrfă grasă, sau mătur podeaua cu tine.

Femeia scutură din cap.

– Răspunde-mi, am zis!

– Nu... Nu, Paul. Te rog, termină!

Panica și frica ei erau acum evidente.

– *Tu* te uiți la *mine* de sus? Babacul tău a fost un funcționar de rahat la bancă. Te crezi cine știe ce regină? Nu ești nimica, doar o snoabă care se umflă-n pene. Ei bine, de la mine n-ai să vezi nici un ban, scumpo. Orice-ai crede tu despre fetele mele, ele măcar ies la produs, cîștigă. Și pe viitor poți s-o faci și tu, cucoană, fiindcă ai să zbori de-aici.

Îi dădu un brînci, iar Sylvia se prinse de masă ca să nu cadă. Părea scos din minți, și-l privi îngrozită cum devasta sistematic sufrageria, strigînd și urlînd încontinuu. Poliția sosi peste douăzeci de minute. Sylvia stătea ghemuită în colțul camerei, plîngînd.

Da, avea să depună o plîngere. Și mai voia și să se emită cît mai curînd posibil un ordin de restricție, adăugă ea printre suspine. Abia cînd îi zîmbi satisfăcută, în timp ce-l luau cu ei, Paulie Martin își dădu seama că-i făcuse jocul.

Capitolul 10

Kira şi Tommy erau plini de vopsea roz. Cînd se uitară unul la altul, izbucniră în rîs.

– Bine că se spală, altfel mama ta m-ar jupui de viu.

Priviră dormitorul transformat şi amîndoi fură de părere că arăta minunat. Totul era roz, mai puţin tavanul şi podeaua. Pînă şi stinghiile de lîngă pereţi şi uşa erau vopsite într-un roz-închis.

Tommy se uita în jur cu mîndrie. Era un vis pe care-l avusese de-atîţia ani, iar acum îl vedea împlinit. Niciodată nu crezuse să reuşească. Şi cel mai bine era că avea o mică ajutoare, o ajutoare drăguţă şi harnică, numai a lui. Încă un lucru în care nu crezuse niciodată.

Kira sorbi din Cola dietetică, în timp ce Tommy ştergea vopseaua de scurgeri sau mînjituri. Era o treabă de amatori, dar nici unul din ei nu-şi putea da seama de asta. Pentru ei, era camera ideală a lui *Barbie*.

– Hop în baie, Kira, iar eu fac ceva de mîncare.

Fetiţa fugi din cameră, încîntată. Cînd auzi apa curgînd, Tommy fu din nou copleşit de fericire.

Kira era în baia lui.

Făcea atît de mult parte din viaţa lui, încît se temea de momentul cînd s-ar fi putut întîmpla ceva care să-l facă s-o piardă.

Dar nu putea să se întîmple nimic, urma să aibă el grijă de asta.

De cînd tatăl lui se mutase la Della, viața lui Tommy devenise așa cum și-o dorise el dintotdeauna: plină de oameni și prieteni.

Iar mica Kira, desigur, era cea mai importantă persoană dintre toate.

În timp ce o auzea plescăind în baie și cîntînd, se simțea senin cum nu mai fusese de cînd trăise mama lui. Bătu cu pumnul în ușa băii și strigă:

– Nu uita să te freci bine.

Kira îi răspunse strigînd la rîndul ei, cu vocea plină de o fericire care se reflecta și în glasul lui.

Paulie era morocănos ca un urs opărit în fund. Joanie observase imediat. Nimeni nu putea să-i intre în voie. Faptul că pînă și ea se săturase de el spunea enorm, avînd în vedere tot ce suportase de-a lungul anilor.

– Nu poți încerca-n mă-ta să ții mai multă ordine aici? Pute ca poșeta unei curve de rahat.

Fetele se uitară la el, apoi una la alta.

Erau uimite. Salonul nu fusese niciodată mai curat. O știa și el, o știau toate. Joanie era poreclită Madam Domestos, și-i plăcea la nebunie. Atmosfera era mai destinsă, iar fetele vedeau că avea simțul umorului.

– Poți veni aici să vezi ceva, Paulie?

Lui Joanie îi era greu să-și țină vocea sub control. Paulie o urmă în biroul ei, vînăt la față de furie, bombănind și înjurînd zgomotos.

După ce închise ușa, Joanie spuse încet:

– De ce mama mă-sii ești așa de ofticat?

Paulie știa că era o întrebare cinstită. În sinea lui își dădea seama că se purta nedrept cu toată lumea. Dar era atît de furios, încît explodă:

– Să nu-ndrăzneşti să mă iei pe mine la-ntrebări, pe terenul meu.

În glas i se simţea un avertisment clar pînă şi pentru fetele adunate dincolo de uşă.

Dar Joanie nici nu voia s-audă. Cine se credea? Nu-i ardea de fasoanele lui şi mai trebuia şi să le dovedească fetelor care ascultau că-i putea face faţă orice-ar fi fost.

– Ba te iau la întrebări unde am eu chef, amice. Intri aici cu manierele unui nesuferit de arendaş şi răcneşti la fetele mele...

– La fetele *cui?!?* Ale cui fete de rahat sînt astea, Joanie Brewer...

Era livid, iar ochii îi ieşeau din orbite.

Joanie îl măsură cu privirea cîteva clipe, înainte de a răcni şi ea:

– *Eu* conduc coşmelia asta, nu tu. Şi dac-ai să-mi subminezi autoritatea, atunci n-ai decît să-ţi bagi funcţia-n cur!

– Ce-ai zis?!

Cuvintele ei îl şocaseră complet.

– Ce-ai auzit. N-am de gînd să ascult aşa ceva ori de cîte ori ţi se pune ţie o piedică de-a curmezişul. Nu-s calul de bătaie al nimănui, amice, şi cu atît mai puţin al tău.

Paulie ştia în sinea lui că avea dreptate, dar mai ştia şi că toate celelalte stăteau bulucite la uşă, aşteptîndu-i replica. Dacă bătea în retragere acum, toată liota avea să-l calce în picioare.

– Cum vrei.

Jen rîse.

– Nici o grijă, Paulie. Ştiu foarte bine cum vreau.

Răspunsul ei îl înfurie şi mai tare.

– Unde-ai să te duci, Joanie? Înapoi pe trotuar?

Era nedrept şi o ştia. Mai la obiect, Joanie o ştia. Înghiţindu-şi lacrimile, strigă:

– Dacă mă duc înapoi, n-am să mai lucrez pentru tine, aşa că măcar atîta satisfacţie o să am.

Trecu pe lîngă el şi-şi luă geanta. Paulie o prinse de braţ, spăşit. Cum de lăsase situaţia să scape aşa de sub control? Ce-l apucase să se descarce pe ea?

– Îmi pare rău, Joanie. Jur pe Dumnezeu, îmi pare atît de rău...

Joanie îl privi în ochii lui albaştri şi, pentru prima dată, n-o afectară în nici un fel.

– Ce este, Paulie? Ce s-a întîmplat?

Gingăşia ei înnăscută ieşise din nou la iveală. Voia sincer să ştie ce-l necăjea.

– Sylvia. M-a dat afară din casă.

Joanie zîmbi. Atîta tărăboi numai pentru o ceartă conjugală? Era de rîsul lumii, nu se putea să nu-şi dea seama.

– Asta-i tot, Paulie? N-o să dureze. Voi doi sînteţi împreună de ani de zile...

Paulie clătină din cap.

– A obţinut un ordin judecătoresc şi toate alea.

Joanie era nedumerită. Nu ştia ce să-i răspundă. Un ordin judecătoresc? Ce-o fi avut în cap Sylvia Martin?

– Deci, v-aţi certat rău?

Răspunsul lui fu sarcastic:

– Nu, ne-am certat bine, Paul şi Sylv a lui. Sigur că ne-am certat rău în mă-sa!

Ridicase din nou tonul.

Uneori era atît de copilăros, încît Joanie avea impresia că vorbea cu Jeanette cînd nu voia să-i facă cine ştie ce chefuri.

– Dacă nu te calmezi, mai bine du-te acasă pînă vei fi în stare să vorbeşti ca lumea cu oamenii. Şi acum, politicos: despre ce a fost vorba?

Paulie se prăbuşi pe scaunul de la birou.

– Vrea să plece, vrea toată averea şi vrea ca eu să fac sluj ca un cîine al lui Pavlov.

Joanie turnă de băut în două pahare. Apoi, ducîndu-se la uşă, o deschise şi le privi pe fetele adunate în jur ca şi cum habar n-ar fi avut că erau acolo.

– Voi vreţi ceva de la mine?

Toate se îndepărtară repede.

Joanie le făcu cu ochiul, apoi închise din nou uşa.

– Mulţumesc, Joanie. Te gîndeşti la toate, nu-i aşa?

Îi zîmbi, părîndu-i rău că-l vedea atît de umilit.

– Şi cu copiii cum e?

Paulie ridică din umeri.

– Cum să fie? Sînt mai mult fiicele ei decît ale mele, a avut ea grijă.

Trase o duşcă din pahar.

– Îmi pare atît de rău, Paulie... N-ai bănuit că se anunţa aşa ceva?

Paulie clătină din cap.

– Cum să-mi treacă prin minte? Altfel, m-aş fi pregătit.

Nu-l mai văzuse niciodată astfel şi o mică parte din ea o invidia pe femeia capabilă să-i provoace o asemenea reacţie.

– Ordinul ăsta judecătoresc... nu cumva i-ai tras o chelfăneală, nu?

Clătină din cap, dar fără s-o poată privi în ochi, ceea ce spunea enorm.

– Unde stai acum?

– Azi-noapte am dormit la un amic.

Știa că asta însemna la o femeie, și era nemulțumită că nu venise la ea. Dar, în fond, de ce-ar fi făcut-o?

– Puteai să vii la noi, să știi.

Paulie se enervă din nou.

– Bine-ar mai fi dat la divorț, dacă afla c-am fost la tine, la o...

Nu termină, așa că Joanie completă fraza în locul lui:

– La o tîrfă?

Rîse cu răutate.

– Ei bine, cînd avocații ei vor termina să-ți scormonească interesele de afaceri, cred c-ai să stai destul de jos, pe-o scară de la unu la zece, nu?

Îl văzu albindu-se la față, și-și dădu seama că încă nu se gîndise la asta. Acum, dintr-o dată, Paulie înțelese ce se întîmpla de fapt. Dacă avocații Sylviei începeau să-i investigheze activitățile... Simți cum îl cuprindea din nou furia.

Cățea vicleană!

Se gîndi la toate conturile lui din bancă, la toate depunerile din străinătate pe care nu le putea justifica legal.

Toate afacerile lui necurate erau de fapt doar niște paravane pentru alte practici, și mai ilegale, de la traficul de droguri pînă la cămătării grase. Greu se găsea o plăcintă în care să nu-și fi vîrît și el un deget, iar Sylvia le putea da de gol pe toate, dacă i se năzărea.

– Of, mamă mă-sii, Joanie, ce-am să mă fac acum?

Joanie ridică din umeri.

– De-asta au oamenii avocați, nu? Ca să le dea sfaturi. Aşa că ia-ți şi tu unul. Ca să ştii cum stai.

Paulie dădu din cap.

Joanie îi mai turnă un pahar şi, în timp ce-l bea, îi puse blînd o mînă pe umăr. În cele din urmă, Paulie i-o acoperi cu a lui, zîmbindu-i.

– Joanie cea rațională, mm?

– Sînt doar bani, şi ai destui. Acordă-i un aranjament sau cum se numeşte, şi termină cît mai repede, fără s-o mai lungeşti.

Paulie dădu iar din cap, dar Joanie ştia că avea să-i fie greu să renunțe la banii care i se cuveneau de drept. Bani pentru care muncise.

– Aş scăpa mai ieftin dacă pun s-o lichideze dracu'!

Nu era sigură dacă glumea sau nu. Spera că da. Ieşi, amintindu-şi că probabil femeile ascultaseră totul imediat ce uşa se închisese din nou.

Întotdeauna o plăcuseră, dar acum, după felul cum vorbise cu Paulie Martin şi nu pățise nimic, o şi admirau.

Lorna Bright stătea cu prietenele ei, eleve de şcoală, delectîndu-le cu relatări despre ultimele sale isprăvi.

Fiica ei, Laetitia, lipsea de la şcoală ca de obicei, iar comisia de inspectori îi făcuse o vizită. Le povestea fetelor tot ce spusese – adică, în primul rînd, înjurături.

Erau atît scandalizate, cît şi fascinate, şi toate îşi doreau să poată locui la Lorna, nu la ele acasă, unde nu puteau să fumeze, să înjure sau să ia droguri.

La Lorna făceai tot ce aveai chef.

Casa era murdară. Vasele îngrămădite, urina de pisică şi hainele, şi trupurile nespălate emanau un miros pestilențial care te izbea de cum intrai pe uşă.

Draperiile nu erau trase niciodată, iar livingul stătea permanent în întuneric, luminat doar de televizorul care nu era închis niciodată, nici chiar cînd urla muzica, adică aproape cincisprezece ore pe zi.

Lorna era în elementul ei, cînd începură bubuielile în uşă. O deschise larg, aşteptîndu-se la alte prietene tinere.

Burta ei de femeie cu sarcină avansată ieşea printre maioul scurt şi blugii strînşi pe şolduri. În picioarele murdare avea nişte şlapi de plastic şi era fardată la nimereală, astfel încît părea mereu uimită.

Cele care săreau în ochi erau urmele de injecții de pe tot antebrațul – şi burta care-i atîrna ca un accesoriu la modă, ceea ce şi era.

Zîmbetul larg i se şterse de pe față cînd îl văzu pe Jon Jon Brewer.

– Gata, Lorna.

Intră în garsonieră ca la el acasă. Strîmbă din nas, dîndu-i de înțeles ce impresie îi făcea locuința, iar Lorna se simți jenată pentru prima oară în viața ei. Tare i-ar mai fi plăcut să încalece unul ca Jon Jon. I-ar fi garantat o viață uşoară în toate privințele.

În bucătărie, fetele arătau care de care mai speriate şi curioase. Bethany, aşezată pe tăblia bufetului, părea de-a dreptul îngrozită. Cele cincizeci de lire sterline şi inelul încă nu-i ieşiseră din minte

– Ieşiți afară.

Glasul lui Jon Jon era scăzut şi nu admitea nici o replică.

Nici una din ele nu aşteptă să i se spună de două ori. Se repeziră să iasă, într-o hărmălaie prelungită.

– Afară am zis!

Lorna privi exodul cu ochi mari. Rămasă singură, se uită la fetiţa ei, zîmbindu-i.

– Du-te să te uiţi la televizor şi închide uşa, bine?

Fata dădu din cap, neînţelegînd şi nepăsîndu-i ce se întîmpla în jurul ei. Jon Jon îi văzu braţele mici şi slăbănoage, şi simţi cum îl cuprindea furia.

Avea dîre vinete, urme clare de degete, iar ochii-i erau duşi în fundul capului şi lipsiţi de viaţă. Era nespălată şi se vedea că nu-şi mai scosese pijamaua de pe ea de cîteva zile.

După ce fata trecu în camera de alături, Lorna întrebă, încercînd să zîmbească:

– Ce s-a întîmplat, Jon Jon?

Cutezanţa dinainte îi pierise. Jon Jon o privi lung, ştiind că o intimidează. În cele din urmă, o întrebă încet:

– I-ai dat Temazepam lui Jeanette, soră-mea?

Lorna nu-i răspunse, dar acum ştia măcar de ce venise. Încerca să găsească o scăpare.

Atunci, trăgînd aer în piept, Jon Jon adăugă:

– Asta-i ultima ta şansă, înainte să-ţi salt plodu' ăla pînă-n piept, din pumni. Şi-acum, ultima oară: i-ai dat soră-mii Jeanette Temazepam, sau nu?

N-avea de gînd să-şi pună ameninţarea în aplicare, dar Lorna nu putea şti asta.

Dădu din cap că da.

– Ştiai de ce avea nevoie de el? Şi vezi ce-mi răspunzi, pentru că ştiu adevărul.

Acelaşi gest, cu o teamă aproape tangibilă

acum. I se simțea mirosul emanînd în valuri. Tresări cînd Jon Jon făcu un pas spre ea, iar tînărul rîse.

– N-are ce rău să-i facă, Jon Jon, cinstit. Şi eu iau tot timpul.

Jon Jon scuipă pe jos, în semn de desconsiderație şi fiindcă mirosul din casă era atît de puternic, încît aproape că i se simțea şi gustul.

Ridică mîna să-şi dea la o parte lațele din ochi, iar Lorna făcu un pas înapoi speriată, împleticindu-se, convinsă că voia s-o atace.

– Nici o grijă, n-am să-ți fac nimic acum, Lorna. Dar dacă aflu că mai aduci puştime aici, ca să le-ndrugi toate rahaturile tale, am să mă-ntorc. Înțelegi ce zic?

Dădu iar din cap, cu fața lipsită de orice culoare naturală.

– Dacă mai vezi pe cineva din familia mea, să fugi în paştele mă-tii, *fugi* adică! Mi-ai făcut nişte belele în stil mare şi-am să mă socotesc cu tine după ce-l aduci pe lume pe răhățelul ăsta, e clar?

Acelaşi răspuns.

Jon Jon plecă. Îşi atinsese scopul. Lorna avea să se gîndească mai bine înainte de a le mai da bombonele copiilor.

Totuşi, îl irita. Dacă ar fi trebuit să fie luați în custodie copiii cuiva, ai Lornei erau aceia. Însă ea primea toate ajutoarele din lume, cum se întîmpla întotdeauna cu dependenții de heroină.

Era o lume întoarsă pe dos.

Biata lui mamă urnise cerul şi pămîntul ca să-i țină pe toți îmbrăcați şi sătui, şi pe toate asistentele sociale le durea-n fund de ea.

Ei trei avuseseră mereu tot ceea ce-şi doreau: iubire, căldură şi mîncare din belşug. Şi totuşi, fi-

indcă Joanie ieşea la produs, era considerată o pleavă a societăţii. Mai mare nedreptate nici nu se putea, Jon Jon o aflase pe pielea lui.

Cînd află despre Lorna, pe Jeanette începură s-o treacă sudori reci. Jasper părea să considere că Jon Jon avea într-un fel dreptate, ceea ce n-o ajuta cu nimic. Voia ca şi Jasper să-i urască fratele ia fel de mult ca ea.

La urma urmei, o dăduse afară din propria ei casă. În consecinţă, o avea pe cap pe mama lui Jasper, pentru care cina însemna să desfacă o conservă şi să se ducă la crîşmă. Care vînduse recent maşina de spălat pentru bani de băutură şi care nu putea găsi fierul de călcat sub maldărele de haine nespălate.

Pînă acum nu băgase în seamă curăţenia şi gătitul lui Joanie. Casa sărăcăcioasă, dar primitoare a mamei sale părea Palatul Blenheim, pe lîngă cocina în care trăia familia Copes.

Iar acum, Lorna o luase la ochi, ceea ce avea să cauzeze repercusiuni peste tot. Nimeni n-avea să-i mai dea nimic, nu? Toţi tremurau de frică să nu se ia Jon Jon de ei. Aşa că fratele său îi băgase bete aproape-n toate roatele pe care le-nvîrtea – şi, după cîte-l cunoştea, era absolut conştient de asta. Îi ameninţase pe toţi cei cu care Jeanette avea de-a face într-un fel sau altul.

Jasper nu mai era nici pe departe la fel de interesant cît îi păruse, acum cînd îl vedea dimineaţa, la prînz şi seara, iar remuşcările pentru ceea ce-i făcuse fratele ei se cam şterseseră. Era prea tînără ca să fie împovărată cu o asemenea viaţă, pur şi simplu nu era cinstit.

Îl detesta pe Jon Jon pentru ce-i făcuse, oricît de mult îl iubea ca frate. Şi, ca să le pună capac la toate, îi era un dor îngrozitor de familia ei. De turuielile prosteşti ale mamei sale, de regulile şi interdicțiile severe ale lui Jon Jon. Îi lipsea pînă şi Kira, de la care i se trăsese totul.

Iar cel mai rău era că singură şi-o făcuse cu mîna ei.

Bethany o văzu pe Kira mergînd spre magazin şi se grăbi s-o ajungă din urmă. În timp ce stăteau pe marginea trotuarului, aşteptînd o pauză în traficul de pe A13, începură să converseze. Era o zi liniştită. Fumul de eşapament şi praful pluteau vizibil prin aerul după-amiezei de sîmbătă, în timp ce maşinile goneau prin fața lor.

Kira ştia bine că Bethany n-avea voie să stea de vorbă cu ea, dar propria ei mamă n-ar fi interzis aşa ceva. Joanie nu-şi implica niciodată fiica în conflictele ei personale. Kirei i se spusese doar să nu mai aibă încurcături cu Bethany; acestea fuseseră cuvintele mamei sale. Ceea ce însemna: poartă-te frumos şi prietenos, dar să nu-ndrăzneşti să te mai amesteci în planurile ei idioate.

Însă în sîmbăta aceea însorită Kira se bucura atît de mult să-şi vadă prietena, încît uită de cuvintele mamei sale. Se luară de braț şi începură să umble prin magazine, fără să le pese de zgomot şi trafic. În timp ce mergeau, vorbeau şi rîdeau.

Bethany se purta foarte frumos; ştia că aşa trebuia. Îşi destăinuiră secrete, iar pe Bethany o interesă în special să audă că în acea după-amiază Tommy urma s-o cunoască pe prietena tatălui său.

Fiind mai mică decît prietena ei, Kira nu înțelese

unele dintre comentariile ei caustice. Desigur, Bethany repeta papagaliceşte ceea ce auzise de la mama ei, dar Kira n-avea de unde să ştie.

– Totuşi, Tommy e foarte drăguţ.

Invidioasă să audă asta, Bethany replică:

– Maică-mea zice că-i un pervers şi nu m-ar lăsa cu el nici pentru toţi banii din lume.

Ambele fete ştiau că nu era adevărat. Mama ei nici nu se ostenea să plătească o guvernantă. Acest lucru cauzase de multe ori certuri între Joanie şi Monika.

– Ei, mie-mi place, şi lui mama la fel.

Bethany ştia cît de loială era Kira; şi ei îi ţinuse partea de multe ori. Azi însă invidia o biruia.

– E un pervers. Maică-mea zice că l-au mai arestat şi-n trecut pentru asta.

Aşa spusese, dar amîndouă ştiau că vorbise doar la furie. Nu părea să fie nimic adevărat.

Kira îşi smulse braţul dintr-al lui Bethany, strigînd:

– Nu-i pervers.

– Ba e! nu se lăsă Bethany. Uită-te la el, Kira, ce ciudat arată.

– Ba n-arată ciudat. E doar gras, atîta tot.

– Un sonat gras.

Lui Bethany îi venea să plîngă. Fusese hotărîtă să se împace cu Kira, şi uite unde ajunseseră.

Şi Kira era furioasă, lucru care se întîmpla foarte rar, şi strigă destul de tare pentru ca trecătorii s-o audă:

– Maică-ta te lasă singură fiindcă puţin îi pasă de tine. Mama *mea* a zis aşa de multe ori. Zice că-i o ruşine cum se poartă cu tine, şi ştii că aşa e.

Bethany ştia foarte bine că Joanie se certase de

multe ori cu mama ei pentru felul cum își trata fiicele, dar loialitatea nemeritată și pofta de gîlceavă o făcură să riposteze:

– Ei, pe mine măcar nu mă lasă c-un împuțit de violator de copii, cum face a ta.

La auzul acestor cuvinte, o vecină a lui Joanie, care tocmai trecea pe-alături, înălță din sprîncene.

– Nu-i un... din-ăla de copii, cum ai zis.

Kira nu putea pronunța cuvîntul, așa că strigă și mai tare:

– E gras doar! La fel ca maică-ta.

Bethany nu mai suportă. Îi dădu Kirei o palmă peste obraz cu toată puterea. Amîndouă izbucniră în plîns, dar era prea tîrziu.

– Îmi pare rău, Kira, îmi pare atît de rău...

Kira o luă la fugă, iar Bethany, plîngînd în hohote, alergă după ea.

– Și-atunci, ce crezi, Joanie?

Verna Obadiah, o fată din Indiile de Vest, măritată cu un nigerian, aștepta cu sufletul la gură să audă ce avea de spus Joanie.

Întoarse încă o carte.

– Spînzuratul! O să moară, Joanie?

Joanie zîmbi.

– Nu, văcuță proastă ce ești. Asta simbolizează tot felul de lucruri. Dar pot să-ți spun încă de pe-acum, n-o să-și părăsească nevasta pentru tine.

Amantul Vernei era un șofer de autobuz pe nume Roger, cu niște ochi uluitor de albaștri și un păr blond-nisipiu. Soțul ei nu avea idee că trăia cu el, și nici chiar nașterea unui copil cu pielea deschisă la culoare nu-l pusese în gardă. Dar Verna trăia cu speranța că Roger avea să-și părăsească

soția, iar speranța era, după cum susținuse întotdeauna Joanie, tot ce aveau oamenii ca ei.

– Bărbatul tău o să afle ce-ai făcut şi *tu* vei fi spînzurată, fetițo.

Verna rîse.

– N-ar observa că lipsesc decît dacă s-ar duce la frigider şi-ar vedea că i s-a terminat berea.

Joanie rîse şi ea.

– Ce vrei să faci, Verna?

Era o întrebare cinstită, iar Verna fu sinceră la rîndul ei. Joanie dădea nişte sfaturi extraordinare. Toată lumea ştia.

– Vreau să plec de la el şi speram ca gagiul meu să m-ajute să fac asta.

Joanie clătină din cap, apoi se ridică să pună ibricul pe aragaz.

– Soțul tău o să te omoare, Verna, şi-o să-l omoare şi pe Roger.

Femeia zîmbi trist.

– Ştiu. Roger încearcă să scape de mine. Cred că nevastă-sa a mirosit ceva.

Se întinse, căscînd sonor.

– Spune-mi doar c-o să se liniştească totul, mm?

Punînd zahăr în ceşti, Joanie răspunse obosită:

– Întotdeauna se rezolvă, Verna, asta-i problema. N-ai nevoie de cărți ca s-o ştii. Orice s-ar întîmpla, pînă la urmă ai să-ți revii.

Era un sfat pe care-l dăduse de-a lungul anilor multor femei, de la colegele ei de pe stradă pînă la personalități în trecere, cum ar fi Kathy McClellan, soția lui Big John, care o vizitase regulat în tot timpul cît soțul ei fusese în închisoare. Acum ieşise şi alerga după tot ce purta fustă, dar Kathy încă o mai

găsea pe Joanie minunată pentru că-i spunea că totul avea să se rezolve pînă la urmă.

Alți oameni o considerau pe Joanie un bastion al puterii. Nu-şi dorea decît să se simtă şi ea la fel.

Della era surprinsă de fiul lui Joseph. Era imens, da, însă mai era şi manierat şi foarte îndatoritor. Spre uimirea ei, constatase că-l plăcea. Îi lăudase casa, decorul şi gătitul. Îi admirase fotografiile de familie şi nu mîncase decît foarte puțin, dar cu vizibilă plăcere.

Acum îi spunea despre mica lui slujbă de a o supraveghea pe fiica unei vecine. Della o cunoştea pe Joanie şi o plăcea la fel de mult ca toată lumea. Joanie Brewer avea o reputație bună în cartier, pe care copiii ei nu i-o stricaseră orice-ar fi făcut. Dacă Joanie îl considera potrivit să aibă grijă de fetița ei – şi nu încăpea nici o îndoială că era o mamă exemplară –, atunci şi Della urma să-l vadă în aceeaşi lumină.

Simțea nervozitatea lui Joseph. Răzbătea spre ea valuri-valuri. Nu scosese aproape nici o vorbă şi totuşi fiul lui ignora acest lucru, umplînd tăcerile cu conversația lui uşoară şi chiar făcînd-o pe Della să rîdă. Cînd se ridică să plece, se simți dezamăgită.

– Eşti sigur că nu mai vrei un ceai?

Micuțul Tommy îi zîmbi.

– Nu, serios. Trebuie să plec. Mă aşteaptă slujba. Ştii cum e.

Della zîmbi şi ea, dînd din cap.

– Îți mulțumesc pentru după-amiaza minunată. Îmi dau seama de ce a vrut tatăl meu să vină aici. E într-adevăr o casă fermecătoare şi ai fost o gazdă foarte elegantă.

Della îl privi zîmbind radios, în timp ce se îndepărta pe alee. Îl înghionti pe Joseph, iar acesta îi făcu cu mîna, fără tragere de inimă.

– Ce băiat drăguț, Joseph.

Joseph dădu din cap, dar Della observă că nu rostea nici o vorbă. Uneori, bărbații erau foarte ciudați.

Cînd Tommy porni spre casă se înserase. Vizita îi plăcuse, dar recunoștea în sinea lui că și mai mult îl încîntase stînjeneala tatălui său.

Ce mutră făcuse, cînd Tommy comentase cu admirație cît de drăguțe erau nepoatele Dellei! Fie și numai pentru asta, meritase să se ducă.

Dumnezeu nu bătea cu parul, fără îndoială.

Tommy era în elementul lui.

În timp ce mergea spre casă, se gîndea la seara care-l aștepta. Stabiliseră să înrămeze posterele, iar Kira voia să dea cu sclipici pe rame, ca să arate mai strălucitor. Tommy cumpărase clei sclipitor și știa că avea să fie extaziată.

Apoi, mai tîrziu, urma s-o ducă acasă, s-o culce și s-o îmbrățișeze, în timp ce-i spunea o poveste. Aceasta era partea cea mai plăcută a serii, în ce-l privea pe el: trupul ei mic lipit de al lui, în timp ce-i șoptea povești la ureche.

Capitolul 11

Jon Jon încasa banii de ia saloane, ca de obicei. Era bine dispus: viața devenea de la o zi la alta tot mai plăcută. Nu mai trebuia decît să rezolve problema cu Jeanette, şi totul avea să fie în regulă.

Intră în noul salon din Barking. Înăuntru era linişte, o linişte odihnitoare. Le zîmbi fetelor şi se duse la birou.

Ginger Carvey, o prostituată de cincizeci de ani, al cărei nume se trăgea de la culoarea blond-roşcată a părului, îi zîmbi. Frumusețea ei era stricată de dinții înnegriți care se vedeau ori de cîte ori deschidea gura. La vederea lor, Jon Jon se cutremură.

– Arăți tot mai bine de fiecare dată cînd te văd, băiete.

Jon Jon rîse.

– Păcat că nu pot spune şi eu acelaşi lucru despre tine, Ginge.

Femeia zîmbi iar.

– Obrăznicuțule!

Îi turnă de băut, iar Jon Jon înghiți repede whisky-ul, luă banii şi plecă. Toate fetele îi zîmbeau. De cînd se dusese vestea că avea relații cu o boarfă, fiecare spera că ea era următoarea la rînd. Orice, numai să le fie viața mai uşoară.

În plus, Jon Jon Brewer era arătos şi părea mai matur decît era. Le făcu tuturor cu ochiul, în timp ce ieşea din clădire. Atunci auzi începînd strigătele.

Revenind înăuntru, alergă în direcția zgomotu-

lui. O femeie stătea chircită în separeu, cu un bărbat masiv aplecat asupra ei. O apucase de păr. Femeia era aproape goală, iar bărbatul nu avea pantalonii şi chiloţii pe el. Era un bătrîn gras, numai burtă şi picioare păroase.

Jon Jon îl apucă de păr şi-l trînti la podea. Dîndu-i drumul fetei, omul începu să strige şi să înjure.

– Ce mă-ta faci, dom'le? De ce-o baţi pe fata asta? mugi Jon Jon.

Individul căzuse în genunchi.

– Dă-mi drumul, băi bulangiu mic ce eşti!

Jon Jon îi dădu un şut în burtă, în timp ce-i dădea drumul de păr. Cînd omul se ridică împleticit pe picioase, în mîna lui Jon Jon apăruse cuţitul *Stanley*. N-avea de gînd să rişte.

– Ce problemă ai, băi labă bătrînă?

Fata ieşise din separeu şi era înconjurată de toate celelalte.

– Mi-e datoare. Zi şi tu, boarfă pocită! Hai odată, zi-i în mă-ta!

Femeia plîngea, iar lui Jon Jon i se făcu un moment milă de ea.

– Nu, băieţaş, ai să-mi zici *tu* mie.

– Îmi datorează bani. Lucrez pentru un încasator de datorii şi aşa-şi achită ea datoriile.

– Ba nu-ţi mai achită nimic, interveni Ginger. Faci atîta tărăboi pentru două sute de lire sterline amărîte. Ţi le-a plătit înzecit. Toată ziua te-nvîrţi pe-aici.

Jon Jon luă pantalonii omului şi i-i aruncă.

– Îmbracă-te şi şterge-o. Ţi-a achitat datoria.

– Ba nu mi-a plătit nici pe departe.

Tînărul veni spre el.

– Deci ai chef de caft pe bune? Tu şi cu mine?

În glasul lui se simțea ceva care-i alertă pe toți. Ochii i se îngustaseră ca două fante, iar gura-i stătea strînsă. Stătea stabil pe picioare, gata de atac. Un atac serios.

Grasul nu avea nici o şansă şi se vedea. Era laş şi o dovedise luîndu-se de fată. Îşi trase pantalonii pe el şi plecă, dar din mers o scuipă pe fată în față.

Jon Jon se repezi la el în plin. Cuțitul *Stanley* îi crestă capul şi, cînd apucă lama, se tăie şi la degete. Apoi, Jon Jon îl luă în pumni şi şuturi pînă-l lăsară puterile. În sfîrşit, îl tîrî afară, lăsîndu-l în parcarea din spatele magazinelor.

După ce reveni în salon, încuie uşa, îşi spălă mîinile şi cuțitul, apoi îi spuse lui Ginger:

– Dacă mai apare, mă suni, da?

Femeia dădu din cap.

– Eşti un băiat bun, Jon Jon.

– Pentru cine lucrează?

– Pentru Jesmond.

Jon Jon rîse.

– Atunci, pot să m-aştept să mă caute, nu?

Ginger rîse şi ea.

– Nici măcar nu te deranjează, aşa-i?

Băiatul ridică din umeri, cu aroganța tinereții.

– Ei bine, ar fi cazul. Tipul e dur.

Jon Jon îi făcu cu ochiul.

– Ei, Ginger, dur sînt şi eu.

Ieşi din clădire şi, cînd intră în maşină, Earl îi spuse:

– Îți sună telefonu-n draci.

– Şi de ce n-ai răspuns?

Earl ridică din umeri.

– Scria „Mama". Nu era o problemă de afaceri.

În timp ce porneau, o maşină a poliției trecu

pe-alături, iar Earl o depăşi la stop. Cînd agenţii le semnalizară să oprească, izbucni în rîs.

– Eşti bou!

Rîsul îi pieri imediat, cînd îşi dădu seama ce făcuse. Jon Jon n-avea chef de alte probleme, mai ales acum, cînd avea peste patruzeci de bătrîne sub scaun. Trebuia să-şi sune mama mai tîrziu.

Joanie era îngrijorată. N-o văzuse pe Kira toată după-amiaza. În timp ce mergea spre apartamentul lui Tommy, zîmbi. Kira era încă atît de pasionată de zugrăvitul camerei lui *Barbie*, încît probabil că încă mai era acolo.

Tommy îi deschise uşa şi, cînd o văzu pe Joanie, o privi surprins. Era îmbrăcat în halat şi se vedea că tocmai făcuse o baie.

– Bună, Joanie.

N-o invită înăuntru, iar Joanie se simţi o clipă penibil.

– Tocmai am ieşit din baie.

Auzindu-i explicaţia, Joanie dădu din cap.

– Nu era nevoie să fiu Einstein ca să-mi dau seama, Tommy. Întîmplător, ai văzut-o pe Kira?

Pe chipul lui Tommy se ivi imediat îngrijorarea.

– Nu. Trebuia să vină pe-aici, dar n-am văzut-o încă.

Îşi strîngea halatul pe trup, o treabă deloc uşoară, din moment ce-i era cu două numere mai mic.

– Nu ţi-a spus unde voia să se ducă?

Tommy auzi în vocea lui Joanie teama.

Cătină din cap.

– Nici o vorbă. Ai căutat-o pe la micile ei prietene?

– Se apropie ora şapte, Tommy. N-ar sta atît de mult.

Tommy clătină iar din cap, nedumerit.

– Ascultă, Joanie, aşteaptă să mă-mbrac şi vin la voi, bine?

Joanie încuviință. După ce o văzu îndepărtîndu-se, Tommy închise uşa, îşi aruncă halatul şi începu să se îmbrace grăbit.

Monika fu cît pe ce să leşine cînd o văzu pe Joanie la uşa ei. Nu-i ajuta nici faptul că nu era beată şi tocmai se trezise din somn.

– E-n regulă, Mon?

Joanie părea binevoitoare, aşa că Monika zîmbi cum putu şi o invită în casă. În sinea ei abia aştepta să se împace. Nimeni n-o suporta mai bine ca Joanie.

Între timp, Joanie simți mirosul ultimei mese la pachet luate de Monika, peste duhoarea viciată a murdăriei vechi din casă. Se întrebă cum de înainte lăsase s-o deranjeze.

Monika o lăsase adesea pe Bethany să doarmă la ei, dar Joanie n-ar fi lăsat-o niciodată pe Kira să se culce în casa aceea. Cîndva, acesta fusese un măr al discordiei între ele. Acum însă era atît de îngrijorată, încît nu i-ar fi păsat dacă o găsea pe Kira în patul lui Bethanv, printre cearşafurile murdare.

– Bethany e aici? O caut pe Kira.

Monika clipi din ochi de cîteva ori, înainte de a mugi, strigîndu-şi fiica pe nume, apoi ridică din umeri. Se duse la bucătărie, cu Joanie după ea.

– E doar şapte jumate, Joanie, o fi afară cu prietenele.

Părea plictisită.

– Îți faci prea multe griji. Ar trebui s-o lași și pe ea mai liberă din cînd în cînd. I-ai face un pustiu de bine.

– Cum îi faci tu lui Bethany, vrei să zici?

Joanie vorbise pe negîndite, iar Monika se întoarse spre ea.

– Ce vrei să spui cu asta?

Vocea și poziția ei erau bătăioase.

Joanie trase adînc aer în piept.

– Îmi pare rău, Mon, dar sînt îngrijorată.

Scuzele ei o mai îmbunară pe Monika.

– Ascultă, puștoaicelor le place să hoinărească. E firesc. Probabil se joacă și a uitat de ceas. Bethany mereu face așa.

„Pentru că Bethany știe că niciodată nu e nimeni acasă. Sau, cel puțin, nimeni căruia să-i pese de ea." Totuși, Joanie nu spuse aceste lucruri cu voce tare.

– Nu-i la Tommy?

O spusese cu răutate, iar Joanie răspunse încet:

– Monika, fată, fă-mi o favoare și nu mă enerva pe ziua de azi. Știu ce vrei să zici și zău că n-am chef de scandal, bine?

Monika oftă, umflîndu-și buzele.

– E ceva în neregulă acolo, Joanie. Un bărbat în toată firea, cu toate păpușile... Nu-i normal.

Vocea îi era prietenoasă, dar atotștiutoare, iar Joanie se hotărî să plece pînă nu-și pierdea calmul.

– Dac-o vezi pe Bethany, întreab-o dacă știe unde-i Kira și anunță-mă și pe mine, da?

– Unde te duci?

Joanie oftă cu tristețe.

– Mă duc să-mi caut copilul, Mon. Apropo, *unde* anume e Bethany?

Monika nu-i răspunse.

– Habar n-ai, aşa e? Ar putea fi oriunde, iar ție puțin îți pasă, nu?

– Poate să-şi poarte singură de grijă.

Vorbise sec, fără emoție. Joanie o privi lung pe prietena ei de odinioară, după care, uitîndu-se prin camera degradată, răspunse caustic:

– Ei, întotdeauna a trebuit s-o facă, nu-i aşa?

În timp ce mergea pe cărarea năpădită de bălării, se miră cît de indiferentă putea fi prietena sa față de propriii ei copii. Biata Bethany, nici nu era de mirare că ajunsese aşa cum ajunsese.

Cînd o va găsi pe Kira, avea să-i țină o predică pe care să n-o uite prea repede. Apoi, urma să-i dea un castron cu bunătăți şi s-o țină-n brațe toată noaptea.

Paulie şi Jon Jon îl certau pe Earl, care suporta admirabil.

– Nu-mi vine să cred ce-ai făcut, Earl. Eşti prost în mă-ta? Dacă gaborii căutau în maşină şi găseau banii ăia, acum ați fi fost la popreală. Cum le-ai fi explicat?

Earl nu răspunse. Paulie fierbea. Numai asta-i mai lipsea pe ziua de azi.

Primise prima scrisoare de la avocatul Sylviei, iar numele de pe antet fusese de-ajuns ca să-l uluiască. Costa o avere şi avea sentimentul că urma să achite nota de plată pentru propriul lui divorț.

Iar acum, Băiatul Minune stătea în fața lui ca o amoebă beată după ce fusese cît pe ce să atragă toată poliția pe capul lor

– Ar fi fost destul de rău că ni-i confiscau, dar cum aveai de gînd să-i explici lui moş Bill ce căutau acolo peste patruzeci de bătrîne, cash?

Earl nu răspunse nici acum. Lui Jon Jon îi părea rău pentru el, dar îi dădea dreptate lui Paulie. Earl trebuia să fie adus la ordine.

Telefonul semnalizã un SMS, iar Jon Jon îl citi repede.

– Ce oră e?

– De ce? Te reţinem, Jon Jon? Ai întîlnire cu gagica?

Jon Jon clătină din cap.

– A dispărut soră-mea aia mică, dacă ţii neapărat să ştii.

Earl se uită la ceas.

– E trecut de nouă, Jon Jon.

Era recunoscător că atenţia fusese distrasă dinspre el.

– O fi cu grasu' ăla.

Glasul lui Paulie era disprețuitor, dar Jon Jon ieşea deja pe uşă, cu Earl după el.

– Îmi pare rău, Paulie, trebuie să plec.

Paulie se ridică de pe scaun.

– Şi restul banilor?

– Îi încasez mai tîrziu.

Jon Jon ieşise, iar Earl se ţinea după el ca o oaie pierdută de turmă. Paulie era nemulţumit dar înghiţi găluşca. Ştia cum era Jon Jon cînd venea vorba de surorile lui.

Bethany era în faţa blocului prietenei sale, cînd auzi vestea despre Kira. Se părea că dispăruse încă de după-amiază. Toate mamele vorbeau numai despre asta.

– Orice s-ar zice, fata aia era bine îngrijită.

Celelalte femei murmurară a încuviințare. Toți participaseră la căutarea prin blocuri şi pe străzile din jur: soți, parteneri şi copii. Dar nimeni nu găsise nimic. Şi era aproape unsprezece seara.

Bethany încă nu trecuse pe-acasă şi-i dădu prin minte că pe *ea* n-o căuta nimeni. Mama ei s-ar fi dus la lucru fără să verifice măcar dacă se întorsese acasă. Simți un val de milă de sine însăşi cuprinzînd-o.

Cînd o văzu plîngînd, una dintre femei spuse cu tristețe:

– Lasă, Beth scumpo, c-o s-apară ea.

La aceste cuvinte, Bethany plînse şi mai tare. Toate femeile începură s-o consoleze, dar asta n-o ajuta cu nimic, ştiind că Kira lipsea din cauza ei.

– Am anunțat poliția, Jon Jon.

Băiatul dădu din cap.

Trecuse de miezul nopții, iar Kira tot nu apăruse. O căutaseră peste tot, prin toate casele şi apartamentele, şi se uitaseră în toate curțile şi magaziile din cartier. Vizitaseră parcul, terenul viran, pînă şi cîrciumile din jur. Jon Jon se uitase chiar şi în toboganele şi ghenele de gunoi, deşi mamei sale nu-i spusese asta. Kira părea să fi dispărut de pe fața pămîntului.

Joanie începea să se îngrijoreze serios, cu atît mai mult, cu cît ştia că fiica ei cea mică n-ar fi dispărut de bunăvoie. Ştia că nu trebuia să se ducă nicăieri fără a-i spune cuiva din familie unde era.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Joanie îi deschise unei vecine. Mary Brannagh era o femeie scundă şi dolofană, cu păr cărunt lățos şi ochi negri sclipitori

se vedea clar că avea sînge de țigancă. Între Joanie și Mary existase întotdeauna o anumită rivalitate, pentru că și Mary ghicea în cărțile de Tarot.

– E-n regulă, Joanie?

Joanie dădu din cap.

– O s-apară, Mary iubito. Și cînd apare, am s-o omor.

Vorbea cît putea de nepăsător.

Mary îi răspunse pe un ton amenințător:

– E cu un cunoscut, Joanie. O persoană cu părul închis la culoare.

Vorbea în șoaptă, iar lui Joanie, deși știa că Mary avea intenții bune, îi veni s-o strîngă de gît și s-o dea pe ușă afară. În schimb, fu scutită să reacționeze de Jon Jon, care răspunse în locul ei:

– Hai, Mary. Afară, scumpo. Fără chestii dinastea, maică-mea-i și-așa destul de îngrijorată. În cîteva minute au să intre caraliii aici.

O scoase pe ușă, lucru care pe Mary n-o încîntă deloc. Dar nu avea ce face.

Cînd ușa se închise în urma ei, Joanie își privi fiul, întrebîndu-l pe un ton tînguitor:

– Unde naiba o fi, Jon Jon?

Mary o speriase. Joanie credea în cărți și în ceea ce spuneau ele.

Jon Jon oftă.

– Nu știu, mamă. Acum liniștește-te, probabil o fi uitat doar cît e ceasul.

Joanie nu se lăsă înduplecată.

– N-a uitat de nici un ceas, abia dacă-i în stare dracu' să *zică* cît e ceasul! Dar măcar e cu un om pe care-l cunoaște. Așa a spus Mary, nu? Ce cunoscut de-ai ei ar ține-o atît de tîrziu? Pe cine cunoaștem, cu păr închis la culoare?

Jon Jon se așeză pe canapea, cu capul în mîini.

– Las-o moartă, mamă. Dacă-ncepi s-o asculți pe Mary Brannagh, poți foarte bine să te internezi la Runwell în mă-sa și să termini cu toate.

– Bine, dar atunci unde e?!

Joanie începuse să țipe isteric.

– De unde mama mă-sii să știu eu? Tu ești aia care-o lași să se ducă la rahaturile alea de magazine, nu eu.

Deși știa că era nedreaptă, Joanie strigă:

– Deci dai vina pe mine?

Jon Jon încercă s-o strîngă în brațe. Știa cît era de tulburată și se simțea neputincios, pentru că habar n-avea cum s-o consoleze. Joanie îl respinse.

– Lasă-mă-n pace, Jon Jon. O vreau pe Kira. Nu pe tine, nici pe altcineva. O vreau pe fetița mea, dracului!

Și începu să plîngă cu adevărat. O oră mai tîrziu, cînd sosi poliția, Joanie era în pragul unei căderi nervoase. Nu se mai putea opri din plîns.

Jon Jon le explică polițiștilor totul, în timp ce Joanie stătea într-un fotoliu, fumînd încontinuu și bînd ceai cu vodcă.

Tommy căuta neobosit. Toți remarcaseră La crăpatul zorilor, majoritatea oamenilor se întrerupsese pentru a se duce acasă să doarmă cîteva ore înainte de a pleca la slujbă.

Tot cartierul pornise în căutare. Pînă și Sippy Marvell cu oamenii lui scotoceau peste tot. Paulie își scosese toată forța de muncă masculină, iar acoliții lui Jasper au fost cooptați și ei.

Jeanette era distrusă. Ajunsese acasă la mama ei la ora unu noaptea, plîngînd în hohote. Acum

stătea cu Tommy şi Joanie, aşteptînd ştiri. Se încălzea tot mai mult faţă de Micuţul Tommy, mai ales cînd îl văzuse cu cîtă blîndeţe o ţinea în braţe pe mama ei care plîngea. Durerea de pe chipul lui era evidentă.

Poliţiştii căutau în camera Kirei orice obiect care le-ar fi putut sugera unde se dusese. Joanie începuse să-şi piardă răbdarea cu ei şi se vedea.

Se apropie de uşa camerei şi strigă:

– N-a fugit de capul ei! De cîte ori trebuie să vă spun asta?

Poliţista zîmbi cu blîndeţe.

– Copiii au adeseori în vieţile lor persoane despre care nu le spun părinţilor. Trebuie să ne asigurăm că nu scria nimănui, nici nu vorbeau la telefon în secret. Foloseşte un computer la şcoală? Internet café-uri?

Joanie clătină din cap.

– V-am spus, are dificultăţi de învăţare. Nici numele nu-i în stare să şi-l scrie bine, să mi-o ţină Dumnezeu. Iar computerele nici nu-s de nasu' ei. Uitaţi-vă la camera ei, are aproape doişpe ani, şi arată ca a unui copil de patru. A răpit-o cineva, a luat-o de pe stradă, şi voi pierdeţi vremea pe-aici.

– Termină, mamă! Termină! S ar putea doar să se fi rătăcit.

Joanie îşi privi fiul, nevenindu-i să creadă.

– Tot cartierul ăsta o caută, şi tu încă mai crezi că s-ar putea doar să se fi rătăcit? Nu m-aş fi mirat dacă-l găseau pe Lordul Lucan, aşa de mult au căutat. Toată lumea o cunoaşte, şi-atunci unde mama mă-sii de treabă e? Unde-i copilaşul meu?!

Începuse să zbiere, smulgîndu-şi părul din cap.

Poliţista îl luă pe Jon Jon deoparte şi-i spuse:

– Îmi pare rău, băiete, dar e timpul să chemați un doctor.

Tînărul dădu din cap cu tristețe. Spaima mamei lor li se transmitea acum tuturor.

La ora opt şi treizeci şi cinci de minute dimineața, Joanie dormea, tranchilizată. Avuseseră nevoie de peste o oră pentru a o convinge să accepte injecția. Jon Jon se bucura că o făcuse.

Vestea dispariției era transmisă la ştirile locale şi, după cum o formulau cei de acolo, nimeni nu se mai îndoia că Kira Brewer n-avea să se mai întoarcă acasă. Se începuse chiar şi dragarea rîului, cu scafandri.

Jon Jon intră în camera lui şi începu să plîngă ca un copil.

Paulie Martin urmărea actualitățile în apartamentul prietenei lui. Era tînără şi drăguță, cu păr blond şi bogat, şi ochi albaştri spălăciți. Zveltă pînă la limita emacierii, avea totuşi un piept de invidiat. Îi făcuse o cană de cafea tare, apoi i se alăturase în fotoliul mare de piele, privind actualitățile.

– Biata Joanie, mm?

Paulie dădu din cap.

– Dacă i s-a întîmplat ceva fetei ăleia, o să-şi piardă mințile, o iubeşte atît de mult...

Paulie repetă gestul, deloc mulțumit de felul cum vorbea fata aceea despre Joanie. Ea era prietena lui privată. Se întreba cît de mult ştia Jenny despre ei şi cît încerca să afle. Ştia cum bîrfeau tîrfele.

– A fost atît de bună cu mine cînd mi-am făcut avortul...

La auzul acestor cuvinte, Paulie ciuli urechea.

– Ce avort?

Acum se uita cu un ochi la televizor şi cu celălalt la Jenny.

Fata rîse.

– Nici o grijă, nu era al tău. Nici un Martin rătăcit n-a luat-o razna.

Şi nici unul n-avea s-o facă nici pe viitor. Tocmai se culcase cu ea pentru ultima oară, dar Paulie n-avea de gînd să i-o spună.

– Am rămas gravidă anul trecut, cu tipul meu. Oricum, nu voia să ştie, şi nici eu, sinceră să fiu. Aşa că l-am dat afară şi cel mai ciudat e că pe urmă m-am simţit foarte nasol, am plîns, una-alta... Oricum, Joanie m-a ajutat s-o scot la capăt, mi-a explicat despre hormoni şi toate alea.

Cîteva momente arătă tristă.

– Joanie a spus că şi ea se gîndise, cînd a aflat despre Kira, dar n-a putut s-o facă. A spus că-l iubea prea mult pe tatăl ei şi probabil era tot ce avea să-i rămînă de la el.

Rîse.

– Nu cred că era cel mai serios om din lume, înţelegi ce vreau să spun? Dar ea a zis că trăia cu el de ani de zile din cînd în cînd.

Se ridică, întinzîndu-se, apoi adăugă cu inocenţă:

– Îmi place Joanie, aş vrea să fie maică-mea. Copiii ăia sînt lumea ei, iar aia mică...

Oftă.

– Ei, dacă i s-a întîmplat ceva, o s-o coste pe Joanie viaţa, nu-i aşa?

– Ţi-a spus cine era tatăl?

Fata cătină din cap.

– Nnţ. Acum fac o baie. S-ar putea să trec mai

tîrziu pe la ea, ca să văd ce mai face. Poți să pleci singur, dacă vrei.

Paulie dădu din cap afirmativ.

În adîncul inimii se întrebase întotdeauna dacă Kira era a lui. În acea perioadă, acest lucru îl ținuse departe de Joanie, din cauza Sylviei. Dacă Sylvia bănuia că procrease un copil din flori, ar fi plătit scump şi aşteptase ca Joanie să-l pîrască. Dar ea n-o făcuse, iar Paulie răsuflase uşurat şi-şi reluase viața de unde rămăsese.

Acum clătină din cap, gînditor. Doar i-ar fi spus, nu? Crezuse că era un client, la fel ca tații celorlalți copii. Unii bărbați agățau cîte o boarfă şi trăiau cu ea cîteva luni, după care se întorceau la viața lor.

Desigur, Paulie nu se înscria în aceeaşi categorie. Pe micul ecran apăruse din nou fotografia Kirei. Îşi aminti de fața ei veselă, îşi aminti cum stătea pe genunchii lui cînd era mică, zîmbindu-i. Îşi aminti cît de mult o iubiseră Joanie şi ceilalți.

O revedea cu ochii ei veseli, cînd îi pregătise micul dejun, cu cîteva săptămîni în urmă.

Îşi amintea îngrijorarea ei, cînd Joanie fusese bătută de Todd McArthur.

Era o fetiță minunată!

Imaginea de pe ecran era o fotografie de şcoală, pe care Paulie o văzuse de multe ori în casă la Joanie, fără să-i dea atenție pînă acum. O cunoştea pe fetița aceea de cînd era mică.

O vedea în minte cu ceilalți doi, ajutînd la planificarea dineurilor fanteziste ale familiei şi rîzînd de proiectele năstruşnice ale mamei lor.

Joanie era o mamă bună. Paulie ştiuse întotdeauna că aceasta era una dintre calitățile care-l atrăgeau la ea.

Casa ei fusese antiteza propriei lui case. În casa lui copiii fuseseră întotdeauna pe primul plan, ceea ce însemna că erau mai importanți decît el. Aşa se folosise Sylvia de ei. Cîtă vreme, în casa lui Joanie, copiii fuseseră tot pe primul loc, dar şi el era la acelaşi nivel, alături de ei.

Pentru că-i bucurase prezența lui acolo, din simplul motiv că o făcea pe mama lor fericită. O iubeau atît de mult, încît voiau ceea ce voia şi ea.

Cu siguranță, dacă Kira ar fi fost a lui, Joanie i-ar fi spus, nu?

Dar logica îi spunea că nu, pentru că, dacă o făcea, l-ar fi pierdut.

Cînd Jenny ieşi din baie, Paulie era tot în fotoliu şi se vedea clar că plînsese. Vorbea la telefon stabilind o întîlnire pentru ora unsprezece.

Cînd veni de la bucătărie, plecase.

Nu tu la revedere, nu nimic.

Mai la obiect, nu tu bani! Dar aşa ceva era tipic pentru Paulie Martin.

Capitolul 12

Detectivul inspector Baxter o privi pe Joanie cu o milă de care nu se ştiuse în stare. Îmbătrînise cu douăzeci de ani peste noapte; era pămîntie la faţă, iar ochii-i păreau morţi.

Dar, uitîndu-se la ea cu atenţie, recunoştea aceeaşi teroare pe care o văzuse în ochii tuturor victimelor cu care avusese de-a face în lunga lui carieră de poliţist.

N-o simpatizase niciodată, nici pe ea şi nici pe altcineva din familia ei, însă nici chiar această antipatie naturală nu-l putea opri să-i nu-i pară rău pentru ea acum. Era deja învinsă; deja o părăseau orice speranţe. I se citea în ochi, în toată atitudinea.

Pînă atunci, îi detestase pe toţi, pe toată familia Brewer. De-a lungul anilor, Joanie dăduse naştere unui val al crimei familiale. Jon Jon era un traficant de droguri violent, iar Jeanette era o pacoste de cînd începuse să fure din magazine.

Şi numele ei era la ordinea zilei pentru dispariţii de-acasă. „A face un Brewer" era o glumă veche în secţia locală de poliţie. Numai că acum nu mai era deloc comic. Jeanette fusese o belea, într-adevăr, dar Joanie nu arătase nicidată aşa ca acum, cînd fiica ei mai mare o lua la trap.

Cînd auzise prima oară numele Kirei, Baxter presupusese că nu era decît tot o fată care tocmai se copsese pentru a le face probleme. Cît de amarnic se înşelase! Se părea că fata asta nu era deloc

aşa cum crezuse, şi toată familia o îngrijea cu devotament.

Acum simţea o cumplită părere de rău pentru Joanie şi chiar şi pentru Jon Jon. Le putea vedea expresiile distruse. Ştia, fără s-o fi simţit vreodată pe pielea lui, prin ce treceau.

– Eşti de acord să lansăm apelul, Joanie?

Femeia dădu din cap.

Anunţau la nivel naţional, în speranţa că cineva o văzuse pe Kira. Sau, mai la obiect, sperînd că dacă o răpise cineva, avea să-i dea drumul. Dar, desigur, nu-i spunea asta lui Joanie.

– Sigur că sînt de acord.

Ar fi făcut orice ca să-şi găsească fiica.

– Credeţi că s-ar putea s-o fi răpit-o cineva, domnule Baxter?

Inspectorul nu-i răspunse la întrebare. În schimb, spuse:

– Să nu facem speculaţii, Joanie, bine? Te consumi degeaba, scumpo.

Joanie îl privi cu tristeţe.

– Vă sînt recunoscătoare pentru tot ce-aţi făcut. Ştiţi asta, nu-i aşa?

Baxter dădu din cap, simţindu-se mai prost ca oricînd.

Ieşind din cameră, îi văzu umerii căzuţi şi felul cum îşi foia picioarele, ca şi cum ar fi fost deja o femeie bătrînă.

Baxter vorbise la telefon cu comisarul-şef şi-şi dădea seama că era un caz serios, mult mai serios decît crezuseră cu toţii la început. Şeful îi spusese în termeni fără echivoc că era o prioritate egală cu o dispariţie a Reginei. La început, se întrebase cu cine se regula Joanie ca să obţină o asemenea

reacție de la superiorul lui, dar pînă la urmă presupusese că Paulie Martin îl influențase.

Întrucît copilul dispărut făcea parte din familia Brewer, inițial crezuseră cu toții că nu era decît încă o fugă de la domiciliu. Jeanette o făcuse de-atîtea ori, că le pierduseră și socoteala – nu că ar fi recunoscut cineva asta pe față. Acum însă, Baxter își făcea și el griji, și se simțea vinovat. Dacă ar fi început mai devreme, poate că ar fi găsit-o.

Dar era o Brewer!

Toți membrii familiei Brewer aveau școala străzii. Dintotdeauna o avuseseră. Dacă era să se ia după Jon Jon și Jeanette, ar fi fost normal să presupună că și Kira pășea pe urmele mamei ei. Poate se încurcase cu vreun golan din partea locului, ca sora ei. Jeanette se regula deja pentru țară și popor cu un vagabond local, creînd poliției dificultăți interminabile. Jon Jon era luat în vizor pentru că încercase să-l ologească, fără a-i mai pune la socoteală pe toți ceilalți oameni atacați de el de-a lungul anilor, inclusiv cel mai bun prieten al său, Carty. Participase la o încăierare chiar și în noaptea cînd dispăruse sora lui.

Camera lui Jon Jon le deschisese și ea ochii. Conținea numai cărți, cărți și alte cărți. Cine-ar fi crezut că-n capul lui Jon Jon Brewer exista un creier adevărat? Baxter știa deja că avea școala vieții, dar cărțile acelea erau altceva. Romane clasice de autori ruși, cu nume imposibil de pronunțat. Unul dintre agenți spusese că, răsfoindu-le, văzuseră pe marginile paginilor adnotări de-ale lui Jon Jon, propriile lui gînduri despre ceea ce citise.

Acum aveau să-l observe mai atent decît oricînd, pentru că oamenii ăia cap gîndeau șiretlicuri

abile, iar Jon Jon avea să ajungă mare în cartier, Baxter era gata să parieze. Era favoritul lui Paulie Martin. Mai era şi concurent pentru rahatul de *Mastermind,* şi cine ştie ce i-o mai fi bubuind mintea?

Serviciile sociale aveau să le trimită în acea dimineaţă documentele familiei Brewer. Baxter spera să-şi acopere spatele cu conţinutul lor. Dar orice şi-ar fi spus, oricum şi-ar fi justificat public acţiunile, în sinea lui se simţea vinovat.

Kira Brewer părea o fetiţă reuşită.

Din cîte auzise, *era* o fetiţă reuşită.

Însă chiar şi dacă ar fi fost o bastardă nu numai cu numele, tot merita o căutare completă din partea poliţiei, imediat ce fusese dată dispărută.

Îşi aprinse încă o ţigară şi o fumă repede. Se lăsase de fumat cu doi ani în urmă, dar în dimineaţa asta avea mare nevoie de-un fum, pentru că dacă îşi băgase nasul comisarul-şef, aveau mari probleme. Mai ales din moment ce părea să manifeste un interes personal pentru caz.

Baxter spera ca apelul la televiziune să scoată la iveală cîteva indicii. Poate că – *da-r-ar Domnu'!* – Kira stătea pe undeva prin vreun McDonald's, rătăcită sau în compania vreunui prieten.

Se mai întîmplase. Fugarii apăreau din nou, fără să-şi dea măcar seama că dispariţia lor cauzase atîtea necazuri. În fond, copiii nu se uitau la actualităţi.

Dar se agăţa ca înecatul de un pai, şi o ştia.

N-o văzuse nimeni. Parcă ar fi dispărut pur şi simplu de pe suprafaţa pămîntului, iar acest lucru îl îngrijora cel mai mult.

Era o fată supravegheată cu atîta stricteţe, încît existau toate şansele ca persoana care o răpise

iar Baxter nu se îndoia că *fusese* răpită – s-o cunoască şi să fie cunoscută de ea.

Dar, cu antecedentele lui Joanie, cine putea şti dacă nu era un client, un posibil amant sau un fost iubit? Cineva ar fi putut-o urmări de la serviciu pînă acasă. Ar fi trebuit să-i cunoască tot stilul de viață. Mai cercetau şi viețile prietenilor şi ale rudelor, mai ales ale grăsanului ăluia nesuferit care-o făcea pe guvernanta. Era suspect de cum îți cădeau ochii pe el. Oare era pervers, sau chiar nebun de legat? Greu de spus, dar Baxter era hotărît să afle.

Kira Brewer lipsea de peste douăzeci de ore. Dacă un copil dispărut nu era găsit în primele douăzeci şi patru de ore, se presupunea că n-avea să se mai întoarcă.

Fiindcă, din păcate, de obicei aşa se întîmpla.

Polițiştii terminaseră în camera Kirei, iar Joanie făcea ordine din nou. Schimbase aşternutul şi pusese pe pat cuvertura nouă a Kirei cu *Barbie*. Cînd se întorcea acasă, avea să se bucure. Camera părea mai mare, de cînd plecase Jeanette la Jasper. Kirei îi lipsise sora ei, dar îi plăcuse libertatea de a putea face acolo tot ceea ce voia.

Tommy o ajuta pe Joanie. Nu vorbea, dar prezența lui o făcea să se simtă mai bine. Puseseră toți ursuleții Kirei pe pat, aşa cum îi plăcea ei.

Cînd se uită în jur, la tablourile şi jucăriile fiicei sale, lui Joanie îi veni să urle, dar se stăpîni. Încă mai era convinsă că Kira avea să se întoarcă, sau că urma să fie găsită pe undeva, rătăcită şi dezorientată.

Nu era moartă.

Deşi ştia foarte bine că nimic bun n-ar fi oprit-o

pe fiica ei să se întoarcă acasă, nădăjduia împotriva oricărei speranțe că era cu un cunoscut. O persoană cu părul închis la culoare, spusese Mary. Joanie se agăța de această speranță. Era cu un cunoscut, şi oricine o cunoştea pe Kira o iubea. Dumnezeu nu i-ar fi luat fetița. Nu era atît de răzbunător. Indiferent cum îşi trăise viața, nu merita aşa ceva. O ştia.

Micuțul Tommy îi zîmbi cu bunătate.

– Mă gîndeam că ai arătat foarte bine la televizor, Joanie.

– Îți mulțumesc, Tommy. Sper s-o vadă cineva, s-o recunoască şi s-o aducă acasă.

În timp ce lustruia mica masă de toaletă, Tommy răspunse blînd:

– Şi eu sper, iubito. Şi eu sper.

Joanie ştia că, la fel ca toată lumea, Tommy nu-şi făcea prea mari speranțe.

Dacă Kira nu se mai întorcea acasă, Joanie se ruga să fi suferit un accident. Altceva ar fi fost atît de înspăimîntător, încît nici nu îndrăznea să se gîndească. Trebuia să-şi alunge mereu din minte un asemenea gînd.

În meseria ei văzuse mai bine decît oricine de ce erau capabili bărbații. Unii dintre clienții pe care-i avusese de-a lungul anilor o şocaseră cu dorințele lor şi aşa-zisele nevoi, astfel că nu-şi făcea nici o iluzie în legătură cu lucrurile de care erau în stare unii bărbați cu femeile, cu fetele, ba chiar şi cu copiii.

Ştia în adîncul sufletului, cu toții ştiau, că Kira nu şi-ar fi părăsit niciodată intenționat familia. Şi atunci, unde era? Cu cine era? Cu o persoană brunetă? Aşa-i spusese Mary Brannagh, iar Joanie o credea.

Însemna foarte puțin, dar era singurul lucru de care putea să se agațe. Îi venea să urle. Dar continua să aranjeze camera fiicei sale, pregătind totul pentru întoarcerea ei acasă.

Luînd o cămașă de noapte, o ridică în dreptul feței și inspiră mirosul copilului ei, revăzîndu-i fața mică și zîmbitoare, și auzindu-i rîsul fericit. Transpirația de copil avea un miros atît de gingaș, încît Joanie simțea o durere în piept de parcă i-ar fi fost sfîșiat tot trupul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Paulie, le-am *făcut* capu' uite-atîta! Ce vrei să fac mai mult de-atît?

Comisarul-șef David Smith era nemulțumit și se vedea.

– Bine, bine, nu te agita.

Smith era furios și uitase pentru un moment cu cine stătea de vorbă.

– Puteam s-o rezolvăm prin telefon.

Paulie începea să-și piardă răbdarea.

– Ba nu puteam. Și-acum, nu mai vorbi tîmpenii și ascultă ce-ți spun. Vreau ca problema asta să fie rezolvată, iar fata să ajungă acasă cît mai curînd. Ai priceput?

Smith dădu din cap. Dintr-o dată, îi trecuse prin minte cu cine avea de-a face. Își amintea toate asocierile lui trecute cu Paulie Martin și avea presimțirea îngrozitoare că Paulie avea să le folosească împotriva lui.

Desigur, avea dreptate.

Paulie îl avea la mînă de cînd pusese piciorul pe prima treaptă a acelei scări foarte lungi și cu ascensiune rapidă. De-a lungul anilor, îi ceruse cîteva fa-

voruri, iar Smith avusese grijă să-i fie satisfăcute. Nimic deosebit, doar licențe de funcționare garantate pentru saloanele lui, cîteva acuzații muşamalizate... Nu mare lucru.

Ceea ce-l îngrijora pe Smith acum erau lucrurile pe care le acceptase în schimb. Bani, evident, şi vacanțe. Cu o ocazie, un Jaguar nou, pentru că-l ajutase pe un asociat al lui Paulie, care avea probleme cu băncile din cauza unor condamnări anterioare, şi care, cumva, au dispărut ca prin miracol din baza națională de date.

Mai tîrziu, Smith primise maşina şi zece mii de lire sterline cash, transmițîndu-i doar două mii fetei care ştersese numele individului din fişiere.

Pe-atunci, se crezuse foarte isteț. Acum se întreba dacă nu cumva Paulie ştia că-şi păstrase partea leului, din rapacitate şi dintr-un sentiment exacerbat al propriei importanțe.

Toate reveneau să-l bîntuie, iar Smith era copleşit la gîndul că fraudele lui puteau să ajungă la cunoştința tuturor. La fel ca toți cei ca ei, cel mai mult îl îngrijora umilința de a fi prins, dizgrația publică. Se temea de felul cum l-ar fi privit prietenii şi colegii.

Paulie ştia tot ce-i trecea prin minte şi-i venea să rîdă de el. Întotdeauna era vorba de prestigiul lui Smithy în comunitate. Ei bine, ar fi trebuit să se gîndească la asta cînd se ținea de matrapazlîcuri. Nimeni nu-l obligase să intre în situația aceea, el o alesese. Îi plăcea să fie în compania unor fețe de prestigiu, îi plăcea să se afişeze în fața colegilor ca un om de milioane de dolari.

Oare Smith credea că Paulie Martin îl plăcea cu adevărat, sau aşa ceva? Credea că erau prieteni?

Nu știa că se foloseau unul de altul? Era chiar atît de prost? Mare fraier mai era, dar Paulie avea să se bazeze pe el și s-o ajute pe Kira cît de mult putea. Individul era de rîsul lumii. Numai la el se gîndea. Pînă și boarfele rîdeau de el – și-i plăceau boarfele, ba bine că nu. Îi plăceau și tinerelele. De vîrstă legală, dar nu așa încît să se observe.

Tinere și cu înfățișare vulnerabilă... bine ar mai fi arătat pe prima pagină a ziarului *„Sun"!* Și acolo avea să ajungă, dacă nu-și făcea temele. Paulie era stăpîn pe el, încă din prima clipă cînd acceptase să-i facă cinste pentru serviciile lui.

Nu-i era dator cu nimic. David Smith era un copoi – mai rău, un copoi corupt. Cu alții, cel puțin, știai cum stăteai și merita o undă de respect, cîtă vreme ăsta se credea mare barosan. Ei bine, Paulie avea să-i scoată din minte iluziile astea, odată pentru totdeauna.

– Ascultă, Dave, pune-te pe capul lor și zi-le că-i vorba de un prieten care, dacă nu-l ajuți, o să spună lumii întregi despre toate aranjamentele tale. Și mai vreau și să-i spui lui Baxter că Joanie Brewer trebuie să fie tratată ca Regina-n vizită de protocol. Ceea ce s-a întîmplat e destul de rău și fără ca el să se poarte de parcă i-ar face o favoare ascultînd ce are de spus.

Smith dădu din cap aproape imperceptibil.

– A sosit momentul să mă serveşti, Davie băiatule, la fel cum te-am servit și eu de-a lungul anilor. Asta se cheamă învoială, înțelegi, iar eu m-am achitat de partea mea, nu? Ei bine, acum e rîndul rău. Ai să te faci luntre și punte, dacă-ți spun eu, corect?

Comisarul-șef dădu iar din cap, alb la față și încordat, cu tot curajul pierit.

– Te-am întrebat: *corect?* răcni brusc Paulie.

De frică, Smith începu să se bîlbîie:

– O.K., Paulie, O.K...

– Să nu-ncerci să faci pe deşteptul cu mine, Davie băiatule, fiindcă-s gata să omor pe cineva cu mîinile mele, şi n-aş vrea să fie al tău cadavrul ăla, nu?

Smith dădu din cap încă o dată, iar Paulie ştiu că spusese destul pentru moment. Se vedea clar că pe Smith nu-l încînta deloc situaţia, dar ştia că nu putea face nimic. Asta avea să-l înveţe ca pe viitor să respecte legea. Aşa că tot se alesese cu ceva bun şi de-aici.

Problema era cum să scape de Paulie odată pentru totdeauna, după ce se rezolva problema. Comisarul-şef ştia acum că trebuia să se distanţeze de Martin cît mai curînd posibil. Totul putea să-i explodeze în faţă, dacă n-avea grijă. Tocmai îşi dăduse seama cu ce situaţie avea de-a face.

Prima dată cînd primise un cadou de la Paulie, se întîmplase atît de discret, încît nici nu avusese senzaţia că făcea ceva rău. În plus, chiar şeful lui din acea perioadă îl încurajase. El le făcuse cunoştinţă, aşa că nu păruse nici pe departe atît de grav. Dacă şeful lui se ţinea de asemenea lucruri, de ce n-ar fi făcut-o şi el?

Soţiei lui îi plăcuseră la nebunie banii în plus şi viaţa în stil mare – şi, la drept vorbind, şi lui îi plăcuseră. Femei la discreţie, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Găsise chiar şi pentru prietenii lui, şi-i plăcuse să le vadă mutrele neîncrezătoare cînd le comanda doar cu un telefon. Era delicios să facă paradă de putere.

Își închipuise că Paulie era impresionat de el, iar acum se întreba dacă într-adevăr crezuse acest lucru. În trecut, iluzia de respectabilitate nu-i fusese contestată niciodată. Iar acum, că se întîmplase, regreta tot ce-i spusese lui Paulie Martin și tot ce făcuse cu el. Fiecare lăudăroșenie, fiecare promisiune îi apărea în minte amplificată de o sută de ori.

„Fii sigur că păcatele tale te vor ajunge din urmă."

Mama lui nu avusese idee cît de adevărate erau aceste cuvinte.

Penny Cross lucra la *Supa Snaps* de cinci ani și-și iubea meseria. Îi plăcea să se uite la fotografii în timp ce se developau și putea arunca o privire în viețile altora. Era bîrfitoare și, astfel, îi plăceau micile crîmpeie pe care le întrezărea din zilele de naștere, vacanțele sau momentele libere ale oamenilor.

Fața Kirei apăruse pe pagina întîi a ziarului local. Dispariția fetiței era comentată de toată lumea, cu atît mai mult, cu cît toți o cunoșteau. Penny se mira că apăruse o fotografie de școală, și nu una dintre cele pe care le developase ea de-a lungul anilor. Știa mai bine ca oricine cît îi plăceau lui Joanie fotografiile copiilor ei.

De la Joanie aflase că soțul ei avea o aventură. La fel ca majoritatea locanicilor, și Penny se ducea din cînd în cînd să-i ghicească în cărți. Joanie fusese bună cu ea după aceea, dar Penny știa că soțul ei plecase pentru că respectiva, o anumită Pauline Garston, putea avea copii. Făcuse deja doi cu el, cînd Penny aflase despre el.

Pauline era mai tînără cu zece ani și mult mai fertilă. Acum, lui Penny îi venea să rîdă, dar la mo-

mentul respectiv fusese distrusă. Dar toate astea se întîmplaseră demult.

Era luni dimineața, iar ea avea de lucru, așa că trebuia să se grăbească.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, văzu dintr-o dată nişte fotografii ale Kirei Brewer ieşind din aparatul de developat, şi inima i se opri în loc.

Probabil Kira adusese filmul sîmbătă, deşi Penny n-o văzuse. Cine mai lucrase atunci? Băiatul de la colegiu, Maurice, el trebuia să fi fost. Curios, în rastel nu părea să fie nici un plic cu datele clientului.

Penny luă fotografiile şi le privi. Nu-i plăcu ce văzu, mai ales după ceea ce se întîmplase. Fata dispăruse şi toată lumea o căuta.

Apoi o cuprinse spaima; nu era sigură ce să facă. Oare să ducă fotografiile la poliție, sau la Joanie? Nu voia să aibă necazuri.

Privi din nou cîteva minute tulburătoarele imagini, înainte de a forma 999. Avea să le predea poliției, să vadă ce făceau cu ele. Dar teama continua s-o urmărească în timp ce le punea într-un plic maro pe care-l introducea într-un sertar încuiat, în aşteptarea poliției.

Della auzi strigătele încă înainte de a intra în casă. Introduse cheia în broască, scandalizată la gîndul că vecinii ei puteau auzi gălăgia.

Joseph şi fiul lui se certau, dar Joseph era cel care striga. Cumva, nu şi-l putea imagina pe Micuțul Tommy strigînd. Întotdeauna vorbea atît de calm... Intră în salon şi-l văzu pe Tommy ghemuit pe canapea, în timp ce Joseph se apleca asupra lui, cu pumnul ridicat.

– Ce naiba se întîmpiă aici?

Cei doi o priviră cîteva secunde, înainte ca Joseph să coboare brațul.

– De ce te-ai întors aşa de devreme?

Vorbea pe un ton de parcă Della ar fi făcut ceva rău, ceva necurat. Şi nu făcuse decît să intre în propria ei casă!

– Mă scuzi? Trebuie să cer permisiunea ca să mai vin şi pe la mine pe-acasă din cînd în cînd?

Tommy urmări reacția tatălui său, aşteptîndu-se să-l vadă lovind-o, aşa cum i-ar fi făcut mamei lui, dacă îndrăznea să-i răspundă astfel.

În schimb, Joseph zîmbi, zîmbi cu adevărat, în timp ce spunea:

– Ai nimerit în mijlocul unui conflict de familie, iubito. Stai jos pînă fac un ceai, bine?

Tonul lui o mai îmbună pe Della, dar încă se mai întreba despre ce era vorba.

– Voiai să-l loveşti?

Se întoarse spre Tommy.

– Voia să te lovească?

Tommy nu-i răspunse, dar o plăcea tot mai mult, pe măsură ce volumul vocii ei creştea.

– Cu tine vorbesc, Joseph Thompson, aşa că fă bine şi răspunde-mi!

Joseph ieşi din cameră, ducîndu-se la bucătărie. Era clar pentru toată lumea că n-avea de gînd să scoată o vorbă.

Della se întoarse spre Micuțul Tommy.

– Ce naiba s-a întîmplat?

Cu chin, cu vai, Tommy se ridică; era clar că plînsese.

– Mai bine întreabă-l pe el, Della. Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta. Foarte rău îmi pare.

– Cred c-ar trebui să ştiu ce s-a întîmplat, Tommy?

Tînărul clătină din cap cu tristeţe.

– Trebuie să vorbeşti cu tatăl meu, serios.

Chiar atunci, Joseph reveni în cameră.

– Ieşi afară, nenorocit bun de nimic! Ieşi din casa asta şi nu te mai amesteca în viaţa mea. Dacă te mai văd vreodată, am să te omor.

Della fu şocată pînă-n adîncul sufletului. Niciodată nu l-ar fi crezut pe Joseph îi stare să vorbească aşa cu cineva, necum cu propriul lui fiu. Tommy îşi privi tatăl, iar Della îi văzu ura în ochi, aceeaşi ură care se reflecta în privirea tatălui său.

– Hai, Tommy, spune-i. Hai, zi-i, dacă ai curaj.

Din cine ştie ce motiv, Joseph aproape rîdea.

– Tu o să ai necazuri fiule, nu eu, să ţii minte.

Încet, cu pas greu, Tommy ieşi din cameră. Parcă ar fi umblat prin apă.

– Credeai că mi-ai făcut-o, nu-i aşa? Ei, băiete, mai gîndeşte-te, şi să te gîndeşti bine. Eu n-am făcut nimic, mai ştii? Nimic. Numai tu ai făcut totul, *tu*, nu eu. A avut grijă maică-ta de asta, amice. Să-ţi aduci aminte, cînd ţi-o mai veni cheful să-ţi deschizi fleanca aia grasă. A fost opera maică-tii, nu a mea.

Della îl privi pe Tommy cum pleca, simţind că pentru prima dată în viaţa ei era năucită.

După ce rămaseră singuri, întrebă încet:

– Ce naiba s-a întîmplat aici?

Joseph clătină din cap cu tristeţe, în timp ce-i răspundea.

– Nu şi-a revenit niciodată după moartea maicăsii şi-mi pune mereu trecutul în cîrcă. Recunosc că n-am fost întotdeauna înţelegător cu ea, Della, dar oricui i-ar fi greu să aibă aproape toată viaţa o ne-

vastă imobilizată la pat. Şi, peste toate, îl mai aveam şi pe *el* pe cap.

Clătină iar din cap şi-şi desfăcu larg brațele, indicînd-o pe ea şi camera.

– Nu ştii ce înseamnă toate astea pentru mine, Della. Viața asta pe care o am aici, cu tine. Nu mai trebuie să gătesc şi să spăl pentru o femeie bolnavă şi un copil care asculta toate vorbele rele pe care le avea de spus despre mine. A săpat între mine şi el o prăpastie pe care pînă şi Domnului Iisus i-ar fi greu s-o treacă. Era geloasă, iar în sensul ăsta el a moştenit-o. Ştie că, pentru prima dată în viață, sînt cu adevărat fericit. Nu suportă gîndul că am o femeie adevărată şi frumoasă, pe care o ador. Nu suportă, aşa că a venit aici şi iar a-nceput să dezgroape trecutul. Un trecut mort şi îngropat.

Arăta învins, prăbuşit, iar Dellei i se frînse inima.

O mai ajutau şi complimentele.

Doar o adora, nu?

Mă rog, asta era o premieră. Uitînd de orice temeri, îl cuprinse cu brațele şi-l strînse la piept.

– Acum mă ai pe mine, amice.

Zîmbind, Joseph răspunse:

– Ştiu, Della, şi-n fiecare zi din viața mea îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

În timp ce se îndrepta spre casă, Tommy simțea cum i se făcea tot mai rău. Nu suporta ca mama lui să fie pomenită de bruta aia.

Mama lui fusese bună, chiar dacă era slăbită, şi trebuise să-l suporte, pe el şi violențele lui, pînă la moarte.

Ei bine, nici o faptă nu rămîne nepedepsită, iar Tommy era hotărît să-şi facă tatăl să plătească pen-

tru cuvintele acelea, şi pentru tot ceea ce făcuse în trecut.

Întotdeauna îl supraveghease pe Tommy ca un uliu. Chiar şi azi, încă îi mai amintea de anumite lucruri, ca să-l poată pune la punct.

Acum însă, nimic nu mai conta. Se aflau în război. Şi, dacă totul rămînea în seama lui Tommy, avea să cîştige cinstit acel război. Della urma să afle cu cine avea de-a face.

Poliţista privi fotografiile şi oftă. Nu era a bună. Ba chiar, punea totul într-o lumină complet diferită.

Băgă fotografiile în plic şi luă numărul de telefon şi adresa lui Naurice Delray. Apoi, strîngînd plicul la piept, ieşi de la *Supa Snaps.*

Penny Cross o privi cum pleca, întrebîndu-se dacă procedase bine. Joanie era o fată bună în felul ei, iar Penny era convinsă că fotografiile acelea cumplite nu puteau avea nici o legătură cu ea. Dar imediat firea ei bîrfitoare începu să se afirme iar. Şi-n plus, chibzui ea, Joanie *era o* prostituată. Probabil că aşa ceva ţinea de meseria ei.

Ridică receptorul şi începu să sune pe la prietene, ca să le ceară părerea.

În fond, toată lumea avea să afle oricum despre fotografii, cît de curînd.

Capitolul 13

Maurice Delray era nervos. Mama lui, Oleta, îl privea de parcă tocmai i-ar fi crescut încă un cap. Era şocată. Simţea un val de spaimă arzătoare străbătînd-o şi totul numai din cauza poliţistului aflat în camera din faţă. Arăta atît de nefiresc acolo, în uniformă, în casa lor curată şi ordonată. Oleta se temea că Maurice al ei avea cine ştie ce probleme.

În timp ce-şi privea fiul, îi vedea încordarea pe faţă şi teroarea în ochi. Dacă o apuca pe-acelaşi drum ca fratele lui, Wendell, atunci Oleta trebuia să fie mai aspră ca oricînd, dar era hotărîtă să-şi salveze acest copil de pe calea pierzaniei.

Wendell era închis pentru optsprezece ani pentru jaf cu mînă armată şi era la fel de pierdut pentru ea, ca şi cum Oleta ar fi fost încă în St Lucia, iar el ar fi locui cu tatăl lui care nu muncise cinstit o singură zi, toată viaţa. Încercase să le asigure o viaţă bună tuturor, odată ce ajunseseră în Anglia, dar îi era foarte greu. Wendell nu primise niciodată ordine de la nimeni. În acest sens, semăna perfect cu tatăl lui.

Acum, Oleta lucra douăsprezece ore pe zi în cantina unei fabrici din Barking, plătind ratele micului apartament şi taxele de colegiu ale fiului ei mai mic, Maurice. Schimbase macazul şi crease o viaţă decentă pentru ei, separată de aceea pe care o alesese soţul ei. Iar fiul ei, Maurice, o ajuta să culeagă roadele acestui stil de viaţă cîştigat cu atîta

caznă. Şi-atunci, despre ce era vorba? Îşi frîngea mîinile de teamă şi dezamăgire.

– Ce doriți?

Glasul lui Maurice tremura de frică şi încordare. Accentul din Indiile de Vest i se simțea clar, abia perceptibil, dar totuşi inconfundabil. Polițistul presupunea că se datora nervozității.

– Vrem să vorbim cu dumneata despre Kira Brewer.

Maurice îşi văzu mama albindu-se la față. Nu ştia cine era Kira Brewer, spuse el, n-o văzuse în viața lui. Atunci, polițistul îi arătă fotografia.

– Este fetița care a dispărut. Trebuie s-o fi văzut-o la actualități, sau în ziare, nu-i aşa?

Abia atunci comisarul îşi dădu seama că în camera aceea nu exista nici un televizor, numai un mic aparat de radio cu tranzistori. Casa era imaculată, strălucea de curățenie. Canapeaua şi fotoliile încă mai aveau pe ele husele de plastic inițiale, iar peste covor era aşternut un preş lung, ca să rămînă curat. Pe toți pereții erau prinse imagini religioase, pictate în tonuri pastelate. Toate îl reprezentau pe Iisus chipeş şi blond, cu ochii înălțați spre ceruri.

Maurice dădu din cap uşor.

– Ai văzut-o sîmbătă la *Supa Snaps?*

Băiatul stătu un moment pe gînduri, conştient că era o întrebare importantă.

Apoi clătină din cap.

– Nu, n-am văzut-o acolo. Mi-aş aminti. Dar pe plic trebuie să fie scris numele persoanei care a adus filmul la developat.

Polițistul încuviință.

– Într-adevăr, numai că, vezi dumneata, nu s-a găsit nici un plic. Ne întrebam dacă nu cumva ai

lucrat fotografiile ca o favoare, pentru vreun prieten sau o rudă.

Maurice clătină din cap iar.

– Nu. N-aş face aşa ceva. Aş putea să-mi pierd slujba.

Polițistul îl credea; băiatul acela avea o fire cinstită, care se vedea de la o poştă. Sau, poate, era un foarte bun actor, dar polițistul nu credea. La vederea lui fusese cît pe ce să facă un atac de cord.

Majoritatea tinerilor cu care avea de-a face mințeau cum respirau şi ştiau să fie credibili. O văzu pe mama băiatului relaxîndu-se, în timp ce Maurice răspundea la întrebări clar şi concis. Se bucură că nu urma să aibă necazuri, părea să fie o femeie cumsecade.

– Poți veni cu mine pînă la secție, fiule? Doar ca să te eliminăm ca suspect, amprentele şi aşa mai departe.

Maurice dădu din cap, deşi se vedea clar că nu era deloc încîntat.

– Putem trimite o maşină fără însemne să te ia, dacă doreşti.

Imediat, comisarul îşi dădu seama că mama nu avea idee la ce se referea.

– Vreau să spun, doamnă Delray, că putem trimite o maşină care arată normal, nu una de-ale poliției. Aşa, nimeni nu va şti unde se duce.

Îi văzu recunoştința pe față. Vecinii erau foarte importanți pentru ea, iar polițistul înțelegea asta. Femeia aceea încă mai încerca să scape de spectrul lui Wendell. Comisarul ştia totul despre el, dar era destul de abil ca să nu sufle o vorbă.

Maurice îi zîmbi mamei sale, iar ea îi surîse la rîndul ei.

Uneori, comisarul îşi detesta profesiunea, dar încerca să le uşureze cît putea de mult situaţia oamenilor cu care avea de-a face. La secţie reprezenta o minoritate şi nu era nici cel mai popular tip din zonă. Majoritatea colegilor lui considerau că misiunea lor în viaţă era aceea de a le crea probleme cît mai grele tuturor celor care nu făceau parte din contingentul lui moş Bill. Dar expresia de pe faţa acestei femei merita toate dificultăţile pe care le avea pentru că nu era un poliţist ca toţi ceilalţi.

Della era îngrijorată de felul cum îl văzuse pe Joseph comportîndu-se cu propriul lui fiu. Mai tîrziu, stînd să se gîndească, ajunsese la concluzia că nu i se spusese toată povestea. Joseph nu-i prezentase nici măcar un rezumat al celor întîmplate între ei. O trăsese pe sfoară cu iubirea şi adoraţia lui. Iar Della voia să ştie despre ce era vorba cu adevărat.

Acum îl bătea la cap, iar Joseph începea să se enerveze din nou. Îi vedea furia crescînd.

– Las-o moartă, Della. E o problemă de familie.

– Acum eu sînt familia ta, nu?

Joseph oftă, ştergîndu-şi chipul asudat cu mîna lui mare. Arăta enervat şi furios, o combinaţie ucigătoare din partea lui Joseph Thompson, dar Della nu avea de unde şti acest lucru. Insista în continuare, nebănuind ce risca.

– Dar ce-ai vrut să spui, cînd l-ai îndemnat: „Spune-i, Tommy. Hai, zi, dacă ai curaj!"?

Era hotărîtă să afle adevărul.

– N-am vrut să spun nimic.

Della însă nu se lăsa cu una cu două.

– Ei, dar trebuie să fi însemnat *ceva*. Nu vorbeşti aşa dacă nu e nimic de spus.

Joseph o apucă de braț şi o împinse spre canapea.

– N-a însemnat nimic! Eram doar nervos, atîta. Şi-acum, putem să uităm naibii de subiectul ăsta? Fato, ce-ai lucrat ultima oară, ai împărțit pachete cu mîncare la Auschwitz?

Niciodată în viața ei nu-i mai vorbise cineva aşa. În timp ce zăcea pe canapea, îi trecu prin minte că Joseph nu era atît de docil pe cît păruse. Ba chiar, era periculos, părea efectiv capabil să-i facă ceva rău. În timp ce-l privea astfel, fiica ei cea mai mare intră pe uşa din spate. Della nu se bucurase niciodată în viața ei mai mult să vadă pe cineva.

Patricia, fata cea mare, semăna cu tatăl ei: era scundă, bondoacă şi foarte umilă. Fiicele ei îşi moşteniseră bunica: dezinhibate şi destul de zgomotoase ca să se facă auzite cînd era cazul.

– Ce-i aici, mamă?

Joseph o preveni din privire, iar Della, împotriva oricărei rațiuni, preferă să ascundă adevărul. Nu voia să ştie nimeni că-n viața ei nu era totul perfect.

– Nimic, iubito. Pune ceainicul pe foc.

Pat se supuse, deşi era ceva în neregulă, şi o ştia. Sau, mai bine-zis, fetele o ştiau. Toate trei îşi priveau cu ochi mari noul bunic, mai puțin cea mai mică, Aurora, care sări drept pe genunchii lui, să se zbenguiască. Numai că, în ziua aceea, imaginea n-o putea face pe Della fericită; o neliniştea şi nu înțelegea de ce. Temperamentul lui Joseph clocotea sub suprafață, iar acest lucru o îngrijora.

O îngrijora mult.

Lorna era în fața blocului lui Jon Jon, cînd acesta trecu pe-alături fără s-o vadă. Burta umflată pă-

rea s-o îngreuneze, făcînd-o să gîfîie în timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă.

– Jon Jon!

Tînărul de opri lîngă bordură şi o aşteptă să se apropie, cu deliberare.

– Ce?

O întreba şi o concedia în acelaşi timp. Lorna nu mai era deloc sigură că proceda bine. Jon Jon îi privea de sus faţa care încerca zadarnic să fie drăguţă.

– N-am tot timpul, Lorna.

Femeia îşi muşcă buzele înainte de a-i răspunde, iar această atitudine o făcu să arate foarte tînără. Cîteva secunde, Jon Jon o întrezări pe fata de sub stratul de farduri şi duritate. O văzu pe propria lui soră, aşa cum avea să ajungă dacă nu era atentă. Jeanette pornise pe acelaşi drum ca zdreanţa aceea, numai că era prea proastă ca să-şi dea seama.

– Am auzit nişte vorbe... şi mă gîndeam că ar fi bine să le afli şi tu...

Jon Jon rîse.

– Da' ce-s eu, o împutită de precupeaţă? Am eu mutră de bîrfe, aşa ţi se pare?

Clătinînd din cap, Lorna insistă:

– E vorba de sora ta. De Kira, vreau să zic.

La asta, Jon Jon deveni numai urechi.

– Ce-i cu ea?

Lorna încă nu era sigură dacă era bine ce făcea. Voia să crească în ochii lui Jon Jon, dar poate că aceea nu era calea cea mai potrivită. Earl îl chema din maşină, şi ştia că Jon Jon era grăbit. Trebuia să-i explice cît putea de repede.

Îşi tot spunea că verişoara ei nu era o minci-

noasă, aşa că ceea ce-i spusese era suficient de aproape de adevăr ca să nu conteze.

– Ei, zici sau nu zici?

Speriată, Lorna izbucni:

– E-n legătură cu Micuțul Tommy Thompson.

Oftînd, Jon Jon întrebă apăsat:

– Şi?

– A mai fost arestat pentru perversiuni.

Jon Jon se şterse pe față.

– Ai vorbit cu Monika?

Lorna clătină din cap.

– Nu, Jon Jon, am auzit asta de la verişoara mea, Carly Lanesborough. Îl cunoaşte de pe vremea cînd locuiau în Bermondsey.

Jon Jon o apucă de braț.

– Urcă-n maşină!

O împinse înăuntru, iar Lorna căzu pe bancheta din spate, cu mişcările îngreunate de burta ei enormă.

– Dă-i bice! Mergem în Bermondsey.

Earl demară.

Nici măcar nu se întrebă ce se întîmpla, avea să afle destul de curînd. Asta era una dintre părțile bune ale lui Jon Jon. Nu se lungea la discuții, îți spunea doar ce să faci.

Carly locuia într-un apartament mic şi cochet, împreună cu soțul ei, Colin. Era antiteza verişoarei sale, iar Jon Jon se bucura de asta. Dac-ar fi trebuit să îndure încă o Lorna, şi-ar fi putut pierde răbdarea. În timp ce le făcea cafeaua, Carly îi povesti tot ce ştia.

– Eram într-o vizită, în direcția dinspre voi, cînd am aflat despre sora ta. Toată lumea ştie despre ea, oricum, după cîte au dat la actualități.

Jon Jon dădu din cap. Înțelegea că femeia încerca să-şi justifice bîrfele.

– Oricum, am auzit despre acel Tommy, şi dacă-i acelaşi cu cel pe care-l ştiu eu, a fost acuzat de molestarea unei fete. N-a ieşit nimic, mai bine spun de pe-acum.

Ridică mîinile, într-un gest de neputință.

– Dar familia fetei l-a dat în judecată şi pe urmă s-a mutat cu taică-său. Nimeni nu ştia unde, au dispărut pur şi simplu. Dar dacă-i el, atunci e o coincidență cam mare, nu?

Jon Jon încuviință.

– Spune-mi ce ştii despre el, Carly. Cum arăta?

– Era un tip mare şi gras, şi locuia cu taică-său. N-au stat prea mult pe-aici. Avea o mulțime de păpuşi, iar unele fete se duceau la el ca să se joace cu ele.

La auzul acestor cuvinte, inima lui Jon Jon începu să bată mai repede.

– Oricum, o fetiță a spus că a atins-o, şi asta a fost tot. Îți dai seama, vecinii s-au luat de ei imediat, dar în curînd am aflat că plîngerea fusese retrasă, s-au cărăbănit şi nimeni nu s-a mai gîndit la ei, pînă la povestea asta de-acum.

– Ştii cumva de ce au retras plîngerea?

Carly clătină dincap.

– N-am auzit, fiindcă era nepoata prietenei lui tata, sau cam aşa ceva, dar ştii cum umblă bîrfele. În orice caz, acum stau în blocurile primăriei de pe Canary Wharf. Se numeau Rowe, asta-i tot ce ştiu.

Baxter privi fotografiile şi simți o tresărire în inimă. La orice s-ar fi aşteptat, numai la aşa ceva nu.

Se uită la ele încă o dată şi văzu o Kira pe care nu şi-o închipuise niciodată. Era incredibil cît de diferit arăta de fetița din fotografia de şcoală. Tencuită cu farduri, părea o femeie în toată firea, dar cei care-i rețineau atenția erau ochii. Părea atotştiutoare. Părea să ofere o distracție copioasă – părea o bătrînă de unsprezece ani. Părea aidoma mamei sale.

Arăta ca o Joanie renăscută, iar acesta era adevăratul şoc. Baxter avea senzația că primise un pumn în stomac, tăindu-i respirația. Nici în ruptul capului nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva. Dar cel mai mult îl îngrijora gîndul de a vorbi cu Joanie. Dacă acele fotografii însemnau ceea ce credea el, atunci fie Joanie era foarte neştiutoare, fie avea mai mult talent la actorie decît o laureată a Premiului Oscar.

Privi din nou fotografiile. Nu-i venea să creadă ce vedea.

Jeanette îşi strîngea cele cîteva lucruri ca să plece acasă la mama ei. La drept vorbind, îi părea bine că se întorcea. Jasper ştia ce simțea şi o înțelegea. Dacă ar fi putut, s-ar fi mutat şi el în altă parte. Karen nu era o persoană cu care ți-ai fi petrecut timpul de bunăvoie. Sub efectul alcoolului, era un adevărat coşmar.

În timp ce Jeanette îşi împacheta, mama lui Jasper comenta încontinuu părerile tuturor despre dispariția surorii ei. Fără să-i pese o secundă de sentimentele Jeanettei, spuse:

– A murit, iubito, mai mult ca sigur.

Fata închise un moment ochii, distrusă.

– Eşti bună, Karen? E vorba despre surioara mea.

Vorbea răspicat, aspru, iar acest lucru nu-i scăpă lui Karen Copes, care era în acea fază a beției unde tocmai așa ceva aștepta.

– Eu nu-ți zic decît ce-am auzit.

Vorbea împotmolit, abia inteligibil. Îi era greu să privească limpede și clipea din ochi, încercînd s-o distingă pe Jeanette. Observă inconștient ce ordine era în cameră. Jeanette o aranjase complet și, din cine știe ce motiv, acest lucru o deranja pe Karen. Parcă ar fi pus o pată pe ea și pe casa ei.

– Ești prea grozavă pentru noi, în vremea asta, nu?

Jeanette nu-i răspunse; știa că n-ar fi avut nici un rost.

– Ce, crezi că ție nu-ți pute rahatu'? E, donșoară, am auzit că pe maică-ta o așteaptă o mare surpriză. Sor-ta aia mică a fost abuzată, și ea știa totu'.

O parte a creierului Jeanettei știa că vorbea doar băutura, știa că aceea era Karen pînă-n măduva oaselor, căutînd gîlceavă. Întotdeauna cînd bea o căuta cu lumînarea și, de obicei, biata Junie trăgea ponoasele. Dar mai știa și că nu ieșea fum fără foc. Zvonurile din cartier aveau întotdeauna un grăunte de adevăr, de-asta le și plăceau atît de mult oamenilor. Și ei îi plăcuseră, cînd nu era vorba de familia ei. Acum însă, era în joc propria ei onoare, dar, de dragul lui Jasper, era dispusă s-o treacă cu vederea. Așa că-și împachetă în continuare, deși imboldul de a-i da una beției n-o lăsa în pace.

Karen îi luă tăcerea drept confirmare.

– E, n-ai nimic de zis? Adevăru' doare, mm?

– Auzi, Karen, de ce nu taci tu din gură pe mă-ta?

Femeia rîse atît de tare, încît trebui să se sprijine de tocul uşii.

– Ne ducem acasă la mama a mai tare din parcare, aşa? Joanie boarfa.

Jeanette închise ochii, încercînd să-şi țină firea. Ea putea să spună ce voia despre propria ei mamă, dar altcineva nici pomeneală. Sau, cel puțin, nu în prezența ei.

– Ai vrea tu să fii măcar pe jumate cît maică-mea, Karen.

Muşcase momeala, iar Karen era într-al nouălea cer. Fusese hotărîtă să-i provoace o reacție, iar acum reuşise. Se priviră lung cîteva momente, într-o atmosferă încărcată de animozitate.

– Oi avea eu cusururile mele, da' măcar le stau alături la copiii mei.

– Copiilor tăi le e silă de tine. Eşti de rîsul lumii, beţiva cartierului. Şi pentr-un bărbat e nasol, da' cînd e vorba de-o femeie, e scîrbos.

Jeanette vorbise tare şi cu convingere. Karen ştia că nu glumea.

– Maică-mea, cu toate defectele ei, e o femeie cumsecade, de treabă. Şi ştii ceva? Spre deosebire de copiii tăi, noi o iubim. Tot ce-a făcut, pentru noi a fost, spre binele nostru, şi ştim asta, chiar dacă tu nu eşti în stare să pricepi.

– Dacă mă-ta-i aşa de nemaipomenită, de ce a dispărut sor-ta?

În sinea ei, Karen ştia că era nedreaptă, ştia că vorbea din duşmănie şi ură, dar o spunea totuşi. Era hotărîtă să n-o lase pe Jeanette să plece fără un scandal. Toți se credeau deştepți, se dădeau aşa de mari, cînd nu erau cu nimic mai grozavi ca ea.

Locuiau în acelaşi cartier răpciugos şi abia-şi trăgeau zilele, visînd la ziua cînd primăria îi va muta într-un loc mai acătării, deşi atunci avea să fie prea tîrziu. Copiii scăpau de sub control, iar părinţii se despărţeau sau se obişnuiau prea mult cu împrejurimile ca să supravieţuiască altundeva.

Era de rîsul lumii că unii dintre ei încă-şi mai dădeau aere, cu ditamai televizoarele lor extraplate de rahat şi programele de grădinărit. Trăiau în fundu' lumii şi, cu cît se prindeau mai repede, cu atît mai bine. Auzise că Jon Jon voia să cumpere o casă. Da' cine mama mă-sii se credea? Cine se credeau alde Brewer, inclusiv asta de-acilea?

– Fă bine şi-ţi retrage cuvintele, Karen.

Femeia rîse.

– Da, adevăru' doare, nu? Sor-ta a fugit de-acasă, nu-aşa? Sau mi-a scăpat mie ceva? Poate-a rătăcit-o doar pe undeva, asta-i?

Jeanette îşi linse buzele, privind-o pe scorpia care-şi revărsa veninul asupra ei. Parcă i-ar fi plesnit un buboi şi toată coptura îi ţîşnea pe gură în cuvinte pline de ură.

Îşi dădea seama că ar fi putut să fie oricine. Karen era cu capsa pusă şi, spre ghinionul ei, Jeanette se nimerise la îndemînă. Dar ceea ce spunea era atît de pizmaş şi de nedrept faţă de mama ei care, orice-ar fi crezut Jeanette despre ea în sinea ei, avusese întotdeauna grijă de ei, în felul său propriu...

– Şi vasăzică maică-ta n-a văzut în cărţi unde-i fata? Că de pe spinarea altora scoate-o avere cu ghicitu' ei. Nu poa' să-şi dea-n Tarot şi să vadă adresa unde-i fata aia?

Jeanette se stăpînea, dar cu preţul unor mari

eforturi de voință. Mama lui Jasper mai stătea pe picioare *numai* fiindcă era mama lui Jasper. Nu din alt motiv. Dac-ar fi fost altcineva, Jeanette ar fi măturat podeaua cu ea pînă acum. Dar Karen Copes încă nu terminase. Ba chiar, abia începuse.

– Mă mir că pe *tine* nu te-au luat de gură că faci trotuaru'. Vreau să zic, e treabă de familie, nu? Asta-i afacerea familiei, curvăsăraiu', pînă şi bunică-ta se dădea la toți şi toate. Şi cu toate astea, te pui mai presus ca mine? Nimenea d-ai voştri nu ştie cine-a fost tac-tu. Nimenea d-ai voştri n-are idee de unde veniți. Toți sînteți nişte corcituri împuțite, nişte gunoaie, toată şleahta!

Îşi luă țigările şi-şi aprinse una, trăgînd cu sete, înainte de a continua, pe ton de conversație:

– Asta i s-a-ntîmplat şi la Kira, vasăzică? I-a tras-o unu, nu-aşa, şi n-a mai venit acasă?

Nu numai cuvintele o făcură pe Jeanette să-şi piardă cumpătul, ci mai ales zîmbetul afectat care le însoțea. Lovitura fu mai puternică decît orice simțise Karen în viața ei.

Într-o vreme sau alta, Karen Copes fusese cîrpită de oricine se nimerise prin preajma ei. Bărbatul, copiii, rudele şi prietenii, toți simțiseră nevoia s-o pocnească la un moment dat, din cauza gurii ei spurcate. Dar nimeni n-o bătuse vreodată aşa ca acum. Jeanette părea posedată. Toate grijile, temerile şi durerile i se simțeau în fiecare palmă şi şut. Toate cuvintele abia rostite îi răsunau în minte, pe cînd o ataca pe femeia aceea care involuntar îi oferise un pretext ca să-şi descarce emoțiile.

Cînd termină, privi trupul plin de sînge de pe podea şi izbucni în plîns. Ce făcuse? Cum să se întoarcă acum acasă la Jeanie, cu alte necazuri?

Nu putea, ar fi fost nedrept față de mama ei. Nu acum. Jeanette tocmai își prelungise propriul exil și se ura pe sine pentru asta. Apoi o văzu pe Junie privind-o și ridică mîinile, într-un gest de implorare. Nici măcar nu știuse că fata era în casă.

– M-a provocat, Junie, a mers prea departe.

Sora lui Jasper dădu din cap, cu nonșalanță. Mai văzuse totul și înainte.

– O să-i treacă. Ieși puțin, pînă chem salvarea. O să mă ocup eu de ea, nici o grijă.

De fapt, în acel moment Junie își ura mama mai mult ca oricînd. Dar, în fond, auzise toate cuvintele veninoase pe care le rostise Karen.

Sylvia avea toate documentele afacerilor lui Paulie. Scotocise prin cele trei seifuri de acasă și prețuia acele hîrtii, ca și cum ar fi fost de aur. Cum și erau, desigur, pentru ea. Îl urmărea de luni de zile, iar acum știa totul despre el. Asocierea cu Joanie Brewer o uimea, totuși. Deși îi cunoștea preferința pentru femei mai tinere, fusese totuși un moment geloasă pe prostituata aceea care, se părea, intrase în grațiile soțului ei. Pînă și fiul ei lucra pentru el. Acum, femeii îi dispăruse fetița, iar acest lucru era îngrozitor.

Orice s-ar fi spus, Sylvia era și ea mamă. Își considera propriii copii o investiție în viitor. Atîta timp cît îi avea, era în siguranță. Însemna că se afla în avantaj față de Paulie. Putea să-l stoarcă de bani în continuare.

Știa tot ce se putea ști despre soțul ei, iar vechea zicală conform căreia cunoașterea e putere nu păruse niciodată mai adevărată. Dacă el îi făcea jocul, așa cum nu se îndoia, avea să accepte un

aranjament şi să uite ce ştia. Dacă nu, era hotărîtă să predea toate informațiile autorităților competente şi să-şi asume riscul. Dar această perspectivă n-o îngrijora prea mult. Paulie ştia ce şanse avea, şi ea la fel. Sylvia clătină din cap, parcurgînd hîrtiile cu privirea, apoi le puse bine. Fetele erau plecate la mama ei pentru cîteva săptămîni, pînă se liniştea totul. Îşi umplu cada şi se cufundă în apa fierbinte, savurînd singurătatea şi aroma de *ylang-ylang*.

În timp ce zăcea acolo, închise ochii, fredonînd o melodie. Îi era dragă casa aceea, dar cel mai mult îi plăcea cînd era singură înăuntru. Paulie nu-i înțelesese niciodată această nevoie de singurătate. Totuşi, învățase. Sylvia insistase să-l educe, cum spunea ea. Dac-ar fi fost după el, ar fi ajuns ca una dintre femeile acelea îngrozitoare cu care erau însurați asociații lui de afaceri – nişte pațachine blonde ai cărei soți aveau amante peste tot şi care nu erau în stare să vorbească decît despre vilele lor, lămpile lor de bronz şi copiii lor tîmpiți.

Ei bine, aşa ceva nu era pentru Sylvia. N-avea de gînd să-şi sfîrşească zilele cu un om care n-avea nici o prestanță şi avea chiar mai puțină personalitate decît cîinele Labrador pe care, slavă Domnului, îl îngropase în grădină cu doi ani în urmă. Numai atunci i se împotrivise, cînd fetele voiseră un cîine. O bătuseră la cap, ea refuzase, iar într-o zi el venise acasă de la curtea de vechituri a unui prieten cu cățelul într-o cutie de carton.

Fetele nu mai putuseră de bucurie, iar Sylvia învățase o lecție utilă. Să nu le lase niciodată să creadă că Paulie le dorea binele, trebuia ca toate să pară că proveneau de la ea. În consecință, fetele crezuseră întotdeauna că el nu intenționase nicio-

dată să le cumpere cai, şi numai mama lor îl convinsese.

Zîmbi, amintindu-şi.

– E-n regulă, Sylv?

Deschise brusc ochii, auzind glasul soţului ei. O fracţiune de secundă, crezu că avea halucinaţii. Dar Paulie era în uşă, arătînd cît se putea de firesc, în pofida ordinului care-i interzicea accesul în casă. Sylvia se ridică în capul oaselor, cu o mişcare atît de violentă, încît apa se revărsă din cadă.

– Vai de mine, Sylv, nu se poate, tu să faci apă pe jos...?

Era uluită.

– Şi-acuma, saltă-ţi fundul ăla gras din cadă şi vino jos, că avem de vorbit.

Pe faţa ei, consternarea era evidentă.

Paulie îi măsură trupul cu privirea, avînd grijă ca impresia să i se citească limpede în ochi.

– Fir-aş al dracu', Sylv, ştiu c-arăţi nasol cînd eşti la nudu' gol!

Rîse de propria lui rimă, ştiind că o irita îngrozitor şi savurînd fiecare secundă.

Capitolul 14

Bătrîna deschise uşa şi-şi privi vizitatorul cu ostilitate nedisimulată. Instinctiv, Jon Jon ştiu că era o persoană care avusese mai multe meciuri decît Mike Tyson şi, probabil, le cîştigase pe majoritatea.

– Scuzaţi-mă, caut familia Rowe şi cineva mi-a spus că locuieşte aici.

Afişase cel mai cuceritor zîmbet, dar felul cum îl privea femeia îi dădea de înţeles că expresia lui prietenoasă putea să nu fie de ajuns. Presimţea că n-o interesa corectitudinea politică. Vedea în faţa ei un negru şi nimic mai mult. Probabil credea că era un spărgător care prospecta terenul.

– Cine-ntreabă?

Avea o voce profundă, cu accent Cockney autentic, iar faptul că-i aparţinea unei femei atît de scunde îl făcu pe Jon Jon să zîmbească. Era o bătrînă de şcoală Cockney veche şi se mîndrea cu asta.

Jon Jon ştia că cel mai bine era să se poarte la fel, aşa că spuse fără nici un preambul:

– *Eu* întreb, doamnă Rowe.

Aceea era legea străzii prin partea locului, şi o înţelegea. Imediat adăugă, mai calm şi mai respectuos.

– Mă numesc Jon Jon Brewer. Sora mea mai mică, Kira, a dispărut – s-a dat şi la ştiri.

Femeia dădu încet din cap, privindu-l în continuare cu un ochi critic.

– Şi ce-are asta a face cu noi?

Era atît de suspicioasă, încît Jon Jon se întrebă cum dracu-i erau citite contoarele. Simţea că avea şanse mai mari să intre la Banca Angliei într-o duminică după-amiaza decît să treacă pragul acelei băbuţe. Mai presimţea şi că era din cauza culorii pielii. Se obişnuise, dar încă-l mai irita.

Încercă iar, pe cel mai binevoitor ton:

– Mi s-a spus că l-aţi cunoscut pe un anumit Micuţul Tommy...

Uşa începuse să i se închidă în faţă, iar Jon Jon o opri, cu un braţ şi un picior.

– Vă rog, doamnă Rowe, e foarte important.

– Ia-ţi naibii piciorul din uşa mea, negrişorule!

Era curajoasă şi o admira pentru asta, dar începea şi să-l enerveze.

Dacă ştia ce i se putuse întîmpla Kirei, atunci avea să-i spună, fie şi de era nevoie s-o zvînte în bătaie. Şi era gata s-o facă, oricît era ea de femeie şi de bătrînă. Voia să afle, şi imediat. Îşi stăpînise emoţiile, dar îi era tot mai greu. Oftă şi deschise uşa cu forţa.

Earl apăru şi el, iar bătrîna îl măsură cu o privire agresivă. Jon Jon nu putea să n-o simpatizeze. Şi-ar fi pus capul că, la vremea ei, fusese o forţă redutabilă. Şi probabil încă mai era.

– Deschideţi uşa, doamnă, vă rog.

Glasul lui Jon Jon era scăzut, aproape rugător.

– N-am nimic să-ţi spun.

Se proţăpi în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept şi un limbaj corporal extrem de grăitor.

Oftă încă o dată. Cînd vorbi din nou, glasul îi era mai sonor şi mai autoritar:

– Ei bine, eu cred că aveţi. Fiica dumneavoa-

stră, sau nepoata, sau cine-o fi fost, se zice că a fost agresată de bulangiul ăla, şi vreau să ştiu ce s-a întîmplat. Şi n-am să plec de-aici pînă nu aflu.

Spusese ce avea de spus, ştia că n-avea rost s-o ia pe ocolite. Se uitară lung unul la altul. Doamna Rowe era mărunțică, arătînd aproape ca o pasăre. Avea un păr cărunt care cîndva fusese negru, strîns într-un coc, şi purta cercei mari în formă de cercuri. Se împopoțonase cu atîtea zorzoane, încît i-ar fi ajuns ca să deschidă un magazin de bijuterii – inele, brățări şi salbe – atît de multe salbe, încît arăta ca sora mai mică a domnului T.

Era îmbrăcată într-o salopetă cu fermoar într-o parte, de genul celor folosite ca să nu se murdărească hainele în timpul lucrului. Dar pe Jon Jon îl fascina cel mai mult fața ei; era ridată în cele mai neobişnuite locuri. Arăta ca o maimuță, cu ochii căprui sclipind de inteligență, sau poate doar viclenie – nu era sigur care din două, dar avea de gînd să afle.

– Pot s-o fac cu frumosul sau nu, doamnă Rowe. Cum vreți dumneavoastră.

Arăta destul de agresiv pentru ca doamna Rowe să nu se pripească. Îl mai privi cîteva secunde, înainte de a deschide uşa, fără tragere de inimă, doar atîta cît să-i facă loc să treacă.

– El *nu* intră, preciză ea, arătînd cu capul spre Earl, care zîmbi.

– Nici nu voiam, scumpo.

Apoi, către Jon Jon:

– Te-aştept în maşină, bine?

Jon Jon dădu din cap.

– Eşti sigur că-i în regulă? Pare periculoasă baba.

– Faci pe deşteptul, hai?

Era nemulţumită, dar iritarea ei părea acum aproape prietenoasă. Luase comentariul lui Earl ca pe un compliment. Fără să mai adauge nimic, doamna Rowe intră în aprtament, cu spatele bătos şi atitudinea la fel de ostilă.

Jon Jon o urmă, ştergîndu-şi picioarele pe preş şi închizînd încet uşa în urma lui. În casă, simţi miros de cornuri puse la copt – o aromă caldă, potrivită cu ambianţa.

În cămăruţa din faţă se afla o canapea de două persoane şi un fotoliu, un şemineu de teracotă cu arzător de gaze şi o etajeră din cărămizi roşii construită artizanal, pe care stăteau un televizor vechi şi un radio şi mai vechi.

Rafturile mai conţineau fotografii cu trei fete zîmbitoare, toate blonde cu ochi albaştri. Presupuse că una dintre ele era fata respectivă.

Deasupra şemineului era agăţat un tablou reprezentînd un băiat care plîngea. Pereţii erau tapetaţi cu mătase *Bordeaux*, iar stinghiile de lemn erau zgîriate şi îngălbenite de la focul de gaze. În acea cameră se simţea neputinţa bătrîneţii, care-l tulbura pe Jon Jon.

Biata babă suportase un război mondial pentru *atîta* – un apartament sărăcăcios care era degradat şi igrasios, şi ar fi trebuit să fie demolat demult, în timp ce antrepozitele din apropiere erau dezafectate şi vîndute pentru sute de mii, ca „poduri" pentru yuppies.

Făcu un efort să-i zîmbească. Teama pentru sora lui era mai puternică decît orice alt sentiment. Se stăpînise de dragul mamei sale, dar ajunsese la limită şi nici tot cannabisul din lume nu putea să

schimbe asta. Bătrîna îl privi din nou, iar Jon Jon simți efectiv cum îl evalua, dar cel mai curios era că de fiecare dată cînd îl măsura din ochi o plăcea tot mai mult. Avea inimă, iar tînărul ştia că orice i-ar fi spus era adevărat.

– Vrei un ceai?

I-l oferise cu o voce morocănoasă, bunele maniere trecînd peste rasismul ei înveterat. Jon Jon dădu din cap. Orice, numai s-o facă să vorbească fără a trebui să recurgă la cuvinte sau acte violente. Avea sentimentul clar că era primul om de culoare care-i trecuse pragul, în toată lunga ei viață.

– Cu zahăr şi lapte?

Primi din nou, iar cînd bătrîna se aşeză, în sfîrşit, lîngă şemineu, cu o cană de ceai, vorbi iar:

– Am mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, doamnă Rowe. Nu se poate să nu fi auzit despre sora mea, Kira Brewer. Are doar unsprezece ani şi a dispărut. Ei, am auzit de la o fostă vecină a dumneavoastră că un tip care locuieşte acum pe lîngă noi a fost acuzat de agresarea cuiva din familia dumneavoastră. E foarte important, doamnă Rowe, pentru că s-ar putea să ştie ce i s-a întîmplat Kirei... s-ar putea să ştie unde e.

Doamna Rowe îl măsură cu privirea, animozitatea ei înnăscută manifestîndu-se din nou. În sfîrşit, după o lungă tăcere, vorbi:

– Băiatul meu cel mare, întîiul născut, e-nchis pentru treizeci de ani: droguri şi jaf cu mînă armată. Nevastă-sa, Leight, o ţoapă clasa-ntîi, locuia în apropiere.

Sorbi din ceai, pentru a cîştiga timp ca să formuleze cu grijă fraza.

– A început să lase fetele în seama acelui

Tommy Thompson, zis Micuțul. Oricum, nu peste mult s-a-ncurcat cu bătrînul lui, Joseph.

Luă încă o înghițitură de ceai, trăgînd iar de timp. Jon Jon bănui că-i era greu să-i vorbească unui străin despre familia ei.

– Fata ei cea mijlocie, Caitlin, era mereu pe-acolo – îi plăcea, n-aveai cum s-o opreşti. Pe urmă, a zis c-o atinsese cineva, fizic cum ar veni. Da-nțelegi, n-am aflat niciodată cine fusese, tatăl sau fiul, tot ce ştiam era că ea a zis că i s-a-ntîmplat. Leigh nu ne-a spus mai mult. Nu voia să ştie nimeni, înțelegi, din cauză lu' băiatu-meu. Era arestat încă de pe-atunci, da' Leigh ştia că tot ar fi vrut nişte răspunsuri, aşa c-a luat-o la drum cu fetele. El le iubea mult... orice-ar fi făcut, tot le iubea. Da' mama lor... nici nu fusese condamnat bine, şi ea-şi făcea de cap mai ceva ca mîțele de pe maidan. De frică să nu afle el ce neatentă fusese cu fetele, d-aia a luat-o la picior. A dispărut peste noapte, şi Thompson-ii la fel. Ştiau că, odată ce se afla, nu mai puteau rămîne pe-aici. Rahatu' cînd se prinde, greu se mai ia, nu? Şi de-atunci nu i-am mai văzut pe nici unii. Toți s-au pierdut în ceață, băiete.

Oftă adînc.

– Nimeni nu ştie un' s-au dus Leigh şi fetele. Eu cred că i-a dat cineva un avans ca s-o ştreagă, şi crede-mă fiule că şi ea voia. Voia să scape de toate. Într-un fel, o şi înțeleg. Băiatu' meu nu era cel mai comod dintre soți, era un ticălos violent şi sadic ca taică-su, da' cum spuneam, n-am ajuns niciodată să aflăm tot adevărul, înțelegi. Singurii oameni care ştiu ce s-a-ntîmplat de fapt sînt Leight, fiica ei şi tipii respectivi. Şi, s-o spunem p-a dreaptă, ăştia n-au să zică nimic, nu?

Se rezemă de spătar, parcă obosită de atîta vorbă. Jon Jon bănuia, pe bună dreptate, că primea vizite puține și rare.

Își petrecea timpul vizitîndu-și fiul în închisoare sau așteptînd scrisori de la el. Era o existență îngrozitoare pentru oricine, mai ales pentru o femeie mîndră ca ea.

– Și n-aveți idee unde e Leigh?

Bătrîna clătină din cap.

– Totuși, ce pot să-ți spun, e că niciodată nu mi-au plăcut nici tatăl, nici fiul, da' dac-ar fi după mine, pe băiat l-aș alege oricînd. Taică-său îl trata ca pe-un gunoi, și el înghițea totul. N-aș putea spune prea multe, înțelegi, fiindcă noră-mea încerca deja să iasă din viața fiului meu și asta-nsemna să iasă și dintr-a mea. Trebuia să am grijă ce ziceam, fiindcă știam că voia să fugă. Îmi pierdusem fiul și pe urmă mi-am pierdut și nepoatele. Acuma ce mi-a mai rămas, mm?

Văzu neliniștea din ochii lui Jon Jon și încercă să-l consoleze:

– Am adresa maică-sii. Nu știu dacă mai stă acolo, da' dacă da, o să știe unde-i fiică-sa. Erau foarte apropiate, alea două. Mie nu vrea să-mi spună nimica, și am renunțat s-o mai întreb. Crede c-am să-i spun lui fiu-meu, ceea ce la drept vorbind cred c-aș și face. Da' dacă afli ceva sigur, să mă anunți și pe mine, da?

Jon Jon dădu din cap.

– Sigur că da. Cum te descurci fără fiul dumitale?

Femeia ridică din umeri.

– Cum pot, ce să fac?

– Amicii lui trec pe la dumneata?

Era legea străzii: trebuia să ai grijă de familiile prietenilor arestați. Își pierduseră o sursă de cîștig și aveau nevoie de ajutor.

– Uită-te-n jur, fiule, ce crezi?

Doamna Rowe intră în dormitor și reveni cu un plic pe care era scrisă îngrijit adresa.

– Nu le am numărul de telefon și nu știu dacă mai stau aici, da' poți să-ncerci.

Se așeză la loc, înainte de a spune încet:

– Dacă le găsești pe nepoatele mele, să-mi spui cum o mai duc, bine?

Lui Jon Jon i se strînse inima. Se vedea clar că-i era dor de ele.

– Promit.

Se ridică și, luîndu-i ambele mîini într-ale lui, îi spuse:

– Mulțumesc, doamnă Rowe. Îți sînt foarte recunoscător pentru că m-ai ajutat.

Doamna Rowe zîmbi pentru prima dată, iar Jon Jon știu că în sfîrșit o cucerise.

– Nu te-am ajutat cu mare lucru, fiule. Da' sper să-ți găsești surioara.

Scoțînd un teanc de bancnote, Jon Jon desprinse cinci sute de lire sterline. Femeia le privi cu lăcomie.

– Te poftesc să le iei.

Doamna Rowe înhăță banii cu degetele ei ca niște gheare.

– N-am să-i toc pe nimica, fiule, îți sînt foarte recunoscătoare.

Jon Jon își scrise numărul de mobil pe o hîrtie și i-l dădu.

– Dacă auzi ceva, doamnă Rowe, să mă suni.

Bătrîna dădu din cap.

– Şi dacă ai nevoie vreodată de ceva, tot la numărul ăsta să suni, auzi?

Încuviință din nou, ştiind că vorbea serios.

– Îți doresc să ai noroc în căutări.

Jon Jon oftă.

– Dac-am lăsa totul în seama sticleților, în veci n-am afla nimic.

– Aşa-i mereu cu ei.

Vorbea din experiență.

Îl conduse pînă la uşă, unde Jon Jon îi strînse încă o dată mîna.

– Să ai grijă, doamnă Rowe.

– Şi tu, fiule.

Nu închise uşa imediat, privindu-l pînă ajunse la maşină, iar atunci îi făcu cu mîna şi intră în casă. Era un băiat cumsecade. Respectuos. Avea să-i spună lui Harold al ei totul despre el, cînd venea în vizită.

Strînse banii la piept, apoi se uită la ceas. Dacă se grăbea, mai putea ajunge la agentul de pariuri înainte să-nceapă ultima cursă.

Lui Paulie îi plăcea spaima de pe fața soției lui. De ani de zile nu mai simțise nici măcar pe departe că o domina. Aproape pe tot parcursul căsniciei lor, Sylvia fusese mama copiilor lui. Măcar pentru atîta lucru o respectase, dacă nu şi pentru altceva.

Acum însă, o ura. Orice-ar fi fost, întotdeauna avusese grijă de ea, iar Sylvia ar fi trebuit să ştie că urma să aibă grijă de ea şi de copii toată viața. Dacă voia atît de tare să plece, ar fi înțeles-o. I-ar fi aranjat bine pe toți, plătind în continuare cheltuielile şcolare şi toate celelalte. Şi cînd colo, Sylvia îi făcuse probleme. Probleme serioase. Îl credea atît de

prost, încît să înghită una ca asta? Văzu masa pusă pentru o persoană. Se pregătea să ia un prînz maraton, ca de obicei. Pe parcursul unei singure zile, Sylvia băga în ea mai multă mîncare decît alte femei într-o săptămînă. Deschise frigiderul; era doldora de potol. Doar uitîndu-se, îi venea să rîdă.

Cînd, în sfîrşit, Sylvia intră în bucătărie, Paulie încă mai rîdea. Îşi luase pe ea un halat gros, încins strîns pe mijloc. Nu lipsea decît pancarta „Intrarea interzisă". Dar aşa ceva nu era deloc neobişnuit pentru ea. Pe faţă, uleiul de piele îi sclipea puternic.

Paulie o privi, întrebîndu-se cum de ajunsese vreodată să-i aparţină lui. Probabil avusese ceaţă pe ochi. O simţea la fel de îndepărtată de viaţa iui ca Omul din Lună, dar era hotărît s-o oprească să-şi mai revendice aşa-zisele drepturi.

– Ne-am încins bine de tot, aşa-i, Sylv?

– Ce vrei?

Deci, îi revenise graiul, da? Îi vorbea ca unui slujitor sau vînzător de la magazin. Cineva mai prejos de ea.

Paulie se rezemă de tăblia din granit a bufetului, încrucişîndu-şi nonşalant braţele.

– Cu cine mă-ta crezi că vorbeşti?

Sylvia nu-i răspunse. Îşi dădea seama după glasul lui că era la un pas de a-şi pierde cumpătul. Tăcu, privindu-l doar, în aşteptare.

Paulie cunoştea semnele; se pricepea bine, Sylvia a lui. În cele din urmă, ajungeai să crezi că tu însuţi erai de vină. Putea continua cu tratamentul acela tăcut zile în şir. Pînă şi fetelor le-o făcea.

– Fă bine şi începe să vorbeşti, Sylv, fiindcă n-am toată ziua la dispoziţie. O să lămurim treaba asta acum, odată pentru totdeauna.

Porni spre chiuvetă, iar mișcarea lui o făcu să tresară. Se bucură că o speriase. Sylvia avea nevoie de o spaimă zdravănă. Și de o mamă de bătaie, în ce-l privea pe el, iar dacă-l provoca, avea s-o capete imediat.

Puse ibricul pe aragaz.

Sylvia porni încet spre ușa din spate, iar Paulie spuse imediat, fără s-o privească:

– Apropie-te doar de butonul de alarmă, și-am să-ți smulg dracu' țîțele din piept, auzi ce-ți spun?

Se întoarse cu fața spre ea, iar Sylvia dădu din cap.

– Și-acum, stai jos și vorbește cu mine civilizat, iar dacă încerci să mă iei de sus sau să-mi umbli cu șmecherii de-ale tale, o să iasă ditamai tărăboiul, ai înțeles?

Femeia dădu iar din cap, așezîndu-se la masă.

Paulie puse pe masă un ceainic și două cești. În timp ce turna ceaiul, spuse:

– Unde-s fetele mele?

– În casa de la țară.

Îi zîmbi sarcastic.

– Aia nu-i o casă de la țară, Sylv, e o imitație de Tudor care întîmplător se află la țară. Cine-i cu ele, maică-ta?

Sylvia confirmă.

– A, perfect. Și ce face Morticia, se străduiește ca de obicei să le asmută împotriva mea – împotriva tuturor bărbaților, mai bine-zis? La fel cum a făcut cu tine?

Nu-i răspunse, iar Paulie se hotărî să treacă mai departe. Oricum, nu-i păsa.

– Și acum...

Sorbi din ceai, zgomotos.

– ...ai să primeşti casa asta şi coşmelia de la ţară, plus un mic beneficiu ca să trăieşti mai departe în stilu-n care te-ai obişnuit, şi vei accepta suma pe care o hotărăsc eu. Că de nu, Sylv, voi aveą grijă să-ţi sfîrşeşti zilele la produs pe şosea, undeva în apropiere. Nu glumesc. De data asta, ai întrecut măsura. Cel mai tare mă roade felul necinstit în care m-ai dat afară din casa mea – iar asta-i casa *mea* – şi din viaţa fetelor. Şi ştii ceva, Sylv? Nici măcar nu-mi plac. Le iubesc, dar nu-mi plac. O pereche de mironosiţe împuţite, nu altceva, da-n fond, ai avut tu grijă de asta, nu?

Îşi luă ceaşca de pe farfurie, cu o mişcare atît de furioasă, încît vărsă ceaiul.

– De ani de zile voiam să scap, Sylv. Nu trebuia decît să mi-o ceri, şi-aş fi plecat bucuros.

Sylvia se simţea rănită şi nu ştia de ce. Cuvintele lui o atinseseră adînc.

– Şi ce-ai să faci, te duci la una din tîrfele tale?

Chiar era geloasă! Îl uimea şi-l întrista în acelaşi timp.

– Despre asta era vorba? Mă duceam la ele, Sylv, fiindcă tu ai încetat orice contact între noi, cu ani în urmă. Şi aveam nevoie de puţină afecţiune, iubito, chiar dacă tu nu simţi nevoia asta. Te-am întreţinut, şi te-am întreţinut bine.

– Pe tine te-ai întreţinut, şi nevoile tale. Cu ale mele cum rămîne?

Cuvintele ei îl făcură să rîdă.

– Nevoile *tale?* Nevoile tale constau dintr-un frigider plin de crăpelniţă, un dulap plin de dulciuri şi ronţăieli, şi doi copii pe care să-i manipulezi şi să-i împopoţonezi. Ţi-ai dorit o casă de rahat şi ai primit-o. Ţi-ai dorit un Merţan de lux şi-l ai şi pe ăla. Ai vrut o

bucătărie nemaipomenită, şi uite-o. Toate nevoile tale au fost satisfăcute, Sylv, şi ți le-am satisfăcut bine, iubito. Şi cu ce m-am ales? Să-ți spun eu cu ce m-am ales, da? C-un şut în fund, ca de obicei. Nici măcar un regulat din cînd în cînd. Nici măcar o vorbă bună de la copiii mei – şi-s copiii *mei*. Orice-ai încerca tu să le spui, fetele sînt şi ale mele.

Cuvintele lui o făcură să închidă ochii, iar iui Paulie aproape îi păru rău pentru ea. Adevărul era o armă puternică şi ştia că Sylvia nu-i putea face față.

– Eu nu-s taică-tu, să ajung de tînăr în mormînt ca bulangiul ăla bătrîn, săracu'. Maică-ta ți-a pasat ție toate decepțiile ei, iar tu ai să le dai mai departe fetelor, Dumnezeu să le aibă în paza Lui. Dar deviez, ca de obicei... Am să vă întrețin pe toate trei, da' dacă-mi mai faci o figură ca asta, Sylv, n-ai să vezi nimic de la mine. Şi pot s-o fac. Ar trebui să mă cunoşti destul de bine de-acum.

Nu-l mai văzuse niciodată aşa, cel puțin nu cu ea. Întotdeauna o tratase respectuos. Dar în unele momente îl ura, îi ura simplitatea de a se purta cu oamenii şi uşurința cu care accepta totul. Oamenii îl simpatizau pe Paulie. La reuniunile masonice sau la petreceri îi văzuse prietenii adunîndu-se în jurul lui. Exercita o atracție aparte.

Ştia că se întrebau ce găsea la ea şi, cu cît se simțea mai exclusă, cu atît mînca mai mult şi cu atît îl îndepărta mai mult de ea, pînă cînd, într-un tîrziu, ajunsese să-l urască. Cum putea concura cu fetele cu care se culca el? Cum ar fi putut? Făceau toate lucrurile pe care ea nu voia să le facă niciodată. De ce nu putea măcar s-o strîngă în brațe din cînd în cînd? De ce fiecare atingere trebuia să ducă la sex? Uneori, avea senzația că, din partea lui, ar fi putut

să fie oricine. Nu avea nevoie decît de o gaură unde să şi-o bage, şi era fericit.

Femeile acelea ale lui se culcau toată ziua cu bărbaţi, aşa îşi cîştigau existenţa, iar el ştia, lua şi bani de pe urma lor, şi totuşi le putea atinge în mod intim. Totuşi, putea să le sărute, să le dorească. Iar acum, îndrăznea s-o întrebe de ce nu voia s-o atingă?

Paulie îi urmărea succesiunea expresiilor de pe faţă. Întrebă nervos:

– Ce e, Sylv? Îţi consum timpul de mîncare? Au trecut vreo zece minute de cînd n-ai mai băgat nimic la burdihan, nu? Cred că începi să ai simptome de sevraj.

Ştia că o rănea adînc, dar nu se putea opri. Cînd Sylvia pusese poliţia să-i interzică accesul în propria lui casă, ultimele sentimente la adresa ei dispăruseră. Acum sosise vremea să i-o plătească, şi se distra copios.

– Viaţa mea sînt fetele...

Iar o făcea pe preacinstita; vechea Sylv se întorsese.

– Fetele n-au nici o problemă, şi ştii foarte bine! Tocmai le-ai lăsat cu mireasa lui Frankenstein! Crezi că ai o mamă nemaipomenită, Sylv. Ei bine, cunosc eu pe cineva care nu are nici unul din avantajele pe care le-ai avut tu, iar copiii ei au ajuns excelent. Oameni de calitate, care o iubesc mult. Iar acum, una din fiicele ei a dispărut, şi n-ai fi-n stare-n veci să înţelegi cum e viaţa ei. Cum a afectat-o. Pentru tine, „problemă" înseamnă ca una din fete să nu-şi termine temele. Ar fi timpul să te-ntorci dracu-n lumea reală, Sylv, alături de toţi ceilalţi.

– Să ies la produs, vrei să zici?

Cuvintele ei îl făcură să rîdă în hohote. Din gura ei sunau scandalos.

– Ar fi un început, Sylv. Măcar atunci ai şti cum e să-ți cîştigi singură împuțiții de bani.

Îi văzu lacrimile în ochi, dar tot nu se îndupleca. Voia să scape, chiar mai mult decît ea.

– Chiar nu-ți pasă că a dispărut un copil? Nici măcar n-ai întrebat dacă au găsit-o, nici nu te interesează dacă o fi pățit ceva sau nu. Eşti mamă, ar trebui să te preocupe asemenea lucruri. Pînă şi mie-mi pasă!

Sylvia ridică din umeri, replicînd pe un ton nepăsător ca de obicei:

– O s-apară ea. Aşa face mereu genul ăla de copii.

– Cum adică, „genul *ăla* de copii"?

Glasul lui Paulie suna mai scăzut, iar Sylvia era nemulțumită că-i păsa atît de mult de copilul unei prostituate. Auzise despre maică-sa.

Cine nu auzise?

Ridicînd tot mai mult tonul pe fiecare cuvînt, răspunse cu răutate:

– Genul de copil a cărei mamă se culcă pentru remunerație. Genul de copil care creşte needucat. Genul de copil obişnuit să bată străzile zi şi noapte. Genul de copil pe care e clar că-l preferi în dauna propriilor tale fiice. Iar dacă nu se mai întoarce, maică-sa n-are decît să facă altul, ce, nu poate? Aşa fac oamenii ca ea, nu?

Paulie încă mai era şocat de cuvîntul „remunerație". Numai Sylvia era în stare să vorbească aşa, ca şi cum ar fi fost ceva normal. Ca toată lumea.

– Eşti bolnavă la *cap*, Sylv, ştiai? Fata aia ar

putea fi moartă, iar tu, de snoabă ce eşti, nici nu-ţi pasă. Ei bine, află că Joanie Brewer e o femeie de treabă, o persoană mai de calitate decît ai putea tu spera să ajungi vreodată, şi o mamă mai bună pe deasupra. Copiii ăia ai ei îi fac cinste. Şi mai ştii ceva? La ei, în apartamentul lor cu chirie, mă simt mai acasă decît m-am simţit vreodată aici.

Se ridică în picioare. Trebuia să plece pînă n-o lovea şi fizic.

– Şi-acum, n-ai decît să te întorci la hobby-ul tău.

Deschise frigiderul şi aruncă toată mîncarea pe jos, încîntat s-o vadă atît de umilită.

– Bagă-n tine, fato, hai, dă-i înainte. Îndoapă-te pe socoteala mea. Da' să ţii minte ce ţi-am spus, Sylv: nu-mi forţa mîna, că te nenorocesc!

Plecă şi, cînd trînti uşa, se simţi mai uşurat decît oricînd, de ani de zile.

Joanie îl asculta pe detectivul inspector Baxter explicîndu-i că trebuia să-i mai pună cîteva întrebări despre fiica ei. Dădu din cap, cu faţa lipsită de orice expresie, concentrîndu-se asupra a ceea ce avea de spus.

– Aţi găsit-o, domnule Baxter?

Se îngrozea să audă răspunsul.

Baxter clătină din cap.

– Trebuie să vă întreb despre nişte fotografii pe care le-am primit. Vrem să ne spuneţi cine le-a făcut, dacă ştiţi, şi de ce au fost făcute.

Joanie dădu iar din cap, neştiind sigur la ce se referea.

Baxter puse fotografiile pe masă, una cîte una. Joanie privi imaginile fetiţei sale, îşi aminti cînd fu-

seseră făcute, ce bine se distraseră. Își aminti dintr-o dată cît se temuse s-o vadă pe Kira arătînd atît de adultă, atît de maturizată. Într-o revelație dezgustătoare, îi trecu prin minte că de-asta o luau la întrebări. Credeau că-și scotea la produs propria fiică.

– Fiica mea, Jeanette, le-a făcut, mai demult – acum cîteva luni... O îmbrăcase pe Kira elegant și o fardase... După cum vedeți, arăta mult mai matură decît era...

Deruta și surprinderea o făceau să îndruge vorbe fără șir, știind că lui Baxter pozele i se păreau oarecum sinistre. Credea că avea cine știe ce planuri ascunse, despre care nu vorbea.

– Domnule Baxter, Jeanette a făcut fotografiile astea în joacă. Doar nu puteți crede că au fost făcute din vreun alt motiv.

Inspectorul nu-i răspunse. Erau singurele lor indicii, și cine putea să garanteze că fiica mai mare nu era și ea implicată?

Joanie era o prostituată, prin urmare ar fi fost în stare de orice pentru cîteva lire sterline. Cine putea ști dacă nu cumva își închiriase propria fiică? Trupul și-l închiria destul de des. Trebuia să procedeze cu băgare de seamă. să găsească un teren comun. Fotografiile mai erau examinate și de un psiholog specializat în așa ceva, deși Baxter se mira în sinea lui că unii oameni erau în stare să se uite toată ziua la asemenea porcării. I se făcea rău doar cînd vedea fața boită și zîmbitoare a Kirei. Era clar că fetița se distra extraordinar.

– Trebuie să mă credeți, domnule Baxter, au fost făcute în glumă, nu altceva. Kirei mele îi plăcea mult să se îmbrace elegant. Îi plăceau hainele și fardurile, și bijuteriile strălucitoare. Am fost șocată

cînd am văzut-o, după ce au fost făcute fotografiile. Arăta atît de matură...

Plîngea din nou, iar Baxter o privea cu atenție.

– Cine le-a dus la *Supa Snaps*, sîmbătă?

Joanie clătină din cap.

– N-am idee. Poate să le fi dus chiar Kira?

Clătinînd din cap, detectivul răspunse:

– N-a putut fi ea. Filmul nici măcar nu era într-un plic. Nici un nume, nici o adresă, nimic.

Îl privi nedumerită. Fie era o actriță foarte talentată, fie habar n-avea ce se petrecea. Baxter nu se putea decide, dar era hotărît să afle.

Oare era în halul ăla numai fiindcă-i dispăruse fetița, sau pentru că era şi ea implicată? Baxter întîlnise de nenumărate ori asemenea cazuri. Cînd omori pe cineva, deliberat sau accidental, te chinuiesc remuşcările, iar dacă persoana ucisă e o rudă apropiată, te ascunzi după lacrimile pe care oamenii se aşteaptă să le verşi pentru ea. Ba chiar, consideri că meriți compasiunea lor.

Aceste fotografii puneau toată situația într-o altă lumină. Probabilitățile ca un copil să fie ucis de un străin erau minime. Statistic, şansele erau reduse, deşi se mai întîmpla uneori. De obicei, însă, copiii asasinați erau victime ale rudelor sau prietenilor, persoane pe care le cunoşteau şi în care aveau încredere.

Iar el era sigur de-acum că Kira Brewer murise. Nu mai trebuia decît să-i găsească trupul şi să identifice făptaşul. Care putea fi foarte uşor propria ei mamă îndurerată.

Capitolul 15

– Îşi închipuie că sîntem şi noi implicaţi în dispariţia ei, Jon Jon.

Vocea lui Joanie era neîncrezătoare.

– Nu fi proastă, mamă.

Joanie clătină din cap cu tristeţe.

– N-ai fost de faţă. A trebuit să suport interogatoriul boului ăluia de Baxter despre nişte fotografii de-ale Kirei făcute cu luni în urmă. Jeanette o fardase într-o seară, în timp ce se îmbrăca, şi i-a făcut cîteva poze. Aşteaptă numai să le vezi, în ele Kira arată de vreo douăzeci de ani. Oricum, Baxter şi toţi ai lui cred că au fost făcute ca să excite. Au luat în echipă pînă şi un psiholog.

Sorbi din ceaşca de ceai.

– Eu sînt la produs, aşa că, pentru sticleţi, asta-nseamnă că-s complet imorală. Înseamnă c-aş fi capabilă să-mi plasez propria fiică. Ce ştiu ei? I-am spus în faţă – poate că, dacă porneau prima dată cînd i-am sunat, ar fi găsit-o pînă acum. Mai mult de două ore am avut de aşteptat pîn-au ajuns aici, nesimţiţii.

Plîngea din nou. Jon Jon îi simţea durerea de parcă ar fi fost a lui proprie.

– Nici măcar n-au habar cum au ajuns fotografiile la *Supa Snaps,* înţelegi? În orice caz, n-au fost aduse normal. N-aveau scris pe plic nici un nume, nimic, Dar i-am spus, dacă era ce credea el doar n-am fi dus rahaturile alea la developat, nu? Şi ştii

ce-a zis, obraznicul? A întrebat: „Atunci unde le-ați fi dus?"

– Trebuie să întrebe, mamă.

Jon Jon se trînti pe canapea, palid de îngrijorare.

– Tu vei fi următorul interogat.

Băiatul oftă.

– Ei, n-avem de ce să ne facem griji, nu? Dacă Jeanette le-a făcut în joacă, pînă la urmă va trebui să accepte ideea.

Joanie își termină ceaiul și-și aprinse încă o țigară.

– Cum au putut crede că am fi implicați în dispariția ei, Jon Jon?

Fiul ei o cuprinse pe după umeri.

– Trebuie să investigheze problema din toate unghiurile. Așa fac întotdeauna.

Nu adăugă că făcea și el unele investigații. Mai întîi, voia să vadă ce afla. Nu era nevoie s-o îngrijoreze înainte de a ști care era situația. Fusese de două ori la adresa mamei lui Leigh, dar nu găsise pe nimeni acasă, așa că urma să se ducă din nou în aceeași seară, pe neanunțate – întotdeauna, cea mai sigură cale de a obține informații de la oameni. Interpelează-i cînd se așteaptă cel mai puțin.

Nici nu se gîndea să dezvăluie și poliției ceea ce știa. Era o problemă personală și n-avea de gînd să-i lase să i-o încurce. Dacă prindeau autorul, îl arestau, și la ce i-ar fi folosit asta lui Jon Jon? El dorea să se răzbune, și avea s-o facă. De-asta nu-i spusese nici mamei sale nimic. *„Ochi pentru ochi."* Cunoștea *Biblia,* citea din ea adesea, grație lui Sippy și învățăturilor lui. *„Și dinte pentru dinte."* Da, da, avea să-i scoată dinții din gură și ochii din orbite

nenorocitului. *Biblia* oferea răzbunări drepte, îi plăcea ușurința preceptelor ei. O-ncurcai, plăteai prețul. Rîvnește la boul meu și-am să te calc în picioare. În fond, era tot legea străzii. Cu două mii de ani mai tîrziu, Jon Jon considera că *Biblia* era mai limpede pentru oamenii ca el decît pentru toți clericii și politicienii din lume.

– Să-ți fac un sandviș, mamă, n-ai mîncat aproape nimic.

Joanie clătină din cap.

– Ia tu unul, eu oricum n-aș putea să mănînc.

Îi făcu totuși un sandviș și încercă s-o încurajeze să-l mănînce. Apoi, așteptă împreună cu ea pînă seara, cînd veni Paulie. Le adusese mult sprijin moral în ultimele cîteva zile, iar Jon Jon știa că mama lui se simțea mai bine cu Paulie în preajmă. N-o putea lăsa cu altcineva, pentru că Joanie n-are fi acceptat pe nimeni.

Paulie o ținea ocupată. Îi auzi făcînd dragoste și se bucură. Dacă-i mai alunga gîndurile, pe Jon Jon nu l-ar fi deranjat nici să-și aducă o duzină de bărbați. Iar Paulie ținea la ea. Încerca să se ascundă, dar era clar pentru oricine-l observa mai atent. Lui Jon Jon îi părea foarte rău pentru ei. Într-o altă viață, și-ar fi putut face un rost împreună, trăind fericiți. Privi din nou fotografia Kirei și se rugă la Dumnezeu s-o aducă acasă. Nu nutrea prea mari speranțe că rugăciunile lui aveau să fie ascultate.

Peste cîtva timp plecă, lăsîndu-și mama culcată pe canapea și servită cu credință de Paulie Martin.

Era un spectacol care merita văzut.

Jasper Copes și prietenii lui continuau s-o caute pe Kira. Parcă ar fi avut o misiune specială, Jasper

simțindu-se obligat de onoare să ajute la găsirea surorii Jeanettei. Sippy şi acoliții lui căutau şi ei, iar numărul B.M.W.-urilor de pe străzi se dublase în ultimele douăzeci şi patru de ore, pe măsură ce alți şi alți prieteni ai lui Jon Jon se alăturau căutărilor. Poliția era mulțumită, indicîndu-le tuturor zone precise unde să caute – şi, pentru prima oară, tinerii făceau ceea ce le cerea moş Bill.

Reporterii erau în al nouălea cer. Skinheazii şi Rasta, cooperînd cu băieții duri şi căutătorii obişnuiți, erau un subiect de reportaj spectaculos; toți îşi lăsaseră deoparte diferendele ca s-o caute pe fetița dispărută. Kira Brewer făcuse mai mult pentru relațiile rasiale locale, în cîteva ore, decît ar fi putut realiza orice guvern în ani de zile.

Dar căutătorii începuseră să-şi dea seama că nu mai căutau o fetiță vie şi nevătămată, ci un cadavru. Nimeni însă n-o spunea cu glas tare. Cînd Sippy îşi aprinse un chiştoc de iarbă, în timp ce ajuta la căutările meticuloase din Victoria Park, polițiştii nici nu clipiră. Toți cooperau pentru un obiectiv comun. Altceva nu conta.

Li se alăturaseră şi clienții cluburilor şi ai cîrciumilor, pe măsură ce vestea se răspîndise. În fața blocului lui Joanie, oamenii depuseseră flori şi mesaje pline de speranță. Dar timpul trecuse şi pentru toți aceasta era perioada cea mai grea.

Mama lui Leigh Rowe era o femeie masivă, cu păr blond oxigenat şi o țigară atîrnată mereu în colțul gurii. Cînd auzi bătaia în uşă, crezu că erau copiii din cartier.

Cei ai vecinilor erau nişte nesimțiți care n-aveau alt scop în viață decît să hărțuiască pe toată lumea

din jur. „Suna și Fugi" era singurul joc îndrăgit prin partea locului. Deschise ușa, îmbrăcată într-un capot scurt de dantelă neagră, încruntată și cu țigara lipită de buză, iar cînd îi văzu pe Jon Jon și pe Earl nu păru deloc descumpănită. Era ora douăsprezece noaptea, iar ea răspundea la ușă, ca și cum ar fi fost ziua n-amiaza mare.

– Ce?

Expresia îi era dură și ostilă.

Earl îl privi pe Jon Jon și ridică din umeri.

– Ei? I-o vizită de curtoazie, sau ce?

Își desprinse țigara de pe buză și o aruncă în stradă, cu un gest îndelung exersat.

– Sînteți Mandy Costner?

Îl măsură pe Jon Jon cu privirea, ca și cum ar fi fost un șobolan apărut în pragul ei.

– Cine mă-sa-ntreabă?

Jon Jon se săturase de grozăvelile din East End. Îmbrîncind-o înapoi în antreu, mugi:

– *Eu!* Eu pe mă-sa-ntreb!

Earl îl urmă în casă, rîzînd încetișor.

– Ei, să mori de n-a intrat!

Femeia încerca să-i împingă înapoi în stradă. Jon Jon și Earl își dădură seama că-i credea recuperatori veniți să încaseze datoriile de la bărbatul ei.

– N-am venit pentru bani, vrem doar s-o găsim pe fiica matale...

Mandy Costner gîfîia epuizată.

– Ce treabă aveți cu ea? Harold ăla v-a trimis? Că dacă da, nu știu unde-i.

Ușa camerei din față se deschise și în antreul strîmt apăru un bărbat înalt și chel, cu umeri lați și burtă umflată.

– Ce-i aici?

Lui Jon Jon îi era pînă-n gît.

– Treci acolo imediat! Earl, închide-n mă-sa uşa aia. Şi tu... arătă el spre femeie, ţine-ţi dracu' clanţa şi du-te-n salon, ca să-ţi spun naibii care-i treaba.

Cei doi se holbară la el prosteşte, pînă cînd Earl spuse cu blîndeţe:

– Faceţi ce vă zice. Zău că n-are chef să piardă vremea.

Cheliosul cel înalt era nemulţumit, iar Earl şi Jon Jon îl înţelegeau. Însă Jon Jon pierduse destul timp. Îi împinse pe amîndoi în salon. Earl îl urmă şi răsuci cheia în broască. Acum ştiau că erau închişi acolo cu doi nebuni. Totul ţinea de obţinerea avantajului psihologic.

În cameră, cei doi îi priviră tremurînd. Jon Jon oftă greu.

– N-am venit aici din partea lui Harold, deşi vreau s-o găsesc pe fiica voastră.

Bărbatul şi femea schimbară o privire sceptică.

– Zău?

Vocea lui Mandy era acum seacă, lipsită de orice teamă:

– Şi ăla de-acolo ce-i, un porc care zboară peste casă?

Încet, femeia îşi aprinse încă o ţigară, trăgînd fumul în piept înainte de a vorbi din nou:

– Întotdeauna are legătură cu Harold. O bătea de făcea pe ea, şi lui îi plăcea. Ce-a trebuit să-n-dure fata aia...

Trase iar din ţigară.

– Nu-mi pasă dac-aveţi pistoale, n-aveţi decît să mă-mpuşcaţi, că tot n-am să vă spui nimica. Aşa că vă pierdeţi vremea.

Era ultimul ei cuvînt.

Bărbatul se așează într-un fotoliu, lîngă sobă, și începu să-și răsucească și el o țigară.

– Are dreptate, amice, fiică-mea l-a suportat destul, cît a fost liber. N-o să vă zicem nimic despre ea, orice-ați face.

Jon Jon se instală pe canapea, spunînd pe tonul cel mai prietenos:

– Jur, amice, că nici nu-l cunosc pe Harold.

– Atunci ce vrei?

În timp ce-l întreba, omul își lingea foița țigării. Era clar că puțin îi păsa de răspuns.

– Sora mea se numește Kira Brewer. A dispărut de-acasă.

Îi văzu schimbînd o privire.

– Ne pare rău, dar ce legătură are asta cu noi?

Acum vorbea Mandy, iar vocea-i era mai blîndă.

Jon Jon trase adînc aer în piept înainte de a răspunde:

– Fiica voastră l-a acuzat pe-un tip c-a molestat-o pe fata ei, Caitlin. Ei bine, același tip, Micuțul Tommy Thompson, avea grijă de sora mea.

Cei doi se uitară iar unul la altul. Bărbatul lătră la soția lui:

– Fă un ceai, Mandy.

Mandy dădu din cap și ieși, urmată de Earl. Nu erau proști, n-aveau să lase pe nimeni de capul său în noaptea aceea.

– Deci, ce aveți de spus?

Jon Jon așteptă, în timp ce bărbatul îl măsura cu privirea.

Îi înțelegea prudența. Auzise totul despre Harold Rowe, și erau numai lucruri rele. Știa că trebuia să le cîștige încrederea, dar trasul de timp începuse să-l irite.

– Caitlin avea nouă ani cînd l-a acuzat. Umbla şi cu alţi copii, înţelegi. Leigh se amorezase de tatăl lui, deşi ce-o fi găsit la el, nu ştiu – era la fel de bătrîn ca mine! Da' cred că după chinul cu Harold orice alt bărbat i se părea mai grozav. Era o brută – i-a spart nasul, i-a rupt braţul, o dată i-a perforat şi un plămîn. O acuza de tot felul de fapte – un gelos nenorocit. Dar Harold era şi el viclean, şi, după ce l-au înfundat, a ieşit şi mai rău. Leigh primea vizite la toate orele din zi şi din noapte de la aşa-zişii lui prieteni. Ştii cum e. Îi ţii companie văduvei de puşcăriaş, chit că-i convine sau nu.

Jon Jon dădu din cap.

– Oricum, Joseph ăsta avea ceva parale – compensaţie sau ceva, nu ştiu – şi era vorba să se mute cu toţii. De-aici a ieşit o ceartă – nu mă-ntreba de ce – şi atunci s-a-ntîmplat dandanaua cu Caitlin. N-au ajuns nici la proces, nici nimica. Au fost cîteva scandaluri, i-am tras şi eu o cafteală bătrînului, normal. Pe urmă, Leigh a găsit o casă şi s-a dus, iar Thompson-ii au trebuit să se mute şi ei, că-i luase lumea la ochi pe-acolo.

– Pe cine anume l-a acuzat Caitlin?

– Mai întîi pe tată, pe urmă şi pe fiu, din cîte mai ţiu minte, şi-atuncea a ieşit la iveală că amîndoi se ţineau de d-alde astea, înţelegi. Ce mai pereche de rahaturi, hmm? Şi grasu' ăla nu se-nmuia deloc, ca untu', deşi tre' să recunosc că mie de la-nceput nu mi-a plăcut. Păpuşele! Ce gagiu se joacă cu nişte păpuşele de rahat, dacă nu-i măcar nitel cam sărit la bilă?

Îşi accentuă cuvintele cu un gest la tîmplă.

– N-am aflat niciodată adevărul. Leigh ne-a spus doar în linii mari, cînd a aflat. Era şi normal,

dacă stai să te gîndeşti. Cui îi convine să afle lumea că i-au fost molestați copiii?

– Iar acum unde e?

Omul zîmbi.

– Regret, fiule, n-am să-ți spun o iotă despre asta. A avut prea mult de furcă cu Harold Rowe şi nu vreau să risc s-o găsească. Ar omorî-o – sau ar pune pe altul s-o facă. Îmi pare rău.

Jon Jon îl înțelegea; şi el şi-ar fi apărat la fel sora sau fiica. Mandy reveni cu ceaiurile. Rîdea; era clar că ea şi Earl se înțelegeau de minune.

– Ce bani era vorba că avea Joseph?

Jon Jon se întreba dacă nu cumva proveneau din pornografie infantilă sau alte infracțiuni asemănătoare.

– I-a dat lui Leigh a noastră un avans ca să nu-l amestece pe moş Bill, iar eu i-am zis să primească. I-am spus: „Ia-i, fată, şi ia-ți tălpăşița de-acolo." Şi aşa a făcut. C-o fi bine, c-o fi rău, aşa a făcut.

Earl îi înțelegea logica, dar cel care puse punctul pe *i* fu Jon Jon:

– Dar dacă era pervers, de ce nu l-a oprit s-o mai poată face din nou? Sora mea a dispărut, poate-o fi şi murit chiar, fiindcă fiica voastră n-a spus la nimeni. L-a lăsat să scape.

Mandy avu bunul-simț să se arate ruşinată, deşi se încăpățînă să insiste:

– Nu-l ştii pe Harold. Cînd Joseph i-a oferit bani, a fost o mană cerească. Avea nevoie de ei, ca să scape de bărba-su odată pentru totdeauna.

Jon Jon era copleşit vizibil.

– Aşa că s-a folosit de molestarea propriei ei fiice pentru asta?

Clătină din cap, dezgustat.

– Ştiţi ceva? Mi se face rău cînd văd oameni ca voi. Dacă fiica voastră vorbea cu autorităţile, sora mea ar mai fi fost acum acasă.

Simţea cum îi creştea furia la gîndul unei asemenea nedreptăţi.

– Şi de unde era să ştim noi?

– Dac-a făcut-o o dată, era normal s-o mai facă, sau s-o fi făcut şi-nainte. Nu închei tîrguri cu oameni ca ăştia. Trebuia să-i ia banii şi tot să-l înfunde.

Mandy era nemulţumită şi ea, şi răspunse caustic:

– Ei bine, nu l-a înfundat. Cum era să ştie că avea să se ia şi de altele?

Jon Jon răcni:

– S-a luat de fata ei, cred că putea să se prindă, nu? Sau crezi că nepoată-ta-i singura puştoaică din lume pe care-o iau stricaţii la ochi? Cine-i pervers, pervers rămîne. Asta-i ca o boală, nu?

Nimeni nu răspunse.

Tatăl lui Leigh îşi răsuci încă o ţigară, dar mîinile îi tremurau.

– Nimeni nu s-a gîndit la altceva decît s-o scape de Harold şi de familia lui, mîrîi el.

Mandy îi luă vorba din gură.

– Nu ştiţi cum era – pînă şi noi a trebuit să ne mutăm, de-asta am venit tocmai p.n-aici. Tot timpu' ne hărţuia: rahaţi de cîine-n cutia de scrisori, taxiuri la toate orele din zi şi din noapte, înjurături cînd mergeam pe stradă, de la-mputi-ta de maică-sa – altă cotoroanţă bătrînă şi nebună de legat, şi aia. Era un coşmar. Fiică-mea ajunsese ca o moartă – nici să mănînce, nici să doarmă nu mai putea. Chiar şi din puşcărie, încă mai putea să-i controleze viaţa. Puţin îi păsa de fetele alea, se folosea doar de ele

ca s-ajungă la ea. Aşa c-a luat banii şi-a fugit, şi cine poate să-i găsească vreo vină?

Jon Jon era scîrbit.

– Pentru asta nimeni nu-i găseşte nici o vină, dar trebuia să-i demaşte pe Thompson-i.

– Şi s-amestece gaborii? De la ăla, Harold i-ar fi aflat adresa mai uşor ca de la oricine. E cazu' să ştii asta, fiule. Cei mai mulți din tagma lor fac orice pentru pileală, şi ce-i aia, o adresă acolo, mm? Nu, Harold era hotărît s-o vadă pe fata mea moartă. Am făcut cum am crezut noi că era mai bine atunci.

Jon Jon rîse cinic.

– Mai bine pentru voi, în orice caz.

Se ridică.

– Hai să mergem, Earl, că mi se urcă la cap.

Jon Jon ştia că n-aveau nici o şansă să dea de urma lui Leigh. Nu întrebînd de-a dreptul, cel puțin. Afară, puseră în funcțiune scannerul din maşină şi-l acordară pînă auziră vocea lui Mandy vorbind la un telefon fix. Ar fi putut asculta şi un mobil. Bănuiseră că avea să-şi anunțe fiica despre cele întîmplate, şi nu se înşelaseră.

Scannerul era o pleaşcă în meseria lor. Puteau asculta orice: frecvențele radio ale poliției, telefoanele mobile şi fixe, cu condiția să ai în casă un aparat cu antenă, cum aveau în ultima vreme cei mai mulți, inclusiv Mandy.

Căutătorii de azil le folosiseră pentru a intercepta frecvențele firmelor de taxiuri şi a le sufla clienții. Erau nişte instrumente extraordinare.

Mandy îi explica situația fiicei sale, care părea speriată de evenimentele recente. Mama ei o linişti repede.

– Erau nişte băieți destul de drăguți, scumpo.

Oricum, nu cred că Harold ai tău s-ar fi încurcat cu tuciuriii, îl ştii cum era. Iar ăla marele, Earl... ei, îţi zic eu, fată, nu l-aş trimite la plimbare din pat.

Cele două femei rîseră, în timp ce Earl îşi dădea ochii peste cap, jenat.

– Ai făcut o cucerire, Earl.

Earl ridică doar din umeri.

– Mamă, eşti ceva de coma lumii!

Femeile rîseră din nou.

– Ba nu, vorbesc serios, era foarte drăgălaş.

Mandy rîse iar.

– Micuţa aia, Kira... Crezi c-au s-o găsească, mamă?

– Cine ştie, fato? Sper că da. Binecuvîntată să-i fie inimioara, seamănă cu Caitlin. Acelaşi păr blond şi ochi albaştri.

– Săraca văcuţă...

– Şi dacă-s implicaţi nenorociţii ăştia doi de Thompson-i? Ei bine, n-aş vrea să fiu în pielea lor, dacă tipii din seara asta pun mîna pe ei.

Nu-i spuse că fratele Kirei o învinuia pentru că nu-i denunţase, dar ideea plutea suspendată între ele, nerostită. Leigh se grăbi să schimbe subiectul:

– Tu şi tata sînteţi bine?

– Mda, de minune. Pe la voi cum mai e?

– Bine. Sîntem tot în Pevensey Bay, prindem ultimele zile ale verii. Am să plec înapoi duminică. Le place la nebunie aici, mamă, şi mie la fel.

– Caravana cum e?

– Am găsit-o cam răvăşită. Cei cărora le-ai închiriat-o data trecută nu erau prea ordonaţi, da' am curăţat-o lună, aşa că nu-ţi face griji. Apropo, ţi-am pus iar în faţă urnele alea de teracotă.

– Bine, iubito, îţi mulţumesc. Mai vorbim mîine.

– Mulțumesc, mamă. Pentru tot. Pa.

Cuvintele lui Leigh erau tensionate, iar Mandy adăugă cu tristețe:

– Te iubesc, fetițo.

Fiica ei însă închisese.

Earl căuta deja Pevensey Bay în ghidul său *A-Z*.

– Nu te deranja, am auzit destul.

– Mergem acum acolo?

Jon Jon clătină din cap.

– Nu, mai întîi ne pregătim un alibi.

Earl ridică din umeri.

– Cum preferi.

– Nu vrei să-ți fac rost de numărul de mobil al mamei?

Celălalt se hlizi.

– 'Te-n mă-ta, Brewer!

În timp ce porneau, Jon Jon spuse:

– Cum au putut să ia bani, Earl, cînd ştiau că lăsau nişte perverşi liberi s-o mai facă din nou? Micuța mea Kira...

Earl încetini.

– Îl ştiu pe Rowe şi, crede-mă, e-un bulangiu periculos rău. Încercau să se apere. Toți am fi făcut la fel, în situația lor. Şi au dreptate cu curcanii – cîte adrese-am aflat şi noi de la ei, în ultimele luni? Putea s-o găsească pe Leigh după copiile hîrtiilor de la tribunal sau de la secție. Foloseşte-ți dibla, Jon Jon.

– Da' nu pe soră-ta s-au apucat s-o molesteze, este?

– Soră-mea aia mică arată ca miss Dinamită trosnită cu amfetamină şi are-o gură de două ori cît a ei. Nici un sonat întreg la minte nu s-ar apropia de ea.

Jon Jon nu zîmbi, deşi o întîlnise de mai multe

ori pe Rene. Avea treişpe ani şi mergea pe douăşnouă.

– Şi fără mişto, Jon Jon, nici nu ştii sigur dac-au fost Thompson-ii, nu?

– Ei au fost, nu-ncape vorbă.

– Crezi că s-ar fi dat la soră-ta, cînd ştiau totul despre tine?

Jon Jon oftă.

– Se prea poate, fiindcă s-au luat şi de-o Rowe, iar Harold nu era cel mai drăguţel spărgător de bănci din parcare, nu?

Earl dădu din cap.

– Că bine zici.

Jon Jon începu să-şi răsucească un chiştoc, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată în public.

– Întoarce! ordonă el. Am uitat ceva.

Earl întoarse maşina.

Mandy se uita la un film, iar soţul ei turna brandy în două pahare mari. Avuseseră o seară agitată.

– Mă simt nasol, Mandy, tu nu?

Femeia dădu din cap.

– Da' cum am fi putut să ştim ce-avea să se-ntîmple?

Nu suporta gîndul că aveau de-a face cu dispariţia unui copil.

– Cît i-a dat Thompson lui Leigh?

– Douăşcinci de miare.

Soţul ei se înecă, şocat, cu brandy-ul.

– Băga-mi-aş! Asta-i o grămadă de bani, nu? Nu ştiam că erau aşa de mulţi.

Mandy dădu din cap.

– A scăpat uşor totuşi, Mandy. Cinstit acuma, o

vreme m-am întrebat dacă nu cumva o fi inventat ea totul. Ştii cum poate fi uneori Leigh a noastră...

Soția lui îl întrerupse.

– Nu şi de data asta. Şi, oricum, aia a fost cu ani în urmă, cînd era mică.

Sorbi din brandy, înainte de a spune:

– N-am crezut niciodată, ştii Mandy, nici o vorbă.

Femeia se răsuci în fotoliu pentru a-şi vedea bine soțul, uitînd de film.

– Ce vrei să spui?

Omul ridică din umeri, făcînd să i se mişte toată burta.

– Am întrebat-o pe Caitlin şi mi-a spus că Leigh a-nvățat-o ce să le spună la oameni.

– *Sigur* că a-nvățat-o ce să le spună la oameni! Doar nu vrei ca propriul tău copil să îndruge Dumnezeu ştie ce față de toată lumea. E propria ta fiică, în mă-sa, şi tot nu crezi o vorbă din ce spune.

– Bine, bine, nu te aprinde. Da' cinstit acuma, Mandy, a turnat ceva gogoşi de-a lungul anilor, nu? Eu niciodată n-am văzut nimic necurat, atîta spun.

– Ei, şi? pufni Mandy furioasă. Ce te-aşteptai, să-i vezi făcînd-o-n fața ta, da? Asta vrei să zici?

– Nu vreau să zic decît atîta: cînd a avut vreunul din ei ocazia? Leigh nu locuia cu ei, nu? Vreau să zic, mergeau doar în vizită, ieşeau în parc cu copiii, şi tot aşa...

Mandy clătină din cap, consternată.

– Şi-atunci, de ce nu i-ai spus asta tipului ăluia? Dacă eşti aşa de sigur că-s nevinovați şi că propria ta fiică-i o mincinoasă neruşinată!

– Fiindcă *este* fiica mea, de-aia!

În acel moment, piatra din pavaj intră pe fereas-

tra camerei din față. Mandy şi soțul ei priviră neputincioşi cum maşina le era făcută zob cu o bîtă de baseball de Jon Jon, care părea scos din minți.

– Chemați copoii, hai! A, da' voi nu chemați copoii niciodată, nu? Nici chiar pentru-mputiții de violatori şi ucigaşi de copii! răcni el prin fereastra spartă.

Nu-i răspunseră.

Nu aveau nimic de spus.

– Acum eşti mulțumită, Mandy? murmură soțul ei.

Femeia se aşeză pe canapea, privind halul în care arăta camera, şi izbucni în plîns. Dar, aşa cum prevăzuse Jon Jon, nu chemară poliția. Nu erau chiar atît de proşti.

Joanie era trează, ca de obicei. Se strecură jos din pat cît putu de încet, ca să nu-l deranjeze pe Paulie. În bucătărie, îşi făcu un ceai şi-l asezonă din greu cu scotch. Mary Brannagh adusese sticla mai devreme şi, cum era singura băutură alcoolică din casă, Joanie bău cu recunoştință.

Îşi scoase cărțile de Tarot şi începu să le amestece alene, apoi le puse pe masă, în fața ei. Se uita la ele ca la un duşman, cum le şi simțea în acel moment. Noapte de noapte voise să-şi ghicească în legătură cu fiica ei, să vadă ce-i spuneau cărțile. De cînd auzise de la Mary că era cu o persoană brunetă, oscila încontinuu între speranță şi deznădejde.

Ştia deja că toți o credeau pe Kira moartă. Acum îi era groază s-o afle şi din cărți. Bău din ceaiul călduț, alcoolul revigorînd-o, deşi îi detesta gustul. Apoi, rezemîndu-şi capul pe masă, începu

din nou să plîngă. Era un sunet scăzut, nu suspinele zgomotoase pe care le scosese mai-nainte. Plîngea de frică şi remuşcare.

N-ar fi trebuit s-o lase pe Kira să iasă din casă în ziua aceea, dar avusese atîtea de făcut, încît uitase să fie la fel de vigilentă ca de obicei. De la cearta cu Monika, biata Kira rătăcea ca o oaie pierdută, dacă nu era cu Tommy. Dar în ziua aceea şi el fusese plecat.

Ce Dumnezeu avusese în cap, de-o lăsase să se ducă la magazine de una singură? Oare fetița ei zăcea acum cine ştie pe unde, înfrigurată şi frîntă de oboseală? O închisese cineva undeva? Era blocată într-un frigider, sufocîndu-se?

Posibilitățile erau nesfîrşite, iar Joanie ştia că nu făcea bine deloc speculînd astfel. Gemu, cu un sunet care se auzi surprinzător de tare în liniştea din apartament. Nici chiar muzica sonoră, care era la ordinea zilei în cartier, nu cînta în noaptea aceea, poate din respect pentru durerea ei.

Ce făcea? se întrebă. Îşi jelea copilul?

Apoi începu să vomite, ținîndu-şi mîna la gură pentru a nu murdări bucătăria. Se duse pînă la chiuvetă, împleticită pe picioare, şi vărsă pînă începură s-o doară coastele. Apoi simți o mînă mîngîind-o uşor pe spate.

Era Paulie.

Icni din nou, iar el continuă să-i mîngîie spatele, în timp ce-i şoptea cuvinte liniştitoare la ureche.

Dar Joanie nu-l auzea. N-o auzea decît pe mica ei Kira, chemîndu-şi mămica, iar mămica ei nu venea.

Capitolul 16

Micuțul Tommy era în fața blocului, unde stătea de vorbă cu un grup de femei şi bărbați; căutarea Kirei continua de trei zile, dar îi cam pierise elanul. Toți, inclusiv poliția, căutau acum un cadavru.

Totuşi, căutările îi uniseră pe toți într-un fel pe care nimeni nu l-ar fi crezut posibil. Cu toții aveau un scop comun, iar scopul acela era un copil numit Kira Brewer.

Ziariştii încă mai mişunau peste tot, deşi camerele de luat vederi dispăruseră, grație exploziei unei bombe în centrul Londrei. Cartierul fremăta de tensiune şi, deşi speranța de a o găsi pe Kira în viață se risipea, localnicii erau totuşi emoționați că făceau subiectul unor ştiri de pe pagina întîi.

În timp ce-şi citeau propriile cuvinte reproduse în ziare, nu li se părea deloc nefiresc că dispariția Kirei îi adunase pe toți laolaltă. Era o comunitate ai cărei membri îşi cunoşteau intim viețile unii altora. Puteau vedea pe ferestre, în case.

Îşi cunoşteau familiile, slăbiciunile, ştiau cine consuma droguri şi cine nu. Cine cu cine se culca; cine era arestat şi cine tocmai ieşise din închisoare. Cunoşteau numele şi vîrstele copiilor şi ale nepoților tuturor. Felul în care le fuseseră proiectate casele îi făcea să trăiască aproape unii peste alții.

Cînd planificatorii construiseră blocurile, în anii '60, nu se gîndiseră la intimitatea oamenilor. Cartierul acela fusese clădit pentru a adăposti surplu-

surile mahalalelor din East End. Era G.L.C. vechi şi se vedea – clădiri dărăpănate care-şi depăşiseră de atîta timp termenul de renovare, încît acum nu mai erau bune decît ca să fie demolate şi înlocuite.

Dar acolo era căminul lor şi, într-un fel propriu, profitau cît puteau. Primăria îi adusese acolo şi-i lăsase să se descurce singuri. Aveau legi nescrise de comportament într-un asemenea mediu.

Monika nu se zărea nicăieri. Nimeni nu remarcă acest lucru, pînă cînd cineva deschise ziarul *„Sun"*. Îi publicase fotografia, cu o expresie tristă şi sobră, sub titlul: *„Am fost la produs cu mama fetei dispărute"*.

Articolul pe două pagini povestea cum o cunoscuse pe Joanie, cum era Kira şi cum lucrase Joanie pe trotuare şi în saloane.

Nu conținea nici o minciună, dar nimeni nu considera că Monika avusese dreptul să se folosească de viața personală a lui Joanie pentru a-şi căptuşi buzunarele.

Era o trădare atît de infamă, încît Monika n-avea să mai poată circula niciodată pe străzile din cartier fără a înghiți insultele tuturor. Aveau o comunitate strîns unită, iar ea întrecuse măsura.

– Pă mă-sa de curvă! De parcă Joanie n-ar fi avut şi-aşa destule pe cap, săraca! spuse o vecină care se certase sistematic cu Joanie de-a lungul anilor, de obicei în legătură cu copiii, dar uitase de acest lucru în fața tragediei.

– Las' că i-o veni şi ei rîndul. După asta, nimeni n-o să se mai uite la ea.

Toți murmurară a încuviințare şi în cele din urmă se împrăştiară să-şi cumpere ziarul şi să discute conținutul cu prietenii şi rudele.

De-acum încolo, numele lui Monika avea să fie mînjit cu noroi.

O fi avut Joanie multe cusururi, dar fusese o mamă bună, exemplară chiar, şi toată lumea ţinea minte acest lucru. Era simpatizată, iar aşa ceva era important pentru toţi cei din cartier. Aveau grijă de ai lor şi urmau să-i plătească lui Monika pentru ceea ce făcuse.

Micuţul Tommy se întoarse încet în apartamentul lui. Înăuntru, puse ibricul pe foc şi-şi făcu o cafea. Avea toate ziarele din ziua aceea şi le întinse pe masă ca să le parcurgă, cu ochii la fotografia Kirei.

– Mica mea prinţesă frumoasă...

Rostise aceste cuvinte cu glas tare, privind în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat s-o vadă. Ibricul dădu în clocot, tocmai cînd auzi o bătaie la uşă. Ieşi greoi în antreu să deschidă.

Avea picioarele umflate. Umblase atît de mult în ultimele cîteva zile, încît plătea preţul. Tristeţea pentru cele întîmplate i se vedea pe faţă şi în toată atitudinea, cînd deschise uşa.

Jeanette se afla deja la secţia de poliţie. Fusese convocată pentru atacarea lui Karen Copes.

Karen nu depusese plîngere, dar o reţinuseră peste noapte ca s-o vadă o asistentă socială. Fata îşi pierduse controlul şi o ştiau cu toţii, dar nimeni nu avea ce face.

Îi spusese asistentei sociale să plece şi să reproducă specia, iar femeia plecase – după ce adăugase încă o filă la dosar. Fata avea paisprezece ani şi trăia cu un tînăr de optsprezece care avea antecedente penale.

Mama lui era alcoolică şi amîndoi la un loc aveau un dosar mai gros decît Mafia.

Totuşi, legal, Jeanette avea voie să facă ce voia cu viața ei, iar asta însemna că dacă prefera să locuiască la ei nimeni nu putea avea nici o obiecție. Chiar dacă Joanie încerca s-o aducă înapoi acasă, aşa ceva n-ar fi fost posibil. Legea Copiilor îi acorda aceste drepturi, iar Jeanette se folosea de ele pentru a face tot ce voia.

Baxter era uimit că o fată ca ea încă mai putea crea probleme, cînd propria ei soră probabil zăcea cine ştie pe unde, ucisă.

Nu accepta faptul că ajunsese la limită, iar Karen Copes o provocase.

Nu vedea decît o tîrfă, foarte asemănătoare cu mama ei. O familie degenerată. Fotografiile acelea ale unei fetițe cu fața vopsită îl lămuriseră cu cine avea de-a face. După părerea lui, Kira Brewer luase parte la afacerile familiei şi puțin îi păsa de cîte ori îl suna comisarul-şef – n-avea să-şi schimbe opinia.

– Tu ai dus fotografiile astea la developat? întrebă el acum.

Jeanette clătină din cap.

– Nnț. De ce să le duc şi să nu-mi dau numele şi adresa? Foloseşte-ți capu', nene, trebuie să ştii cine le-a dus.

Vocea fetei sugera că unul din ei era prost – şi în nici un caz ea însăşi. Oftă adînc, parcă plictisită de întrebările lui.

– Ascultă, cum am mai zis, a fost o glumă. Am îmbrăcat-o elegant şi i-am făcut cîteva poze, mare brînză. Nu-i nici o lege care s-o interzică, nu?

Se rezemă de spătar, iar Baxter o privi lung. De la fusta neagră şi scurtă pînă la maioul decoltat,

arăta ca o amantă tipică de golan. Părul îi era acoperit cu un gel lucios care-l făcea să pară nespălat de luni de zile. Avea picioarele slăbănoage, pline cu tăieturi de la rasul părului, iar saboții masivi arătau ca niște bulgări de noroi.

Era acoperită cu machiaj: fond de ten și roșu în straturi groase pe piele; culori țipătoare la ochi; ruj roz intens pe buze, care-i dădea un aer atoateștiutor într-ale vieții – la fel cum arătase cealaltă fată, Kira Brewer, în fotografii.

Cînd se uita la Jeanette, pe Baxter îl ajungea disperarea. Dacă nu era deja implicată în afacerile familiei, avea să intre curînd. Întîlnise în repetate rînduri asemenea cazuri, fete care-și urmau mamele pe trotuar. Era ca o adevărată vocație pentru ele.

– Deci recunoști că i-ai făcut fotografiile acelea surorii tale?

Fata înclină din cap.

– Sigur că da. Da' ce-i de recunoscut? Cum spuneam, nu e nici o lege care să te oprească să faci fotografii, nu?

Baxter arătă fotografiile, practic împungîndu-le cu degetul.

– Ba cînd e vorba de asemenea fotografii, este.

Jeanette își dădu ochii peste cap.

– Dumneata ești ăla care crede că-i ceva în neregulă cu ele. *Dumneata* le vezi așa cum nu sînt. Eu le-am făcut doar ca s-o distrez pe Kira. Îi plăcea să se aranjeze, și-i plăceau fardurile și hainele elegante. Tuturor fetițelor le plac. Și acum, pot să plec?

– Unde era filmul cînd l-ai văzut ultima oară?

Fata stătu un moment pe gînduri.

– În dormitor, în camera Kirei. Probabil ea l-a dus la studio, altcineva nu mai putea să-l ia. Şi acum, pot să plec, vă rog?

Îl expedia, iar Baxter ştia foarte bine. Aroganța ei nu cunoştea limite. Parcă şi-ar fi avut sursa în apa de băut şi toți adolescenții din oraş o asimilau încă de la naştere.

Dar trebuia s-o lase să plece. Nu avea cu ce s-o acuze.

Tommy le deschise uşa lui Jon Jon şi Earl.

Zîmbetul de pe buze îi fu înlocuit de o expresie îngrozită, cînd Jon Jon îl apucă de ceafă şi-l trînti de perete, împingîndu-l apoi cu forța în salon. Acolo, îl doborî la podea.

– Ştii de ce-am venit aici, nu?

Tommy nu răspunse. Gîfîia de efort, dar în ochi i se citea că bănuia destul de clar.

– Ce-ai făcut cu soră-mea, pervers de rahat ce eşti?

Glasul lui Jon Jon era scăzut. Nu striga, şi-l intimida îngrozitor. Îi dădu cîteva şuturi, simțindu-i moliciunea grăsimii fleşcăite. Simpla senzație era de ajuns pentru a-l face să turbeze; era convins că grăsanul ăla de nimic îşi rîdea de el. Cînd îi privi fața rotundă ca luna, simți... simți disprețul acelui monstru burduhănos.

– Poate credeați c-o să vă meargă, ție şi stricatului de tac-tu! Ştiu totul despre Caitlin, am vorbit cu bunică-sa şi mi-a spus despre tine.

La auzul acelui nume, Tommy se albi la față.

– N-a fost adevărat, Jon Jon, jur! Era o mincinoasă fata aia. Nici n-am atins-o!

Era îngrozit şi se vedea.

Cu mare greutate, Jon Jon îl săltă în sus şi-l scuipă în faţă.

– Te omor dacă nu-mi spui ce s-a-ntîmplat, auzi ce-ţi spun?

Privindu-i, Earl spuse încet:

– Hai, Jon Jon, fă-o. Înjunghie-l. Lichidează-l acum, în mă-sa.

Jon Jon întoarse pe jumătate capul, ascultîndu-şi prietenul. Apoi văzu că Tommy zăcea fără cunoştinţă. Leşinase de frică.

– Sperie-i, şi fac orice.

Glasul lui Earl era atoateştiutor.

Jon Jon intră în bucătărie. Văzînd că din ibric încă mai ieşeau aburi, aprinse focul din nou. Cînd apa dădu iar în clocot, reveni în salon cu ibricul şi-l turnă peste abdomenul lui Tommy şi între picioare.

Tommy avea pe el nişte pantaloni de bumbac şi o cămaşă subţire. Apa ajunse imediat la piele. Deschise brusc ochii, iar de pe buze îi scăpă un zbieret.

– Şi-acum, zi-mi ce vreau să ştiu.

Jon Jon îi întinse ibricul lui Earl.

– Pune-l iar la fiert. Am să-l frig tot.

Ochii lui Tommy erau sticloşi de durere.

– Te rog, Jon Jon, te implor...

– Te doare, este, fătălău grăsan ce eşti. Ce i-ai făcut? Şi ea se ruga de tine la fel s-o laşi în pace? Da?

Tommy clătina din cap, prea paralizat de spaimă ca să mai vorbească.

– A murit, este?

Îi dădu un pumn în cap.

– Unde-i soră-mea? Zi, unde e?

Celălalt plîngea, cu faţa plină de scuipat şi muci groşi.

– Nu ştiu, jur... Întreabă-l pe taică-meu... El era ăla care... Nu eu...

Îndruga vorbe fără şir, acum că-l biruise durerea.

– Lui îi plăceau fetiţele... nu mie... Nu aşa! Eu nu...

Gemea de durere şi disperare, dar încă mai încerca să-l convingă pe Jon Jon.

– Unde-i soră-mea? Ce i-ai făcut?

Tommy era aproape în delir.

– Nu ştiu nimic. Jur pe mormîntul mamei mele!

Plîngea cu suspine adînci, sfîşietoare, care-i făceau cuvintele aproape neinteligibile. Jon Jon îl privea cu nepăsare.

– Era aşa de dulce, aşa de drăgălaşă... Kira mea...

Suspinele acelea inumane creşteau tot mai intense.

– Am iubit-o... am iubit-o... Niciodată n-am vrut să păţească ceva...

Cuvintele acestea penetrară în creierul lui Jon Jon, care începu să-l lovească şi mai tare cu pumnii şi picioarele. Îşi pierduse orice raţiune; dădu în el pînă-l lăsară puterile.

– Ai iubito, zici?

Gîfîia de epuizare.

– Am să te-omor, băi, şi pe tine şi pe tac-tu.

Dar era prea tîrziu ca să-i mai vorbească.

Tommy nu mai auzea nimic.

Înainte de a pleca, Jon Jon îi turnă pe faţă apa clocotită din ibric. Apoi, după ce-l scuipă, ieşi.

Se duseră direct la casa prietenei lui Joseph. Acum, cînd erau convinşi că sora lui murise şi nu le mai rămăsese decît să-i găsească trupul, Jon Jon

plîngea în hohote de furie şi durere, blestemîndu-i pe ucigaşii de copii. Era aproape isteric; parcă s-ar fi deschis toate zăgazurile şi niciodată n-avea să se mai poată opri din plîns.

Şi-o imagina – spaima, durerea celor ce i se întîmplaseră. Era ca un film care i se derula în cap.

Şi-l primise în casa lui pe cel care o trădase.

Jon Jon simţea că numai el era de vină.

Nu-i trecea prin minte să cheme poliţia. Era o treabă personală, avea s-o rezolve singur.

Vecina lui Tommy, doamna Carling, îi aşteptă să plece înainte de a telefona la poliţie. Chiar şi aşa, o făcu anonim. Nici nu se gîndea să se implice, cînd Jon Jon Brewer dezgropase securea războiului. Luase această hotărîre sîmbătă şi era hotărîtă să şi-o respecte.

Della şi Joseph fuseseră acasă la Patricia. La întoarcere, se opriseră să ia prînzul în *Upminster.* Della era mai fericită ca niciodată. Joseph o convinsese că cearta lui cu Micuţul Tommy se referise strict la o problemă de familie. Se părea că fiul lui îl invidia pentru că se mutase, deşi la drept vorbind nu păruse genul. Ba chiar, cum tot insista Della, părea bucuros că tatăl lui locuia în altă parte.

Acum, cînd Kira Brewer dispăruse, Della era îngrijorată de efectele asupra lor. Poliţia trecuse deja pe la ea, ca să-l interogheze pe Joseph. Deşi ştia că era firesc să-i chestioneze pe toţi cei care o cunoscuseră pe Kira, o deranja totuşi. Nu putea să uite subiectul, şi ştia că-l nemulţumea pe Joseph. Dar ceea ce se întîmplase era atît de scandalos, încît era firesc să comenteze, nu?

– Crezi că Kira-l cunoştea pe cel care a răpit-o?

Joseph sorbi din halbă şi nu-i răspunse. Refuzase să discute problema chiar şi acasă la fiica ei, iar pe Patricia o interesa la fel de mult ca pe toată lumea.

Fuseseră implicaţi îndeaproape într-o situaţie care făcea senzaţie în toată ţara, iar el nu făcea decît să şadă tăcut ca un urs împăiat. Fiul lui Joseph, cum subliniase Patricia, o cunoştea pe fată mai bine decît oricine. Ce Dumnezeu, îi fusese ca o guvernantă! Totuşi, Joseph nu se lăsa înduplecat.

În schimb, le dusese pe nepoatele Dellei în parc, lăsîndu-le pe cele două femei să discute singure. Acum îşi bea berea, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic anormal.

Era tare ciudat.

– Ai de gînd să-mi răspunzi, Joe?

Clătină din cap.

– Nu vreau să mai discut despre asta. E îngrozitor să mă tot gîndesc.

Părea un comentariu firesc, dar Della nu se lăsă convinsă. La fel ca soţul ei, Joseph avea să afle cum putea fi noua lui prietenă cînd i se năzărea.

– Cine te-aude, ar crede că ai ceva de ascuns.

O privi lung, cu halba la jumătatea distanţei spre gură.

– Ce vrei să spui cu asta?

Della ridică nonşalant din umeri, apoi spusê sarcastic:

– Ce vrei tu să înţelegi. Numai că pe oricine altcineva, pe orice om *normal*, l-ar interesa ce se întîmplă. Numai pe tine nu te interesează.

Joseph îşi dezveli dinţii.

– Fiindcă nu-mi plac bîrfele, înseamnă că sînt suspect, asta vrei să zici?

Încerca să vorbească pe un ton cît de cît binevoitor, dar îi era tot mai greu. Îi venea să-i ardă o scatoalcă peste fața aia îngîmfată, cu obraji bucălați.

Della ridică iar din umeri.

– Ia-o cum vrei.

Căuta gîlceavă, o căuta cu lumînarea. Voia să-i arate cu cine avea de-a face.

Joseph sorbi din bere.

– Fă-mi o favoare, Della, vrei?

Glasul îi era calm şi prietenos.

Femeia dădu din cap.

– Mai taci din gură-n mă-ta.

Fața ei deveni o mască a consternării, iar Joseph îşi spuse că merita ceea ce urma, numai pentru plăcerea de a o vedea atît de şocată.

– Cum îți permiți!

Vocea îi era scăzută. În fond, se aflau într-un restaurant şi nu voia să se dea în spectacol.

– Ai dreptate, Della, hai să mergem. N-am de gînd să mă cert cu tine aici.

O spusese ca pentru a da de înțeles că n-avea nici o obiecție să se certe, dar discret, în maşină. Asta era o noutate pentru Della. Pînă acum, fusese complet stăpînă pe situație.

În maşină reluă discuția de unde se întrerupsese, încă înainte ca Joseph să fi ieşit din parcare.

– Nu pot spune despre ce e vorba, dar ceva e-n neregulă în toată situația asta...

Nu-i răspunse, atent să manevreze maşina. După ce ieşi pe şosea, replică:

– Serios, Della? Tare rău îmi pare că nu-s în pielea ta, să le ştiu pe toate. Singura femeie de pe pămînt care are puteri paranormale de rahat.

Era un Joseph pe care nu-l mai auzise niciodată şi nu era sigură cum să reacționeze, pînă cînd o întrebă:

– Ia mai zi o dată, de ce-a murit bărbatu-tău? De plictiseală cronică-n mă-sa, pun pariu, că-ți auzea fleanca trăncănind zi şi noapte?

Lovitura îşi făcu efectul.

– Cum îndrăzneşti, Joseph Thompson...

Joseph ridică mîna – şi, ca prin miracol, Della amuți.

– Îndrăznesc, îndrăznesc în paştele mă-tii, fiindcă nu eşti în stare să-ncetezi, este? Ştii cumva prin ce trec? Am cunoscut-o pe fata aia, am cunoscut-o bine. Venea-n casă la mine şi la fiu-meu. O plăceam.

Glasul îi era acum plin de emoție, iar Della căzu pe gînduri.

Părea sincer.

– Ascultă, Joe...

– A, nu, Della, nici să nu te gîndeşti. De data asta, n-ai să mă mai duci cu vorba. Eşti o *cață* şi nu te mai suport!

Ştia că o provoca din nou, dar nu-l deranja cu nimic.

– Ei bine, fată, asta a fost. Mă-ntorc acasă la mine şi la fiu-meu, săracu'.

Mobilul Dellei sună, scutind-o de a-i răspunde. Ascultă cîteva clipe, iar Joseph îi văzu cu coada ochiului expresia de uimire şocată.

– O, Doamne Dumnezeule!

Vocea-i devenise mai ascuțită.

– Ce s-a-ntîmplat, Della?

– Micuțul Tommy a fost atacat în casă. E la spital, Joe, în stare gravă.

Joseph încetini, spre marea nemulțumire a șoferilor din spate.

– Cine-a făcut asta?

Opri pe o alee, pentru a lăsa celelalte mașini să-i depășească, rămînînd cîteva momente cu privirea drept înainte. Apoi se aplecă prin fața ei și deschise portiera.

– Jos.

– Ce?!

– Ce-ai auzit, Della, jos din mașină!

Ceva în glasul și în expresia lui îi înăbuși furia. Coborî din mașină. Joseph plecă, lăsînd-o pe marginea drumului.

Della începu să suspine în telefonul mobil, în timp ce fiica ei se chinuia să înțeleagă ce se întîmplase.

Baxter se gîndea să iasă la pensie mai devreme. Atacul asupra Micuțului Tommy Thompson stîrnise din nou zarvă, iar presa era într-al nouălea cer.

Cel mai rău era că toți știau cine o făcuse, dar Jon Jon avea de partea lui o cîrciumă plină de oameni declarînd că acolo fusese la ora cînd avusese loc atacul.

Detectivul mergea pe urmele zvonului care spunea că Tommy fusese acuzat de pedofilie. Îl căutaseră în baza națională de date, dar nu găsiseră nimic. Îl investigaseră din toate unghiurile, tot fără nici un rezultat.

Dar zvonul se făcuse auzit, iar acum Tommy era la un pas de moarte, în secția de arși a Spitalului *Billericay*, iar Baxter trebuia să rezolve problema.

Joseph Thompson o luase și el la picior.

Oare fiindcă era implicat în ceva sinistru, sau pentru că se temea să nu fie acuzat alături de fiul lui? N-aveau cum să afle pînă nu-l găseau.

Jon Jon haiducul nu-i făcuse nici o favoare nimănui, dar pentru cei din cartier era un adevărat erou.

Baxter avea să-l ia la întrebări oricum. Ca să vadă unde ajungea.

Lui Joanie nu-i venea să creadă ceea ce auzea de la fiul ei. Nu voia să creadă că-l adusese la ei în casă pe cel de la care li se trăsese nenorocirea.

– Ascultă-mă, mamă, e-un pervers afurisit, şi el, *şi* taică-su. Au fost acuzaţi şi i-au dat unei tipe bani ca să-şi ţină clanţa. Aia avea un babac la pîrnaie, un bulangiu violent de care voia să scape odată pentru totdeauna. A putut să se ascundă cu banii. Încă mai încerc să-i dau de urmă, tîrfa dracu', şi cînd am s-o găsesc, o să aflu exact ce s-a-ntîmplat. Da' unu' din Thompson-i ştie unde-i Kira, unde e în...

Se opri înainte de a spune „îngropată", dar Joanie ghici oricum. Curios însă, nu mai putea să plîngă.

Parcă i-ar fi secat toate lacrimile. Era epuizată, pe dinăuntru şi pe din afară.

Îşi turnă o vodcă mare şi bău cu poftă. Apoi, luînd sticla, intră în dormitor şi închise uşa.

– Asta n-o să-ţi ajute la nimic în mă-sa, mamă!

Jon Jon plîngea.

Joanie deschise uşa şi-l privi, înainte de a spune cu tristeţe:

– Ai tu vreo idee mai bună?

Abandonase orice speranţă, iar Jon Jon o ştia.

Privi în jur. Toate lucrurile ei din dulapuri zăceau pe jos.

Se uitase la ele înainte de întoarcerea lui acasă. Îşi amintise de vremurile fericite cu copiii, petrecerile fanteziste care le plăcuseră atît de mult.

Se retrăsese în lumea trecutului, ca întotdeauna cînd voia să se înveselească. Era tot ce avea ca să dea socoteală de viaţa ei, şi deodată lui Jon Jon i se păru îngrozitor de jalnic că o femeie putea să aibă trei copii şi o viaţă lungă, şi nu-i mai rămăseseră decît amintiri în valoare de cîteva sute de lire sterline.

Îngenunche pe podea şi ridică un cuţit de tort argint. Strîngîndu-l la piept, începu să plîngă ca un copil.

Micuţul Tommy Thompson era în stare critică. Suferise arsuri grave şi o bătaie îngrozitoare. Acum toată lumea ştia că era delincvent sexual şi pînă şi surorilor, care la început îi arătaseră compasiune, le venea greu să-l mai atingă fără ca-n minte să le apară Kira Brewer.

Figura ei se întipărise în memoria tuturor.

În timp ce-l priveau pe omul considerat responsabil de dispariţia ei, nu puteau să nu se întrebe dacă nu cumva însănătoşeau un criminal.

Poliţistul care stătea lîngă patul lui era de altă părere. În ceea ce-l privea pe el, dacă Jon Jon Brewer sau oricare dintre acoliţii lui apăreau la spital, avea să închidă ochii.

Din partea lui, muntele acela imens de grăsime care trecea drept fiinţă omenească putea să moară în chinuri.

De altceva nu era bun.

Din zvonurile care circulau reieşea fără umbră de îndoială că Micuțul Tommy, tatăl lui, sau chiar amîndoi, erau vinovații.

Ziarele investigau felul cum poliția o abandonase pe Kira Brewer şi familia ei, nedînd curs acuzațiilor de pedofilie aduse de vecini.

Joseph Thompson dispăruse comod, sporind convingerea publicului că era într-adevăr ceva suspect la mijloc.

Pentru Micuțul Tommy, desfigurat oribil, singura soluție era morfina; nu mai ştia nimic.

În caz că supraviețuia, mai putea să aştepte doar închisoarea pe viață.

Dacă, desigur, ceilalți deținuți îl lăsau să-şi ispăşească sentința.

Capitolul 17

Baxter recitea iar şi iar reportajele. Oftă adînc. Detesta cazul ăla. Presa era în culmea fericirii, iar el o lua în barbă din toate direcţiile.

Dracu' să-l ia pe Jon Jon Brewer.

Să-l ia dracu' şi mama lui.

Ajunsese erou naţional. Toţi ştiau că el o făcuse, dar nimeni nu putea s-o dovedească. Datul cu presupusul, marele sport naţional al englezilor. Tot ce mai putea face Baxter acum era să limiteze pagubele. Dacă-l inculpau pe Jon Jon, ar fi ieşit un scandal public. Amintirea feţei drăgălaşe a Kirei era de-ajuns ca să asigure acest lucru.

Nu voia decît să se ducă acasă, să se culce şi să nu se mai trezească niciodată.

Presimţea că şi Joanie Brewer dorea acelaşi lucru, dar din alte motive.

Monika era în elementul ei. Alegaţiile sale răutăcioase se dovediseră corecte, iar Jon Jon luase, în sfîrşit, legea în mîinile lui şi-l snopise în bătaie pe nenorocitul ăla umflat.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, auzi o bătaie în uşă.

– Răspunde, Bethany.

Nu-şi mai făcea griji din cauza vecinilor. Graţie lui Jon Jon, se dovedise că avusese dreptate. În sinea ei, se considera aproape o eroină. Egoismul său nu cunoştea margini.

Bethany văzu prin vizor cine era vizitatoarea şi vru s-o ia la goană. N-o putea privi în față.

– E Joanie Brewer, mamă.

Monika se simțea în elementul ei. Probabil Joanie venise să-şi prezinte scuzele, iar ea avea să i le accepte cu distincție. În fond, erau prietene de ani de zile, şi pînă şi Joanie putea să greşească.

– Păi, atunci deschide-i, sau vrei să intre prin uşă?

În mod normal, o asemenea glumă ar fi făcut-o pe Bethany să rîdă, dar de la dispariția Kirei fata era într-o stare depresivă profundă.

Spre deosebire de Monika, suportase rău vestea. O luase aproape ca pe ceva personal. Zi şi noapte stătea nedezlipită de *Sky news*. O viţică morbidă, asta era.

Bethany o lăsă pe Joanie să intre, întristată la vederea ei. Îmbătrînise peste noapte şi arăta neîngrijită. Nepieptănată şi cu hainele vraişte, era ca o umbră a celei de altădată.

– Bună, Joanie scumpo. Totu-i în regulă?

Vocea lui Monika era prietenoasă şi camaraderească, de parcă între ele nu s-ar fi întîmplat nimic neplăcut. De parcă nu şi-ar fi trădat singura şi cea mai bună prietenă.

Joanie dădu din cap, aproape imperceptibil.

– Vrei un ceai?

Încet, Joanie clătină din cap.

– Ceva tare n-ai?

Pînă şi vocea îi suna gîjîită, moartă, ca şi cum n-ar mai fi vorbit de luni de zile. Monika îi turnă un pahar mare de *Bacardi,* adăugînd şi cîteva picături de Cola.

– Poftim, fetiţo, clăteşte-ţi beregata cu asta.

Joanie trase o duşcă din pahar, apoi se aşeză pe marginea canapelei.

– Ce-ai mai slăbit, Joanie!

O privi indiferentă.

– Îşi stă bine, colega, arăţi mai tînără cu nu ştiu cîţi ani...

Joanie îi întrerupse turuiala idioată. Numai Monika ar fi fost în stare să trăncănească despre siluetă şi înfăţişare în asemenea momente. Dar, la o adică, Monika ar fi-ntrebat-o dacă nu găsea c-avea fundu' prea mare şi în timp ce-i ţinea cineva un pistol la tîmplă.

– Ai minţit cînd ai spus toate alea despre Tommy?

La orice se aşteptase Monika, numai la asta nu. Se vedea clar, după uimirea de pe faţa ei.

– Ce vrei să spui?

Părea ofensată.

– Vreau să *spun,* dacă a fost invenţia ta cînd ai spus că Tommy e pervers.

Privirea lui Joanie era dură, iar Monika înţelese că păşea pe un teren minat.

– Vreau să ştiu adevărul.

Monika se simţea jignită de moarte şi nu se ascundea.

– Sigur că n-am inventat-o eu. Oricum, chiar dac-am exagerat un pic, am avut totuşi dreptate, nu?

Vorbea cu indignare, toată numai mîndrie lezată.

– Ştii ce-ai făcut, Monika? Îţi dai seama ce-ai cauzat?

Monika nu era deloc mulţumită de felul cum evolua discuţia.

– L-au săltat pe băiatul meu şi au să-l lege, nu le mai pasă de nimic.

Joanie îşi goli paharul.

– Ştii ce părere au despre el, şi acum, mulțumită ție, au o scuză ca să-l înfunde.

Era în pragul lacrimilor.

Cînd îl chemaseră pe Jon Jon la secție i se oprise inima-n piept de frică. Era convinsă că aveau să-l aresteze. Baxter dorea de-atîta timp să pună mîna pe el, încît însemna că de data asta, cu siguranță, i se înfundase. Norocul lui nu putea să țină o veşnicie.

De ia dispariția Kirei, toată familia i se destrămase. Îşi îndreptă degetul spre fosta ei prietenă.

– Am înghițit interviurile din ziare despre cum făceam noi trotuarul, nu mi-a păsat, fiindcă oricum erau adevărate. Dar pe-asta nu pot să ți-o iert. Dacă-mi iau băiatul, n-am să mai am pe nimeni, şi atunci am să *vin la tine*. Înțelegi ce-ți zic? Şi odată ce-ncep, Jon Jon n-o să mai aibă nici un amestec.

Monika înțelegea, nici vorbă. Aceea era vechea Joanie, cea pe care oamenii o evitau dacă era nervoasă. Acea Joanie care era capabilă de orice pentru un prieten, pentru un copil sau pentru sine însăşi. Monika trebuia să-i mute gîndul, şi repede.

– Dar *a fost* Tommy, acum toată lumea ştie.

Joanie ridică iar din umeri.

– Zău? Pînă şi pe Lorna sau pe vară-sa le-aş crede mai uşor decît pe tine. Sînteți nişte mincinoase împuțite, toată şleahta.

O privi lung.

– Mănînci rahat, Monika. Minți tot timpul, iar acum l-ai amestecat şi pe băiatul meu. Ar putea fi închis pe termen lung. Dacă i se întîmplă asta, sin-

gurul meu scop în viață va fi să te fac pe tine să suferi. Şi-ai să suferi în mă-ta cum niciodată n-ai crezut că-i posibil.

Se ridică.

– Mi-am pierdut un copil, Monika, şi dacă-mi mai pierd încă unul...

Lăsă fraza neterminată.

– Dar n-ai să-l pierzi, Joanie. Jon Jon e un erou. Nimeni n-ar îndrăzni să-l umfle acum. Le-a făcut o favoare gaborilor; şi ei îi urăsc pe perverşi la fel de mult ca şi noi.

Joanie oftă.

– Toată viața am servit doar perverşi, numai că eram prea proaste ca să ne dăm seama. Uită-te la toate fetele tinere pe care le-am văzut venind şi plecînd de-a lungul anilor. Am fost la fel de rele ca peştii, fiindcă n-ar fi trebuit să ne amestecăm în aşa ceva. Sexu-i cauza tuturor relelor care se- ntîmplă-n țara asta. Noi două eram doar la fundul grămezii, cînd a venit vremea să plătim.

Monika nu găsea nici o logică în ceea ce-i spunea Joanie. Durerea o făcea să se învinuiască singură pentru un lucru asupra căruia nu avea nici un control. Îşi pierduse mințile de-a binelea.

– Asta n-are nici o legătură cu noi şi cu ceea ce facem, colega.

În felul ei, Monika încerca să-şi calmeze prietena, s-o facă să înțeleagă că nu depindea de ele.

– Nu? Atunci, de ce ne urmăreşte ghinionul? Pe toate care producem. Drame unele după altele. Foloseşte-ți scăfîrlia, Monika. Măcar o dată în viață priveşte şi tu tot ansamblul.

– Dar, Joanie, ascultă ce spui...

– Of, mai du-te-n mă-ta, Monika. Nu mai tot

ncerca să mi te dai prietenă, tu nu ştii ce-i aia ɔrietenie nici dacă ți-ar cădea-n cap dintr-un pom. /ezi-ți şi tu de familia ta, măcar o dată. Ai grijă de etița aia de-acolo, grasă şi nefericită, Bethany a ta. Ξ o Monika născută a doua oară şi la fel ca tine o ɜ-ajungă, Dumnezeu s-o păzească! Eşti un gunoi, Monika, un gunoi puturos. Nu meriți nici cît o labă, şi-o ştii foarte bine. Da-ți spun din nou, fato, păzeşte-ți spatele, şi păzeşte-ți-l bine.

Şi plecă, iar Bethany se uită prosteşte la mama ei, căreia îi veniseră dracii din cauza ingratitudinii aşa-zisei sale prietene.

Bethany rămase tăcută, dar remuşcările ei erau nemărginite. Mințise poliția, mințise pe toată lumea.

Însă cine s-o bage pe ea în seamă? În nici un caz mama ei, care-ar fi trebuit să simtă că era ceva la mijloc. Joanie ar fi ghicit, dacă Kira îi ascundea ceva.

Intră în camera ei şi bău pe furiş din propria sa sticlă de *Bacardi* cu Cola. Îşi pregătea cîte una în fiecare dimineață, din rezerva maică-sii, iar Monika îşi închipuia că băuse ea totul. Îi dădea o senzație plăcută, o făcea să simtă căldură pe dinăuntru. Îi alunga pentru un timp o parte din singurătate şi vinovăție.

Cînd reveni în salon, mama ei plecase de acasă, fără a se osteni să-şi ia rămas-bun.

Doamna Carling era în dilemă. O văzuse pe Kira Brewer în fața magazinelor, în sîmbăta cînd dispăruse, dar nu spusese nimănui. O văzuse cu borfelina aia obraznică de Bethany, însă niciodată nu-i stătuse-n fire să se amestece în treburile altora – doar dacă nu cumva erau subiecte de bîrfe intere-

sante, desigur – aşa că păstrase această informaţie pentru sine.

Presupunînd că fetiţa avea să apară în cele din urmă, se hotărîse să nu se implice. Mai ales că era la mijloc şi familia Brewer. Nu voia să se trezească-n prag cu nici unul dintre ei, nimeni cu mintea întreagă n-ar fi vrut-o. Uite doar ce i se întîmplase lui Tommy! Deşi Joanie, la drept vorbind, nu era tocmai soi rău. Îşi dădea toată silinţa, iar asta nu era o treabă uşoară, cu povara pe care i-o pusese Dumnezeu pe umeri. Oricum, rufele ei erau albe ca zăpada, iar doamna Carling judeca oamenii după rufe şi după curăţenia din hol.

Acum însă se părea că fata dispăruse definitiv şi o mustra conştiinţa. Bietul Tommy ajunsese în spital şi totul era îngrozitor de încurcat. Dar nu putea să se ducă la poliţie, nu? Mai ales la ora aia. Iar Tommy şi tatăl lui erau cei mai probabili suspecţi. Orice-ar fi spus sau ar fi făcut, nu putea să schimbe asta, nu-i aşa? Nu era sută la sută sigură că o văzuse pe fată urcîndu-se în maşina aia...

Aşa că-şi păstra cunoştinţele pentru sine, convinsă că era bine ce făcea. Tommy şi tatăl lui aveau să fie inculpaţi, şi cu asta urma să se termine totul. Ce rost avea să se implice într-o situaţie care nu putea fi decît explozivă?

Îşi făcu încă un ceai şi se hotărî să se ducă la Bingo în seara aceea, ca să uite de toate.

Jon Jon arăta îngrozitor, cînd se aşeză în faţa lui Baxter. Avea înfăţişarea unui om cu un secret pe care nu putea să-l afle nimeni.

– Toată ziua am fost la *„Ship and Shovel"*, domnule Baxter, ştiţi bine asta. Treizeci de oameni au

jurat că acolo am fost. Ce mai vrei, o declarație de la judecător, ca dovadă? Numai că pe-acolo nu se-nvîrt prea mulți judecători, dacă-nțelegeți ce vreau să spun.

Zîmbea, iar lui Baxter îi venea să-i şteargă zîmbetul de pe mutră odată pentru totdeauna.

– Cum te înțelegeai cu Tommy?

Jon Jon ridică din umeri, deşi îi era tot mai greu să-şi păstreze aparența de nevinovăție.

– În regulă. Dar, atunci, n-aveam idee că era pervers, nu?

– Cine ți-a spus că era pervers? Am făcut verificări meticuloase şi n-am găsit nimic.

Jon Jon zîmbi.

– Cu tot respectul, domnule Baxter, de-alde dumneavoastră n-ați găsi nici căcănăria de telescop Hubble dac-ar cădea pe Roman Road Market.

– Ei, ascultă aici, Jon Jon...

Băiatul clătină din cap, cu lațele împletite tremurîndu-i de indignare.

– Nu, ascultă-mă dumneata pe mine la dracu'! Sora mea zace moartă, probabil, cine ştie pe unde, şi voi mai aveți obraz să mă luați pe *mine* la-ntrebări în legătură c-un împuțit de pervers! Păcat că n-ați făcut eforturi la fel de mari ca s-o găsiți, ce zici? O veşnicie nu v-ați deranjat să veniți cînd v-am chemat. Era doar o Brewer, pe cine doare-n fund de ei? Nişte lepădături.

Îşi trecu o mînă peste chipul uşor asudat.

– Ziarele aleargă cu limba scoasă după povestea noastră şi nu vrem să le spunem nimic. Nişte hiene nenorocite, asta sînt. Da' am să le spun, dacă nu mă lăsați în pace şi nu vă faceți treaba pentru care vă plătesc contribuabilii. Adică, să aflați unde-i

soră-mea şi ce i s-a-ntîmplat. Are unşpe ani şi nu-i nicăieri. Toate ziarele şi posturile de televiziune numai despre ea vorbesc, cum ştiţi, şi totuşi nimeni n-a văzut-o. Îl căutaţi şi pe Joseph Thompson, întîmplător, sau doar îmi hărţuiţi mie familia?

Baxter oftă. Îl chinuia ulcerul. Durerea era ca un cuţit care-l înjunghia repetat şi, de parcă atîta lucru n-ar fi fost destul de rău, în adîncul inimii ştia că băiatul avea dreptate.

– Nu poţi lua legea în propriile tale mîini, Jon Jon.

– Şi ce, am luat-o? Altcineva a făcut-o pentru mine. Hai să nu ne mințim, domnule Baxter, dacă era după voi, ăla şi-acum mai stătea acolo să se bucure de viaţa lui de nimic.

Îşi şterse iar faţa cu o mînă, tot mai agitat.

– Şi să nu-ndrăzniţi să-mi vorbiţi mie despre legea luată-n mînă. În ultimii ani aţi încercat de nu ştiu cîte ori să mă înfundaţi. Orice i s-a întîmplat, singur şi-a făcut-o, şi sper ca şi ta-su să pătească la fel.

Baxter se rezemă de spătar, privindu-l lung, înainte de a-l întreba încet:

– Pot să am încredere în tine, Jon Jon?

Tînărul nu ştia despre ce era vorba, aşa că nu răspunse. Baxter era conştient că nu făcea bine ce făcea, dar trebuia să-l înştiinţeze ce se întîmpla. Era un băiat inteligent şi, în felul lui, era cinstit. Puse pe masă un dosar, în faţa lui Jon Jon, apoi continuă calm:

– Am să-ţi aduc un ceai şi, dacă-n lipsa mea te uiţi în dosarul ăsta, eu n-am nici o vină, nu? Fiindcă n-am să ştiu că te-ai uitat, este? N-am să fiu în cameră.

– Şi de ce m-ar interesa să mă uit în el?

Baxter ridică din umeri.

– Din curiozitate?

– Din curiozitate a murit şi pisica, nu?

– Cred că tu ai să supraviețuieşti dacă bagi un ochi, Jon Jon.

Se ridică.

– Lapte, zahăr?

Jon Jon dădu din cap, apoi îl privi cum ieşea din încăpere. Se uită un timp la dosarul din fața lui, întrebîndu-se ce să facă. Îl credea pe Baxter în stare să-i întindă o cursă chiar şi acum. Dar curiozitatea îl învinse şi deschise dosarul.

Înăuntru se afla doar o hîrtie. Văzu că făcea parte din fişa medicală a Micuțului Tommy.

Citi încet, de două ori, apoi o puse la loc în dosar. Ridicîndu-se, ieşi repede din cameră. Baxter reveni cu ceaiul şi, cînd văzu că nu mai era acolo, zîmbi. Aruncă încă o privire peste raport.

Se părea că Micuțul Tommy era incapabil să aibă relații sexuale. Organele lui genitale nu se dezvoltaseră complet, iar medicamentele pe care le lua ca să-şi stabilizeze obezitatea i le atrofiaseră şi mai mult.

Asta nu însemna că nu putea gîndi, desigur, dar dovedea că, pe plan fizic, n-ar fi putut face mare lucru. Toate rapoartele psihiatrice spuneau acelaşi lucru: nu-l interesa sexul, nici nu ştia prea multe despre el.

Bietul Tommy Thompson, bătut şi ars, era practic un eunuc.

Della fusese la poliție ca să reclame ceea ce i se întîmplase. Cel mai mult o irita faptul că fusese

dată jos din maşină. Dar şi faptul că Joseph îşi luase toate lucrurile din casa ei spunea enorm.

Nu-i trecu nici un moment prin minte că s-ar fi putut să fugă de frică; îl învinovăţea de toate blestemăţiile din lume – şi încă în felul cel mai gălăgios.

Vestea ajunse pe străzi la orele cinci şi jumătate după-amiaza. Joseph Thompson era terminat; oricine-l vedea avea să ştie cine era. Fotografia lui era transmisă pe toate canalele de ştiri şi publicată în toate ziarele. În douăzeci şi patru de ore aveau să înceapă să sosească semnalările de la turiştii englezi vigilenţi din toată Europa.

Dar, la fel ca Kira Brewer, părea să se fi mistuit în văzduh.

Liz Parker zăcea lîngă Jon Jon, savurîndu-i prezenţa. Venise la ea cu puţin timp în urmă şi se delectaseră cu o partidă de sex scurtă, dar frenetică. Apoi, în loc să dispară ca de obicei, rămăsese acolo, culcat lîngă ea, fumînd marijuana ţigară de la ţigară.

– Vrei o bere, Jon Jon?

Dădu din cap că da.

Liz desfăcu o *Bud Ice* din micul ei frigider şi începură să soarbă împreună. Jon Jon îi dădu şi ei chiştocul.

– Te simţi bine, Jon Jon?

La asta, rîse.

– Mda, nemaipomenit. Sora mea mai mică a dispărut, poate să fi şi murit, da-n rest, o duc de minune, la dracu'. Şi tu?

Liz oftă.

– Întrebam doar, nu e nevoie să fii sarcastic.

O necăjise, lucru pe care Jon Jon nu l-ar fi cre-

zut vreodată posibil. În timp ce-i privea fața de fetiță, se simți dintr-o dată prost.

– Iartă-mă, Liz.

O spusese încet şi nici unul din ei nu putu spune care era mai şocat de cuvintele lui – el sau ea.

Atunci, Liz îi zîmbi – un zîmbet adevărat, nu cel obişnuit, profesional, care nu i se regăsea niciodată şi în ochi.

– *Tu* să mă ierți pe mine. Surioara ta părea o fetiță foarte drăguță.

Trase prelung din chiştoc, în timp ce Jon Jon o întrebă:

– Cînd ai văzut-o tu pe sora mea?

Liz întoarse capul, privindu-l în față.

– Am văzut-o de cîteva ori, cu tine şi cu mama ta. Pe stradă, ştii...

Jon Jon dădu din cap.

Liz se cuibări încă o dată lîngă el. Se simțea bine, se simțea în siguranță.

Jon Jon privi în jur, prin camera mică şi, în mod excepțional, curată, deşi aşternutul nu fusese spălat de cîteva săptămîni. De fiecare dată cînd venea, îl găsea neschimbat; era sigur că nu-l foloseau şi alți bărbați.

Aşternutul era copilăresc, cu desene comice. Pe fața de plapumă scria *Groovy chick*, lîngă imaginea unei fete adolescente schițată cu culori Dayglo vii pe bumbacul roz. Kirei i-ar fi plăcut la nebunie.

Pe pereți era un tapet înflorat oribil, iar pe jos o mochetă portocalie cu verde-închis. Arăta ca o casă neverosimilă.

Dar, în fond, din multe puncte de vedere, asta şi era. Un loc unde să-şi rezeme capul ostenit. Unde citise asta? Îi trecuse prin minte şi dispăruse într-o

fracțiune de secundă. În ultima vreme nu mai putea ține minte nimic. Probabil din cauza împrejurărilor, şi nu încerca să analizeze motivul.

Liz îşi petrecu un picior alb, dolofan, peste picioarele lui cafenii, iar Jon Jon observă cu plăcere contrastul. Îl frecă pe burtă cu o mînă manichiurată fin, strecurînd-i-o între picioare şi începînd să-l mîngîie din nou.

– Mai multă viață găseşti într-un videoclip muzical la ora asta, fato.

Dar simți şi el primii fiori şi ştiu că îi simțea şi Liz, după zîmbetul ei triumfător. Ce avea, de-l făcea să se simtă aşa? Servea pînă la zece bărbați pe zi şi totuşi nu-l deranja. Era ceva în neregulă cu el?

O sărută, sugîndu-i limba în gură, pentru prima dată un sărut propriu-zis.

Apoi, viziunile cu gura ei sugînd altceva altor bărbați îl făcură s-o respingă grăbit. Liz se lovi de perete şi rămase acolo, frecîndu-şi umărul care suferise din plin impactul.

– Ce mama mă-sii ai, Jon Jon? Ce-am făcut?

Jon Jon îşi rezemă capul pe pernă.

– Azi e ziua mea.

Şi începu să plîngă. Să plîngă cu adevărat. Suspina, iar Liz îl luă în brațe cu stîngăcie şi-l strînse la piept cît putu de tandru.

Paulie şi Joanie erau în dormitorul ei. O culcase, iar acum îi pregătea o baie caldă.

– Nu vreau nici o baie!

Paulie n-o luă în seamă.

– Miroşi ca o mîță de pe maidan şi ai să faci baie.

– Fac pe dracu'!

Totuşi, Paulie umplu cada, turnînd în apă şi nişte săruri aromate.

– Dezechiparea şi treci în cadă.

Glasul lui nu admitea nici un răspuns. Joanie însă nu se mişcă. Paulie se duse la bucătărie şi începu să despacheteze cumpărăturile pe care le adusese cu el. Vinul era rece, aşa că-l destupă şi turnă în două pahare. Nu era cel mai bun vin, dar altul mai grozav nu se găsea în frigider.

– Ai intrat în baie sau nu?

În timp ce vorbea, intră în dormitor. Joanie era tot în pat, fără să-i dea atenţie.

Paulie trase plapuma de pe ea. Indignată, Joanie se ridică în capul oaselor. O luă în braţe şi o duse pe sus, în timp ce se zbătea, pînă la baie. Acolo, o aruncă fără ceremonie în apa parfumată, cu tot cu lenjeria albă şi nespălată de pe ea.

Capul lui Joanie se scufundă un moment sub valuri, de unde ieşi scuipînd apă şi înjurături, dar Paulie ieşise din baie, pentru a reveni cu paharele cu vin. Joanie zăcea acum pasivă în apă, acceptîndu-şi soarta.

Îi dădu un pahar. Joanie îl luă recunoscătoare, sorbi, apoi oftă.

– Ai de gînd să-ţi scoţi bulendrele astea de pe tine, sau nu?

Deodată, Joanie izbucni într-un rîs cu hohote. Nu era un rîs normal, ci ascuţit, strident, cu o undă de isterie.

Paulie închise capacul toaletei şi se aşeză. O lăsă să rîdă. Dacă se descărca, era mai bine. Acum se scutura efectiv de rîs, cu vinul vărsîndu-i-se pe tot trupul. Paulie se aplecă şi-i luă paharul, apoi se ridică şi încuie uşa băii.

Se dezbrăcă pînă la chiloții de boxer. Joanie îl privea, rîzînd şi mai tare. Cînd Paulie păşi în cadă, ajunse să se sufoce de-a binelea.

– Budigăii nu ți-i scoți?

Apoi izbucni din nou, iar Paulie se aşeză lîngă ea în cadă, strîngînd-o la piept atît cît putea, în timp ce Joanie tuşea şi bolborosea de-atîta rîs.

Apoi hohotele i se opriră la fel de repede pe cît începuseră şi rămase rezemată de el, întorcîndu-se uşor ca să-şi îngroape fața la pieptul lui.

Acum plîngea, plîngea cu suspine, iar Paulie o sărută uşor, ținînd-o şi mai strîns. Îi şoptea cuvinte drăgăstoase pe care niciodată nu le mai auzise din gura lui şi nici nu-l crezuse vreodată în stare să le rostească.

– Te iubesc, Joanie Brewer. Dintotdeauna te-am iubit, fată dragă.

Se lăfăia în atenția lui, ştiind că i-o spunea numai fiindcă suferea atît de rău. Simțea efectiv că ar fi putut să moară de durere.

Spera să se întîmple aşa, ca să nu mai fie nevoită să suporte încă o zi fără fetița ei. Îşi dorea eliberarea morții, în acelaşi timp în care-şi dorea şi copilul înapoi.

Dar Kira n-avea să mai vină înapoi. Acum ştia.

În timpul nopții avusese această revelație, că-şi pierduse copilul pentru totdeauna.

Acum se temea pentru ceilalți.

Ştia că Jeanette avea să meargă întotdeauna numai pe drumul ei, iar acum acest lucru o speria mai tare ca oricînd.

Dar Jon Jon, primul ei născut, era cel pentru care avea să se teamă cel mai mult de-acum încolo.

Era singurul dintre cei trei care fusese o prezență constantă în viața ei. Întotdeauna îi era alături, orice-ar fi fost. Îi ținuse loc de bărbat şi jucase cu bucurie acest rol în viața ei.

Uneori, se simțea vinovată de felul cum se purtase cu el şi-şi dorea să fi putut face totul altfel. De ce nu fusese posibil să întîlnească un bărbat şi să rămînă cu el, ca femeile normale?

De ce dusese viața aceea de favoruri sexuale fără discernămînt, numai pentru bani? Se considera vinovată, pe sine şi munca ei, pentru ceea ce i se întîmplase fiicei ei mai mici.

Iar acum, Paulie, omul pe care-l iubea de atîta vreme, îi spunea şi el că o iubea, dar nu însemna nimic.

Era prea tîrziu.

Se golise de iubire, nu mai putea nici s-o dăruiască, nici s-o primească. Dar brațele lui împrejurul ei îi dădeau o senzație plăcută. Avea nevoie de cineva care s-o consoleze.

Nimeni n-o putea face cu adevărat. Brațele lui în jurul ei însă puteau cel puțin s-o facă să se simtă mai puțin singură.

Nu-l opri cînd îi descheie sutienul. Paulie era la fel ca majoritatea bărbaților. Orice manifestare de emoție ducea la sex.

O posedă rapid şi uşor, ca întotdeauna, iar după aceea rămaseră tăcuți în apa care se răcea. Savurînd senzația de a fi împreună. Atingerea alunecoasă a trupurilor goale, îmbrățişate în patul lor de apă.

În cele din urmă, Paulie o sărută pe creştetul capului.

– Te iubesc, Joanie.

Şi nu mintea. Joanie ştia că vorbea serios. Era ceea ce aşteptase atîția ani – şi totuşi, acum că i-o spusese, nu-i răspunse.

Dădu doar din cap şi, închizînd ochii, rămase culcată lîngă el, ascultîndu-i bătăile inimii.

Era prea tîrziu şi o ştiau amîndoi.

Începură să picotească. Paulie o ținea ca pe un bibelou de porțelan prețios. Faptul că o iubea cu adevărat pe acea femeie îl copleşea.

Indiferent ce era sau ce fusese, între ei exista o legătură pe care niciodată în viața lui n-o mai cunoscuse cu nimeni. Nici chiar cu propriii lui copii.

Paulie deschise ochii şi o privi. Arăta parcă mai tînără, cumva. Ridurile îi dispăruseră pentru cîteva minute, în timp ce dormita relaxată, la pieptul lui.

– Kira a fost fiica mea, Joanie?

Îl privi în ochi şi dădu din cap.

Amîndoi erau conştienți că spusese *a fost*, nu *este*.

Era ca o pecete finală pe soarta Kirei.

Şi atunci plînseră împreună.

CARTEA A DOUA

Viață pentru viață,
Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mînă pentru mînă, picior pentru picior,
Arsură pentru arsură, rană pentru rană, vînătaie pentru vînătaie.

– *„Ieşirea", 21:23-25*

Capitolul 18

Uluitor, cu cîte se poate obişnui omul. Uneori, Joanie avea senzaţia că Kira nu fusese niciodată vie, că fiica ei era doar un vis pe care-l avusese cu ani în urmă.

În alte zile simţea că se încovoia sub apăsarea durerii, iar coşmarurile în care-şi vedea fetiţa cerşind viaţa erau atît de vii, de realiste, încît se trezea scăldată în sudori reci, convinsă că erau adevărate.

Dar trecuseră trei luni de la dispariţia ei şi încă nu aveau nici o veste.

Ziarele uitaseră de ea. Toţi păreau s-o fi uitat-o pe Kira, în afara acelei mici comunităţi pe care Joanie o numea „casă". Vedea expresiile miloase ale prietenilor şi vecinilor, şi le percepea suferinţa interioară în acelaşi timp în care o simţea şi înăuntrul ei.

Acum nu mai veneau echipe de reporteri, nu mai apărea pe prima pagină a ziarelor naţionale. Kira nu mai era decît o fotografie în fişierele poliţiei, deşi unul dintre prietenii lui Jasper înfiinţase website-ul Kira Brewer, pentru care Joanie îi era recunoscătoare, deşi se întreba la ce mama dracu' putea să folosească.

Fiica ei era pierdută. Putrezea cine ştie pe unde. Era moartă.

Altfel, ar fi fost acasă de-acum, turuind cu vocea ei subţire şi veselă, şi cu zîmbetul ei frumos pe buze în văzul tuturor.

Dar durerea, durerea din sufletul mamei sale, nu trecuse – şi nici furia.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Joanie răspunse, cu un zîmbet fals.

Trecuse peste perioada în care fiecare ciocănit la uşă o făcea să se retragă; nu se mai aştepta s-o vadă acolo pe Kira, povestindu-i cum se rătăcise şi cum găsise apoi drumul spre casă.

Joanie îi deschise uşa detectivului inspector Baxter şi, în pofida tuturor, speranţa i se citi din nou în ochi cînd îl privi.

Baxter zîmbi trist.

– Pot să intru, Joanie?

Înţelese din tonul lui că nu avea nici o veste – sau, cel puţin, nici una pe care ar fi vrut s-o audă.

O urmă în casă.

– E în legătură cu Tommy Thompson.

Joanie oftă greu. Pentru ea, Tommy era cel mai neîmpăcat duşman. Jon Jon o convinsese de asta.

– Ce-i cu el?

Îi făcu semn lui Baxter să se aşeze, iar detectivul se instală precar pe marginea canapelei.

Aproape că simţea cît de stînjenit se simţea.

Categoric, nu era o veste bună.

– A murit?

În voce i se simţea din nou speranţa.

Baxter clătină din cap.

– Joanie, ascultă-mă, scumpo. Am făcut tot posibilul ca să aflăm ce s-a întîmplat, dar nu putem descoperi că ar fi făcut vreun rău.

O aşteptă să asimilze această informaţie, înainte de a continua:

– De fapt, nu putem găsi nici o condamnare anterioară, nici pentru el, nici pentru tatăl lui. Fata

despre care spui că l-a acuzat, acea Caitlin Rowe, a negat categoric. A spus că fusese doar un zvon. Mama ei a cerut acum să fie mutate de primărie, ca să nu li se dea iar de urmă. Se teme ca fata să nu fie atrasă într-o situație în care n-are nici un amestec.

Îi privi fața trasă, ridurile recente din jurul ochilor și al gurii.

Riduri cauzate de nopțile nedormite și de excesul de alcool.

– Deci, asta e concluzia, scapă nepedepsit? Și cu banii pe care i-a dat Joseph cum rămîne? Nu puteți dovedi că a făcut-o? Nu puteți afla cum i-a cîștigat?

Baxter oftă adînc.

– Un ceai, poate, Joanie?

Joanie intră în bucătărie și puse ibricul pentru ceai. Detectivul o urmă, cu inima la fel de grea ca și a ei.

– N-am găsit nimic, Joanie, nimic care să ne fie de vreun folos. Apartamentul Thompson-ilor era curat, scumpo. L-am percheziționat de două ori. Nici un lucru care n-ar fi avut ce căuta acolo.

– Atunci de ce-a luat-o la picior taică-său?

Era cu capsa pusă.

– Poate s-a temut, Joanie. Ție, în locul lui, nu ți-ar fi fost teamă?

În sinea ei, Joanie îi dădea dreptate.

Baxter insistă:

– Mie, unul, mi-ar fi, dacă aș ști că Jon Jon al tău umblă după mine.

– N-ați găsit nimic? Ce e cu mama fetei ăleia, acea Leigh Rowe?

– A negat totul și, dacă ea nu deschide gura,

sîntem legați de mîini. Nu putem aresta oamenii pe bază de zvonuri, Joanie, avem nevoie de dovezi.

Auzindu-l, Joanie rîse disprețuitor.

– Hai că pe-asta n-o știam! Pînă acum, nu v-ați codit.

– Eşti nedreaptă, Joanie, şi-o ştii foarte bine. E cu totul altceva.

Joanie turnă apa fiartă peste pliculețele de ceai, cînd în realitate nu-i venea decît să arunce cu ibricul în Baxter.

Să-l lovească la fel cum era şi ea lovită.

O voce îi şopti în minte: „cum a fost lovit şi Micuțul Tommy".

– A făcut-o, ştiu că el a făcut-o. El şi taică-său. Doi bulangii perverşi, asta sînt.

Violența abia suprimată i se simțea în voce, iar Baxter ştiu că Micuțul Tommy n-avea să mai fie niciodată în siguranță.

– Fără dovezi, Joanie...

Rîse din nou. Un sunet găunos.

– Fără cadavru, vrei să spui. *Asta* vrei să spui, nu?

Aşa era, dar Baxter preferă să n-o spună cu glas tare.

– Ascultă, îmi pare rău din toată inima pentru tine şi ai tăi, zău că-mi pare rău, dar nu putem găsi nici un motiv de a-l pune sub acuzare pe Tommy Thompson. Zvonurile nu sînt de-ajuns, iubito, chiar dacă par plauzibile. Am nevoie de probe concludente.

– Niciodată n-ai avut nevoie de aşa ceva cînd te țineai după mine şi ai mei, nu? Iar în noaptea cînd a dispărut Kira, v-am aşteptat nu ştiu cîte ore.

Era în pragul lacrimilor.

Baxter întinse o mînă, cu compasiune, dar Joanie îl plesni peste ea.

– Nu ştiu cîte-mpuțite de ore v-am aşteptat aici.

Privi în jur, ca şi cum ar fi revăzut iar apartamentul aşa cum fusese în noaptea aceea.

– Nici picior de caraliu n-am văzut. Da' nici n-avea importanță, nu? Era doar o Brewer pe lista dispăruților. Pe cine doare-n fund de ei?

Baxter îi vedea expresia chinuită. În viața lui nu se mai simțise atît de prost față de cineva.

– Sînt nişte nimicuri, o pleavă, Brewer-ii. Mama face trotuarul, copiii-s ca animalele... Chiar crezi sincer că nu ştiu ce v-a trecut la toți prin cap, în noaptea aia?

N-o putea privi.

Ştia că ceea ce spunea era adevărat şi se simțea la fel de vinovat ca toți ceilalți. Totuşi, era nevoit să nege.

– Nu-i adevărat, Joanie. Am făcut tot ce-am putut, şi încă mai facem tot posibilul...

– Hai, las-o jos că măcăne, dom'le Baxter.

Detectivul se hotărî să-i spună adevărul.

– Joanie, Tommy Thompson este incapabil de orice activitate sexuală. Iar Jon Jon ştie asta. I-a văzut fişa medicală.

– Mi-a spus, dar nici el şi nici eu nu credem. N-o fi fost Tommy capabil să facă nimic, dar asta nu înseamnă că nu s-a şi gîndit, nu?

Baxter oftă din nou.

– Nu faci decît să-ți îngreunezi situația. N-ai de unde să ştii dacă i s-a întîmplat ceva de natură sexuală, Joanie. S-ar fi putut să cadă în rîu... orice... Presupui tot ce poate fi mai rău.

Joanie îşi dădu ochii peste cap.

– Vino-ți în fire, dom'le Baxter, şi dumneata crezi acelaşi lucru ca şi mine. Că perversul ăla şi taică-său au făcut-o.

Încerca să-l facă părtaş la vinovăția ei, ca şi la suferință.

– L-am primit în casa mea. I-am fost prietenă. Ţineam la el... am avut încredere-n el.

Din nou ajunsese în pragul lacrimilor.

– Am citit despre pedofili. „Cultivare", aşa o numesc ei. Să se bage pe sub pielea familiei. Şi, hai s-o spunem pe-a dreaptă, cu Jon Jon şi cu mine, cine l-ar fi crezut în stare să aibă curajul pentru o figură ca asta? Ştiu că n-a căzut în nici un rîu. Dac-ar fi căzut, apărea pîn-acum. Nimeni n-a văzut-o, nimeni! Aşa că a fost ceva pe plan local, şi *încă* mai e local. Trebuie doar să fie găsită. Sau ce-o mai fi rămas din ea. Tot ce i s-a întîmplat, a fost plănuit de răhățelul ăla şi de taică-său. Şi la urma urmei, unde-i tatăl? Cum poate să dispară aşa, dacă-i cu conştiința curată? Pînă şi criminalilor le e greu să se facă nevăzuți pentru mai mult timp.

Şi Baxter se gîndise la acelaşi lucru, dar nu-i spuse.

În schimb, sugeră:

– Poate că s-a sinucis, Joanie. Trebuie să ne gîndim la toate posibilitățile.

Joanie dădu din cap, un moment părînd mai mulțumită, mai relaxată.

– Sper să ai dreptate, dom'le Baxter şi sper ca şi Micuțul Tommy să-i păşească pe urme. Pînă nu dispar ăştia doi de pe fața pămîntului, eu o noapte n-am să mai dorm ca lumea în patul meu.

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri în fața mea, Joanie...

Joanie răsuflă zgomotos.

– De parcă m-ar durea-n fund de ce mi se-ntîmplă.

Peste scurt timp, Baxter plecă, iar Joanie rămase singură, fumînd, aşa cum obişnuia în ultima vreme.

Paulie apucă gagica de fund, iar tipa scoase un chițăit de plăcere.

– Paulie!

Rîse şi el, şi, coborînd din pat, începu să se îmbrace.

Era una nouă, o fată pe nume Linette. Avea păr blond natural şi ochi verzi.

Dacă n-ar fi ieşit la produs încă de la o vîrstă fragedă, probabil că la ora asta ar fi fost măritată şi prețuită pentru frumusețea ei.

În schimb, o folosea um bărbat destul de bătrîn ca să-i poată fi tată. Pentru că Paulie se folosea de ea, la fel cum se folosea de toate femeile din viața lui.

– Deci, voi lucra în salonul cel nou?

Paulie dădu din cap. Oricum avusese de gînd s-o plaseze acolo. Noul salon era specializat în fete tinere şi arătoase.

Asta se reflecta şi în prețurile practicate şi în denumire: *„Angel Girls"*.

Era situat în King's Cross, aproape de *„Spearmint Rhino"*, şi avea să servească muşterii din capitală. Îi acorda şase luni.

Dacă profiturile nu depăşeau întreținerea, avea să-l închidă.

Dar Jon Jon îşi făcuse temele, iar Paulie se bucura să-l vadă manifestîndu-şi din nou interesul.

Numai de-ar fi putut să stea tot timpul cu mintea la treabă.

Dar tînărul se schimbase atît de mult în ultimele trei luni, încît era aproape de nerecunoscut. Arăta mai bătrîn şi mai dur.

Aspectul băieţesc, chipeş, îi dispăruse demult, alungat de suferinţă.

Jon Jon era vicios, dar avea vicii controlate. Dacă înainte fusese predispus spre ieşiri temperamentale fulgerătoare, acum căuta încontinuu scandal şi găsea întotdeauna – şi învingea.

Paulie oftă, pe gînduri. Dar, pe partea pozitivă cel puţin, se adîncise în muncă, ceea ce fusese foarte rentabil pentru afaceri.

Cel mai mult îl îngrijora Joanie.

Părea să se fi prăbuşit în sine, ca şi cum ar fi fost în viaţă, dar nu vie. Numai aşa putea descrie schimbarea pe care o suferise.

Umbla, vorbea, mînca uneori, dar părea să le facă pe toate cu încetinitorul. Parcă s-ar fi prefăcut. Voia să fie cu fiica ei, şi nu mai continua decît în aşteptarea momentului cînd avea să afle cu certitudine că era moartă.

Nu încăpea nici o îndoială că atunci avea s-o urmeze curînd.

Se temea şi el să se gîndească la ceea ce i se putuse întîmpla Kirei.

Era destul de rău că i se întîmplase unei fetiţe pe care o cunoştea. Dar descoperirea că era copilul lui îl descumpănise.

Paulie îşi alungă din nou gîndul; nu suporta. Şi-n plus, singura dovadă era cuvîntul lui Joanie. Şi cum putea ea să fie atît de sigură?

Se culcase cu mai mulţi tipi decît Dolly de la

Docuri, prietena marinarilor şi a hamalilor, aşa că nu era sigur dacă Kira era cu adevărat fiica lui, sau doar Joanie ar fi vrut să fie aşa.

Ştia că ea o credea, însă nu era convins că o credea şi el. Oricum, prefera să nu se gîndească.

Cînd Linette plecă din apartament, îi zîmbi crispat. Odată ce era îmbrăcată, nu-l mai interesa. Era una dintre ciudățeniile lui.

Dar continua să-i caute pe Thompson-i şi pusese o recompensă pe capetele lor. Dacă puteau fi găsiți, avea să-i găsească, fie şi dacă era ultimul lucru pe care putea să-l facă.

Micuțul Tommy avea dureri continue, dar i se uşurau de la o zi la alta.

Era internat într-un sanatoriu din Sheffield, cu tratamentul plătit de stat, pentru că în închisoare l-ar fi pîndit pericolul de represalii.

Nimeni de-acolo nu ştia cine era şi răspundea la numele de Jeffrey Palmer. În unele privințe, numele îi plăcea, suna interesant.

Se întrebă pentru a suta oară ce făcea tatăl lui şi oare unde se putuse duce. Joseph avea mulți acoliți de pe vremuri, iar Tommy presupunea că-i căutase pe unii dintre ei. Le spusese polițiştilor diverse nume, dar nu descoperiseră nimic. Dar, în fond, nici n-aveau cum, nu?

Nu le dăduse toate numele, nu era chiar *atît* de prost. Nu voia ca tatăl lui să apară din nou.

Fața îi arăta îngrozitor. Avuseseră grijă ca în salon să nu existe oglinzi, dar uneori îşi vedea imaginea reflectată în fereastră şi ştia cît era de desfigurat. Dar ajunsese la concluzia că nici înainte nu arătase prea grozav.

Numai aşa putea să facă faţă.

În cele mai multe nopţi îşi visa mama, o simţea ţinîndu-l în braţe, ca pe vremea cînd era mic. Dacă ea ar mai fi trăit, nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat, de atîta lucru era sigur.

Mînca din nou, ca să se consoleze.

Îşi dorea să n-o fi văzut-o în viaţa lui pe Kira Brewer. Tatăl său avusese dreptate tot timpul.

Nu putea să iasă decît un necaz, spusese, şi din nou se dovedise că aşa era. De ce nu-l ascultase?

Sora îi aduse o carafă cu apă, dar Tommy n-o băgă în seamă.

Desigur, ea era aceea care-l ignora de fapt. Nici una dintre surori nu-i vorbea cu adevărat şi ştia că nu le plăcea să-l atingă. Dar, din nou, acest lucru i se întîmplase aproape toată viaţa.

Nimeni nu voia vreodată să stea aproape de el.

Decît Kira, desigur.

Şi uite în ce belea ajunsese.

Oftă, despachetînd încă un calup de *Mars*. În timp ce mesteca încet, se întrebă cît timp avea să mai stea acolo înainte de a fi mutat din nou. Îl mutau încontinuu.

Bănuia că, într-un fel, era ca un fugar. Hrană pentru gînduri, cum obişnuia să spună mama lui.

Jon Jon avea întîlnire cu un tip din nordul Londrei. Era un Rasta, din Jamaica de origine, apoi din Newcastle pe Tyne.

Omul îi zîmbi, îşi strînseră mîinile, cu un respect reciproc care li se vedea pe faţă şi în atitudine.

– Mă bucur că te cunosc în sfîrşit.

Sippy le zîmbi amîndurora. Se bucura că le făcuse cunoştinţă.

Ținea mult la Jon Jon. Între ei exista o afinitate naturală, atît de afaceri, cît şi personală.

De la dispariția surorii lui Jon Jon deveniseră şi mai apropiați. Sippy avea o soră care nimerise într-un schimb de focuri din Jamaica.

La minte rămăsese ca un copil, deşi acum avea un trup de femeie. Plătea în fiecare lună cîte o sumă substanțială pentru ea, ca să fie îngrijită într-un mediu civilizat şi curat, în Surrey.

Una peste alta, era sînge din sîngele lui, şi numai asta conta. Faptul că nu spunea nimănui de existența ei îl privea doar pe el. Dar i se confesase lui Jon Jon, ca să-l ajute să înțeleagă cum puteai trece peste orice.

Chiar şi peste cele mai rele lucruri.

Acum, în timp ce-i privea pe Jon Jon şi pe Errol, se bucura că aranjase acea întîlnire. Dacă-l putea găsi cineva pe acei Tommy, Errol era omul.

Avea toată poliția în buzunar, putea să afle absolut orice, despre oricine.

Acum îl urmărea pe omul pe care-l considerau responsabil de dispariția Kirei – şi „dispariție" era într-adevăr cuvîntul potrivit, din toate punctele de vedere.

Era moartă, o ştiau cu toții.

Ceea ce voiau să afle era felul cum murise.

Sippy se aplecă înainte pe scaun, spunînd încet:

– Dacă Jon Jon ar găsi-o, ar putea s-o îngroape, şi i-ar trece durerea măcar pe jumătate, Errol. Faptul că nu ştie e cel mai dureros.

Errol dădu din capul său uriaş. Era chipeş şi o ştia.

Îi plăcea mult să poarte blugi şi veste albe, arăta

ca un Rasta tipic – mai bine-zis, pînă se aşeza la volanului Mercedes-ului său sport ediție limitată.

Rareori purta pantofi, preferînd sandalele *Reef*, iar trupul îi era în formă de la antrenamentele cu greutăți.

Errol se rezemă de spătar, sorbind cu plăcere din halba de *Guinness*.

– Ei, s-ar putea să avem nişte veşti bune. Am doi candidați posibili pentru tine. Unul e în Sheffield, iar celălalt în Birmingham, amîndoi cu arsuri, amîndoi sub nume false. Am aflat de la un băiat din Met care mi-e dator. Bun băiat. Lucrează pentru C.P.S. – şi pentru mine.

Îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în rîs, adăugînd:

– Întotdeauna am spus c-o s-ajungă departe.

Sippy şi Jon Jon rîseră împreună cu el, deşi Jon Jon habar n-avea ce dracu' era de rîs, dar cunoştea regulile jocului şi-l simpatiza pe Errol. În alte împrejurări s-ar fi prăpădit de rîs.

Errol îi împinse o hîrtie cu adresele.

– Aici sînt două numere. Sună acolo şi vei avea un ajutor specializat care să te însoțească, bine?

Jon Jon dădu din cap.

– Mulțumesc, Errol, îți sînt foarte recunoscător.

Omul ridică din umeri, stînjenit.

– Sper să-l găseşti şi sper s-o găseşti şi pe sora ta. Cred că ți-e greu, dom'le, foarte greu.

Jon Jon dădu din cap. Sippy spuse încet:

– Are nevoie de răzbunare, înțelegi ce vreau să zic?

Errol confirmă din nou.

– Sigur că are nevoie, şi vom avea grijă să se rezolve.

În continuare, conversară nimicuri, cu toții conștienți că Jon Jon abia aștepta să plece și să folosească informațiile pe care le primise.

Dar mai rămase un timp, din politețe, pentru că Errol îi făcuse o favoare rară.

Jeanette stătea de vorbă cu Liz Parker. Cele două fete se înțelegeau de minune.

– Și cît cîștigi într-o noapte obișnuită? întrebă Jeanette.

Liz oftă, lăsîndu-și capul într-o parte, pe gînduri. Poziția o făcea să arate mult mai tînără decît de obicei.

– Cam trei sute de sterline, de obicei. Dacă merg și la petreceri speciale, scot mult mai mult, desigur.

Jeanette era intrigată.

– Ce-s petrecerile astea speciale?

– Ei, cînd arăți foarte tînără, nefardată, cu un dres de gimnastică pe tine și șosete pe glezne! răspunse Liz rîzînd. Unii tipi plătesc o avere pentru așa ceva, înțelegi, și poți să iei trei miare doar pentru două ore de muncă. Trebuie să faci pe timida, cum ar veni, doar dacă nu cumva îți spun ei altfel. Unora le place să fii ca o fecioară, altora mai șmecheră, depinde, da' toți plătesc bine. Plus că te duci la ei acasă, înțelegi?

Jeanette înțelegea – și-i plăcea ce înțelegea.

– Odată, eram la un tip, și vine nevastă-sa acasă...

Ochii Jeanettei se holbară cît două farfurii.

– Taci, tu! Și ce-ai făcut?

– Am fugit pe ușa din spate, și-a mai trebuit să iau cu mine și uleiul de masaj și uniforma. Tipul

m-a-mpins afară de parcă luase casa foc, şi mai multe nu. Oricum, eram deja în stradă cînd m-am prins că nu-mi plătise.

Jeanette o privea consternată.

– Şi nu te-ai mai dus niciodată acolo?

Liz zîmbi.

– Nu, da' s-a dus peştele meu şi-a făcut rost de bani cît ai clipi.

– Deci, Paulie Martin face şi chestii de-astea?

Liz se gîndi cum să-i răspundă. Ştia că mama Jeanettei şi Paulie erau împreună de ani de zile. Nici nu se gîndea să iasă acum din graţiile lui, cu cîteva cuvinte nelalocul lor.

Oamenii ca Paulie Martin aveau un stil aparte de a afla tot ce se vorbea despre ei.

– A, în ultima vreme Paulie s-a rafinat, scumpo, rîse ea. Şi-n fond, ce te interesează pe tine?

Jeanette ridică din umeri.

– Mă interesează, şi atît.

Ceea ce era adevărat – pentru că se gîndea s-o facă şi ea. Îşi dorea o locuinţă proprie, undeva unde ea şi Jasper să poată sta singuri, fără gura cu motor a lui Karen mergînd încontinuu ca o meliţă.

– Şi pentru cine făceai petrecerile astea?

Liz tăcu cîteva clipe.

– De ce vrei să ştii?

– Din curiozitate doar.

– Pentru un tip pe nume Pippy Light, mare rahat. Fratele tău îl urăşte de moarte.

– Serios? De ce?

Liz spusese prea multe. Jon Jon nu s-ar fi bucurat să afle că le dădea tuturor raportul despre treburile lui, şi mai ales susorii sale.

– Nu poate suferi peştii ai dracu', atîta tot.

– Şi pe unde se-nvîrteşte Pippy ăsta?

Liz rîse iar.

– Te gîndeşti să intri şi tu la el, sau ceva?

Jeanette rîse şi ea.

– Aiurea! Mă-ntrebam doar, nimic mai mult. Din-tr-o curiozitate sănătoasă, cum zice mereu Jon Jon cînd mă-ntreabă pe unde-am fost şi ce-am făcut. Crede că nu ştiu că-ncearcă să-mi țină evidența.

– Ține la tine, Jeanette.

Fata îşi aruncă pe spate părul şaten lung, cu un gest disprețuitor.

– Vrea să fie stăpîn pe viața mea, altfel spus.

Se întunecase la față, gîndindu-se cît de strict supravegheată era în ultima vreme. Şi maică-sa era la fel de rea.

N-o mai voia acasă – nu tot timpul, cel puțin. Tot zicea că avea nevoie să stea singură, să jelească în liniște. Iarăşi Kira.

Numai Kira conta, chiar şi acum, după ce dispă-ruse pentru totdeauna.

Dar Joanie continua s-o piseze pe Jeanette, s-o bată la cap pentru micile ei furtişaguri, iar fata se săturase. Voia să aibă viața ei.

– Nu te plînge, iubito. Aş vrea şi eu să am pe cineva care să țină atît de mult la mine. Măcar o dată în viață, spuse Liz cu nostalgie.

Jeanette se strîmbă.

– Ei, dac-ai avea, ți-ar trece imediat. E ca un cui în cap, băga-mi-aş picioarele...

– După ceea ce s-a întîmplat cu sora ta...

La asta, Jeanette sări în picioare, întrerupînd-o repezită:

– Atîta s-a făcut ceasul? Trebuie să plec, mă aşteaptă maică-mea în vizită.

Întotdeauna schimba subiectul cînd oamenii pomeneau de sora ei. Nu suporta să se gîndească la Kira, simțea din nou remuşcările acelea arzătoare pentru felul cum se purtase cu ea.

În timp ce mergea spre apartamentul lui Joanie, se întrebă din nou ce se întîmplase cu sora ei mai mică.

Numai la asta se gîndea cînd era singură. Simțea nevoia puternică de a fi cu încă cineva, de a nu suferi în solitudine acea durere cumplită.

Jasper se purta frumos cu ea, dar persoana pe care o dorea cu adevărat era mama ei.

În ultima vreme i se întîmpla tot mai des, deşi nimeni n-ar fi crezut, văzînd fața aceea mică şi machiată, cîtă nefericire se ascundea îndărătul ei.

Jon Jon văzu schimbarea de expresie a mamei sale şi i se frînse inima.

– Crezi că e într-adevăr acolo? întrebă ea cu însufleție.

Tînărul dădu din cap.

– Eu, unul, cred că-i în Sheffield. Nu ştiu de ce, am doar o presimțire, dar mai întîi am să mă duc la adresa din Birmingham şi pe urmă, dacă n-am noroc, îmi continui drumul spre nord. Errol ăsta e un tip foarte de treabă. Încă mai caută, şi n-a primit un ban pentru tot deranjul, să ştii.

Joanie înclină capul.

– În asemenea momente oamenii arată ce au mai bun în ei.

În timp ce vorbea, îşi turna încă un pahar, iar Jon Jon oftă, încercînd să nu-i spună nimic, ca să evite o nouă ceartă. În ultima vreme însă o dăduse rău pe băutură.

Deşi considera că ar fi trebuit să încerce s-o oprească, ştia că împrejurările vieții ei nu erau deloc normale şi avea nevoie de ceva care s-o stimuleze de la o zi la alta.

Poate că, după ce-l punea la punct definitiv pe Tommy, mama lui avea să înceapă să-şi revină.

Vestea părea s-o fi bucurat, iar Jon Jon se gîndi că aceea era singura plăcere pe care avea şanse s-o simtă multă vreme – să afle unde se afla bestia care-i ucisese copilul.

Aproape că-i venea să plîngă.

În schimb, o strînse în brațe. Joanie îl îmbrățişă şi ea, savurîndu-i mirosul şi întrebîndu-se ce le va rezerva viața în continuare.

Jon Jon plecă din apartament peste un sfert de oră, iar după aceea Joanie dădu un telefon scurt. Apoi, începu să-şi adune lucrurile, grăbită.

Avea haina pe ea şi era gata de plecare, cînd auzi taxiul claxonînd.

Coborî scara în fugă şi-şi împinse geanta de voiaj în maşină. Îi spuse şoferului s-o ducă la gară cu toată viteza.

– Te cam grăbeşti, scumpo.

– Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala.

La auzul tonului ei, taximetristul amuți.

Pe drum, Joanie deschise geanta şi se asigură că-şi luase toate cele necesare.

Zîmbea.

Jon Jon urma să facă o criză cînd va afla că ajunsese la Sheffield înaintea lui.

Se pregătea să plece la Birmingham a doua zi, dar mai întîi trebuia să se prezinte la lucru, iar noul salon se deschidea în aceeaşi seară, aşa că acolo avea să fie.

Joanie însă avea ambele adrese şi dacă nu-l găsea pe bulangiu în Sheffield avea să se întoarcă la Birmingham – o vizită în drum spre casă, vorba vine.

Se simţea însufleţită.

Cu puţin noroc, avea să afle unde era fiica ei, dar indiferent ce se întîmpla, era hotărîtă să-l facă pe Micuţul Tommy să plătească pentru ceea ce le făcuse, ei şi familiei sale.

În timp ce-i făcuse semn cu mîna fiului ei la plecare, îi venise să rîdă de bucurie şi emoţie. Jon Jon n-avea să se întoarcă acasă pînă dimineaţa, iar atunci ea urma să fie plecată demult.

Era o problemă pe care voia s-o rezolve de una singură.

Cînd ajunse acasă, Jeanette găsi apartamentul pustiu. Nici urmă de Joanie, cu excepţia unei sticle de vodcă aproape goală şi a scrumierelor care dădeau pe dinafară.

Îşi făcu ceva de mîncare, apoi ieşi din nou. Era vizibil iritată.

În ultima vreme nimeni nu se mai deranja pentru ea. Ştia că mama ei încă o mai considera vinovată pentru dispariţia Kirei. Sau, mai bine-zis, Jeanette însăşi se socotea vinovată.

Neconsolată, porni spre casa lui Jasper. Nu ştia unde altundeva să se ducă.

Capitolul 19

Jon Jon savura seara inaugurală de la *„Angel Girls"*, lucru pe care nu l-ar fi crezut posibil, ținînd seama de tot ceea ce i se întîmplase în ultimele cîteva luni.

Organizarea acelui local îi alungase gîndurile de la sora lui cînd avusese cea mai mare nevoie de așa ceva, iar pentru asta era veșnic recunoscător lui Dumnezeu.

Salonul forfotea, era o atmosferă extraordinară. Avea să aducă o grămadă de bani, și totul datorită lui. Jon Jon era mîndru de ceea ce realizase într-un timp atît de scurt.

Spre deosebire de alte saloane, acesta avea o inaugurare propriu-zisă. În mod normal normal, se deschideau discret, pentru a preîntîmpina obișnuitele proteste ale gospodinelor și ale oamenilor de bine care de fapt se temeau mai mult să-și vadă soții și membrii familiilor mergînd acolo, decît că zona o lua pe calea pierzaniei.

Atîta vreme cît totul rămînea în limite acceptabile, aveau o șansă.

Licențele se obțineau prin intermediul unei firme legale cu reputație, și se străduiau să nu facă zarvă.

Nu era permis nici un conflict în stradă, fie între fete, fie cu clienții. Nici limbajul obscen și în nici un caz bețiile.

În seara aceea însă aveau șampanie și vin. Mai aveau și muzică.

Jon Jon se ruga ca totul să meargă ceas, fiindcă aproape-l făcuse pe Paulie să-şi investească toţi banii în localul acela.

Fusese o adevărată pasiune pentru el în ultimele şapte săptămîni şi deschisese localul într-un timp record. Ştia că acest lucru avea să-i aducă puncte. Paulie dorise mereu ca toate să fie gata ieri, iar Jon Jon era cam la fel.

„Angel Girls" avea de toate: separeuri de lux pentru lucrătoare, cu cele mai bune uleiuri de masaj şi lumînări parfumate.

Prosoapele şi cearşafurile erau de calitatea întîi; nu se zgîrciseră la nimic.

Pe toţi pereţii existau oglinzi, astfel încît clienţii să-şi vadă numerele din toate unghiurile, iar separeurile erau izolate fonic, pentru a putea face şi oricît de mult zgomot pofteau. Fiecare avea propriul său CD sau DVD player pentru soft porno sau muzică, după preferinţă. Localul impunea respect, iar Jon Jon se mîndrea că era opera lui.

El şi cu Paulie trimiseseră invitaţii personalizate la toate firmele importante din zonă şi le venise o clientelă de zile mari.

Muşteriii de perspectivă aveau bani de tocat, iar fetele, alese pe sprînceană, arătau splendid. Fuseseră instruite să le vorbească viitorilor clienţi inteligent şi sincer – sau, cel puţin, cît de inteligent erau în stare. Atîta vreme cît subiectul depindea de ele, totul ar fi trebuit să fie în regulă. Era o afacere mai simandicoasă decît tot ce încercase Paulie la viaţa lui.

Jon Jon studia chipul şefului său care zîmbea încîntat în încăperea aglomerată şi simţea că se relaxa. Paulie cîntărea costurile şi făcea socoteli, în

timp ce aprecia clientela. Hotărîseră să taxeze patru sute de lire sterline pentru o jumătate de oră. În curînd avea să plouă cu bani.

Localul urma să-şi acopere investiţiile în mai puţin de trei luni, după care începeau beneficiile.

Avea să meargă; domnii din capitală aveau deja cluburi de dans erotic, dar acesta urma să-i servească pe oamenii de afaceri mai exigenţi. Fetele aveau chiar şi calificări pentru aromaterapie, Reiki, pînă şi prim ajutor. Una era o terapeută sportivă calificată – sau, cel puţin, avea o diplomă cumpărată de Jon Jon. Sporturile cunoscute de ea constau mai mult în mişcare activă decît în fotbal, dar avea totuşi hîrtia.

Tot ce doreai se găsea, acesta fiind paravanul. Din toate punctele de vedere, localul era un salon legitim de masaj, care doar întîmplător avea terapeute ce arătau extraordinar de bine.

Veniseră şi destule cliente de sex feminin. Jon Jon permisese acel lucru şi avea doi băieţi atrăgători care se învîrteau prin jurul lor, racolaţi cu ajutorul unei agenţii discrete de escortare. Dacă treaba ieşea bine, aveau să lucreze cu normă întreagă, cîştigînd mai mult decît în prezent. Erau dispuşi să-i servească şi pe clienţii de sex masculin care preferau bărbaţii.

Cum Paulie avea convingerea că toţi bărbaţii de clasă socială superioară erau bisexuali, cum spunea el, nu l-ar fi surprins nici o cerere, iar *„Angel Girls"* putea deveni uşor *„Angel Boys"*.

Tot efectivul putea prelua clienţi de orice sex, rapid şi eficient. De fapt, prospecţiile lui Jon Jon arătaseră că în ultima vreme multe femei erau dispuse să plătească pentru sex, iar Paulie se pre-

gătise să investească în orice, dacă părea să aducă un cîştig serios. În timp ce se îmbulzea prin aglomerație, Jon Jon se văzu reflectat în oglinda de pe peretele din față. Purta un costum *Versace* negru, cu cămaşă cu volane descheiată la gît, şi pantofi de comandă. Arăta ca un om serios şi o ştia.

Kirei i-ar fi plăcut enorm să-l vadă aşa. Îi plăcea ca oamenii să „sclipească". Involuntar, îşi aranjă cozile, şi în acel moment surprinse privirea lui Paulie. Acesta schiță un gest cochet cu mîna, făcîndu-l pe Jon Jon să zîmbească. Apoi îl chemă în biroul lui, dintr-o mişcare a capului, iar Jon Jon îl urmă pe scările cu mochetă groasă, lăsînd în urmă ritmurile muzicii R&B.

Biroul era auster şi funcțional; fişiere de oțel, o masă cu placă de sticlă şi podele de stejar lustruit. Arăta cît se putea de modern, izolat fonic şi cu aer condiționat. O chilie monahală față de „desfrîul" separeurilor operative de jos.

Paulie zîmbi.

– Am dat lovitura, fiule, sînt mîndru de tine!

Laudele lui îl măguleau pe Jon Jon. Erau sincere şi pline de efuziune.

– Mă bucur să aud, Paulie. Toată săptămîna am făcut pe mine de frică.

Paulie rîse.

– Cunosc senzația, colega. Dar pot să-ți spun, ăştia mor de plăcere. Au ocazia să facă nişte pozne şi pe urmă să le povestească amicilor. Delectează toată crîşma cu descrieri ale gagicilor pe care le-au tăvălit. Şi, tot timpul, plătesc pentru asta! I-aş înțelege să se laude, dacă ar fi pe gratis. Nişte tolomaci, toată adunătura.

Astfel îşi expedia Paulie, cu dispreț, clientela. Îi

detesta pe bărbații care-i frecventau saloanele, îi considera inadaptați, niște ratați din naștere. Oricît de mulți bani aveau, pentru el rămîneau tot buni de nimic.

– Știi care-o să fie pasul următor, nu?

Jon Jon clătină din cap.

– Care?

Paulie îi țuguie buzele, răspunzînd acru:

– O să pierdem unele fete în favoarea clienților. Cu genul *ăsta* de fraieri o s-avem de-a face aici. Se-ndrăgostesc, aiuriții! De nenumărate ori am văzut, deși n-am să-nțeleg niciodată un bărbat care se-nsoară cu o tîrfă. Alea se dau oricui, așa le e firea.

Jon Jon nu răspunse, privindu-l doar lung, pînă cînd Paulie își dădu seama ce spusese. N-avea de gînd să-și prezinte scuzele, mai ales unui subaltern, dar le pierise cheful la amîndoi.

Se lăsă o tăcere grea. Pînă la urmă, Paulie întinse mîna, spunînd cu blîndețe:

– Oricum, felicitări. Ai făcut o treabă foarte bună, puștiule.

Jon Jon ezită un moment, apoi îi strînse mîna întinsă. Îl privi, înțelegînd clar ce voise să spună, dar în primul rînd îi era loial mamei lui, și știa că Paulie îl respecta pentru asta.

Era o relație stranie și, în multe privințe, afectuoasă. Jon Jon îi era ca un fiu lui Paulie și amîndoi acceptau acest lucru fără să intre în amănunte.

Linette apăru în birou fără să bată la ușă și-l privi pieziș pe Jon Jon, așteptîndu-se să iasă.

– Vreau să vorbesc cu Paulie.

Folosea o voce de copil, cu atît mai enervantă, cu cît era falsă. Mai era și drogată, iar sub nas încă

i se mai vedea pulberea albă – ceea ce n-avea să-l încînte deloc pe Paulie Martin, dar Jon Jon se hotărî s-o lase să descopere singură.

După o scurtă pauză, Linette adăugă cu voce senzuală:

– Singură.

Jon Jon îi zîmbi lui Paulie, arcuind o sprînceană, în timp ce întreba:

– O fi sigură că ştie ce vrea?

Paulie se apropie de fata îmbrăcată sumar, care-l privea cu cel mai profesional zîmbet al ei – a doua greşeală pe seara în curs.

Îi spuse cu glas scăzut şi calm, mult mai înspăimîntător decît dacă ar fi strigat la ea:

– O dată să-mi mai faci o figură ca asta, şi-o să am grijă ca nici un bărbat să nu te mai reguleze nici pe gratis, necum să mai dea şi bani graşi pentru asta, băga-mi-aş picioarele-n tine de iapă neobrăzată!

Toată atitudinea Linettei se schimbă. Arăta speriată de bombe, cum şi era. Crezuse că-l avea pe Paulie Martin la degetul cel mic, dar, la fel ca multe alte femei înainte ei, începea să se lămurească,

În clipa următoare, arătîndu-i uşa cu degetul, ca şi cum ar fi fost o elevă adusă la cancelarie, Paulie îi mugi în faţă:

– Afară! Cară-te de-aici în mă-ta şi să nu mai vii pînă nu zic eu!

Fata ieşi în fugă, plîngînd. Paulie îl privi pe Jon Jon, ridicînd mîinile într-un gest de neputinţă, în timp ce comenta:

– Le dai un deget şi-ţi iau toată mîna.

Jon Jon izbucni în rîs, apoi rîseră amîndoi, ţinîndu-se de burtă. Într-un fel, acest lucru îi readucea

pe picior de egalitate. Se întoarseră împreună la petrecere, privind cum începeau să curgă banii.

Joanie era într-un taxi sigur. Luase legătura cu un fost client şi prieten, care-i procurase o maşină de la *King's Cross* pînă la Sheffield, fără să-i pună întrebări. Şoferul era un bosniac care ştia foarte puțină engleză, ceea ce-i convenea de minune. Nici măcar nu avea voie să conducă, aşa că nu se temea că va da din gură.

I se refuzase cererea de azil şi se ascundea de autorități. Măcar pentru acest lucru, dacă nu şi din alte motive, Joanie simpatiza cu el.

În timp ce mergeau pe şoseaua M1, se rezemă de spătarul banchetei şi încercă să doarmă cîteva ore, deşi ştia că nu avea nici o şansă. Era prea surescitată de ceea ce urma. Se uită în geantă şi zîmbi din nou.

Se pregătise pentru orice eventualitate. Ardea de nerăbdare să facă odată pentru totdeauna fapta murdară pentru care venise.

Întotdeauna îşi apărase copiii cît putea de bine. Acum, trebuia să-l învețe pe Micuțul Tommy ce anume făcea o mamă bună dacă îndrăznea cineva să-i facă vreun rău unui copil al ei. Trebuia să fie mîna *ei*, a lui Joanie Brewer, nu a lui Jon Jon sau a poliției. Din partea ei, a lui Joanie Brewer, mama copilului pe care-l distrusese. Voia să i-o plătească şi avea s-o facă.

Dacă o lăsa în seama poliției – adică, dacă erau în stare măcar să-l asocieze cu dispariția Kirei, desigur –, Tommy ar fi ajuns în închisoare, izolat într-o unitate cu protecție specială. Şi ar fi rîs, fără să-şi schimbe aproape deloc viața; ar fi avut acces la

computere, ar fi primit ceaiuri cînd şi cum le voia el. Asemenea deţinuţi erau clasificaţi ca pasivi. Pasivi? După ceea ce făcuse?

Îşi întrebase prietenii şi vecinii, vorbise cu oameni care fuseseră închişi şi aflase cu precizie ce li se întîmpla lepădăturilor, în baza Regulii 43.

Însemna că puteau face tot ce le trăsnea prin minte, cît era ziua de lungă, fiind consideraţi pasivi! Iar cuvîntul acela.

Toţi ceilalţi bulangii erau închişi în celulă douăzeci şi trei de ore pe zi, numai ei nu. A, nu, perverşii o duceau trai pe vătrai. Auzise nişte întîmplări incredibile.

Se întărîta singură, provocîndu-şi furia; avea nevoie de toată furia ca s-o ajute pentru ceea ce avea de făcut. Şi-o cultiva, asigurîndu-se că n-avea să se codească de la cele plănuite.

Ştia ce părere avea despre pedofili populaţia generală a închisorilor, şi pe bună dreptate, ceea ce-o făcea să se enerveze şi mai mult cînd auzea că Unităţile pentru Deţinuţi Vulnerabili erau adevărate cămine pentru indivizii cu minţi asemănătoare.

Prin însăşi natura delictelor lor, erau nişte monstruozităţi pentru toată lumea, aşa că în U.D.V.-uri se adunau laolaltă, în siguranţă.

Majoritatea nu mai întîlniseră în viaţa lor nici un alt infractor sexual, pînă nu fuseseră închişi. Atunci, dintr-o dată, parcă li s-ar fi sărbătorit în aceeaşi zi toate Crăciunurile şi zilele de naştere. Nu mai era nevoie să se ascundă şi nu se mai simţeau izolaţi sau singuri.

Dintr-o dată, erau înconjuraţi de oameni ca ei. Se simţeau *normali*. Erau într-al nouălea cer cînd descopereau că activităţile lor pînă atunci clandes-

tine erau de fapt la fel de răspîndite ca niște ceşti de ceai printre oamenii care-i înconjurau acum.

Sau, cel puțin, aşa-şi spuneau unii altora.

Ei bine, avea să ia măsuri ca Micuțul Tommy să plătească pentru ceea ce făcuse şi să se asigure că niciodată n-avea s-o mai poată face şi altcuiva. Joanie fredona în surdină, încercînd să se relaxeze, rezemată pe bancheta maşinii.

Şoferul o privi în oglindă şi-i zîmbi. Îi zîmbi şi ea. Apoi, aprinzîndu-şi încă o țigară, îşi lăsă gîndurile să se abată din nou spre sarcina care o aştepta.

Jeanette se interesase de Pippy Light şi aflase acelaşi lucru de la Karen Copes şi chiar şi de la Jasper. Cel mai indicat era s-o întrebe pe Lorna Bright, care-l cunoştea de ani de zile.

De fapt, cîndva fusese amanta lui. Dar Lorna se temea de Jeanette, grație lui Jon Jon şi amenințărilor lui. Nici măcar nu mai vorbea cu ea, dacă o vedea pe la magazine.

Totuşi, Jeanette era hotărîtă să afle ceea ce voia să ştie şi nu se sfia să arunce mănuşa pentru asta.

Urcă scările spre garsoniera Lornei şi bătu la uşă. Era întuneric, tîrziu, aşa că se simțea în siguranță. Spera numai ca garsoniera să nu fie plină de căzături, ca de obicei.

Oricînd se putea găsi cineva dornic să intre în grațiile lui Jon Jon, riscînd astfel s-o toarne. Fratele ei ajunsese ca un zeu în cartier. Toți îl venerau, mai ales de cînd luase legea în mîinile lui, cu Micuțul Tommy. Opărirea perversului făcuse din el un om de seamă în comunitate; dintotdeauna fusese dur, încă din copilărie, dar acum era un dur respectat –

cum se străduiau să devină toți cei din lumea lor.

Lorna deschise uşa, iar mirosul de sconcs pluti pînă în hol. Jeanette observă că era drogată pulbere. Cu un zîmbet nesigur, o salută:

– E-n regulă, Lorna? Ce face copilul?

Lornei nu i se părea deloc ciudat să bată cineva la uşă în toiul nopții şi s-o întrebe de copil. Era un lucru firesc în viața ei şi a aşa-ziselor sale prietene.

– Nu mă pofteşti înăuntru?

Lorna păşi într-o parte, iar Jeanette intră pe lîngă ea, în penumbra cu duhoare pestilențială. Singura lumină din salon era a televizorului, care mergea ca de obicei, iar copilul nou-născut zăcea pe jos. Făcuse pe el şi mirosea de-ți muta nasul. Pe canapea sforăia un bărbat, cu trupul gol lucind de transpirație. Copilul începu să plîngă, iar Lorna îl împinse cu vîrful unui picior nespălat. Apoi, îngenunchind pe mochetă, remarcă veselă:

– Cine-i curvulița lu' mămica, mm?

Jeanette oftă.

– Vrei să o schimb eu?

Văzu o lucire calculată în ochii drogatei. Scăpase de încă o treabă neplăcută. Lorna era o balegă incredibilă.

– Mîine vin ăia de la asistența socială s-o ia. Pe cealaltă curviştină, Laetitia, au şi săltat-o. Era aşa de geloasă p-asta mică, de-a-ncercat s-o omoare-n bătaie!

Rîse.

– Oricum, aveam nevoie de o pauză. Poate să se ducă pentru cîteva săptămîni, ca să mă mai odihnesc şi eu.

Cele cîteva săptămîni aveau să devină luni, cum ştiau amîndouă. Cînd o născuse pe prima ei fiică,

aceasta avusese picioarele diforme şi o greutate mult sub medie. Se spunea că, peste patru luni, cînd se dusese în sfîrşit la spital s-o aducă acasă, surorile refuzaseră să i-o dea, fiindcă n-o cunoşteau. Nu-şi vizitase fetița nici măcar o dată.

Propria ei mamă recunoştea cît de jenată fusese cînd surorile spuseseră: „Nu v-am mai văzut niciodată, ați putea fi oricine." Fusese nevoie de două asistente sociale şi un ordin judecătoresc pentru a aduce copilul acasă, la mama sa cea minunată.

O ținuse atîta timp cît să încaseze alocația şi beneficiile, înainte de a începe perioadele frecvente de instituționalizare. Laetitia era acum o fată drăguță, dar nervoasă, iar sora ei urma să ajungă la fel.

– Ce nume i-ai dat?

Lorna oftă.

– Trelayne Sioux.

Jeanette zîmbi.

– Tot după Jerry Springer?

Femeia rîse.

– La fix! Americanii ăştia au nişte nume excelente, nu ți se pare? Voiam să fie mai altfel, înțelegi. Numele e important, nu?

Cel mai trist era că Lorna credea cu adevărat ce spunea.

– O să fie mai altfel, nici vorbă.

Jeanette nu era sigură dacă Lorna era prea drogată sau pur şi simplu prea proastă ca să ia insulta aşa cum era.

– Da' pe tine ce vînt te-a adus aici?

Lorna o privea cum schimba fetița, cu mişcări repezi şi eficiente.

– Îți spun imediat.

Jeanette o şterse pe Trelayne şi-i puse scutecele, apoi o luă în braţe, începînd s-o legene.

– E lihnită de foame, ai ceva de mîncare?

Lorna tresări.

– Mereu uit că ăştia au nevoie să mănînce tot timpul... de-asta-i mai bine să se ducă, o vreme. Ştii, pîn-o să-mi fie mai uşor cu ea.

Reveni cu un biberon care se vedea clar că-i fusese dat de la spital, şi că acum era luat din frigider. Fetiţa îl înhăţă totuşi şi începu să sugă cu poftă, zgomotos. Unghiile-i erau deja înnegrite de murdărie, iar pe obraz avea o mică vînătaie. Amintire de la Laetitia, presupuse Jeanette, deşi nu s-ar fi mirat ca Lorna însăşi să i-o fi făcut, dînd apoi vina pe biata fată.

Îşi aminti cum o alăptase mama ei pe Kira, care întotdeauna mirosea frumos şi era curată şi îngrijită. Ciudat, dar Jeanette învăţa abia acum să aprecieze ce mamă bună era Joanie.

– Ai un talent înnăscut, ar trebui să faci şi tu un copil.

Voise să-i facă un compliment, iar Jeanette ştia. Totuşi, o nemulţumea. Lorna nu avea alte ambiţii decît să aibă copii şi să încaseze beneficiile. Ce mai viaţă!

Nu numai pentru Lorna, ci şi pentru bieţii ei copii, care toată viaţa erau instituţionalizaţi intermitent, pentru ca apoi să ducă mai departe afacerile familiei. Ia tot ce poţi de pe urma statului, că doar *ai dreptul.*

Acest cuvînt, *drept,* o nemulţumise întotdeauna pe mama Jeanettei cînd discuta cu Monika.

Aceasta nu era în stare să priceapă că în viaţă

mai trebuia să plătești și impozite, înainte de a primi beneficii. Nu înțelegea logica lui Joanie: că ajutoarele se dădeau numai pînă te puneai pe picioare și-ți găseai o slujbă, nu puteau fi un stil de viață.

Acum, privind-o pe Lorna, Jeanette înțelegea de ce mama ei insistase întotdeauna să învețe. Ei bine, de-acum era prea tîrziu pentru așa ceva.

Lorna deschise două cutii de *Red Stripe* și puse una în fața Jeanettei. Bău cu sete și rîgîi sonor.

Bărbatul de pe canapea mormăi și se întoarse pe partea cealaltă.

Lorna nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Avea o semierecție care-i umfla chiloții jegoși. Jeanette simți că i se încrețea pielea pe trup.

– Ăsta cine-i?

Lorna ridică din umeri.

– Peter nu știu cum, l-am cunoscut ieri, la cîrciumă. Cîștigase la curse. N-ar fi trebuit să-l știi-tu-ce așa repede, dar aveam draci ca de obicei.

Rîse zgomotos.

– Ce vrei, Jeanette? Frac-tu nu-i tocmai cel mai mare fan al meu, nu?

– Ascultă, Lorna, n-are nici un drept să-mi spună cu cine să fiu prietenă și cu cine nu.

– Deci, sigur nu el te-a trimis aici?

Jeanette clătină din cap și văzu în ochii Laurei ușurarea.

– Sigur că nu! Doar nu-i stăpîn pe viața mea-n mă-sa, fato.

Găsise atitudinea potrivită.

– Unde pot să pun copilul?

O urmă pe Lorna pînă într-un mic dormitor; acolo era o saltea cu o pătură aruncată deasupra și un coșuleț *Moses*.

Nimic altceva, nici măcar o jucărie. Pe saltea zăceau două scutece murdare, şi iar puţea. Jeanette bănui că salteaua era permanent îmbibată cu urină.

În timp ce culca fetiţa, spuse încet.

– E foarte frumoasă. I-adevărat că-i a lui Pippy Light?

Lorna ridică din umeri.

– S-ar putea să fie, cred. Măcar a ieşit albă, aşa că ştiu cine *nu-i* împuţitu' de tac-su.

Rîse, iar fetiţa se agită în coş.

La auzul cuvintelor ei, Jeanette nu-şi putu stăpîni o strîmbătură dezgustată. Noroc că Lorna înţelese greşit şi dădu din cap conspirativ.

– Mai bine să n-o trezim, mm?

Ieşiră tiptil din cameră. Jeanette regreta enorm că trebuise să lase fetiţa în coş, pe podeaua goală şi murdară, cu hăinuţele şi aşternutul pătate şi răvăşite. Se consolă cu gîndul că era măcar schimbată şi sătulă, chiar dacă Jeanette se ocupase de ea, nu mama ei.

Probabil că pînă la urmă Lorna tot ar fi făcut-o. Cel puţin, aşa spera. Oamenilor ca ei nu le stătea în fire să sune la poliţie sau la serviciile sociale, dar Jeanette înţelegea pentru prima oară la ce foloseau acele instituţii.

Văzuse copii jucîndu-se afară pînă noaptea, jerpeliţi şi murdari. Dar mai ştia şi că erau hrăniţi şi iubiţi, oricît de dezordonat. Fetiţa Laurei însă avea să-i bîntuie visele. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

În bucătărie, Jeanette sorbi din *Red Stripe,* în timp ce o privea pe Lorna care încerca fără chef să facă puţină ordine în jur.

– Şi ce-i cu interesul ăsta brusc pentru Pippy Light?

– Întrebam şi eu...

– Fratele tău ştie?

Jeanette zîmbi.

– Nu le ştie chiar pe toate, îi place doar să creadă că da.

Această blasfemie o făcu pe Lorna să caşte ochii.

– Mare vacă mai eşti, pe bune! Ei, pe Pippy-l găseşti de cele mai multe ori la el acasă. Da' te previn, Jeanette, să nu ți se suie la cap. Dacă vrei să lucrezi, pot să-ți dau numele unora nu la fel de grei ca el, înțelegi ce vreau să zic?

Se scărpină în cap, nehotărîtă.

– Ştii, uneori îi caut prospături. Mă place, bătrînu' Pippy. Vede de mine, pentru ceva marfă din cînd în cînd. Trebuie să-l suport, da' nu-i cel mai rău. Doar să ai grijă. O dată să se uite la tine, şi-o să şi vrea să te scoată pe interval. Eşti minoră, şi asta-i distracția lui favorită. Elevele...

– Plăteşte bine?

Lorna o privi în ochi.

– Doar nu te gîndeşti serios, nu?

Din nou, Jeanette ridică din umeri.

– Oricum, cred că-i e prea frică de frate-meu.

Cealaltă clătină din cap.

– Ba lui Pippy Light nu, scumpo, i-ar plăcea la nebunie. El şi Jesmond s-ar amuza pe cinste. Ăstora doi nu li-i frică de nimeni.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton lăudăros. În fond, erau prietenii ei.

– Şi unde stă?

– Vorbeşti serios?

Jeanette dădu din cap.

– Sigur.

– Am să-l sun, aşteaptă.

Lorna avea ocazia să şi-l îndatoreze pe Pippy şi să i-o plătească lui Jon Jon din aceeaşi lovitură. Cu banii luaţi de la Pippy pentru prezentare, şi după ce asistenta socială lua copilul dimineaţa, pînă la prînz putea să-şi toace şi banii, şi mînţile.

Viaţa era din ce în ce mai frumoasă.

Joanie ajunse în Sheffield la zece şi ceva noaptea. Sună la numărul de mobil pe care i-l dăduse Errol şi fu îndrumată spre o proprietate de stat de la marginea zonei centrale a oraşului. În timp ce urca scările spre apartamentul persoanei care urma s-o ducă la Tommy, privi în jur. Putea fi oriunde. Cu excepţia accentului care se auzea pe străzi, ar fi putut să fie Londra, Cardiff, Manchester sau Glasgow.

Oriunde existau blocuri proprietate de stat pentru a-i găzdui pe dezmoşteniţii sorţii. Aceleaşi mirosuri îi asaltau nările – urină, sudoare şi prăjeli –, iar pe sub duhoarea sărăciei se simţea cea a drogurilor şi a alcoolului. Recunoscu mirosul familiar de mosc al heroinomanilor; întîlnise doi în holul blocului, ochii lor sticloşi urmărind-o pe scară.

Femeia era emaciată şi gălăgioasă, spunîndu-i lui Joanie în termeni fără echivoc ce părere avea despre nevoia de a se da la o parte ca s-o lase să treacă.

Bărbatul era mai tînăr, neras şi cu părul lăţos. N-ar fi observat nici dacă prin holul igrasios trecea o fanfară cu surle şi tobe. Era dus pe altă lume şi, la întoarcere, avea să se prăbuşească mai dihai decît

naveta spațială. Dar, pentru moment, era plecat şi se simțea bine. Ezitînd, bătu în uşa apartamentului pe care-l căuta. Îi deschise o femeie cu părul vopsit roşu şi un zîmbet vesel.

– Joanie?

Dădu din cap.

– În casă, scumpo. Ne-ai găsit uşor?

Răspunse la fel, nesigură de ceea ce făcea. Speriată.

Interiorul apartamentului arăta surprinzător. Pereți zugrăviți în culori vii, o curățenie impecabilă, lămpi şi lumînări aprinse peste tot. Se simțea un miros fantastic: iasomie, ylang- ylang şi levănțică. Antreul era roz, iar în fața uşii de la intrare se afla un afiş înrămat cu Marilyn Monroe.

Pereții salonului erau zugrăviți într-un verde-închis, iar mobila era în stil Habitat verde-pal, cu mese tubulare de stică. Joanie se simți imediat mai bine. Dacă ar fi găsit o locuință murdară sau neîngrijită, s-ar fi întors acasă. Un moment, se întrebă dacă nu cumva tocmai asta dorise în sinea ei – să renunțe şi să plece.

Dar ştia că trebuia să rămînă. Mersese prea departe, îşi dădu ea seama, cu o certitudine care o îngrozea. Femeia îi zîmbi, arătîndu-şi dinții neregulați, dar foarte albi, iar Joanie îşi dădu seama că era mult mai bătrînă decît păruse la prima vedere.

– Un ceai, o tărie, sau amîndouă?

Joanie zîmbi cu sfială.

– Vodcă?

– O fătucă pe placul inimii mele!

Peste cinci minute, stăteau pe canapeaua confortabilă, cu pahare mari de vodcă şi Cola.

– Pari nervoasă, micuțo, remarcă femeia.

Joanie zîmbi.

– Probabil pentru că sînt.

Femeia îi întinse mîna, prezentîndu-se:

– Marie Drinkwater, deşi ar trebui să mă cheme Drinkvodka, negreşit!

Joanie rîse sonor.

Apoi, Marie spuse cu seriozitate:

– Şi fiica mea a fost omorîtă. Avea şapte ani cînd a dispărut. Au găsit-o peste trei zile, în apartamentul unui vecin. Om de treabă, toate cele, sau cel puţin aşa crezuserăm noi. A violat-o şi a vîrît-o într-un sac de gunoi. A fost găsită într-un dulap din dormitor. A reieşit că mai făcuse treburi de-astea şi înainte. Primise doi ani pentru molestare şi opt pentru omor. Ne-a ajutat chiar şi la căutări. Înţelegi, în perioada aia nimeni nu credea că fetei i se întîmplase ceva rău.

Îşi goli paharul din două înghiţituri repezi.

– La venire, ai trecut prin faţa apartamentului. Maică-sa încă mai locuieşte acolo – o femeie cumsecade, moartă pe dinăuntru din cauza fiului ei.

Marie îşi turnă încă un pahar mare.

– Pînă mi s-a întîmplat asta, în viaţa mea nu mă atinsesem de băutură. Acum mă întreb ce caut eu pe lumea asta, cînd ea, lumina ochilor mei, nu mai e. Vezi tu, Joanie, oamenii simpatizează cu tine, dar abia cînd li se întîmplă şi lor înţeleg cu adevărat cum e. De cîte ori ai citit de cîte un copil dispărut şi ţi-ai spus: ce îngrozitor, iar pe urmă ţi-ai îmbrăţişat copiii, uşurată că nu erau ei? Încă-i mai ai în casă, aşa că închizi televizorul şi uiţi, pînă la următoarea ocazie.

Privind pe fereastră, continuă cu tristeţe:

– Nimeni altcineva nu ştie cum sînt nopţile, cînd

le vezi feţele şi te întrebi dacă te-au strigat. Cînd *ştii* că te-au strigat, fiindcă le-ai fost mamă, iar mamele sînt atît de importante pentru copiii mici. Ei cred că poţi face orice. Atîta doar că n-ai putut face nimic pentru ei, cînd aveau cea mai mare nevoie. Cînd aveau nevoie de tine.

Strînse mîna lui Joanie.

– Şi pe urmă, procesul, cînd îl vezi pe ticălosul care-o făcut-o că păţeşte o nimica toată, şi ştii c-o să plece liber peste cîţiva ani. Ştiai că majoritatea pedofililor recidivează în cel mult şase săptămîni? Eu o pun pe seama aroganţei psihiatrilor, care cred c-au vindecat pe cineva care nu poate fi vindecat. Un om căruia-i plac picioarele se va uita mereu la picioare, unul cu gust la ţîţe, numai după ţîţe, iar unul căruia-i plac copiii va dori întotdeauna *copii*. Omoară-l, fetiţo, sau am să-l omor eu, dacă vrei. Ştiu ce simţi, ţi se citeşte în ochi.

Strîngînd din nou mîna lui Joanie, spuse încet:

– Nu mai e dreptate în ţara asta, cel puţin pentru victime. Banii şi proprietatea, numai de asta le pasă, în toate procesele. Un spărgător de bancă primeşte o sentinţă mai aspră decît un pedofil, ce zici de asta?

Joanie simţea că întîlnise în sfîrşit un suflet înrudit – cum se şi întîmplase, din toate punctele de vedere. Marie ştia mai bine decît oricine prin ce trecea. Şi ea trecuse prin acelaşi lucru.

Acum era rîndul lui Joanie.

Capitolul 20

Jon Jon se uită la fata de pe pat. Era neagră, cu păr drept şi un fund pe care puteai să cari o ladă. Mai era şi frumoasă, deşteaptă şi scumpă. Foarte scumpă. Fusese a lui pentru cîteva ore şi merita fiecare ban. Ştia toate mişcările şi arăta bine în timp ce le executa.

O adevărată profesionistă.

Înainte de a fi ajuns la noţiunile de bază, îl informase că rareori se dădea pe nimic. Tot rostul meseriei era să producă bani şi nu-i stăteau în fire ofertele gratuite.

După cîte spunea Candace, niciodată nu dăruise un regulat din milă, iar Jon Jon o credea. „Nu plăteşti, nu cordeşti", era vorba ei, care-l făcuse să rîdă.

Dar asta se întîmplase aseară, cînd era beat şi drogat. În lumina crudă a zilei nu mai era amuzant, deşi apartamentul ei arăta că gîndea bine. Jon Jon nu-şi dorea decît ca mama lui să fi avut acelaşi noroc, atunci poate s-ar fi ales cu ceva din toţi anii petrecuţi la produs.

Candace era vicleană, dar mai era şi rece, şi calculată.

O simţea în stare să-şi vîndă propria mamă pentru bani. Banul era zeul ei, recunoştea de bunăvoie. Jon Jon conversase cu ea o oră, înainte de a pleca de la petrecere, iar acum era nemulţumit, fiindcă în jur se găsiseră destule păsărici pe gratis.

În ultima vreme, fetele se țineau scai de el. Iar acum, Candace aştepta plata şi nu-i convenea deloc. O dorise datorită drogurilor şi alcoolului, dar acum tocmai îi dăduse vestea cea proastă: *nu* merita banii. Fusese un amor strict profesional şi-l nemulțumea. În acest sens, era la fel ca Paulie, se considera mai bun decît clientul de factură medie. Pentru Candace ar fi putut să fie oricine. Dar, se întreba el, ce voise de la ea? Oare pentru că era neagră, ca şi el, se aşteptase să-l trateze altfel?

Candace însă i-o spusese în față: pentru ea, toți clienții erau la fel.

Dintr-o dată, Jon Jon simțea că avea chef de ceartă, iar Candace îi stătea la dispoziție. Cu atît mai mult, cu cît se vedea clar că putea face față.

– Ce vrei să zici, băiete? întrebă ea încet.

Se uita la el cu ochii ei mari căprui. Era clar că vorbele lui o iritaseră.

Jon Jon ridică din umeri, replicînd țanțoş:

– Că nu plătesc.

Rîzînd, Candace spuse cu curaj, în timp ce-şi îndrepta un deget spre fața lui.

– Ba ai să plăteşti acum. Ți-am spus încă dinainte să ne despuiem ce tarife am. Pînă şi la mine *acasă* te-am adus. N-a trebuit să plăteşti şi hotelul, băiete. Şi-acum, respectă învoiala, pentru că *eu* am *respectat-o*.

Tonul ei sugera că-i găsise lipsuri, şi-n pat, şi-n afara lui. Îi mai transmitea şi accentul din sudul Londrei, care în seara trecută fusese atenuat şi sofisticat.

– Nu eu, cucoană. Cum am spus, nu plătesc.

Candace se rezemă într-un cot, privindu-l în ochi.

– Lăbarule!

– Mi s-a spus şi mai rău.

Încet, Jon Jon se dădu jos din pat, simţind că-l privea tot timpul. Ştia că ar fi vrut să-l atace, şi mai ştia şi că n-avea s-o facă, fiindcă în esenţă era patronul ei. Totuşi, avea sentimentul că urma să lupte cel puţin cu vorba; sau măcar aşa spera el.

– Am să dau vestea că regulezi jalnic, şi nu glumesc, declară hotărîtă Candace.

Şi cu asta, se întoarse pe partea cealaltă şi închise ochii, ca pentru a adormi la loc.

Jon Jon se duse la bucătărie şi-şi făcu o cafea. Se aştepta să vină după el ca o pisică sălbatică, dar femeia nu se clinti din dormitor.

Avea un apartament de calitate. Toate erau elegante, alese cu grijă şi potrivite de minune cu ea. Numai zugrăveală albă şi mochete crem, cu voaluri agăţate strategic pe galerii de alamă.

Mai era şi steril, ca şi cum acolo n-ar fi locuit nimeni. O casă de panaramă pentru nişte prefăcuţi care se prefăceau că trăiesc. Vieţi perfecte.

Era ca o reclamă. Cum era şi Candace, indiferent că-şi dădea seama sau nu.

La fel ca toate prostituatele, trăia ascunsă după un paravan, iar menţinerea acelui paravan era cel mai dificil lucru.

Să simuleze că meseria nu le afecta, că le plăceau bărbaţii de pe urma cărora trăiau, că aveau o viaţă grozavă pentru că-şi puteau permite haine scumpe şi un cămin de soi. Cel puţin, fetele de la nivelul inferior al pieţei nu-şi făceau asemenea fasoane.

Dar bărbaţii care plăteau o avere aveau nevoie să simtă că femeile respective îi *doreau* cu adevărat

şi că banii erau doar ceva secundar. Erau plătite ca să dea iluzia că admirau burțile pleoştite, picioarele slăbănoage şi sculele zbîrcite.

Păreau adevărate actrițe, atîta doar că nimeni nu le dădea nici un premiu decît banii deja negociați, poate cu cîteva lire sterline în plus ca primă. Închise ochii, meditînd la distrugerea vieții unei fete frumoase.

Cu toate hainele ei elegante şi casa aranjată, Candace nu avea nimic, era falită la nivelul emoțiilor. Nu era de mirare că mama lui îi sufocase aproape cu iubirea ei maternă. Era singura emoție reală pe care o simțise vreodată.

Bău cafeaua, privind în gol pe fereastra bucătăriei, peste Londra care se trezea la viață. Cîteva taxiuri negre mergeau pe Portobello Road, după ce duseseră acasă pețrecăreții întîrziați. Îşi aprinse un chiştoc de marijuana şi trase din el cu sete.

Se întreba ce căuta acolo. De ce mai era în apartamentul lui Candace, după ce se dăduse jos din pat?

Mai la obiect, de ce în ultima vreme i se întîmplau tot mai des asemenea lucruri? Parcă ar fi *vrut* să se simtă rănit şi tulburat, ar fi *vrut* să se simtă folosit. Poate că tocmai de-asta o făcea.

Cel puțin, cînd era dezgustat de sine simțea *ceva*.

De cînd cu Kira, se temea că-şi pierduse orice sentimente reale, iar asta îl speria. În timp ce trăgea din țigară, îşi aminti de figura ei şi zîmbi.

Acest gînd îl făcu să se întoarcă în dormitor. Candace zăcea în aceeaşi poziție, iar Jon Jon îi puse uşor o mînă pe umăr, pentru a o întoarce cu fața spre el.

Se aştepta să fie îmbufnată, încă nemulţumită de refuzul lui de a plăti, iar acum avea de gînd să se achite, ba chiar să-i mai dea şi ceva pe deasupra.

Nu putea să se răzbune pe ea, în esenţă era o fată bună. Şi cel puţin fusese cinstită, nu spusese că erau bani de taxi. Vorba aia, la preţurile ei, ar fi trebuit să fie o limuzină!

În fond, un tîrg era un tîrg. Iar ea îl respectase, chiar dacă taxa scump. Apoi îşi dădu seama că dormea într-adevăr, căci îi dădu mîna la o parte şi se întoarse din nou, sforăind încet.

Nu-i venea să creadă.

Jon Jon începu să rîdă uşurel.

Într-adevăr, lui Candace puţin îi păsa. Îi acceptase cuvintele şi o admira şi pentru asta. Înghiţise găluşca fără să facă scandal.

Ştia că nu putea cîştiga acea luptă, aşa că o trecea în contul experienţei cîştigate. Nu ştia, dar reacţia ei pragmatică o făcuse să crească de-o sută de ori în ochii lui.

Se aşeză pe marginea patului şi rîse – rîse şi tot rîse, pînă cînd, treptat, începu să plîngă. Se simţea atît de singur, nespus de singur, rănit şi nefericit. Acelea erau nişte sentimente cu care încă nu se obişnuise.

Ba chiar, se îndoia că avea să se obişnuiască vreodată. Dispariţia Kirei lăsase în viaţa lui un gol, pe care nimeni nu părea în stare să-l umple. Asta era problema cînd pierdeai o fiinţă atît de tînără. N-o mai ţineai minte decît la vîrsta copilăriei, nu-i vedeai niciodată defectele, fiindcă încă nu le avea. Era încă nepătată, încă perfectă, şi pe dinăuntru, şi pe din afară.

Jon Jon își lăsă capul în mîini, izbucnind în suspine – și-n tot acel timp, Candace dormi lîngă el.

În viața lui nu se mai simțise atît de singur.

Făcuse totul pentru mama și surorile lui, și cu singura ocazie cînd nu fusese prezent, îi lovise tragedia. Se simțea răspunzător.

Era vina *lui*. Nu avusese grijă de Kira, nu-i fusese alături cînd avusese nevoie de el. Trebuia să trăiască toată viața cu acel sentiment de vinovăție.

Dacă el ar fi fost acolo în ziua aceea, nu i s-ar fi întîmplat nimic. Ar mai fi fost și acum cu ei;.Jon Jon i-ar fi călcat și acum uniforma de școală și i-ar fi pregătit micul dejun.

În fiecare seară ar fi fost acasă, în loc de a rămîne peste noapte la un șir întreg de prostituate, căutînd ceva ce n-avea să găsească niciodată.

Acum toată familia lui se destrămase, spulberată în bucăți de un om pe care-l crezuseră demn de încredere. Dar avea să-i facă să plătească, și pe Tommy, și pe tatăl iui. În dimineața aceea pleca la Birmingham, apoi la Sheffield, dacă era nevoie.

Dintr-o dată, simți un braț în jurul umerilor.

– Ești bine?

În sfîrșit, Candace se trezise.

– Mda, sînt bine.

Îl sărută ușor pe frunte.

– Asta-i pe gratis, dacă vrei.

Se uita la el cu sprînceana pensată perfect ridicată, arătînd foarte frumoasă și foarte tînără.

Jon Jon surîse vag.

– Nici de-un zîmbet n-aș fi în stare, scumpo, necum de altceva.

– Te gîndești la sora ta, Jon Jon?

Acum părea reală.

Rolul de prostituată se sfîrşise, Candace era ea însăşi.

Jon Jon dădu din cap.

– Cred că e îngrozitor, să nu ştii ce i s-a întîmplat. Omul acela care a dispărut... s-a pus un preţ pe capul lui?

Privind-o prudent, Jon Jon confirmă din nou:

– Sigur că s-a pus.

– Iar dacă cineva ar şti ceva care-ar putea...

Tuşi cu nervozitate.

– ...şi spun numai că *s-ar putea* să fie o pistă care să te ducă la ei... banii ar putea fi plătiţi privat? Adică, nimeni să nu ştie de la cine ai informaţia?

Jon Jon dădu iar din cap, întrebîndu-se unde voia să ajungă.

Candace se ridică în genunchi pe pat, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît. Îi simţea sînii mici apăsîndu-i spatele şi se excita. Chiar şi-n halul în care era, reuşea totuşi să-l afecteze.

– Ştii că există oameni cărora le plac copiii, nu? Oameni care ar plăti pentru un copil. Şi chiar plătesc, de fapt.

Jon Jon întoarse capul spre ea.

– Ce vrei să spui?

Candace oftă. Apoi, aşezîndu-se lîngă el, se acoperi cu cearşaful şi spuse cu o expresie serioasă şi îngrijorată:

– Rămîne între noi, da? N-o să iasă din camera asta.

Jon Jon consimţi. Teama ei era aproape palpabilă, nu voia s-o alarmeze şi mai mult.

– Sigur că da. Spune-mi.

Începea să-şi piardă răbdarea; chiştocul pe care-l fumase îi dădea tendinţe paranoice.

Avea senzația că era cît pe ce să-i explodeze capul.

– Vorbesc serios. Trebuie să-mi promiți că niciodată nu vei spune că de la mine ai auzit, da?

Jon Jon se săturase. Parc-ar fi vorbit cu MI6.

– Pe mă-sa, Candace, îți *promit!* Şi-acum, spune-mi ce ştii.

Candace îl privi ca şi cum încă s-ar mai fi întrebat dacă putea să aibă încredere în el sau nu. În cele din urmă, spuse:

– De Jesmond e vorba. Înțeleg că-l ştii, nu?

Încruntat, Jon Jon dădu iarăşi din cap.

– Ce-i cu el?

Fata oftă. Ştia că era speriată, dar ştia şi că voia totuşi banii. Era una dintre puținele prostituate care făceau economii, se gîndeau la viitor.

– Am auzit de la una din celelalte fete – ştii cum vorbim noi împreună – că a servit mai mulți clienți care se țin după copii. Băieţaşi de obicei, deşi se pare că i-au trecut şi cîteva fetițe prin casă. Dahlia mi-a spus. Una din surorile ei trăge crack şi a închiriat-o pe fiică-sa, Mirabell. Acum fata e instituționalizată – a fost folosită la o petrecere. Halal petrecere, nu? Pariez că nu i-au dat jeleuri şi înghețată. Dar Dahlia... îl urăşte pe Jesmond. Nu scapă o ocazie să-l vorbească de rău. Fetița avea nouă ani şi era o dulceață. Înțelegi, şi lui Jesmond îi plac fetițele. Cu cît mai mici, cu atît mai bine, se zvoneşte.

Jon Jon o privea lung, încercînd să-i digere spusele.

– Jesmond? N-am auzit niciodată chestia asta despre el.

Candace îi distinse neîncrederea în voce, aşa că dădu din cap, grăbindu-se să continue:

– De la mine n-ai auzit o vorbă, da? Dar dacă reiese că Jesmond ştie ceva, îmi rămîi dator, bine? Dacă Thompson-ii ăia doi umblau după copii, sînt toate şansele să fi avut de-a face cu el, fiind localnici şi băgaţi în acelaşi rahat. Poate că ştie şi unde sînt acum; ţine minte toţi clienţii, înţelegi, nu scrie nimic pe hîrtie, dar îi trage pe video, are multe siteuri pe Internet. Acum cîţiva ani am lucrat şi eu pentru el. Chestii cu eleve de şcoală, ştii...

Se holba la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o în viaţa lui.

– Ai făcut perversiuni?

Candace oftă.

– Nnţ, fraiere. Eram fete în toată firea, îmbrăcate ca nişte puştoaice, ştii cum merge. Ieşeau bani ca lumea şi nimeni nu ne vedea faţa.

Îi era greu să asimileze totul, dar îi înţelegea logica. Dacă Tommy şi tatăl lui erau pedofili, ar fi fost normal să aibă relaţii cu alţii ca ei. Jesmond trebuia să reţină în minte identităţile clienţilor; nici un om întreg la cap n-ar fi scris aşa ceva pe hîrtie.

– Dacă se-alege ceva, am să-mi primesc recompensa? insistă Candace.

Jon Jon confirmă.

– Ai să ţi-o primeşti, nici o grijă.

Şi plecă, uitînd pentru un timp de călătoria în nord. Trebuia să se gîndească la ceea ce aflase.

Marie şi Joanie erau în faţa sanatoriului *Sunny Day*. Marie îl supraveghease de cîteva zile şi ştia că pacientul acela mare şi gras, cu chipul ars oribil, ieşea la aer în fiecare zi, după masă. I se spunea Jeffrey Palmer. Ea îi spunea „muntele de bălegar". Doar uitîndu-se la el îi venea să verse, cînd se

gîndea la ceea ce-i făcuse acelei fetițe. Nu erau doar banii cel mai uşor cîştigați din viața ei, ci şi cei mai satisfăcători.

Acum avea s-o conducă la el pe mama victimei, ceea ce pentru ea era o experiență aproape religioasă.

Dulce răzbunare pentru ceea ce i se întîmplase şi propriei sale fetițe. Marie considera că misiunea ei în viață era aceea de a elimina asemenea fiare de pe suprafața pămîntului.

Lorna şi Pippy erau împreună la cîrciumă. Ceasul abia bătuse de ora unsprezece dimineața şi amîndoi erau deja pe jumătate beți. Asistenta socială venise în zori să ia fetița, iar Lorna scăpase de răspunderile materne mai devreme decît se aşteptase.

După aceea, se ferchezuise, ceea ce pentru ea însemna o spălătură rapidă la subsuori şi o baie abundentă de parfum, un pieptene tras la repezeală prin păr şi echiparea cu tricoul şi blugii cei mai puțin spălați.

Acum era în cîrciumă, bînd un amestec de cidru *Bulmer's* cu brandy în pahare mari şi negociind suma pentru a i-o preda lui Pippy pe sora mijlocie a lui Jon Jon. Ce lovitură!

– Maică-sa-i pe interval, nu? se interesă el.

Lorna dădu din cap.

– E ca lumea, bătrîna Joanie, pe cinstea mea. O vorbă rea n-a avut vreodată de zis, despre nimeni.

– Şi atunci, ce-o aduce pe Jeanette sub aripa mea. De ce nu-i cere lui frate-su să-i fie peşte?

Lorna ridică ochii spre tavan, exasperată.

– Of, Pip, foloseşte-ți naibii mansarda! Nu vrea

să se-apuce de meserie cu normă-ntreagă, vrea doar să cîştige cîte ceva din cînd în cînd. Nu la orice oră din zi şi din noapte. Şi nici n-arată rău puştoaica.

– Cît are?

– Vreo paişpe, şi-ncearcă să-şi dea mai mult.

Pippy rînji.

– Şcolăriță!

Lorna rîse împrună cu el.

– I-am zis c-o să te-ntreb. Ca să văd dacă te interesează.

Pippy îşi frecă bărbia nebărbierită, cu o mînă jegoasă.

– Pe bani, normal?

– Normal. Un sutar.

Lorna zîmbi din nou.

– Banii înainte. Te *ştiu* eu. Dacă mi-i dai acum, poți s-o iei oricînd vrei.

– Destul de cinstit. Boarfă împuțită ce eşti.

Cuvintele lui o făcură să rîdă ascuțit.

– Auzi cine vorbeşte-n mă-sa! Las-că nici tu nu eşti tocmai Justin Timberlake!

– Cînd oi termina cu micuța Brewer, o s-o doară-n fund cine-s eu, iubito, şi c-un picior de masă o să se reguleze, dacă aşa-i dau ordin.

Lorna ştia că era adevărat. Pippy îşi teroriza fetele, iar Lorna scăpase uşor numai fiindcă era dependentă de droguri şi, cine ştie de ce, îi plăcea. Pippy n-avea nevoie s-o sperie; era oricînd dispusă să facă tot ce i se cerea, contra unei doze.

În ultuma vreme arăta îngrozitor, aşa că nu se mai apropia de ea decît cînd ducea lipsă.

Nici clienții nu mureau de poftă, mai ales de cînd făcuse copii. Vergiturile o dădeau de gol, cînd

ar fi trebuit să pară că avea doar cincisprezece ani. Dar Jeanette era perfectă pentru ceea ce voia el, şi avea s-o spele pe creieri în cîteva săptămîni.

Iar atunci, nici chiar Jon Jon n-avea s-o mai poată controla.

Lorna însă era destul de şireată ca să țină minte că Jon Jon ar fi aruncat-o pînă-n spațiul cosmic dacă afla, ca să nu mai spună şi de maică-sa. Joanie se descurca şi ea singură. Nu i-ar fi fost recunoscătoare pentru că-i înscrisese fiica la şcoala vieții.

Era surescitată, se juca într-adevăr cu focul, dar simțea heroina în buzunarul blugilor, iar atracția acesteia era mai puternică decît teama de Jon Jon Brewer. Atîta vreme cît îşi ținea gura, avea să fie în regulă.

Se duse la toaletă ca să se mai învioreze. În timp ce acul i se înfigea în venă, simți cum i se risipea toată tensiunea, toată durerea. Se aşeză pe colacul murdar al toaletei, rezemîndu-se de țevile ruginite, în timp ce inhala miasmele fecalelor altcuiva. Închise ochii şi se lăsă pradă extazului.

Jesmond avea întîlnire cu contabilul, de fapt perceptorul lui, poreclit „contabilul" fiindcă-i ținea evidențele tuturor tranzacțiilor. Spre deosebire de unii dintre ceilalți oameni care lucrau pentru el, Bernard Lee nu-i lua nici unui debitor un singur ban nedatorat. Odată ce plăteau, plătit rămînea.

Dar dacă nu plăteau, devenea mai feroce decît toți ceilalți perceptori luați la un loc. Rolul lui Bernard de a-şi primi banii consta în a vătăma un membru de familie, nu pe persoana care-i datora.

Întotdeauna considerase că era mai logic să laşi

omul pe picioare, ca să poată umbla după banii datorați, decît să-l bagi în spital. Bagă-i în spital nevasta, iar vinovăția şi spaima laolaltă îi făceau să plătească mai repede decît orice altceva.

Din punctul de vedere al lui Bernard, era o politică economică sănătoasă.

Era simpatizat în cercul său interior de prieteni, se purta mereu frumos cu oamenii la care ținea şi trăia cu o femeie cumsecade. Aceasta, precum şi cei doi băieți ai lor, credeau că era cu adevărat contabil.

De fapt, *era* contabil calificat, dar administrarea registrelor şi a foilor fiscale ale clienților nu-l mulțumea pe Bernard. Locuia în centura brokerilor de acțiuni din Surrey, arătînd pentru toată lumea ca un cetățean de categorie medie. Dar firea lui Bernard avea un cusur de care devenise conştient încă din tinerețe.

Putea face pe oricine să sufere, fără a avea nevoie de motive personale sau cauze ca să se înfurie. Nu-şi făcea nici un scrupul față de a-i vătăma pe alții, mai ales cînd erau bani la mijloc.

Era un om înalt şi blond, chipeş într-un stil colțuros, cu o personalitate magnetică. Se angajase ca perceptor pentru a-şi finanța studiile universitare şi astfel îşi descoperise, accidental, adevărata vocație în viață.

Îşi terminase studiile, ştiind că avea nevoie de un paravan legitim pentru a-şi escamota adevărata ocupație. Douăzeci de ani mai tîrziu, era încununat de succes, bogat şi respectat. Dăduse o mare lovitură investind în proprietăți imobiliare, printre altele, şi ducea o viață de lux liniştită.

Jesmond îl respecta, iar Bernard îl respecta pe

Jesmond. Nu-şi făceau vizite acasă – nu aveau nevoie. Rareori erau văzuți împreună, dar lucrau bine ca echipă, fiecare apreciind pozitiv compania celuilalt. Aceasta dădea naştere unei relații foarte profitabile.

Acum, sorbeau cappuccino în salonul din spate al unui club de companie din proprietatea lui Jesmond şi stăteau de vorbă.

– Deci, ce vrei să fac?

Jesmond ridică din umeri. Era înalt, masiv şi, pe măsură ce îmbătrînea, se îngrăşa tot mai mult, din cauza excesului de bere *Guinness* şi romuri albe, pilaf cu carne de capră şi banane fripte.

– Sînt la mijloc cinşpe bătrîne, cu tot cu dobîndă, aşa că vreau s-o pățească. Sau, mai bine-zis, vreau s-o pățească cineva din preajma lui. Are un fiu adolescent, băiat bun, din toate punctele de vedere, isteț foc, ar putea să intre la Oxford. Ce-ar fi să-i bagi spaima-n oase?

Bernard dădu din cap.

Copiii erau întotdeauna pîrghii eficiente pentru a face oamenii să plătească. Probabil tatăl copilului avea să împrumute banii de la un alt creditor, lăsînd pe mai tîrziu grija achitării lor.

Lui Bernard puțin îi păsa, atîta vreme cît el îşi lua partea. Primea o treime din orice sumă, bani cîştigați uşor. *Niciodată* nu se întîmplase să nu-i plătească cineva lui Bernard Lee.

Scrise ultima instrucțiune pe lista sa de sarcini. Îl aşteptau două zile pline, din care ar fi trebuit să se aleagă cu aproape patruzeci de mii, bani peşin.

Un cîştig frumuşel. Jon Jon intră tocmai peste această plăcută scenă familială, numai zîmbete şi bonomie.

Îl cunştea pe Bernard, care lucra uneori şi pentru Paulie, aşa că nu se tulbură la vederea lui, dar deveni mai prudent. Bernard avea acest efect asupra tuturor celor care-l cunoşteau.

– Salut, Jon Jon.

Părea sincer încîntat să-l vadă.

– Cum o mai duci?

– Nu prea rău. Şi tu?

Bernard simţea că atmosfera se cam tensionase, dar nu-l deranja. Lucra pentru Paulie, iar Jesmond ştia şi n-avea ce să facă. Bernard Lee era un adevărat stat în stat. Dar îl simpatiza pe Jon Jon Brewer, se revedea în el pe sine însuşi, în tinereţe. Îi plăcea faţada lui Jon Jon, iar Jon Jon avea o faţadă mai arătoasă decît la Brighton.

Jesmond îşi privi precaut vizitatorul.

– Ce pot face pentru tine?

Îl întrebase pe un ton prietenos, iar Jon Jon zîmbi dezarmant.

– Am nevoie de o favoare, de unele informaţii.

Îşi trase un scaun şi se aşeză, fără a aştepta să fie invitat, lucru care nu trecu neobservat de nici unul din ceilalţi doi. Bernard îşi stăpîni rîsul, la vederea expresiei de pe chipul lui Jesmond.

– Ce vrei? Paulie te-a trimis?

Jon Jon clătină din cap. Laţele lui împletite arătau ca nişte codiţe de fetiţă, în comparaţie cu claia de păr de pe capul lui Jesmond.

– Ei, atunci vorbeşte. Ce mai aştepţi?

Jesmond începea să se enerveze; simţea că era pus în dezavantaj, dar nu-şi dădea seama cum.

Jon Jon privi respectuos spre Bernard Lee, ridicînd uşor o sprînceană. La asta, Jesmond zîmbi, arătîndu-şi dantura de aur scumpă.

– Tot ce ai de spus, Jon Jon, poți să spui în fața lui Bermondsey.

Acum era jamaican. I se simțea în glas.

Pînă şi el era impresionat, deşi fără tragere de inimă, de felul cum băiatul îl întrebase dacă n-ar fi fost cazul să discute între patru ochi. Mai vedea şi că pe Bernard Lee îl amuzase, ceea ce era cu atît mai bine.

– Ştii că sora mea a dispărut, Jesmond?

Ceilalți doi făcură imediat nişte mutre plouate; dădură din capete, cu respect.

– Ei bine, am auzit vorbindu-se că serveşti pedofilii.

Jesmond îl privi şocat, apoi ochii i se repeziră spre Bernard. În clipa următoare, Jesmond se repezi la Jon Jon ca un urs grizzly scos din minți – dar acea pauză de-o clipă îl făcuse pe Bernard să înțeleagă că Jon Jon îl atinsese într-un punct sensibil. Amîndoi săriră de pe scaune.

Înainte ca Bernard să fi făcut o mişcare, Jon Jon îşi luă avînt cu piciorul şi, dintr-un şut scurt, îl doborî pe Jesmond. Acesta căzu în genunchi, ținîndu-se de boaşe şi încercînd să nu vomite pe jos.

– Am afară destui oameni ca să-ncep un război local, Jesmond. Potera ta mi-a spus că eşti într-o şedință şi nu poți fi deranjat în nici un caz. Da' pe mine nu mă sperii, amice. Acum, nu vreau decît nişte răspunsuri. Aşa că, zi: îi serveşti pe perverşi?

– Fă bine şi spune-i ce vrea, Jesmond. Acum mă interesează şi pe mine.

Ochii lui Bernard erau reci, în timp ce-l privea pe uriaşul prăbuşit în fața lui. Jon Jon conchise că ar fi preferat să fie într-o cuşcă plină de tigri, decît în fața acelor ochi.

Jesmond gîfîia greu; ştia că următoarele cuvinte pe care le rostea aveau să pecetluiască soarta relaţiilor lui cu Bernard Lee. Se întrebă cum aflase Jon Jon că aveau întîlnire, căci prezenţa lui Bernard punea lucrurile într-o cu totul altă lumină şi o ştiau toţi trei.

Dar nimeni n-o ştia mai bine decît Bernard.

Apoi, Jesmond îşi aminti că Bernard solicitase acea întîlnire. Oare îi întinseseră o capcană? Dacă da, era un om mort.

Jon Jon se aşeză la loc. Scoţînd un chiştoc de marijuana, şi-l aprinse şi trase în piept, adînc, înainte de a spune, zîmbindu-i lui Bernard:

– Atunci, să înţeleg că răspunsul e da, corect?

Marie privi cum Micuţul Tommy era scos la aer. Arăta îngrozitor. Grăsimea era destul de dizgraţioasă, dar arsurile suferite îl lăsaseră aproape chel, cu pielea zbîrcită şi vînătă. Îi erau afectate şi mîinile, degetele sale groase părînd acoperite cu o reţea de linii. Nici un pacient nu-i vorbea – dar, în fond, nici unii altora nu prea aveau ce să-şi spună.

Era o zi însorită. Sufla un vînt răcoros, iar aerul era mai rece. Marie îşi strînse mantoul pe ea, deşi ştia că nu vremea o făcea să se simtă înfrigurată, ci ceea ce urma să se întîmple.

Se uită peste peluză şi o văzu pe Joanie privindu-şi concentrată prada. Una dintre surori privi în direcţia lui Joanie, iar Marie îşi simţi inima oprindu-i-se în loc, dar Joanie se retrăsese la adăpostul unor arbuşti.

În timp ce surorile umblau prin curte, servind ceaiuri şi biscuiţi, Marie o văzu pe Joanie cum ocolea cu mişcări sigure arbuştii după care se ascun-

sese. Porni spre aleea care ducea într-o zonă publică, apoi schimbă brusc direcția, ca şi cum tocmai ar fi ieşit din camera de vizite. Ducea un coş mare de răchită agățat de umăr şi purta o pălărie de soare albastră, un mantou lung şi mănuşi. Echipamentul îi era completat cu o pereche de ochelari mari de soare *Armani.*

Tommy o văzu înainte ca oricine altcineva să-şi dea seama că era ceva în neregulă. Scoase un geamăt prelung şi scăzut, de spaimă; era şocat s-o vadă apărînd dintr-o dată în fața lui.

Deschizîndu-şi coşul, Joanie scoase o sticlă. În timp ce-i deşuruba capacul, Tommy o privea cu ochii holbați, încremenit de groază.

– Te rog, Joanie...

– Să nu-ndrăzneşti să-mi pronunți numele, canalie!

Vocea ei răsuna ca un şuierat scăzut, iar Tommy îşi dădu seama în ce pericol de moarte se afla. O soră îi privea. Vasăzică, Jeffrey Palmer avea în sfîrşit o vizitatoare? Nu părea prea încîntat. Porni spre ei.

– Scuzați-mă, v-ați prezentat la sora-şefă?

Ajunsese aproape în dreptul lui Joanie şi îl văzu pe domnul Palmer încercînd înnebunit să-şi pună căruciorul în mişcare, însă chiar ea îi blocase roțile. Era un model vechi şi greoi, singurul care i-ar fi putut suporta greutatea. N-avea nici o şansă de scăpare.

– Bună, Tommy. Sau ar fi mai bine să-ți spun Jeffrey?

Joanie o privi pe soră, cu un zîmbet vesel, dar sora se uita la sticla murdară pentru limonadă pe care o ținea în mînă.

– Sînt o veche prietenă, scumpo, i-am adus ceva.

Reveni cu privirea spre Tommy şi, în pofida furiei, simţi o undă de milă. Jon Jon îl aranjase cum se cuvenea. Dar nu era de-ajuns, încă nu plătise destul de scump. Nici un preţ nu era prea mare pentru ceea ce făcuse.

– Vă simţiţi bine, domnule Palmer?

Tommy o privea fix pe Joanie, fiindu-i teamă să-şi ia ochii de la ea.

– Unde-i fetiţa mea? Haide, spune-mi unde e şi totul se poate termina acum.

– Ia ascultaţi, ce se întîmplă aici?

Joanie se întoarse spre soră şi scrînşi printre dinţi:

– Cară-te, scumpo, nu e bine să te amesteci. Crede-mă, nu trebuie să fii implicată în povestea asta.

Apoi îl privi din nou pe Tommy.

– Unde e? Am nevoie să ştiu.

Scotea încet capacul sticlei, iar dinăuntru ieşea un miros înţepător. Tommy se chirci în scaun. Sora se uita în jur înnebunită, în timp ce o infirmieră privea scena, fascinată.

– Du-te şi cheamă pe cineva în ajutor!

Tommy ridică un braţ, încercînd să se apere.

– Nu ştiu unde e, jur! Crezi că nu ţi-aş spune, dac-aş şti? Am iubit-o la fel de mult ca tine...

Joanie începuse să plîngă.

– Tu nu ştii ce-i aia iubire. Iubirea ta e bolnavă, lua-o-ar dracu'...

În momentul cînd ridică sticla, gata să i-o spargă în cap, sora o apucă de braţ, răsucindu-i-l.

Sticla căzu din mîna lui Joanie, iar acidul clor-

hidric dinăuntru stropi picioarele lui Tommy şi pantofii surorii, înainte ca sticla să se spargă pe jos. Joanie îi dădu surorii un pumn în față, silind-o să-i elibereze brațul, apoi o luă la fugă în direcția de unde venise.

Din goană, întoarse capul şi-i strigă omului care se zvîrcolea, suspinînd:

– Am să mă-ntorc! N-o să scapi! Data viitoare nu mai scapi!

Marie aştepta cu motorul pornit, într-un Sierra alb care fusese furat în noaptea trecută.

– Am ratat!

Cealaltă femeie rîdea, ca efect al nervozității şi al adrenalinei.

– Acum ştie că-l poți găsi, iubito. N-o să mai doarmă liniştit după asta, consolează-te măcar cu atîta lucru. Odată ce l-am găsit, o să-l găsim din nou.

Capitolul 21

– Şi-atunci ce vrei, Jeanette?

Pippy îi zîmbea fetei din faţa lui. Era o mină de aur. Chiar şi sub tencuiala de farduri de pe faţă, se vedea clar că încă mai era un copil. Avea sînii puţin cam prea mari pentru majoritatea clienţilor lui, dar şi destule calităţi.

Îi turnă încă un ceai. În timp ce-i punea zahăr în ceaşcă, Jeanette privi în jur. Apartamentul nu era aşa cum se aşteptase. Arăta confortabil, într-un stil cam vetust.

Toată mobila era veche. Canapeaua *Chesterfield* părea uzată, dar minunată ca să te relaxezi. Pereţii erau zugrăviţi într-un galben-deschis ca lămîia, iar draperiile erau din creton gros. Toată casa arăta ca într-un film alb-negru din anii '50.

Şi Pippy era altfel. Arăta tot jerpelit, dar purta un ceas *Tag-Heuer* şi un inel cu diamant pe degetul mic. Jeanette simţea că încerca s-o impresioneze şi, în chip straniu, era măgulită.

Îi dădu ceaiul, iar Jeanette zîmbi, încercînd din răsputeri să pară matură şi sofisticată.

– Am nevoie doar să cîştig nişte bani de buzunar, atîta tot.

Pippy zîmbi.

– Stai să ne înţelegem. Ai hotărît de capul tău să ieşi la produs, corect?

Glasul îi era plin de sarcasm.

– Şi zici că nu vrei decît bani de buzunar?

Jeanette dădu din cap.

– Atunci de ce nu-ți iei o slujbă de magazioner, sîmbăta, la un *Tesco?*

Coborînd privirea, Jeanette observă că, lîngă şemineu, mocheta era roasă aproape complet.

– Acolo trebuie să-ți pui un covor, spuse ea, arătînd cu degetul.

Chipul lui Pippy se schimonosi de furie. Schimbarea se produsese cît ai clipi din ochi şi deodată Jeanette înțelese de ce i se spunea Pippy Nebunu.

– Iar tu ai nevoie să te cauți la cap în mă-ta, dacă-ți închipui c-am să te iau *pe tine!*

Jeanette îl privi cu ochi mari, nesigură ce să spună. Totul mersese atît de bine, ştia că-i plăcea cum arăta, dar deodată devenise feroce, cu dinții dezgoliți şi un fel de zîmbet amenințător. Zîmbetul nu i se regăsea şi în ochi, semănînd astfel cu al lui Jon Jon.

Dintr-o dată, i se făcu frică. Şi, ca să le pună capac la toate, nici măcar nu ştia ce căuta în camera aceea, cu el – decît că, într-un fel, se simțea firesc.

Oare trebuia să plătească pentru toate ocaziile cînd o alungase pe Kira de lîngă ea? Ştia că o neglijase, că nu-şi iubise destul sora, şi voia să se pedepsească singură?

De fiecare dată cînd închidea ochii îşi amintea încă o vorbă urîtă pe care i-o spusese, iar Kira nu voise niciodată altceva decît ca Jeanette s-o placă.

Iar cea mai mare prostie era că *o plăcuse* pe Kira, o iubise, dar nu ştiuse cum să i-o arate, iar acum era prea tîrziu, şi Jeanette nu merita decît asta: să cunoască un om pe cît de temut, pe atît de detestat.

Un om care-i putea găsi o slujbă uşoară, atîta vreme cît nu făcea mofturi.

Dar poate făcea mofturi mai mari decît crezuse? Jeanette descoperea lucruri noi despre sine cu fiecare secundă pe care o petrecea în camera aceea claustrofobică.

O devorase gelozia de cînd fusese adusă sora ei de la maternitate. Jon Jon se îndrăgostise imediat de Kira, cu părul ei blond şi ochii mari, albaştri. Arăta ca o păpuşă de porţelan.

Toţi care o vedeau se agitau în jurul ei şi o îngrijeau. Kira nu trebuia niciodată să lupte pentru a-i face pe oameni s-o ia în seamă şi să ţină la ea.

Spre deosebire de Jeanette. La dispariţia Kirei, între ele existase o prăpastie, o prăpastie săpată de Jeanette. Suferea din cauza asta. Şi merita să mai sufere. Dar chiar aşa? Nu mai era atît de sigură.

Pippy o privea. Îi descifra expresiile de pe faţă ca şi cum ar fi fost cuvinte scrise.

Văzuse atît de multe fete ca Jeanette, de-a lungul anilor; erau marfa lui de predilecţie. De obicei, le folosea ura faţă de ele însele pentru a-şi atinge propriile scopuri, dar peste faţa Jeanettei se suprapunea chipul lui Jon Jon, şi era extrem de nervos.

– Ce ziceai să faci? Să iei un client pe săptămînă? Doi pe săptămînă? Sau poate patru-cinci pe zi? Vreau să zic, ce anume înseamnă pentru tine bani de buzunar?

Jeanette nu era gata pentru o asemenea discuţie. Crezuse că avea să iasă din prima. Nu se aşteptase să întîmpine rezistenţă.

Acum, că se întîmplase, se bucura în chip straniu, dar nu voia ca Pippy să *vadă* asta. Ştia instinctiv că orice semn de slăbiciune în acest moment ar

fi fost o greşeală mai mare chiar şi decît faptul că venise la el.

– Ai atît de multe fete, încît poți să alegi dintre ele?

Vocea îi era în mod deliberat sarcastică.

– S-ar putea, scumpo, sau poate sînt pretențios cu ceea ce ating; eu şi clienții mei. Vreau să zic, imaginează-ți ce s-ar putea întîmpla cu unul dintre ei dacă fratele tău ar apărea în momentul culminant, hmm?

– Ce-am mai rîs, Pippy.

Se ridică să plece, cu picioare tremurătoare.

– Tu pierzi.

Pippy rămăsese pe scaun, privind-o.

– Jon Jon te-a trimis aici? Spune-mi adevărul.

Jeanette oftă, ca şi cum tocmai i-ar fi spus cea mai mare prostie pe care o auzise în viața ei.

– A, da, abia aşteaptă să-mi fii peşte. Gîndeşte şi tu, ce dracu'!

Pippy nu schiță nici o mişcare de a-i deschide uşa.

Jeanette făcu un efort să-i ocolească scaunul, pornind încet pe culoar, spre uşa întărită cu oțel. Se aştepta să vină după ea din clipă-n clipă.

Trase două zăvoare, rupîndu-şi o unghie, în graba de a scăpa din locul acela îngrozitor. Pippy lăsase cheia în broască.

O răsuci şi păşi afară, cu un suspin. În stradă, o luă la fugă şi nu se mai opri pînă acasă la familia Copes, cu pieptul şi gîtul comprimate de frică şi un gust viciat în gură.

În casă era numai Karen şi, pentru prima oară în viața ei, Jeanette se bucură s-o vadă.

După plecarea ei, Pippy stătu cîteva minute ro-

zîndu-şi unghia, apoi îşi scoase mobilul şi formă un număr.

– Cred că ne-a turnat careva.

Ascultă cîteva secunde, apoi închise telefonul. Stabilise o întîlnire pentru seara aceea şi nu spera decît să-l poată evita pe Jon Jon Brewer pînă atunci.

Joanie încă mai tremura de pe urma întîlnirii cu Tommy. O jumătate din ea îşi dorea să-şi fi dus planul la bun sfîrşit, cealaltă jumătate se bucura că fusese oprită.

Orice-ar fi făcut, Tommy arăta atît de pierdut, atît de îngrozit, încît chiar simţise un fior de milă pentru el. Acest lucru o nemulţumea şi o făcea să-i vină rău de la stomac. De ce-i păsa ce i se întîmpla unui gunoi ca el? Dacă avea dreptate – şi era convinsă că avea – din cauza lui îi murise copilul.

– Totu-i bine?

Vocea Mariei era scăzută.

Joanie dădu din cap.

– Cred că da.

– Trebuie să te întorci la Londra cu toată viteza. Au să-l mute imediat şi sigur vei fi interogată. Ţi-ai acoperit fundul?

Joanie nu-şi acoperise fundul, nici vreo altă parte a trupului.

– Nnţ. Nu m-am gîndit...

Marie oftă.

– Scoate-ţi mobilul, iubit-o, şi pune-ţi la punct un alibi ca lumea, bine?

Din nou, Joanie dădu din cap.

– Hai să mergem înapoi la Londra. Avem destul timp să inventăm o poveste. Ţi-e foame?

Joanie clătină din cap.
– Totuşi, aş bea ceva.
Marie rîse.
– Cine n-ar bea?

Jesmond o încurcase şi ştia, dar ținea piept cu curaj situației. Dacă Bernard n-ar fi fost acolo, nici nu s-ar fi deranjat să răspundă acuzațiilor lui Jon Jon. L-ar fi scos din joc fără să stea o clipă pe gînduri. Dar era luat în colimator şi trebuia să pară nevinovat.

– N-am fost niciodată implicat în aşa ceva şi nu-mi convine că intri aici şi mă calomniezi în fața unui prieten.

– Uneori, zvonurile sînt adevărate, Jesmond.

Vorbise Bernard. Era aproape ca şi cum el şi cu Jon Jon ar fi repetat scena dinainte.

Cu efort, Jesmond se ridică în picioare, folosindu-şi statura înaltă pentru a-i domina, şi spuse tare, hotărît să se impună:

– Ce-nseamnă asta? Ce dacă-i mai servesc şi eu din cînd în cînd pe ăia cu dresurile de gimnastică? Doar nu folosesc puştoaice adevărate, sînt numai fete care par tinere pentru vîrsta lor, atîta tot. Vreau să zic, mă şi mir că-mi vii cu chestii de-astea, Jon Jon, dacă stai să te gîndeşti că sîntem în acelaşi sector. Vrei să zici că prin saloanele tale nu se dăvălesc nicăieri eleve?

Jon Jon îşi dădu seama ce încerca să facă şi i-o şi spuse:

– Nu căuta să schimbi subiectul. Te cunosc bine şi ştiu de ce eşti în stare. În saloanele noastre lucrează numai femei mature, ştii bine – sau încerci să-l cobori pe Paulie la nivelul tău? Şi cum rămîne

cu micile tale bairamuri, mm, unde invitatul de onoare e un copil? Ştiu totul despre ele.

Bernard Lee îl privi uimit. Se vedea clar că aceasta era o noutate pentru el.

– Ce urmăreşti, Jon Jon?

Tînărul arătă cu capul spre Jesmond.

– Întreabă-l.

Bernard şi Jesmond se uitară unul la altul. Într-un tîrziu, Jesmond ridică din umeri, parcă plictisit.

– Nu ştiu despre ce vorbeşte.

Era din nou el însuşi, îşi regăsise echilibrul.

– Nu poţi să intri aici şi să urli-n mă-ta fără nici o bază, şi nu vorbesc de haidamacii tăi. Vreau să zic, fără dovezi, şi n-ai nici o dovadă, fiindcă n-am făcut nimic!

Se uită cu coada ochiului la Bernard, omul pe care încerca de fapt să-l convingă că era nevinovat.

– Eu nu aşa am auzit, mîrîi Jon Jon.

– Şi-atunci, cine ţi-a spus?

Jesmond ridică braţele, rugător.

– Haide, măcar atîta poţi face. Pune-ţi împutiţii de bani acolo unde ţi-e gura, băiete. Oi fi eu vinovat de multe, da' nu şi de rahatu' ăsta de pedofilie!

– Nu vreau să ştiu decît dacă ai avut vreodată de-a face cu Tommy Thompson sau cu taică-su.

– În mă-sa! Încerci să mă provoci sau ce?

Începuse să se agite, teama de Bernard fiind înlocuită de furie. Cine paştele mă-sii se credea Jon Jon, Big John? Şi, mai la obiect, de unde avea informaţiile?

– Ascultă aici, oi fi tu favoritul lui Paulie Martin, da' asta nu-ţi dă dreptul să vii aici şi să mă jigneşti. Îţi spun clar, alergi după cai verzi pe pereţi, fiule, aşa că pînă nu poţi dovedi că-s implicat în ceva, fă

bine şi lasă-mă-n pace, pe mine şi pe-ai mei.

Aceste ultime cuvinte se refereau la Bernard, care înțelese.

– Haide, Jes, sînt sigur că poți mai mult de-atît, nu?

Pe furiş, Jon Jon îi observa. Între cei doi se simțea un curent subtil pe care nu-l prea putea înțelege. Se vedea clar că Jesmond intrase în panică.

– Ai fi în stare să-mi dai cu piciorul doar după ce zice puțoiul ăsta, Bernard, după toți anii în care-am făcut afaceri împreună?

Celălalt dădu din cap.

– Sigur că da, dacă aflu că te iei de copii.

Apoi zîmbi.

– Cu mîna mea ți-aş smulge dinții din gură cu cleştele, Sonny Jim, şi ăsta n-ar fi decît începutul.

Cea mai mare teamă a lui Bernard era să nu fie pus şi el în aceeaşi oală. Oamenii ar fi presupus că era implicat, pentru că lucrase prea mult timp cu Jesmond, şi nu-i convenea. Bernard avea standardele lui şi era de părere că orice amestecuri cu copiii merita pedeapsa cu moartea, fie pe cale legală, fie nu.

Jesmond era încolțit şi o ştia, dar n-avea de gînd să sufle o vorbă.

– Paulie ştie că eşti aici, Jon Jon?

– Nu contează, Jesmond. Şi nu mai tot schimba vorba, în mă-ta!

– Ştii ce, mai bine du-te şi discută cu el, în regulă? Şi pe urmă, mai treci pe la mine.

– Ăstuia-i arde de poante! îl privi Jon Jon pe Bernard, repetînd neîncrezător: îi arde de poante, este?

Bernard răspunse serios:

– Nu glumeşte, şi nici tu nu glumeşti. Cine mai e afară?

– Big Earl şi încă doi. De ce?

– Adu-i aici, să punem de-un chef.

Lui Jesmond nu-i venea să creadă ce auzea.

– Pe mă-ta că n-ai îndrăzni!

– Ei bine, sau ne spui ce vrem să ştim, sau o scoatem de la tine cu forţa. Nu, Jon Jon?

Jesmond era ameninţat pentru prima dată în viaţa lui. Încă din şcoală fusese prea mătăhălos ca să se sperie de alţii. Acum, se părea că, la fel ca orice bătăuş, îşi găsise naşul. Nu mai putea spera decît să salveze cumva situaţia.

– N-o să-ţi placă ce-ai s-auzi, Jon Jon, te previn.

Ridică din umeri, nonşalant, deşi inima-i bătea să-i spargă pieptul.

– Sînt băiat mare, nu mă-ndoiesc c-am să fac faţă, replică Jon Jon.

Jesmond clătină din cap.

– N-aş fi chiar aşa c'e sigur.

Lorna zîmbi larg cînd o văzu din nou pe Jeanette la uşa ei. Acum era una dintre fete, iar Lorna se purta cu ea ca atare.

– Intră, colega.

Jeanette îşi aminti să inspire adînc înainte de a intra. Odată ce ajungeai în salon, mirosul nu mai era chiar atît de rău, dar cum toaleta era pe acelaşi hol cu baia, acolo mirosea mai puternic.

– Ei, cum a mers?

Ca prin minune, în casă nu mai era nimeni, ceea ce dădea o senzaţie ciudată. Jeanette privi în jur ca şi cum atunci ar fi intrat acolo pentru prima oară.

În lumina crudă a zilei, garsoniera arăta şi mai rău decît de obicei.

Pe bufetul de lîngă chiuveta din bucătărie era o pungă neagră cu gunoi. Se mişca singură, forfotind de viermi, iar Jeanette simți că-i venea fierea-n gît.

– Pippy nu m-a primit, m-a trimis la plimbare. I-ai spus tu ceva?

– Ce-a făcut?!?

Lornei nu-i venea să creadă ce auzea. Însemna că-şi voia banii înapoi? Suta de lire sterline se dusese demult pe droguri şi țigări.

Începea să intre în panică.

– Ascultă, Jeanette, nu-ți mai face griji. Pot să-l conving, e numai din cauza împuțitului de Jon Jon. Am să vorbesc iar cu el. O să iasă mişto, ai să vezi.

Jeanette zîmbi.

– Eu mă bucur, sinceră să fiu.

Lorna se holbă la ea de parcă ar fi înnebunit.

– Cînd mă uit la tine şi la casa asta îmi dau seama că la fel ar fi putut să ajungă şi viața mea. Şi-aşa o duc destul de rău, cu toate problemele pe care le cauzez, da' am să-ți spun ceva, fată, orice s-ar alege de capul meu, *niciodată* n-am s-ajung atît de rău ca tine. Nu eşti decît un gunoi împuțit şi copiii ăia merită o viață mai bună. Şi *eu* merit o viață mai bună decît asta.

În sfîrşit, insultele ajunseră la creierul Lornei. Se îndreptă cît era de înaltă, replicînd:

– Atunci, cară-te-n mă-ta de-aici.

Jeanette zîmbi.

– Am să mă car, Lorna, nici o grijă. Simțeam doar nevoia ca înainte să-ți spun cîteva adevăruri.

Ieşi din garsonieră şi trecu prin hol. Cînd ajunse afară, îl văzu pe Jasper aşteptînd-o.

– Ce-ai avut să-i spui Lornei?

Fata ridică din umeri.

– Doar un mesaj, atîta tot. Mă conduci pînă la maică-mea? Vreau să fac curățenie în casă. Ieri a plecat cam în grabă. Mă gîndeam să-i fac o surpriză.

– Sigur că vin.

– Mai tîrziu ieşim, Jasper? Să vedem un film, sau ceva?

– Ne-am împăcat, Jeanette?

Îl luă de braț, zîmbindu-i.

– Cred că da.

Paulie îşi semna despărțirea de bani în biroul avocatului. Deşi nu-i convenea să-i dea Sylviei nimic, ştia că era mai bine aşa. Alegea răul cel mai mic din două, aşa că trase adînc aer în piept şi-şi scrise numele.

Avocatul lui, un scoțian între două vîrste, cu o slăbiciune pentru costumele *Versace* şi tatuaje, era destul de deştept ca să se fi specializat în clienți ca Paulie Martin. Danny McBane putea ascunde banii de oricine, chiar şi de clienții lui, deşi nu făcea reclamă acestui lucru.

Dacă totul mergea strună, putea să se retragă din activitate oricînd – aşa gîndea, şi de aceea se înțelegea atît de bine cu partenerii de afaceri. Nu avea morală şi nici scrupule, la care se adăuga o desconsiderație sănătoasă la adresa oamenilor cu care avea de-a face.

Toate acestea, plus personalitatea lui agresivă, făceau din el avocatul ideal pentru a-l reprezenta pe Paulie şi imperiul lui pornografic.

Nu exista nici un lucru pe care să nu-l ştie de-

spre Paulie Martin – alt amănunt pe care nu se deranjase niciodată să-l dea publicității.

Insista să afle cît mai multe posibil despre toți clienții lui. Dacă unul se prăbușea la un moment dat, n-avea de gînd să se lase tras în jos după el. Cel puțin, dacă reușea s-o evite. Avea de întreținut o familie și două amante.

– Femeile sînt niște gunoaie, Danny. Cînd am cunoscut-o pe Sylvia, trăia dintr-o sărăcie de bani, cu nebuna aia de maică-sa. Din ajutoare sociale. Iar acum, se duce cu banii mei munciți, două case și-un rînjet mai larg ca al Pisicii din Cheshire.

Trase o duşcă de brandy, înainte de a adăuga:

– Mai bine-i făceam de petrecanie.

Rostise cuvintele încet și vehement. Era clar că vorbea serios.

– E mai ieftin, desigur, dar pînă rezolvai cu îngrijirea permanentă a copiilor...

Tonul ironic al lui Danny îl făcu pe Paulie să zîmbească.

– Pe termen lung, te costă mai mult. Apropo, am introdus o clauză suplimentară. După ce fetele împlinesc șaptesprezece ani, ai să le plătești cum vrei caii și celelalte.

– Și la ce-o să folosească asta?

– E un punct de negociat – s-ar putea să ai nevoie. Alea se gîndesc mai mult la mofturile lor decît la tine. Nu se schimbă mare lucru, dar dacă întrec măsura, ai un atuu.

Paulie zîmbi.

– Că bine zici. Dacă acum are cineva nevoie ce un atuu, eu sînt acela.

– De ce te-ai însurat cu ea, Paulie? Pe mine nu m-a atras niciodată.

Celălalt ridică din umeri.

– Credeam că era o doamnă – şi probabil era, în comparaţie cu mine şi cu maică-mea. Sylvia avea un stil al ei de a se uita de sus la toţi. Îmi plăcea chestia asta, Dumnezeu ştie de ce. Şi pe mine a ajuns să mă privească tot de sus pînă la urmă. Dar în fond, cred că-ntotdeauna m-a considerat mai prejos de ea. Băga-mi-aş picioarele să mi le bag, eu rareori am văzut-o *sub mine!* Şi cînd era acolo, nu făcea nici o mişcare. În timp ce-o lucram, îi luam pulsul ca să mă asigur că nu era moartă.

Rîseră amîndoi.

– Mai multă activitate sexuală găseai la morgă decît în casa mea, pot să-ţi spun.

– Nu vorbeşti serios, Paulie. Totuşi, nici nevesti-mii nu i-a plăcut niciodată Sylvia, zicea că era prea rece.

– Avea dreptate. Rece ca o ţîţă de vrăjitoare, asta-i Sylvia.

Danny zîmbi.

– Ei, în curînd ai să fii liber, înapoi pe piaţa matrimonialelor.

– Niciodată! De-acum încolo rămîn burlac.

– Ai să pici din nou în plasă, tuturor ni se întîmplă la fel. Praful se-alege de toate planurile. Apropo, Joanie cum o mai duce?

Paulie ridică din umeri.

– Nu prea bine, sincer să fiu. Ai vreo veste?

Avocatul clătină din cap, arătînd ca un veterinar de la ţară, cu claia lui de păr roşcat şi chipul colţuros, nu ca un jurist.

– Nimic. Dar rămînem cu ochii deschişi. Baxter i-un lăbar – da' pe-asta o ştie toată lumea, nu?

– Jon Jon o ia azi spre Sheffield. E cu un pas

înaintea noastră, dar nu ştie cît de multe am aflat, aşa că să ții minte asta.

– Am s-o țin. Bun băiat, Jon Jon, l-ai ales bine.

– Uneori, mă cam întreb, deşi clubul ăsta nou o s-aducă o grămadă de bani.

– Ştie de tine?

Paulie clătină din cap.

– Nu ştie nici jumate.

– Ai să-i spui?

– Mă cam îndoiesc.

Se ridică, nemulțumit de calea pe care o luase conversația.

– Mai bine plec acum.

Danny nu se ridică de pe scaun, zîmbind doar alene.

Niciodată nu strica să le aminteşti oamenilor cît de multe ştiai despre ei.

Aşa, îi țineai mereu la ordine.

Baxter o privi pe Joanie, în timp ce-şi scotea valiza dintr-un taxi. O avea la mînă şi constata că-i părea rău.

În timp ce Joanie plătea cursa, o văzu pe Jeanette alergînd afară, drept în brațele mamei sale. Joanie o cuprinse strîns, o sărută pe cap şi-i luă fața între mîini, în timp ce-i vorbea. Jeanette luă valiza şi o duse înăuntru.

– Intrăm, domnule?

Baxter îl privi pe tînărul de lîngă el. Era înalt, anormal de slab, şi vorbea pe nas. Nu putu să nu-şi spună: „Şi asta-i elita poliției? Dumnezeu să ne păzească pe toți!"

– Gura, Ritter. Las-o să bea un ceai înainte de a da buzna s-o luăm la-ntrebări.

– Avantajul psihologic, domnule, nu? Invadarea teritoriului de-acasă?

Inspectorul închise ochii, exasperat.

– Nu, Ritter, vreau să spun, pare să aibă nevoie de-un ceai. Dacă – şi zic *dacă* – a fost la Sheffield, înseamnă că are gîtul uscat. N-avem nici o dovadă c-a fost plecată, necum tocmai în nord, iar în ţara asta se aplică prezumţia de nevinovăţie. E destul de simplu ca să înţelegi?

Ritter dădu din cap.

– Da, domnule.

Nu ştia ce să creadă despre inspectorul bătăios de lîngă el. Uneori, avea impresia că şi acesta era certat cu legea.

Baxter scoase telefonul mobil şi încercă din nou la numărul lui Paulie.

Nimic.

Îşi aprinse o ţigară şi o fumă încet.

Calcula timpul necesar pentru pregătirea ceaiului; nici lui nu i-ar fi stricat o ceaşcă.

Joanie şi Jeanette erau în apartament. Acesta era imaculat, incomparabil cu starea în care-l lăsase Joanie la plecare.

– Îţi mulţumesc, Jeanette iubito. E minunat să mă întorc într-o casă ca asta.

Arătă în jur, spre interiorul care strălucea de curăţenie. Mirosea a mîncare de pui, iar maşina de spălat mergea.

Era o scenă casnică, părînd complet nepotrivită cu fiica ei cea irascibilă, iar Joanie fu mişcată să-şi dea seama cît de mult muncise Jeanette numai ca să-i facă o bucurie. Pentru Joanie, curăţenia din casă era importantă fiindcă după aceasta o judeca

lumea, dar şi pentru că în haosul vieții ei singurul lucru pe care-l putuse controla vreodată era locuința.

Privind-o pe fata care făcuse pentru ea totul, simți că i se lua o povară grea de pe umeri. Mai avea încă doi copii, un fel de familie, şi uitîndu-se la Jeanette îşi dădea seama cît o iubea pe fata aceea dificilă.

– Îmi pare atît de rău, mamă...

Joanie o strînse la piept, savurînd senzația. Trecuse atîta timp de cînd Jeanette n-o mai îmbrățişase sincer, nu doar fiindcă ştia că Joanie simțea nevoia.

– Unde-ai fost, mamă? Mi-am făcut griji pentru tine.

În vocea ei se simțea îngrijorarea.

– Am lipsit o noapte, cu nişte treburi. Ți-aş fi spus, dar, cinstit acum, Jeanette, rareori mai dai pe-acasă, nu?

Tonul ei nu era mustrător, dar Jeanettei îi veni totuşi să plîngă. N-o făcu şi nici nu se luă la ceartă.

– Am să fac un ceai.

În timp ce lucra, se auzi o bătaie în uşă. Jeanette răspunse, cu o expresie veselă. Cînd îl văzu pe Baxter, încercă să-i închidă uşa în față. Ceva din expresia lui o anunța că avea veşti proaste.

– Pleacă şi lasă-ne-n pace, domnule Baxter.

Baxter împinse uşa, spunînd cu glas sonor:

– Pot să mă-ntorc cu toată poliția, dacă vrei, dar tot am să mă-ntorc. Joanie, pune ibricul pe foc, vrei?

Intră în bucătărie.

– Miroase apetisant aici.

Apoi îi zîmbi lui Joanie, trist.

– Am lăsat afară, în maşină, un ageamiu cu caş la gură, aşa că hai să n-o lungim. Azi-dimineaţă ai fost în Sheffield, Joanie, şi ai nevoie de un alibi solid. De-asta am venit aici.

– Asta-i un fel de glumă, domnule Baxter?

Detectivul îi privi cu înţeles hainele de voiaj şi bagajele.

– Fă-mi o favoare, Joanie. Nu mă crede tîmpit, bine?

Joanie nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

– De parc-aş crede una ca asta, domnule Baxter.

– Încerc să te ajut, ar trebui să înţelegi. Şi acum, fă ceaiul ăla, iar eu am să-ţi spun ce ştim şi ce ai de făcut.

Joanie pregăti încet ceaiul, cu mintea frămîntată de gînduri.

– Comisarul-şef te place, Joanie. Se pare că avem un prieten comun.

După ce puse în faţa lui o cană de ceai, Joanie o privi pe Jeanette, spunîndu-i încet:

– Lasă-ne singuri, fetiţo.

Ca prin minune, fiica ei făcu ce-i ceruse, fără să comenteze.

Joanie se aşeză în faţa lui Baxter.

– Zi mai repede.

– Tu l-ai atacat ieri pe Tommy Thompson.

Detectivul ridică o mînă, oprindu-i protestele.

– Mă laşi şi pe mine să vorbesc? Ce naiba, Joanie, eşti mai rea decît baba mea, şi ştiu c-aia a-ncasat destule bătăi. Ar fi-n stare s-o întrerupă şi pe Joan Rivers, fără să clipească.

Sorbi din ceaiul fierbinte, apoi spuse:

– Ştim toţi că tu ai fost, dar sora nu te-a putut

identifica precis. Micuțul Tommy te-a reclamat, dar şi-a retras declarația, grație unui coleg al meu de-acolo, care are o problemă cu pariurile, cu fosta nevastă şi cu o prietenă gravidă. Dar deviez... Ai un alibi de la grăsana de Monika şi cîteva colege de la salon, care au declarat că aseară şi azi-dimineață ai fost acolo, cu ele.

Joanie asculta totul cu uimire.

– Ai pocnit-o zdravăn pe sora aia, Joanie, şi are un ochi vînăt, biata femeie! Şi acum, am să-ți dau cîteva cópii după declarațiile fetelor, ca să-ți pui la punct povestea, bine? Cum spuneam, eşti sub protecția şefului meu şi asta-nseamnă că ai scăpat. Dar ascultă-mă, Joanie, data viitoare Paulie Martin *n-o* să te mai poată ajuta, şi nici eu. Aşa că, să ții minte pe viitor şi să pui pe altcineva să-ți spele rufele murdare, bine?

Joanie dădu din cap.

– O, domnule Baxter, nici nu ştiu cum să-ți mulțumesc.

Baxter zîmbi trist.

– Fă-mi doar o favoare. Dă-te la fund pentru un timp, atîta o să-mi ajungă.

Cînd Joanie îşi luă țigările, Baxter văzu că mîinile îi tremurau.

– Stai, lasă-mă pe mine.

Aprinse o țigară şi i-o puse în mînă. Apoi îşi aprinse una şi pentru el.

– Monika a fost de acord cu toate? În ultima vrene nu ne mai avem prea bine.

– Monika ar jura că l-a văzut pînă şi pe Iisus Christos însuşi furînd din magazine, dacă se-alege cu cîteva lire din asta, deşi la drept vorbind au fost foarte dornice să te ajute, Joanie. Numai ține capul

la cutie un timp. Nu te putem proteja la nesfîrşit.

– Vreo veste despre tatăl lui Tommy?

– Ieri am crezut că-i dădusem de urmă – s-a găsit un cadavru în Epping Forest. Păcat, nu era el. Totuşi, pînă la urmă o s-apară. Drojdiile se ridică întotdeauna la suprafaţă.

Apoi căscă.

– Mi-ai tras o sperietură, Joanie. Nu mi-ar plăcea să te arestez pentru c-ai făcut un bine societăţii.

Joanie zîmbi.

– Dacă te consolează cu ceva, într-un fel mă bucur că n-am reuşit să-l termin. De ce să mă cobor la nivelul lui? Dar, cînd mă gîndesc la Kira...

Baxter oftă adînc.

– Ascultă-mă, Joanie, nu ştim cu siguranţă că i s-a întîmplat aşa ceva.

Clătinînd din cap cu tristeţe, Joanie răspunse:

– Ba ştim, domnule Baxter. Şi o ştii şi dumneata la fel de bine ca şi mine.

Capitolul 22

Jesmond fuma o țigară de marijuana. Şi-o răsucise pe îndelete, iar Jon Jon îşi ținuse în frîu nerăbdarea. Putea să aştepte. Voia să ştie adevărul, iar acum avea să-l afle.

Era o nebunie să creadă că se găsea acolo numai fiindcă voise să se culce cu o boarfă, iar ea i-l turnase pe Jesmond.

De-a dreptul incredibil.

Dar mai ştia şi că incredibilul era la ordinea zilei pentru oamenii ca ei. Tot stilul lor de viață contravenea traiului normal.

Şi înțelegea sentimentele acelor oameni normali. Nu şi-ar fi dorit decît să fie unul dintre ei. Dacă învățase ceva din dispariția Kirei, era faptul că normalitatea nu era atît de plicticoasă pe cît crezuse el cîndva. Ba chiar, acum părea aproape dezirabilă.

Toată viața lui fusese altfel decît şi-o dorise, altfel decît se aşteptase, mai ales acum cînd ştia că majoritatea oamenilor nu aveau nimic de-a face cu stilul lui de viață. Nici n-ar fi vrut să audă de aşa ceva, aveau prea mult bun-simț.

Cîndva, se crezuse deştept, mergînd în contra curentului, şi totuşi nu reuşise decît să cadă în capcana unei existențe dure, precare, străine de moralitatea acceptată.

Ce mare deşteptăciune era asta?

Poate că începea să se maturisese, în sfîrşit? Dar, privindu-i pe cei doi din fața lui, îşi dădea

seama că nu voia să-şi petreacă restul zilelor lîngă nişte infractori înveterați ca ei.

Dar Jon Jon avea doar optsprezece ani, îi mai rămînea timp destul. La şcoală i se spusese că avea o inteligență înnăscută, chiar academică. Putea ajunge tot ceea ce dorea.

Şi aflase asta de la nişte oameni care nu trăiseră niciodată în lumea lui, niciodată nu fuseseră nevoiți să-şi mănînce gustarea din recreație, în timp ce băieții mai mari îi sîcîiau pentru că mamele lor erau prostituate.

Asta făcuse din el un luptător; învățase să se apere şi, în aceaşi timp, îşi apăra mama.

O iubise, şi încă o mai iubea. Orice-ar fi fost, prețuia de o sută de ori mai mult decît oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Era decentă în singurul fel care conta. Era onestă, loială şi sinceră, şi trebuise să creadă în ea, pentru că în fond numai pe ea o avea. Indiferent ce făcuse, o făcuse din motive nobile.

Şi-o repeta încontinuu, ca pe o mantră.

Strînse iar pumnii, animozitatea naturală încercînd să-i spulbere calmul pe care şi-l impusese, şi făcu un efort să se liniştească. Adevărul avea să iasă la iveală, trebuia s-o creadă.

În ultimă instanță, toate acele răspunsuri puteau să nu facă nici două parale – simple supoziții. Dar, indiferent ce se întîmpla, avea să distrugă un pedofil, aşa că merita orice.

Era o mică răzbunare.

Acum însă, Jon Jon îşi vedea pentru prima dată propria viață şi ocupația pe care o avea cu o limpezime uluitoare. Într-un fel, mama lui nu avusese de ales.

Prostituția era singura meserie pe care putea s-o facă, singura pentru care era pregătită. El însă *alesese* acel stil de viață, cunoscîndu-i neajunsurile pentru că toată viața trebuise să trăiască în mijlocul lor.

Așa fusese descris, mereu, de toți cunoscuții. Parcă-i auzea și acum: „Îl știi pe Jon Jon Brewer? Mă-sa-i pe interval, la produs, o de-aia."

Se obișnuise, dar încă îl mai rîcîia, îl durea. Îl adusese aici, iar acum voia să scape, dar mai întîi dorea să-l vadă pe Jesmond tîrîndu-se la picioarele lui.

Se bucura doar că Bernard rămăsese, fiindcă Jesmond se temea de el mult mai mult decît de Jon Jon.

Orice om cu mintea întreagă s-ar fi temut de Bernard, perceptorul care dăduse foc unei case pentru o datorie amărîtă de șaptezeci și cinci de lire sterline. Nu banii contau, afirmase el atunci, ci principiile.

Debitorul încercase să-l păcălească, iar pe Bernard Lee nu-l păcălea nimeni. Aproape că prăjise de vie o familie întreagă. Îi salvase doar alarma de fum scumpă și faptul că soția debitorului suferea de insomnie.

Probabil din cauza problemelor financiare. Datoriile aveau obiceiul de a alunga somnul. Se putea să te părăsească nevasta, să-ți moară părinții, dar cînd era vorba de nopți nedormite, datoriile erau pe locul întîi. Datoriile erau cel mai mare tăvălug, pentru că nivelau totul și nu iertau pe nimeni. Îi terorizau pe toți debitorii, zi și noapte.

Dar lui Bernard puțin îi păsa. Își primise banii, iar altceva nu-l interesa.

Dacă făcea una ca asta pentru şaptezeci şi cinci de lire sterline, ce ar fi fost capabil să-i facă unui pedofil?

Jon Jon bănuia că aceleaşi gînduri treceau şi prin capul lui Jesmond, motiv pentru care trăgea de timp.

– Hai odată dracu', că n-avem toată ziua!

Glasul lui Bernard era iritat. Jesmond încercă să-l ignore. Avea nevoie să gîndească şi începea să intre în panică. În timp ce-şi lingea foiţa ţigării, pumnul lui Bassindale îl lovi îndesat în urechea dreaptă.

– Vrei să mă provoci, sau ce mă-ta vrei? Şi într-un Harvester am fost servit mai repede ca acum! Ţi-am pus o-ntrebare şi fă bine de răspunde dracu'!

Bernard era transpirat, iar furia îi atingea niveluri periculoase. Gîndul că putea fi asociat cu o bestie era insuportabil pentru el.

Dintr-o dată, Bernard Lee, perceptorul care devenise un simbol al plăţilor calme şi controlate, nu mai avea răbdare să aştepte răspunsurile.

Jesmond era buimăcit, nu numai de lovitură, ci şi de frică. Dacă se afla vreodată, era terminat. Şi numai cu condiţia de a scăpa din problema cu Bernard. Banii puteau contribui mult, dar mai întîi trebuia să înghită găluşca, vorba vine, şi să deschidă clanţa. Era singura scăpare.

Îl treceau sudorile şi, ca să agraveze şi mai mult situaţia, îşi simţea propriul miros. Niciodată nu mai trecuse printr-o asemenea spaimă.

– A început acum cîţiva ani...

Trase adînc din ţigară, ca să se calmeze.

Norul de fum îl atinse pe Jon Jon, căruia îi veni să zîmbească. Marele mahăr Jesmond fuma mari-

juana? Cumva, acest lucru punea totul într-o altă lumină. Țigări de femei. Slabe. Era o rămăşiță din anii '70 şi de la Amsterdam. Nu era nici măcar o bucățică de Aur din Acapulco sau Libanez. Cumva, acest lucru îl făcea să se simtă mai bine.

– Ce-a început acum cîțiva ani?

Glasul lui Bernard era mai scăzut decît al lui Jesmond, iar Jon Jon îşi trase scaunul mai aproape, ca să nu-i scape nimic. Ştia că era mai bine să-l lase pe Bernard să vorbească.

Jesmond se trăgea de păr cu o mînă, nervos.

– Acu' cîtva timp m-a abordat un român. Unu' care avea fete de vînzare.

Aproape se bîlbîia de nervi.

– Sau, mă rog, n-a fost chiar aşa. M-a abordat *printr-un* debitor al meu. Plătise totul şi-i mergea bine – prea bine, de fapt. Mi-a cerut să iau şi eu unele fete.

Îl privi pe Jon Jon, încercînd să se justifice.

– Lucrează toată ziua pe de-a moaca. Le iau paşapoartele şi le pun să muncească pentru banii pe care-i datorează pentru c-au fost aduse-n țară. Majoritatea nici n-ar putea să existe fără mine, înțelegi... Au nevoie de mine.

Bernard rîse.

– Harry cel cu Inimă Mare, nu? Băi sulă! Fetele aiea-s sifilitice pînă peste cap, toată lumea ştie, ca să nu mai vorbim de cele care au HIV şi SIDA.

– Nu toate...

– Of, mai scuteşte-mă! Sînt o boleşniță, toată lumea ştie. Singura care nu s-a prins de ele e buna creştere englezească.

Bernard era vizibil dezgustat.

– Şi, oricum, unde sînt?

Jesmond trase adînc aer în piept. Drogul îl făcea să fie paranoic. Îşi auzea bătăile propriei inimi.

– Prin toată Londra şi primprejur, mai mult, în case de-ale mele.

Oftă, chipurile plictisit.

– Sînt bani uşori, cei mai uşori pe care i-am cîştigat vreodată. O adevărată avere-n mă-sa.

Împotriva propriei voinţe, Bernard era intrigat şi chiar puţin impresionat. Şi lui îi plăceau banii cîştigaţi uşor.

– Cum adică, o avere?

Jesmond zîmbi, cu dinţii de aur lucindu-i în lumina fluorescentă, bucuros să schimbe subiectul.

– Şaizeci de miare pe săptămînă.

Acum se lăuda, aşa cum îi stătea în fire. Era o fanfaronadă naturală pentru el.

– Şi ai păstrat toţi banii pentru tine?

Nemulţumirea lui Bernard era evidentă.

– Hai, dom'le, că nici nu prea aveam de ales...

– Nici măcar o dată nu mi-ai făcut cinste din banii ăştia. Ce lipsă mai mare de respect decît ăsta vrei?

Bernard clătină din cap, mustrător.

– Ei, acum ştim amîndoi cum stăm, nu? Bulangiu negru şi lacom ce eşti!

Jon Jon se ridică în picioare. Auzise destul.

– Regret că-ţi stric cheful, dar *unde* intră copiii în toată povestea asta?

Amîndoi îl priviră pe Jon Jon. Încerca să revină la subiect. Jesmond avea senzaţia că i se pusese un bolovan în piept, atît de tare se temea.

Mai ştia şi că, dacă vorbea despre grozăvia aia, lumea lor avea să se schimbe complet.

Pînă atunci nu-l prea chinuiseră remuşcările,

dar știa că trebuia să-i convingă de contrariul. Dacă ar fi bănuit că-l luaseră la ochi, ar fi întins-o demult. Acum, nu-i mai rămînea decît să-şi scape pielea şi să le spună ce voiau să audă, dînd impresia că el nu făcea decît să stea pe margine, nevinovat.

– Copiii fac parte din afacere, înțelegi...

– Ce vorbeşti mă acolo – copii? Vrei să zici că ai copii închişi pe undeva? explodă Bernard.

Dezgustul i se simțea în glas, chiar şi în poziție. Îl mîncau pumnii să sară la bătaie.

– Copiii nu-s aici! Au fost odată, da' acum au ajuns peste graniță...

Jesmond oftă.

– E o poveste lungă. Mai întîi trebuie să beau ceva.

Bernard făcu un semn cu capul spre Jon Jon:

– *Toți* trebuie să bem ceva. Adu-o sticlă aici, fiule, cred c-o s-avem nevoie.

Jon Jon dădu din cap şi ieşi. Bodyguarzii lui Jesmond erau afară şi păreau nervoşi. Le zîmbi.

– O sticlă de scotch şi una de brandy. Hai, mişcă!

Omul de bază al lui Jesmond, un roşcovan mătăhălos cu biocpşi enormi şi un picior sucit, zîmbi forțat.

– Totu-n regulă-năuntru? Care-i scoru'?

Jon Jon îşi desfăcu larg brațele.

– Da' tu cine-oi fi? Martin Barhis din sudu' Londrei? Dacă vrei să pui întrebări, schimbăți numele-n Chris Tarrant. Mişcă de-aici şi adu' pileala, dacă vrei să n-o pățeşti.

Jon Jon avea chef de scandal şi-şi descărca nervii pe el. Omul îşi privi colegii, simțind furia acumulată a tînărului din fața lui.

Înăuntru se întîmpla ceva şi presimţea că urma să-i lovească năprasnic pe toţi.

Se hotărî să se poarte prietenos, dar ferm. Cine putea şti ce aveau să aducă următoarele cîteva săptămîni? Pînă la sfîrşitul lunii era posibil să lucreze pentru omul lui Paulie.

Cunoştea situaţia mai bine ca oricine. În meseria lor, oamenii veneau şi se duceau. Şi presimţea că Jesmond era pe ducă.

– Ţine-ţi naibii caii!

Jon Jon zîmbi sarcastic.

– Mi-i ţin, nici o grijă. Şi-acuma mişcă, n-avem toată noaptea.

Îi venea să rîdă. Indiferent cum se termina totul, el urma să aibă de cîştigat, fără nici o îndoială. Putea să ia în primire fetele lui Jesmond, dacă voia. Putea să le mute şi să investească profiturile.

Deodată, şirul gîndurilor i se întrerupse.

Pornise să-i facă dreptate surorii lui mai mici, iar acum se gîndea la avantaje personale? Cîteva minute uitase cu adevărat de Kira.

Cum fusese în stare?

Era favoritul lui Paulie, da, iar acest lucru începea să-l sperie.

Îşi văzuse propriile avantaje, cînd n-ar fi trebuit să vadă decît o bestie cu chip de om.

Monika deschise uşa şi zîmbi cînd o văzu pe Joanie. Îi lipsise atît de mult, şi faptul că nimeni nu-i mai dăduse atenţie de cînd se certaseră n-o ajutase deloc. Fusese ostracizată complet, de prieteni şi vecini deopotrivă.

Joanie era simpatizată de toată lumea, dintotdeauna fusese. Fără ea, Monika nu mai putea să

aibă pe nimeni aproape. Cu ea, avea prieteni, avea prestigiu şi avea oricînd unde să se ducă, ziua sau noaptea.

Îi lipsise vizita zilnică acasă la prietena ei, îi lipsiseră toate micile fapte generoase ale lui Joanie, îi lipsise prietenia ei. Mai ales acum, cînd cheltuise toţi banii primiţi de la ziar.

– Intră, Joanie scumpă.

Joanie o îmbrăţişă.

– Eşti ca o stea, Monika. Străluceşti pentru mine, ce pot să spun mai mult?

Îi venea să plîngă.

Monika ridică din umeri.

– Eşti prietena mea, *singura* mea prietenă, de fapt. Îmi pare rău pentru tot ce s-a-ntîmplat, Joanie.

Joanie zîmbi.

– Ascultă, Mon, mi-ai ţinut partea, şi altceva nu mai contează.

– Şi de Leneşa Caroline ce zici? Îţi vine să crezi? Ultima favoare pe care-a făcut-o vreodată cuiva a fost cînd a-ncetat să mai poarte fuste mini! Ce picioare de rahat! Zici că-s trunchiuri de copaci...

Joanie rîdea, rîdea cu adevărat, pentru prima oară după atîta vreme. Se simţea bine. Monika era comică, o făcea să uite de necazuri, iar pe moment acesta era cel mai important lucru pentru ea.

Indiferent d cusururile ei, Monika avea umor.

Intrară în salon, iar Monika turnă de băut pentru amîndouă.

– Ce face Bethany? se interesă Joanie.

Prietena ei zîmbi crispată.

– Hai să nu-ncepem deja să ne certăm.

Apoi zîmbi, acordîndu-i beneficiul îndoielii. Întotdeauna se certaseră pentru copiii lor.

Monika era hotărîtă s-o ia în glumă.

– E bine, Joanie. Tot o belea pe capul meu a rămas.

– Deci, nici o schimbare?

Erau din nou ca înainte. Nici una din ele nu ştia cît avea să dureze, aşa că se distrau atîta cît puteau.

Aveau să se certe din nou înainte de sfîrşitul săptămînii, dar pe moment erau împăcate.

– Unde e, de fapt?

Pe Joanie o interesa sincer. Copiii ei spuneau întotdeauna unde erau. Monika însă nu întrebase niciodată.

– Cine ştie, Joanie? De cînd a dispărut micuţa Kira, nu mai e aceeaşi.

Pentru prima oară, Monika părea tulburată, preocupată de gîndurile şi sentimentele fiicei sale.

– Erau apropiate, Mon. Îmi plăcea să le văd împreună. Kira o iubea, şi o iubea şi ea pe Kira.

Era pentru prima oară cînd Joanie vorbea despre fiica ei fără să plîngă. Fără să-şi imagineze faţa ei şi să-i simtă groaza, atunci cînd murise.

Asta era cel mai rău, că nu ştia prin ce trecuse înainte de moarte – fiindcă *era* moartă, Joanie nu mai avea nici o îndoială. Dacă a mai fi trăit, ar fi ştiut. Ar fi simţit.

Monika îi simţi tensiunea şi spuse cu voce tare:

– Cine-ar fi crezut că Baxter o să se dea pe brazdă, hmm? De obicei, i-un bulangiu nenorocit!

Joanie rîse împreună cu ea.

– Nu prea a avut încotro, este? S-a ocupat Paulie de asta.

Monika se aşează pe canapeaua murdară, lîngă prietena ei, cuprinzînd-o strîns de umăr.

– Mă bucur că toate revin la normal, Joanie. Chiar îmi făceam griji pentru tine, fată.

Joanie simțea mirosul de sudoare stătută al prietenei sale și aroma specifică de fast-food pe care Monika o emana întotdeauna.

Azi însă îi plăceau; erau familiare, și orice lucru familiar era binevenit. În felul ei, îi lipsiseră certurile cu Monika. Deși putea fi cea mai egoistă și nesuferită femeie, ocazional știa să fie și generoasă, și bună la inimă.

Nu prea des, categoric; dar se mai întîmplase.

Monika putea fi și o bună ascultătoare, iar acum Joanie de așa ceva avea nevoie: de cineva față de care să-și deschidă inima.

– Cît ai primit de la ziar, Mon?

Zîmbetul pieri de pe fața lui Monika, înlocuit de obișnuita ei expresie posomorîtă.

– Nu cine știe ce, doar atît cît să-mi facă viața puțin mai ușoară.

Joanie zîmbi.

– Sper că ai reușit să ți-o faci.

Monika zîmbi și ea din nou, cu ușurarea vizibilă pe fața ei rotundă. Subiectul fusese abordat și nu se întîmplase nimic, era iertată, deși întotdeauna știuse în adîncul sufletului că, dacă o înțelegea cineva cu adevărat, Joanie era aceea.

– Mi-au mai rămas cîteva lire, nu le vrei tu? Ca să-ți achiți taxiul înapoi pînă ia Sheffield, dacă vrei.

Amîndouă izbucniră în rîs.

– Pînă și Baxter a fost impresionat, Joanie, se vedea pe el.

Își turnă încă un pahar.

– Cred că beau mai mult decît îmi dau seama, sticla asta nu părea atît de goală aseară!

Apoi rîse din nou.

– Ciudat, dar e ca şi cum nu ne-am fi certat niciodată, nu? Mă bucur că te-ai întors, ştii asta, nu, Joanie?

Joanie dădu din cap cu tristeţe.

– Sigur că da, colega. Şi eu mă simt la fel.

– Aş fi venit şi eu cu tine în Sheffield, dacă mă chemai.

– Ştiu, Mon.

– Pariez că te-ai simţit bine, nu?

Zîmbind, Joanie dădu din cap, nedorind să spună cum se simţise de fapt, căci ştia că Monika n-ar fi înţeles.

Nici chiar ea nu înţelegea.

Fu scutită de a răspunde de sosirea lui Bethany. Îşi amintea că sortase unele dintre obiectele din garnitura *Barbie* aflată în camera Kirei şi se hotărîse ca o parte din ea să i-o dea lui Bethany. Nu prea avea jucării, iar Kira ar fi vrut să fie ale ei, era sigură de asta. Deşi, dacă Bethany le voia sau nu, era cu totul altă poveste.

– Exact fata pe care voiam s-o văd!

Bethany se albi la faţă.

– De ce voiai să mă vezi, tanti Joanie? Nu ştiu nimic, jur!

Era îngrozită. Joanie şi Monika se uitară una la alta, pînă cînd Monika scuturâ din cap, ca şi cum ar fi întrebat: ce se întîmplă aici?

– Cu cine crezi că vorbeşti, nesimţito?!

Poftim, abia se împăcase cu Joanie şi tocmai acum trebuise să intre iapa asta mică şi nesuferită, ca să strice totul. Monika fierbea.

– Nu vorbi aşa cu ea! Vino aici, Bethany, scumpo.

Joanie desfăcu brațele s-o cuprindă, ceea ce lui Bethany îi plăcuse întotdeauna, pentru că îmbrățișările de la Monika erau puține și rare. Totuși, fata rămase pe loc, de parcă prinsese rădăcini.

– Nu știu nimic, pe cuvîntul meu!

Începuse să și plîngă.

– Și-n fond ce cauți aici? N-avem nevoie de tine.

Lui Joanie nu-i venea să creadă. Monika era nebună de legat. Cînd se ridică să pornească valvîrtej spre fiica ei, Joanie o apucă de braț, oprind-o.

Ochii lui Bethany erau dilatați de spaimă. Dar nu de mama ei se temea, atîta lucru îi era clar lui Joanie.

– Ce este, Bethany? Mie poți să-mi spui, iubito.

– N-am spus nimic. Toți vor crede că am spus, nu-i așa, dacă mai vii pe-aici.

Monika începu să strige:

– Ce mama mă-sii tot îndrugi, Bethany?

Apoi o privi pe Joanie.

– Vezi ce trebuie să suport? Fata asta nu-i întreagă la cap, mă scoate din minți.

– Gura, Monika.

Vocea lui Joanie devenise tăioasă. Fetița arăta îngrozitor și o îngrijora. Se duse și îngenunche în fața ei. Ceva nu era în regulă. Ce anume, n-avea de unde să știe, dar era hotărîtă să afle.

– De ce ți-e frică, Beth? Haide, mie poți să-mi spui. Am să rezolv eu totul, știi doar, și dacă nu pot, am să vorbesc cu Jon Jon. Așa că nu mai fi așa de speriată, iubito, spune-mi doar ce e-n neregulă.

Îi zîmbi, încercînd s-o calmeze, dar și să afle despre ce era vorba.

– N-ai să pățești nimic, îți promit. Bine?

Bethany părea năucită.

Fața ei dolofană era încă tulburată şi avea ochii plini de lacrimi. Părul îi stătea la fel de ciufulit ca al mamei sale, şi cum Monika rareori dădea cu pieptenele prin el, arăta neîngrijit şi murdar. Lui Joanie i se frîngea inima.

– Spune-mi ce te tulbură.

– Nu pot, Joanie. Nu mă sili să-ți spun, te rog. Au să vină după mine, ştiu c-au să vină. Nu-i ştii cum sînt.

Plîngea din ce în ce mai tare, frîngîndu-şi mîinile mici şi grase.

Joanie observă că avea unghiile roase pînă-n carne. Mai şi slăbise, deşi avea încă destulă carne pe ea. Îi trecu prin minre că fata era de fapt un sac de nervi, dar Monika, fiind aşa cum o ştia, nu observase, nici nu se întrebase ce s-o fi întîmplînd cu propria ei fiică.

O îmbrățişă cu blîndețe.

– Spune-mi şi rezolv eu totul, îşi promit.

Bethany mirosea a băutură. Joanie avu nevoie de cîteva secunde pentru a înregistra acest lucru. Dar recunoştea mirosul. Aceea era Monika în miniatură.

– Du-te-n camera ta, Beth, am să vin şi eu imediat.

Fata fugi, bucuroasă că avea o scuză să plece.

– Miroase a băutură, Mon.

Monika rîse.

– Nici nu mă mir, colega. O ştii cum e. Mai ții minte cînd i-a dat Kirei *Bacardi?*

Joanie clătină din cap, nemulțumită.

– Vreau să spun, Mon, că duhneşte ca o *băutoare*. Bea serios.

Monika tot nu înțelegea. Nici n-o interesa, de

fapt, ce făcea sau ce nu făcea fiica ei. Bethany era o anexă nedorită, nici mai mult, nici mai puțin. Pentru ea, propria ei fată părea o fotografie, amintirea unui trecut demult uitat.

Avea să-i stea aproape pînă la vîrsta legală ca să plece, iar atunci, adio şi n-am cuvinte! Aşa făceau cei mai mulți oameni cu copiii lor, bănuia.

Aveau grijă de ei pînă venea timpul să plece, după care oftau uşurați.

Dar ştia cum era Joanie, aşa că se prefăcea c-o interesa. Afişă o expresie preocupată, sperînd că era de ajuns.

– Mon, fata asta a dat-o pe băutură, draga mea, insistă Joanie.

– Aşa mamă, aşa fiică, mm?

Monika începea să se plictisească.

Bethany nu-i reținuse niciodată interesul pentru un interval de timp mai îndelungat. Încă de cînd era mică, Monika se ocupa de ea numai cînd avea chef, lar starea asta n-o ținea niciodată mult.

Joanie închise ochii, deznădăjduită. În fața ei era o femeie care avea totul şi nu ştia. Avea o fată care o iubea şi totuşi nici prin minte nu-i trecea, şi nici nu-i păsa. Habar n-avea de oroarea pierderii unui copil, iar dacă ar fi ştiut, ar fi ridicat din umeri, trecînd şi peste asta la fel cum trecea peste toate în viata ei.

Încercă să-şi stăpînească furia, ştiind că Monika n-o trata pe Bethany altfel decît fusese tratată şi ea.

Mama ei era încă vie şi sănătoasă, dar puțin îi păsa de copiii săi. Niciodată nu-i păsase şi nici nu avea să-i pese vreodată.

Şi pe nimeni nu părea să-l tulbure acest lucru. Pentru ei era firesc, aşa trăiseră toată viața.

Monika era incapabilă de sentimente profunde. Nu-i stăteau în fire.

– Mă duc să văd ce mai face Bethany, bine, Mon?

Dar Monika n-o asculta; turna iar de băut. Bethany îi ieşise deja din minte.

– Să-i spui că-n seara asta-i consemnată-n casă. Iapă obraznică ce e!

– Despre ce crezi că vorbea, Mon? Cine-ar putea s-o fi speriat-o atît de tare, încît să reacţioneze aşa?

Monika îşi dădu ochii peste cap.

– Ştii cît îi place să facă circ. N-o lua în seamă, o să-i treacă. Probabil a vorbit gura fără ea, ca de obicei. Mereu intră-n rahat cu cîte cineva.

Trase o duşcă din pahar, cu sete.

– Mereu se-nvîrteşte pe la-mputita aia de Lorna... altă pacoste şi asta! Ce n-aş da să se mute dracu' de acolo. Nici n-ar fi mare minune, în ultima vreme rareori mai dă pe-aici.

Joanie se întoarse spre uşa dinspre camera fetei.

– Hai, mă Joanie, mai las-o-n pace. Cel mai bine e să nu-i dai atenţie. Faci caz pentru nimic şi pe urmă o clipă de linişte n-o să mai avem.

– Se întîmplă ceva foarte grav cu copilul ăsta, Monika. Mai toarnă-mi un pahar şi-am să mă-ntorc imediat, bine?

– Cum vrei.

Era nemulţumită, voia ca Joanie să stea cu ea. Dar, ca de obicei, toată atenţia se îndrepta spre Bethany. Privind spre sticlele goale, Monika strigă:

– Eu cobor pînă jos să mai iau nişte vodcă!

Joanie dădu din cap şi intră în dormitor. Bethany

zăcea pe pat, cu trupul gras strîns ghem. Obrajii ei bucălați erau mînjiți de praf şi lacrimi. Avea nevoie de o baie bună şi de un schimb de haine curate. Joanie simțea mereu nevoia s-o spele şi, de-a lungul anilor, o făcuse de multe ori.

Se aşează pe marginea patului şi puse uşor o mînă pe umărul fetei. Bethany n-o privi, aşa că o sărută pe creştetul capului, înainte de a spune:

– Nu plec de-aici pînă nu-mi spui ce ți s-a întîmplat.

Bethany nu-i răspunse. În schimb, vocea calmă şi tonul blînd ale lui Joanie o făcură să plîngă şi mai tare.

Joanie era singura ființă din lume care-i arătase vreodată afecțiune sau interes. Care făcuse ca zilele de Crăciun să fie speciale. Întotdeauna o invitase la Kira în seara de Crăciun, ca să aibă şi ea o amintire frumoasă a doua zi.

De obicei, Monika apărea la ora cinei, răvăşită şi pe jumătate beată, dar pe Bethany n-o deranja, fiindcă era cu Kira, avea de mîncare şi primea cadouri.

Joanie îi dăruia mereu ceva frumos de îmbrăcat, o pijama, o pereche de papuci şi cîte o jucărie.

Iar ea răsplătise toată acea bunătate printr-o trădare.

– Te rog să-mi spui ce-i cu tine, Bethany. Nu vreau decît să te ajut, iubito.

Suspinînd fata se ridică în capul oaselor. O îmbrățişă pe Joanie şi-i şopti:

– Dacă-ți spun, îmi promiți că n-ai să spui că eu am fost de vină? Îmi promiți, Joanie?

Joanie îi dădu la o parte de pe față părul umezit de lacrimi, zîmbindu-i.

– Spune-mi şi gata, scumpo. Nu pot să-ţi promit nimic pînă nu ştiu ce s-a întîmplat.

– Nu putem să mergem la tine?

Joanie dădu din cap.

– Să n-o laşi pe mama să vină şi ea, da?

– E vorba de Kira, aşa-i?

Bethany confirmă, cu ochii mari încă plini de lacrimi. Nu avea decît unsprezece ani, dar deja ştia mai multe decît majoritatea femeilor măritate.

Se vedea clar, pentru oricine se ostenea să se uite în ochii aceia mari căprui.

– Ia-ţi haina, Bethany. Pe mămica ta las-o în seama mea, mm?

O conduse pe stradă. Bethany o strîngea atît de tare, încît o durea mîna.

Nu voia să audă ce avea de spus prietena fiicei ei, dar ştia că trebuia s-o asculte.

Mergeau în tăcere, speriate amîndouă şi în acelaşi timp consolate una de prezenţa celeilalte.

Capitolul 23

Monika găsi casa goală şi un bilet de la Joanie, în care-i spunea că avea să revină imediat, plecase doar să cumpere ceva.

Nici o clipă nu-i trecu prin minte că Bethany putea să fie cu ea; era deja prea beată ca să mai gîndească limpede. Nici nu se deranjă să se uite în camera fetei.

În schimb, îşi turnă încă un pahar şi dădu drumul la televizor. Aşezîndu-se pe canapea, începu să molfăie din punga cu dulciuri pe care o cumpărase de la buticul neautorizat.

Monika era fericită. Se împăcase cu Joanie şi altceva nu mai conta.

Mai mult, Joanie îi era îndatorată în stil *mare*.

Se uită la ceas şi văzu că era demult vremea să plece la lucru, dar nu se deranjă.

Oricum, băuse prea mult, n-ar fi reuşit decît să se ia la harță cu clienții. Odată ce Joanie îşi relua munca, avea să-ncerce să intre şi ea la un salon. Acesta era visul lui Monika şi, cum îşi spusese deja, Joanie Brewer îi era datoare, aşa că măcar atîta lucru putea să facă pentru ea.

Avea să aştepte pînă se întorcea Joanie, pentru ca atunci să ducă munca de lămurire.

În fond, erau colege.

Jesmond primise un pahar de brandy. Bău din el, întrebîndu-se unde aveau să ducă toate dezvă-

luirile lui. Îşi acoperise urmele atîţia ani, iar acum, tocmai cînd se pregătea să culeagă roadele, totul se întorsese împotriva lui. Dar, dacă nici el nu era în stare să reziste, atunci nimeni altul n-ar fi putut.

Îl privi pe Jon Jon şi spuse:

– După fetele din România au venit cehoaice, numai că alea erau doar cu puţin mai mari decît nişte copii. Oricum, le ştiau pe toate, încă dinainte de-a ajunge aici. Fuseseră bine instruite. Şi noi nici nu le foloseam, de fapt, le dădeam doar mai departe...

– Cum adică, le dădeaţi mai departe?

Jesmond avu bunul-simţ să facă o mutră ruşinată.

– Le vindeam.

Jon Jon se încruntă.

– Cui?

Celălalt ridică din umeri, făcînd pletele bogate să i se legene.

– Lui Pippy Light... el era intermediarul. Din cîte-am înţeles de la el, unele fete erau folosite aici pentru filme, iar altele ajungeau la Amsterdam. Nu ştiu ce li se întîmpla mai departe, pe el trebuie să-l întrebi.

– Cîţi ani aveau?

Din glasul lui Bernard reieşea clar că nu era numai şocat de ceea ce auzea, ci şi gata să-şi dea frîu liber furiei.

I se vedea în expresie, în poziţie...

Îşi strîngea şi-ţi descleşta pumnii ca şi cum n-ar fi aşteptat decît momentul potrivit ca să se repeadă la omul din faţa lui. Ceea ce, de fapt, şi făcea.

Jesmond nu-l putea privi pe nici unul din ei în faţă.

– Diverse vîrste. Doar nu le-am cerut rahaturile de certificate de naştere...

Bernard îi dădu un şut în genunchi, aproape răsturnîndu-l de pe scaun.

– Despre ce vîrste vorbim aici? Cinşpe ani? Zece? Şi mai puțin?

Gura lui Jesmond era atît de uscată, încît abia mai putea pronunța cuvintele.

– Toate vîrstele, dom'le, cum ți-am spus.

Jon Jon şi Bernard îl priviră lung, amîndoi observînd că nu negase nici una dintre vîrstele menționate.

– Şi pe tine te durea-n fund, băi rahat cu ochi, aşa-i?

Jesmond nu îndrăzni să ridice privirea.

– Aici nu-i vorba unde te doare. După ce-ai încheiat tîrgul, iei distanță. Puştimea era sectorul lui Pippy, nu al meu. Eu mă ocup de fete mai mari.

Bernard rîse sarcastic.

– Fete *mai mari?* Cît de mari, vrei să zici? Că doar n-or fi fost nişte babete d-alea de unşpe anişori? Cam bătrîioare pentru d-alde voi, nu?

Jon Jon fu nevoit să facă un mare efort pentru a-l ține pe Bernard pe loc.

Ridicîndu-se de pe scaun, Jesmond încercă să pornească spre uşă.

– Stai jos acolo! Şi tu, calmează-te-n mă-ta, da?

Încerca să păstreze ordinea, împingîndu-l pe Bernard cu umărul în direcția opusă lui Jesmond.

– Liniştește-te, Bernard. Poți să faci cu el tot ce vrei după ce aflu ce mă interesează, bine? Pînă atunci, păstrează-ți naibii sîngele rece.

Îl aşează pe Bernard la loc, cu mare greutate, şi-i turnă încă un pahar.

– Şi eu am făcut afaceri atîta timp cu Gary Glitter din Barking şi Dagenham! Îţi vine să crezi? Scuză-mă, Jon Jon, da' chestia asta-i incredibilă!

Mai clătină o dată din cap, bînd paharul de brandy dintr-o sorbitură.

– In-i-credibilă! Şi tocmai el, înţelegi? Dacă era altul, mai treacă-meargă, da' el...! Am lucrat împreună, am fost amici atîta vreme...

Îşi turnă din nou în pahar.

– Pur şi simplu nu pot să pricep, e prea mult. Stai numai pînă le-oi spune la toţi ceilalţi c-au avut de-a face c-un pedofil, o bestie d-asta de tot rahatu'! Nimeni n-o să creadă.

– Mie-mi spui? Şi-acum, lasă-mă să vorbesc cu el, bine?

Jon Jon reveni spre Jesmond, care părea mai împutinat, cumva. Fără duritatea lui obişnuită, fără aroganţa lui, nu mai arăta nici pe departe atît de periculos.

– Ce s-a întîmplat cu soră-mea? Ai avut vreun amestec în dispariţia ei? Micuţul Tommy sau taică-su au venit vreodată la tine?

– Mai bine întreabă-l pe Pippy Light, Jon Jon. Toată parta aia din afaceri îi revenea lui şi unui amic de-al lui. Eu nu m-am mai amestecat niciodată, după ce s-a pus pe picioare.

– Da' banii-i luai, nu?

Jesmond îl privi pe Bernard în ochi.

– Trebuie să înţelegi. E aşa cum am spus – sume astronomice, mai mult decît ai cîştiga vreodată din droguri, coca, zi-i pe nume. Şi-i marfă vie. Poate să umble şi singură, la nevoie.

Îşi trecu o mînă peste faţă. Încerca să-l facă pe Bernard să înţeleagă latura financiară.

Știa că banul era Dumnezeul lui Bernard. De-a lungul anilor, munciseră împreună pentru bani – doar cu această excepție.

– Haide, Jesmond. Măcar o dată-n viața ta de rahat zi și tu adevărul.

– Sora ta, Jon Jon, n-ar fi ajuns niciodată aproape de noi. Nu plasam copii englezi, numai străini, și cînd îi primeam noi, erau sparți deja.

Lui Bernard și Jon Jon nu le venea să creadă ce auzeau. Era înfiorător să-l asculte vorbind ca și cum ceea ce făcuse n-ar fi însemnat nimic.

Și chiar *nu însemna nimic* pentru el, ăsta era lucrul cel mai rău.

– Dacă eu aș fi pervers și m-aș duce la Pippy, ce mi-ar oferi?

Jesmond clătină din cap.

– Nu știu. Ți-am mai zis, trebuie să-l întrebi pe el. Și-a luat pe altcineva ca să-l ajute cu treburile specializate – n-a vrut să-mi spună pe cine. A zis că nu-i nevoie să știu.

– Vasăzică, tu nu știi nimic, este, băi labă?

Bernard se apropia iar de el, iar de astă dată Jon Jon nu mai încercă să-l oprească.

– Jur pe viața fiicei mele că nu știu nimic despre surioara ta, Jon Jon, nici despre labagiii ăia doi care s-au luat de ea.

Jon Jon îl privi în ochi și i se păru că vedea acolo adevărul.

– Te rog, Jesmond, dacă știi ceva... orice, absolut orice...

– Nu știu. Poate-ar fi mai bine să-l întrebi pe Paulie Martin.

Jon Jon oftă.

– Paulie ți-ar scoate mațele doar pentru că i-ai

rostit numele din aceeaşi suflare cu al lui Pippy.

Tonul îi era disprețuitor, iar acest lucru îl nemulțumea cel mai mult pe Jesmond, care-şi răsfrînse buzele, suflînd aerul printre dinți.

Bernard ajunse la concluzia că tăcuse destul.

– Am să te omor, Jes.

Jesmond închise o clipă ochii.

– În veci n-aş fi crezut, Bernie prietene. Da' du-te totuşi şi întreabă-l pe Paulie despre afacerile lui cu Pippy Light, bine?

Se resemnase şi chiar încerca să-i ajute. Pînă şi Jon Jon înțelegea atîta lucru.

Totuşi, respingea afirmațiile lui Jesmond.

Nu Paulie – el, niciodată.

– N-avea de unde să ştie despre ce afaceri era vorba...

– Pe cine încerci să convingi, Jon Jon? Pe mine, sau pe tine?

Lui Jesmond nu-i mai păsa, ştia că era ca şi mort.

– Nu putea să ştie. El bagă banii în tot felul, finanțează sute de oameni. Nu cunoaşte întotdeauna amănuntele...

– Serios? Atunci întreabă-l despre web-site-uri şi despre petrecerile de ia casa din Clerkenwell. Întreabă-l în mă-sa, dom'le, şi poți să-i zici că eu ți-am spus să-l întrebi.

– O să te omoare, mîrîi Jon Jon.

Bernard rîse, frecîndu-şi palmele ca şi cum i-ar fi înghețat.

– Spune-i că trebuie să stea la coadă, Jon Jon. Stricatu' ăsta-i al meu. Fă-mi o favoare, fiule, şi pune-i la curent şi pe Rottweileri, cînd pleci. Şi trimite-l pe Jimmy al meu – aşteaptă afară, în maşină. Spu-

ne-i c-am nevoie de cleşte şi de gazul de brichetă. Pentru tine, ne-ntoarcem la metodele anilor '60, Jesmond, lucrăm în stil vechi.

Voia să se răzbune, iar Jon Jon n-avea nimic împotrivă ca Bernard s-o facă şi din partea lui.

Mai era şi destul de isteț ca să-şi dea seama că Bernard voia să afle mai multe despre locurile unde erau ascunşi banii lui Jesmond.

În timp ce se îndepărta, Bernard spuse încet:

– Să mă anunți despre Paulie, dintotdeauna m-a tentat o ciocnire cu el.

Jon Jon rîse.

– Vorbeşte aiurea, Bernard. Paulie o fi cum o fi, da' bestie...? Nici într-un milion de ani.

– Vom vedea. Şi, Jon Jon...

Tînărul se întoarse spre perceptor.

– Eşti un băiat bun. Dacă-ți vine vreodată să schimbi peisajul, să mă suni, fiule.

Jon Jon dădu din cap şi ieşi. Cînd ajunse la oamenii lui Jesmond, începură urletele.

– Ce se întîmplă, Jon Jon?

Observă că nici unul dintre ei nu alergă să-şi ajute şeful. Era aceeaşi veche, veche poveste. Regele a murit, trăiască *noul* rege.

Bethany stătea ghemuită pe canapeaua lui Joanie, cu un pahar de lapte şi un pachet de snack-uri în mîini. Joanie îi pregătea o baie.

Fata făcuse pe ea la un moment dat şi avea hainele ude. În nici un caz nu putea s-o lase aşa. Joanie îi dăduse un tricou de-al ei, larg.

În timp ce aduna hainele de pe jos, văzu în ce hal era lenjeria lui Bethany. Avea sînge uscat pe chiloți, pe care se observa clar că-i purtase zile în

şir. Oftă frustrată. Biată văcuţă, era limpede că Monika nu se ostenise să-i explice despre venirea primului ciclu.

Cît trebuia să se fi speriat! Turnă în baie puţin din spumantul *Matey* al Kirei şi privi cu ochii plini de lacrimi cum se formau clăbucii, conştientă cît de neglijată fusese Bethany.

– Vino, scumpo, intră aici.

Bethany intră în mica baie, iar Joanie îi scoase tricoul peste cap. Văzu pe trupul solid al fetei vînătăi.

Nici nu avea sîni propriu-zişi, constau numai din grăsime.

Bethany arăta ca o mică fată Michelin. În timp ce se aşeza în apa caldă, se strîmbă.

– Te doare, iubito?

Dădu din cap că da.

– Te-a bătut cineva, Bethany?

– Nu pot să spun la nimeni, Joanie, altfel au să vină la mine. Aşa mi-au spus.

Deşi Bethany era o regină a teatrului, în ochii ei se citea o teamă reală.

– Cine ţi-a spus asta, scumpo? Zi-i lui tanti Joanie şi-ţi promit c-o să am eu grijă de tine.

Vedea clar că Bethany voia s-o creadă.

Dar frica era uneori o stare mai puternică decît afecţiunea, iar Joanie ştia că în cazul ei frica era cheia.

Trebuia s-o ia cu încetul, altfel risca să piardă ocazia. Bethany trebuia să-i spună adevărul pentru că dorea sincer s-o facă.

Dacă încerca să i-l smulgă cu forţa, ştia că niciodată n-avea să afle totul.

– Pot să stau aici?

Era mai mult o rugăminte decît o întrebare. Privind în ochii aceia mari şi căprui, Joanie simți un junghi în inimă.

Pe sub toate fardurile, murdăria şi grăsimea, Bethany era o fată frumoasă care nu avea parte de iubire şi atenție.

Joanie i-ar fi dat tot ce avea nevoie. Dar mai ştia, din proprie experiență, şi ceea ce li se întîmpla de obicei fetelor ca Bethany.

Oamenii le luau, le foloseau şi abuzau de ele.

La fel i se întîmplase şi ei.

– Sigur că poți sta aici, cît de mult timp vrei. Dar nu poți bea, ştii asta, nu?

Bethany dădu din cap.

– Aici n-o să am nevoie să beau, aşa-i? N-am să rămîn tot timpul singură.

Toată singurătatea pe care o cunoscuse i se simțea în voce şi în poziția resemnată a umerilor grăsulii.

Joanie începu s-o spele cu blîndețe pe cap. Părul îi era încîlcit, şi turnă puțin şampon, încercînd să-l descurce.

– De unde ai vînătăile astea? o întrebă ea pe un ton aparent nepăsător.

Bethany savura senzația mîinilor lui Joanie masîndu-i capul. Ținea ochii închişi şi, un timp, nu răspunse.

Lui Joanie îi venea să se ducă la Monika şi s-o arunce pînă-n cer pentru indiferența cu care o neglijase atît de total.

N-ar fi trebuit să aibă niciodată copii; era complet egoistă, dintotdeauna fusese şi întotdeauna avea să fie aşa.

Cînd vorbiseră despre asta, în trecut, Monika

susținuse că nu făcea decît s-o imite pe propria ei mamă.

Dar nici mama lui Joanie nu fusese mult mai grozavă, iar *ea* se străduise cît putuse de mult. Fusese hotărîtă ca propriii ei copii să nu cunoască niciodată nefericirea pe care trebuise ea s-o îndure. Ştia ce viață avea Bethany, dar, după dispariția Kirei, uitase complet de ea.

Acum îi spuse:

– Trebuie să-mi spui cine te-a lovit. Vorbesc serios, Bethany, *trebuie* să ştiu.

Bethany nu-i răspunse, privind-o doar cu ochii aceia mari şi trişti.

– Şi mama mea, Joanie? Dacă-ți zic, ai să-i spui?

– Numai dacă aşa vrei tu. Şi acum, lasă-mă să te spăl pe cap, după care vreau să-ncepi să-mi povesteşti, bine?

Bethany dădu din cap şi se lăsă pe spate în apa caldă, mulțumită de senzația liniştitoare. Întotdeauna o invidiase pe Kira pentru viața din casa ei, iar acum se simțea şi mai vinovată, amintindu-şi ce-i făcuse.

În unele momente o învingea invidia. Kira fusese întotdeauna iubită şi îngrijită, toată viața se lăfăise în afecțiunea familiei.

Singurele ocazii cînd Bethany se simțise prețuită fuseseră în acest mic apartament, cînd Joanie se străduise s-o ajute să simtă că făcea parte din familia lor.

Acum, zăcînd în apă, se simțea învăluită de iubirea lui Joanie şi ştia că putea să aibă încredere în ea.

Dacă spusese că urma să-i poarte de grijă, în-

semna că așa avea să facă, nu altfel. Așa că stătea în cadă și se bucura de îngrijirile mamei celei mai bune prietene a ei.

Paulie avea o întîlnire cu Big John McClellan. John era un personaj care avea coada băgată în aproape toate afacerile necurate din sudul Londrei.

Stătuse douăzeci și trei de ani în închisoare și ieșise mai bogat decît intrase, întrucît continuase să-și coordoneze afacerile prin fiii lui și, fiind un afacerist abil, devenise din ce în ce mai puternic.

Cea mai mare calitate a lui John era lipsa de conștiință. Încă de la începuturile carierei lui avusese grijă ca oricine nu-l respecta sau îl înșela să plătească scump.

Existau mulți bandiți bătrîni care încă mai umblau pe stradă cu o cicatrice de la sprînceană pînă la colțul gurii, pedeapsa la modă în anii '60 pentru asemenea delicte.

Acum încerca să-l atragă pe Paulie într-o afacere cu transport de cocaină de la Amsterdam la Harwich, în containere de plastic pentru fructe.

De fapt, fructele erau umplute cu pudră albă și, cum ambalajele de plastic fuseseră tratate cu un agent de camuflare a mirosului, cîinii n-aveau să simtă.

John organizase deja două transporturi false, iar acum se pregătea pentru marea lovitură.

Avea să însemne o avere pentru investitorii respectivi și avea nevoie de oameni cu o influență puternică pentru a-i asigura relațiile.

De aici și vizita la vechiul său partener Paulie Martin.

Paulie, din partea lui, se bucura să facă afaceri

cu Big John, pentru că întotdeauna îi ieşea un ban garantat.

Big John nu investea nici un penny fără să examineze mai întîi problema din toate unghiurile şi scotea întotdeauna beneficii enorme.

Paulie îşi amintea vremurile cînd amîndoi stăteau pe o plajă din Sussex, aşteptînd descărcarea unui transport de cannabis de pe nişte vase mici.

Cînd vedeau pachetele, intrau în apă şi le trăgeau pe plajă cu undiţele.

Ce distractive fuseseră timpurile acelea!

Îi apropiaseră, iar legătura lor rămăsese strînsă. Acum, Jon Jon îi era prezentat acestui barosan, despre care pînă atunci auzise doar, şi era impresiont.

Mai ştia şi că trebuia să-şi termine tranzacţia pînă să-i poată spune lui Paulie ce se întîmpla cu Jesmond.

Îi ascultă cum vorbeau despre vechile vremuri, invidiindu-i pentru experienţa lor, deşi îşi spunea că, imediat ce termina cu treaba de acum, avea s-o apuce pe calea cea dreaptă, odată pentru totdeauna.

În mod normal, ar fi fost emoţionat că se afla în compania unei legende vii, dar acum în viaţa lui se întîmplau prea multe ca să-i mai placă.

Privind prin cabinetul lui Paulie, vedea pentru prima oară cît de scump era totul acolo. Costase o grămadă de bani şi se vedea.

Lui Paulie îi stătea în fire să aleagă numai lucruri de cea mai bună calitate, iar Jon Jon ştia că în locul lui ar fi făcut la fel.

Dar mai ştia şi că, dacă ar fi avut vreodată acces la aşa ceva, ar fi fost mulţumit.

Paulie însă părea să nu se mai sature. Considera că orice ban cheltuit era pierdut, chiar dacă-i aducea un cîştig, aşa că se străduia să-şi acopere investiţiile cît mai rapid posibil.

Jon Jon fu readus la realitate de glasul lui Paulie, care-i spunea lui Big John:

– Atunci, ia-l pe Jon Jon cu tine. E un băiat bun şi are nevoie de experienţă.

Apoi îi zîmbi tînărului.

– Du-te cu John, ascultă şi învaţă, da? Pentru că ăsta va fi domeniul tău de afaceri. E cu atît mai bine să înveţi de la cei mai buni.

Big John îi zîmbea, iar Jon Jon surîse şi el. Marele mafiot arăta ca arhetipul oricărui bandit: cu capul pătrăţos, complet chel, avînd dinţii înveliţi în calote scumpe.

Solid, gras, dar încă destul de puternic pentru ca oricine să evite conflictele cu el, chiar şi fără a şti cine era.

Însă cei mai surprinzători erau ochii lui: de un cenuşiu spălăcit, complet lipsiţi de orice sentiment, cu excepţia momentelor cînd zîmbea şi părea binevoitor.

Aproape.

Peste zece minute, Jon Jon plecă împreună cu el ca să se informeze despre detaliile contrabandei cu cocaină.

Îşi dăduse întîlnire cu Paulie în aceeaşi seară, la ora nouă, în clubul din King's Cross.

Trebuia să aştepte.

Ştia că nu avea încotro.

Joanie o ştersese pe Bethany şi o îmbrăcase din nou cu tricoul, apoi îi făcuse ceva de mîncare,

iar acum stăteau amîndouă ghemuite pe patul Kirei. În timp ce mesteca, Bethany încerca să spună ceea ce ştia, dar nu-şi găsea cuvintele.

Simțea gustul untului de pe sandvişuri.

Demult nu mai mîncase ceva atît de bun. De obicei, se mulțumea cu dulciuri şi semipreparate. Îi mai plăcea şi senzația de a se afla în brațele lui Joanie. Se simțea în siguranță.

Dar oare Joanie avea s-o mai dorească în casă, după ce-i va spune ce se întîmplase? Ştia că, pînă la urmă, nu-i rămînea decît să dezvăluie adevărul şi să termine odată.

– Haide, Bethany. Ai întins-o destul pentru seara asta şi-n curînd mama ta va fi aici. Probabil se întreabă unde întîrzii.

O strînse de umăr.

– Orice-ai crede, iubito, nimic nu poate să mă şocheze sau să schimbe ceea ce simt pentru tine.

– Eşti sigură, Joanie?

Femeia dădu din cap.

Bethany puse farfuria pe plapumă şi-şi linse încet degetele, înainte de a răspunde.

– Dacă ți-aş zice că am văzut-o pe Kira în ziua cînd a dispărut?

Poftim, o spusese, şi simțea povara vinovăției începînd să i se ridice de pe suflet.

Mai vedea şi expresia uluită a lui Joanie şi ar fi vrut să poată face ceva ca să amelioreze situația.

– Cum adică, ai văzut-o, Bethany? Unde?

– Ne-am certat, pe strada mare. Am vorbit îngrozitor cu ea, dar n-am vrut s-o supăr. Kira a fugit, iar eu m-am luat după ea...

Joanie încerca să înțeleagă.

– De ce n-ai spus?

Fata coborî privirea, înainte de a răspunde cu tristețe:

– Mi-a fost prea frică.

– Frică de cine, iubito? Spune-mi de cine ți-e așa de frică.

Bethany începu din nou să plîngă.

– De Pippy... Cînd am ajuns-o pe Kira, ne-a luat pe amîndouă în mașina lui, a zis că ne ducea să ne-arate un loc unde se jucau niște copii. Dar eu știam că nu voia să ne arate așa ceva, fiindcă...

Se înecă, incapabilă să mai continue.

Lui Joanie i se învîrtea capul.

– Fiindcă mai avuseseși deja de-a face cu el, asta vrei să spui?

Bethany încuviință, neputînd să răspundă cu voce tare.

În timp ce asimila cele aflate, Joanie îi văzu pe față vinovăția și deznădejdea, și simți că-i venea să-l omoare pe Pippy.

– Unde-a dus-o pe Kira, iubito?

– Nu știu, Joanie. Pe mine m-a lăsat lîngă o casă din Ilford, aproape de Mortlake Road.

Începuse iar să plîngă.

– Îi place de mine, înțelegi? Îmi dă fel de fel de lucruri...

– O, Doamne Sfinte, Bethany! Ce Dumnezeu se întîmplă aici?

Bethany luă aceste cuvinte ca pe o dovadă a propriei sale vinovății.

Desprinzîndu-se de lîngă Joanie, se trînti pe pat și începu să plîngă cu hohote, cu fața îngropată în pătura cu *Barbie* a Kirei.

Într-un tîrziu, Joanie o luă în brațe, înfruntîndu-i încercările de a se smulge.

– Iartă-mă, Joanie, nici o clipă nu m-am gîndit c-au să-i facă ceva. Le-am spus despre ea numai din cauza figurii ei frumoase, cu părul lung.... Înțelegi, Pippy dă petreceri. Am fost şi eu acolo. Zicea că dacă mai cunosc vreo fată pe care s-o aduc, una cît mai drăguță. Te dau cu farduri şi te lasă să bei şi să fumezi. Şi-ți mai dau şi nişte tablete care te fac să te simți aiurea şi pe urmă rîzi de nu te mai opreşti...

Încerca să-i explice, aşa cum putea, ce anume o determinase s-o facă.

– Mie-mi place, înțelegi, este simpatic... Şi se poartă frumos cu tine, de cele mai multe ori, doar dacă-ncerci să-i opreşti se mai înfurie...

Plîngea din nou. Lui Joanie i se învîrtea capul. Nu le putea asimila pe toate. Simțea nevoia copleşitoare de a afla cît mai multe despre Kira.

– Şi n-ai idee unde au dus-o, scumpo? Unde s-ar putea să fie acum?

Bethany clătină din cap.

– Din ziua aia n-am mai văzut-o. Şi cînd am întrebat, Pippy mi-a dat una şi a zis că dacă spun vreodată la cineva, au să mă omoare.

– Toată povestea asta are vreo legătură cu Tommy sau cu tatăl lui?

Bethany plîngea mai tare ca oricînd. I se umflase toată fața, iar Joanie îşi dădea seama că, în ce-o privea pe ea, aceea nu era decît partea vizibilă a aisbergului. Purtase atît de mult această povară pe suflet, încît i-l frînsese.

– Te rog, Joanie, nu vreau să mai vorbesc despre asta.

– Trebuie să-mi răspunzi, iubito. Trebuie să ştiu ce s-a întîmplat cu fetița mea.

Încerca să-şi ascundă spaima din voce, ca să n-o sperie şi mai rău pe Bethany.

Gîndul că un copil putea fi implicat în aşa ceva era năucitor.

Şi cu toate că biata fetiță mai fusese şi maltratată, molestată sexual, propria ei mamă nu fusese destul de preocupată pentru a încerca să afle ce o tulbura.

Joanie îşi aminti sîngele şi urmele de degete pe care le văzuse pe brațele şi coapsele fetei. Cu experiența de viață pe care o avea, nu-i era greu să-şi dea seama cum ajunseseră acolo.

O strînse pe Bethany în brațe, simțind cît se schimbase după doar cîteva ore petrecute departe de mama ei.

Ştia că Bethany avea să rămînă de-acum încolo responsabilitatea ei, luînd parțial locul Kirei, fiindcă Joanie se simțea şi ea vinovată pentru ceea ce i se întîmplase.

Ar fi trebuit să-şi dea *seama*. Se întreba ce lume era aceea unde un cîine era luat de la stăpîni dacă îl neglijau, darmite un copil lăsat în voia soartei, deşi toți cei implicați, inclusiv profesorii de la şcoală, puteau să observe că se întîmpla ceva grav.

– Kira mi-a spus despre fotografiile pe care i le făcuse Jeanette. Am dus filmul la studio şi i l-am dat lui Maurice. Lucrează acolo, developează filme şi pentru Pippy. Ştii, poze de la petreceri... L-am furat odată cu banii şi cu inelul.

Joanie dădu din cap, deşi nu avea idee despre ce vorbea, dar ştia că în cele din urmă avea să afle. Pe moment, o lăsa să vorbească, să se descarce. Doar din cînd în cînd îi punea cîte o întrebare.

Încă nu voia s-o bombardeze.

Avea să se întîmple şi asta, curînd, cînd afla Jon Jon. Abia atunci urmau să poată înţelege ce se întîmplase cu fiica ei.

Bethany era îngrozită de ceea ce dezvăluia. Joanie ştia că trebuia s-o lase să vorbească în voie, înainte de a le putea pune pe toate cît de cît în ordine.

Cînd i le va spune lui Jon Jon, trebuia să ştie la fel de mult cît ştia şi Bethany.

– Cine ţi-a făcut cunoştinţă cu Pippy?

– Lorna. Ea mi-a spus că am putea cîştiga nişte bani uşor şi nu trebuie să mai mergem la şcoală.

Joanie îi zîmbi chinuit.

– Lorna îi cunoştea pe Tommy şi pe tatăl lui?

Fata amuţi din nou.

– Pot să beau puţină apă, Joanie? Mi-e rău.

Joanie dădu din cap.

– Aşteaptă aici, îţi aduc eu.

În bucătărie se rezemă de bufet, simţindu-şi bătăile inimii în piept.

În sfîrşit, avea să afle ce se întîmplase cu fiica ei, şi nu era sigură dacă putea face faţă unei asemenea dezvăluiri.

În timp ce apa curgea, îşi puse încheieturile mîinilor sub róbinet ca să-şi alunge greaţa. Fetiţa ei, îngeraşul ei, se dusese cu ei ca un miel la tăiere. Acesta era lucrul cel mai rău.

Kira nu avea cum să înţeleagă despre ce era vorbea, nu văzuse decît feţele zîmbitoare şi promisiunile. Nici o clipă nu i-ar fi trecut prin minte că voiau să-i facă ceva rău.

Umplu paharul cu apă şi reveni în dormitor. Bethany, culcată pe pat, arăta jalnic. Joanie puse paharul pe noptieră.

Așezîndu-se lîngă ea, începu să-i maseze ușor brațul și umărul.

Bethany îi cuprinse mîna într-a ei.

– Îmi pare rău, Joanie. Îmi promiți că n-ai să dai vina pe mine?

– Niciodată nu te-aș învinui de nimic, iubito, nu ești decît o fetiță. Dar trebuie să-mi spui tot ce știi, nu-i așa, ca să hotărăsc ce e de făcut.

– Ai să anunți poliția?

Joanie nu-i răspunse.

Depindea de ceea ce avea să afle. Presimțea că urma să dorească să se răzbune. Ura și dezgustul față de Tommy îi reveniseră întru totul.

Faptul că fata nu voia să spună nimic despre el nu putea însemna decît un singur lucru.

În timp ce-i masa brațul și-i șoptea cuvinte încurajatoare, Joanie și-i imagina pe Micuțul Tommy și pe tatăl lui zăcînd în sicrie.

Cumva, această viziune era singurul lucru care o putea face să se simtă mai bine.

Capitolul 24

Big John McClellan deschise uşa apartamentului şi-i făcu semn lui Jon Jon să intre. Tînărul privi în jur cu uimire. Niciodată în viaţa lui nu mai văzuse aşa ceva, arăta fenomenal!

Toată casa era zugrăvită în alb, iar în camera de primire nu era decît un şemineu impozant de piatră şi o canapea enormă de piele crem.

Pe perete era agăţat un tablou prelung, o stropitură de culori vii despre care Big John îl informă că era de Jackson Pollock.

– Fără cioace, fiule, e autentic.

Împotriva propriei voinţe, Jon Jon era impresionat şi, cînd se uită în bucătăria deschisă, cu un răcitor de vinuri ultimul răcnet, lung de doi metri, şi dulapuri de inox, se simţi copleşit.

Era casa unui om bogat, dar nu numai atît. Era o demonstraţie aproape agresivă de putere şi încredere în sine, impunînd respect oricui în afara proprietarului.

Avea efect asupra unui resort profund din sufletul lui Jon Jon. Toată viaţa admirase străduaniile mamei sale de a le ţine o casă civilizată.

Era curată, ordonată, cu cele mai bune porţelanuri, sticlărie şi tacîmuri puse la adăpost, cu drag, fiind prea „bune" pentru a le folosi zilnic.

Niciodată nu-i fusese ruşine cu Joanie şi viaţa lor, în nici un fel, dar întotdeauna ştiuse că unii oameni trăiau altfel, într-o lume aflată foarte departe

de micul lor apartament dintr-un cartier sărăcăcios. Toată viața își dorise o casă unde să poată invita pe oricine și să-și vadă vizitatorii șocați și încîntați, la fel cum îl vedea acum Big John pe el. Expresia băiatului îl făcu să pufnească în rîs.

– Aici îmi aduc păsăricile, fiule. Casa mea propriu-zisă, unde stau cu nevastă-mea, e mai mare, da' mai puțin sofisticată, înțelegi ce vreau să zic?

Baba mea ar putea să cîștige lozu' cel mare o săptămînă-ncheiată, da' tot cretoane și macrameuri ar ține în casă. Ai avea nevoie de-o pereche de Ray-Bans doar ca să cobori pîn-la veceul de jos.

Jon Jon înțelegea prea bine.

– Da' Kathy a mea-i fată bună, totuși. De treișpatru de ani sîntem împreună, și avem șapte fii. Buni băieți, toți, mai puțin ăla micu'.

Acum nu mai zîmbea.

– Mă tem că băiatu' meu s-a înhăitat cu niște golani, inclusiv nebunu' de Pippy Light. Nici nu mai știu de cîte ori i-am atras atenția.

Nimeni nu mi-a mai pus răbdarea la-ncercare atîta vreme, și să mai trăiască, da' Kieron... prafu' s-a ales de viața lui.

În timp ce vorbea, destupă două beri, iar Jon Jon înțelese că-l aștepta o noapte lungă. Dar, indiferent cît dorea să-l găsească pe ucigașul Kirei, știa că nu-l putea sfida pe Big John, nu i-ar fi folosit la nimic și ar mai fi fost și periculos.

Big John avea chef de confesiuni, iar el era dator să-și țină gura și să-l asculte.

– Știu de soră-ta, fiule. În ultima vreme au ajuns să umble pe străzi toate lepădăturile. În nimeni nu mai poți avea încredere, să ții minte.

Trase o dușcă din bere.

– Şi una din propriile mele nepoate a pățit-o, şi de la cine crezi, dacă nu de la tatăl noră-mii!

Jon Jon se arătă potrivit de şocat.

– Şi ce-ai făcut?

Big John rîse.

– Să zicem că demult nu l-a mai văzut nimeni, şi nici n-o să-l vadă, dacă Osama bin-Laden nu se hotărăşte s-arunce-n aer o parte din şoseaua M25.

Îşi termină berea dintr-o sorbitură.

– Mare păcat că nenorocitul nu era-n tragerea cu premii de două sute cincizeci de mii de lire sterline din Reader's Digest. Atunci, *precis* l-ar fi găsit.

Rîse de propriul lui banc.

– Da' sonații ăştia... sînt ca un cancer. Omoară-i pe toți, eu aşa zic.

Desfăcu încă o bere.

– E singura cale, cu nişte canalii ca ei! Trebuie să-i şterg de pe fața pămîntului. Arde-l pe bulangiu, arde boleşnița!

Jon Jon îi zîmbi, înțelegîndu-i perfect sentimentele. Big John deschise un dulap şi scoase o cutie de sidef. Părea foarte valoroasă.

– La treabă, fiule, sînt sigur că eşti expert. Eu mă duc să-mi scot rahatu' ăsta de costum, bine?

Jon Jon deschise cutia, resemnat să răsucească ţigările de marijuana, dar ceea ce văzu îl uimi. Conținea toate genurile de droguri imaginabile, plus o cantitate generoasă de cocaină.

Exista chiar şi o trusă de argint pentru tăiat şi prizat – în casa aia nu se găseau chiştoace de răsucit la cinci lire bucata.

Nu încăpea nici o îndoială că omul ştia cum să trăiască, şi era mai aproape de şaizeci de ani decît de cincizeci. Pentru Jon Jon, o asemena vîrstă era

înaintată, dar Big John McClellan avea bani ca să trăiască regeşte, şi altceva nu conta.

Jon Jon luă o mică fiolă cu răşină de cannabis şi o deschise; inspiră aroma acrişoară, oftînd.

Era ceva despre care auzise numai, n-o încercase niciodată, dar pentru seara aceea prefera un drog mai slab. Era sigur că nu peste mult timp cocaina avea să iasă şi ea pe interval, aşa că pentru moment alese puțină iarbă.

Răsuci îndemînatic chiştocul, fără să se grăbească. Indiferent ce părere avea despre sine însuşi, simțea nevoia să-l impresioneze pe amfitrion.

Fu uimit să constate că deja îl plăcea şi-l respecta. De ani de zile auzea istorii pe seama lui, toată lumea le auzea. Big John era o legendă vie, iar Paulie vorbea foarte zgomotos despre el, după ce bea cîteva rînduri. Dar acele poveşti nici nu se apropiau de adevăr, Jon Jon era acum sigur.

În timp ce aprindea chiştocul, omul reveni în bucătărie, îmbrăcat cu blugi şi un tricou, care-l făceau să arate mai tînăr şi parcă mai amenințător. Jon Jon observă că, oricît era de gras, încă mai avea ceva muşchi pe el, brațe puternice care se vedea că munciseră, nu glumă, de-a lungul anilor. Era clar că se menținea în formă cît putea de bine. Dar tinerețea nu ținea o veşnicie.

Îi spusese lui Paulie că avea nevoie de sînge tînăr în acțiunea de la Amsterdam. Aveau să se apuce de treabă curînd?

Numai că Jon Jon avea de discutat cu Paulie probleme urgente.

– Ce mai face mama ta? se interesă Big John.

Jon Jon ridică din umeri, oftînd neputincios.

– Rău, sincer să fiu.

Big John îl privi cu compasiune.

– Ei, e şi firesc, nu? Fata aia era lumina vieţii ei, din cîte zice Paulie.

Tuşi, scuipînd flegma în chiuvetă.

– Aşa sînt boarfele, ştiu eu.

Văzu umerii lui Jon Jon crispîndu-se şi rîse iar, cu poftă.

– E-n regulă, fiule, ştiu ce vorbesc. Şi mama *mea* a fost una dintre ele. Nu-i nici un secret, deşi nimeni nu mi-ar zice-o-n faţă, normal, de teama represaliilor.

Oftă adînc, apoi se uită pe fereastra bucătăriei, meditînd cîteva clipe la viaţa lui trecută. Anii lipsiţi de bani şi prestigiu.

– Bătrîna mea mamă a ieşit la produs cînd eram mici. Tătîne-meu o luase la picior, iar ea avea opt guri de hrănit. A muncit pe brînci, Dumnezeu s-o ierte. Tare-am mai iubit-o, zău aşa. Au lăsat-o puterile înainte de cincizeci de ani. Pe bătrîn nu l-am mai văzut niciodată, pînă nu mi-am făcut un nume. Abia atunci a apărut, ca un stricat libidinos ce era.

Rîse din nou, dar de astă dată cu un zîmbet găunos.

– Şi ce-ai făcut?

Chipul lui Big John deveni dur ca piatra.

– La fel ce-ai face şi tu dacă babacul tău ar veni cu roaga: i-am dat un miar şi i-am zis că dacă-l mai văd o dată, îl omor.

Trase cu sete din chiştoc.

– De-atunci nu l-am mai văzut, bulangiul! L-aş fi respectat mai mult dacă mi-o arunca-n faţă, da' s-a topit, la fel ca pe vremuri, cînd eram mic. Uite popa, nu e popa, ca-ntotdeauna. M-a lăsat pe mine, ăl mai mare, să văd de fraţi şi de surori, şi-am văzut

bine de ei! Călătorie sprîncenată nenorocitului, mmm?

Jon Jon dădu din cap înțelepțește. Pe jumătate drogat, pe jumătate treaz, simțea o pornire jenantă de a izbucni în plîns.

– Eu pe-al meu nu l-am cunoscut niciodată, mărturisi el.

Big John îi dădu chiștocul.

– Mai bine, fiule, n-ar fi făcut decît să te dezamăgească. Așa fac mereu lăbarii ăștia. Și ia zi, despre ce-ai vorbit azi cu Jesmond?

– Ce...?!?

Pe chipul și în glasul lui Jon Jon surpriza și șocul erau evidente. Era ultimul lucru la care se așteptase.

Big John rîse, punînd o mînă pîlnie la ureche, în timp ce spunea pe un ton firesc:

– Eu le aud pe toate, fiule. Unul dintre tipii care lucrează pentru mine lucrează și pentru el. Am mai mulți ciripitori decît Lordul Sherwood. Așa, țin opoziția la locul ei – cam ca Tony Blair, numai că eu nu-i las de izbeliște cînd îmi ies din grații. Și nici nu-i nevoie să-și scurteze singuri zilele, am eu grijă și de treaba asta.

Zîmbi, iar Jon Jon își aminti că citise undeva despre niște dinți care semănau cu pietrele funerare. Abia acum înțelegea despre ce era vorba.

– L-am avut pe Ginger... îl știi, numărul unu al lui, cunoscut și ca Manky Foot? E un tolomac, da' știe să trosnească... Oricum, l-am avut pe statu' de plată vreo doi ani. Mi-a zis că tu și Bernard ați avut o răfuială cu șefu' lui.

Trase iar din chiștoc, apoi spuse în cea mai bună imitație a lui Jeremy Paxman:

– Aşa că, Sonny Jim, sau Sonny Jon Jon dacă preferi, eu am să tai pentru noi două linii din marfa asta columbiană scumpă foc şi de calitate excelentă, aş zice, în timp tu ai să-mi spui tot ce-am nevoie să ştiu.

Zîmbi.

– Şi *ai să-mi spui,* fiule, înţelege atîta lucru.

Era o ameninţare şi o ştiau amîndoi, dar o ameninţare judecată atent. Jon Jon hotăra dacă se simţea ofensat sau nu. Şi n-avea să se simtă, desigur, nu era atît de prost.

Se mira doar de felul cum evoluaseră lucrurile.

– Cînd Paulie mi-a spus să vin aici, am crezut că aveam o acţiune. Vreau să zic, de-asta l-ai căutat, în fond.

Big John studie chipul lui Jon Jon, în timp ce-i asimila cuvintele. Era ager la minte şi învăţat. În cîţiva ani putea să ajungă o forţă redutabilă. Şi mai era şi loial, o calitate obligatorie în organizaţia lui Big John.

Se hotărî să fie sincer.

Sau, cel puţin, atît de sincer cît îşi putea permite pînă-l lua la bord.

– Ascultă, fiule, azi l-am căutat pe Paulie ca să-l întreb despre tine. Acţiunea de la Amsterdam s-ar putea să aibă loc sau nu – în clipa asta am alte priorităţi mai importante. Felul cum te-ai luat azi de Jesmond m-a buimăcit, vreau să zic, m-a luat prin surprindere, cum ar veni. Poate că, peste cîţiva ani, aşa ceva mi s-ar părea firesc. Trebuia să pună cineva mîna pe afacerile lui într-o zi, şi se prea poate să fii tu ăla. Ai deja reputaţie bună, atîta lucru recunosc. Da'n momentul de faţă încă mai eşti un puşti cu caş la gură. Am dedus că aveai un motiv

personal să te iei de el. Şi, fiind aşa cum sînt, vreau să ştiu ce motiv personal era ăla.

Deschise cutia cu grijă şi respect, aşa cum se cuvenea pentru o marfă de calitate, îndreptîndu-şi în acelaşi timp degetul spre Jon Jon.

– Sînt chestii pe care încă nu le ştii. Sau, ca să reformulez, pe care încă *nu poți* să le ştii. Dar ai să le afli, dacă aud ce vreau să aud.

Jon Jon îl privi cum tăia două linii, expert şi cu minimum de pompă. Atîta lucru era diferit. Majoritatea oamenilor vorbeau despre calitatea produsului în timp ce-l pregăteau, se lăudau, comentau ce bun era. Dar Big John îşi importa singur marfa şi nici un om întreg la minte nu i-ar fi pus calitatea la îndoială. Era educativ, iar Jon Jon se hotărîse să învețe toate lecțiile posibile din distracția acelei seri.

Însă se temea totuşi să spună prea mult şi prea curînd. Preferă să schimbe subiectul, în timp ce se gîndea ce să facă.

– Cît de bine o cunoşti pe mama mea?

Big John zîmbi.

– O țin mine de ani de zile. O femeie de treabă Joanie. Nimeni n-avea o vorbă urîtă de spus despre ea – şi de ce ar fi avut? E cinstită, le-a făcut cîteva favoruri la prieteni de-a lungul anilor. A fost o vreme cînd baba mea nici să se culce nu voia pînă nu-i dădea maică-ta-n Tarot! Cînd am fost închis, a fost ca un colac de salvare pentru Kathy. Moare după mama ta.

Încerca să-l cucerească, dar Jon Jon nu se lăsa păcălit.

– Ce fel de favoruri le făcea prietenilor?

Trecuse la subiect, iar acest lucru îl făcu pe Big John să zîmbească. Îi plăcea cu adevărat puştiul.

Cu toate lațele lui şi hainele Kiss 100, era un bulangiu mic şi viclean, iar lui Big John McClellan îi plăceau bulangiii mici şi vicleni – îl ajutau să cîştige bani.

– Lasă, întreab-o pe ea mai bine. Dar Paulie a avut mereu o slăbiciune pentru ea. Nu voia să recunoască, desigur. El, cu o boarfă! Da' am să-ți spun ceva, făcea cît cincizeci ca tîrfa aia grasă pe care-a luat-o el de nevastă. Aia-n veci n-ar primi o mențiune onorabilă la Cruft's!

Jon Jon era de aceeaşi părere. Priză repede o linie, şi aproape imediat simți efectul.

– Chestia aia o să te țină mai mult decît o fanfară irlandeză-n marş.

Big John rîdea din nou.

– Aşa că, zi, ce-ai aflat?

Jon Jon îl privi, întrebîndu-se dacă totul nu era cumva o înscenare. Se hotărî să vorbească într-un mod cît mai ambiguu. Să se orienteze din mers.

– Păi, vezi dumneata...

– Zi-mi John, fiule.

Ghicise, pe bună dreptate, că Jon Jon nu ştia cum să i se adreseze.

– E complicat.

Big John zîmbi, iar de astă dată zîmbetul nu i se regăsi şi în ochi.

– Viața e complicată, fiule. Cu siguranță, dispariția surorii tale ți-a dovedit-o. Apropo, am auzit că Joanie a-ncercat să-i facă stricatului ăluia o baie cu acid.

Se pare că auzi de toate, John.

Big John îl privi un moment. Se vedea clar că-şi alegea cu grijă cuvintele.

Apoi spuse:

– Ia să vedem, cîntăm de pe aceeaşi partitură sau nu? Am auzit cîteva zvonuri despre Jesmond, Paulie Martin şi Pippy Light. Nu-i tocmai creierul Marii Britanii, Pippy Light ăsta. Cînd toți s-au apucat de computere, el şi-a cumpărat primul abac – dar, deviez... Paulie Martin mă interesează de fapt. Am auzit vorbindu-se că scoate bani folosind copii mici şi cred că tu poți să mă lămureşti mai bine.

Făcu o pauză, înainte de a continua:

– Cel puțin, aşa sper. Jesmond şi-ar vinde şi propria mamă pe cîteva beri. Nişte rahați ca el nu pot altfel, dar cel puțin nu s-a prefăcut niciodată, înțelegi aluzia?

Priză cu putere, pentru a-şi sublinia cuvintele, dar şi ca să inhaleze cocaina cît mai adînc în nas.

– Ei, dar Paulie, el e altă mîncare de peşte. Înțelegi, se poartă de parcă nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase. Da' ştii care-i problema lui Paulie, nu?

– Nu cred că ştiu. Care-i problema lui?

Jon Jon ştia că risca. Big John emana animozitatea valuri-valuri şi, una peste alta, Jon Jon lucra pentru Paulie Martin. Erau prieteni. Dar, cu toate acestea, auzise de-atîtea ori despre şeful lui în ziua aceea şi din surse atît de neaşteptate, încît începea să se neliniştească.

– Problema lui Paulie, fiule, e că n-a făcut *o zi* de arest în viața lui, şi mă tem foarte tare de cineva care-a ținut-o atît de mult ca el să nu stea măcar o noapte după gratii. Înțelegi unde bat?

Jon Jon înțelegea, ba bine că nu, deşi nu era sigur că voia să înțeleagă. Felul cum Paulie scăpase întotdeauna de poliție era într-adevăr ciudat. Norocul dracului, spusese el întotdeauna.

Dar poate că nu era aşa.

– Pe cînd eu, am avut o captură, am ispăşit, capu-n piept, fundu-n sus. O captură şi jumătate şi toate alea, peste douăzeci de ani.

Big John începu să taie încă o linie.

– Da', asta-i viaţa, nu? O să faci şi tu puşcărie într-o zi, fiule, fiindcă n-ai să-ţi vinzi tovarăşii, înţelegi? Pentru cei ca noi, totul face parte din curba învăţăturii.

Lui Jon Jon i se uscase gura de la cocaina cu care nu era obişnuit. Nu se mai atinsese de ea de luni în şir. Dar şi fiindcă era nervos. Se vedea clar că pentru Big John era o problemă personală. Dintr-o dată, Jon Jon îşi dădu seama că Big John aştepta de la el să i-l servească pe Paulie Martin pe tavă.

– Poate să fi avut doar noroc?

Big John rîse din nou, mai tare de astă dată, apoi, cît ai clipi din ochi, zîmbetul îi pieri. Privindu-l pe Jon Jon drept în faţă, spuse:

– Nimeni n-are un noroc ca ăsta, băiete. Dacă avea atîta noroc de prisos, ar fi primit un cec de la Dale Winton. Gîndeşte-te, numai.

Jon Jon se gîndi, nu prea avea de ales. Situaţia scăpa de sub control şi nu ştia ce să facă. Nu-i rămînea decît să se orienteze din mers.

N-avea cum să scape de-acolo cu conştiinţa curată, mare noroc dacă ieşea pe picioarele lui.

Dar, cu toate acestea, ceea ce spunea Big John avea sens – un sens ucigător.

Jeanette intră în apartament numai zîmbete şi voie bună. Dar Joanie n-avea chef de aşa ceva. Ba chiar, Jeanette era ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă în seara aceea.

Existase o vreme cînd sosirea ficei sale acasă ar fi fost un motiv de bucurie, dar acum nu era cazul. Încercă să-şi păstreze calmul, în timp ce Jeanette îşi turna de băut şi o informa că avea să rămînă peste noapte. O spunea de parcă i-ar fi făcut mamei sale o favoare unică în viață.

Cu dificultate, Joanie zîmbi.

– Dacă nu te superi, iubito, în noaptea asta am nevoie de casă pentru mine.

Jeanette zîmbi şi ea, complice.

– Nu mai spune! I-ai promis cuiva?

Joanie se strădui să zîmbească din nou.

– Se poate spune şi aşa.

– Ei, haide, mamă! Zi-mi şi mie!

Văzu clar plăcerea fiicei sale şi ştiu că, indiferent ce altceva i s-ar fi întîmplat acelei familii, măcar o ajutase pe Jeanette să devină mai bună. De asta avea nevoie, de ceva care să-i deschidă ochii. Dar ce preț avusese de plătit Joanie pentru a-şi vedea fiica zîmbindu-i cu reală afecțiune...!

– Nu e nimic de spus, iubito.

Îi luă paharul de vodcă din mînă şi sorbi, înainte de a continua, mai încet:

– Fă-mi doar o favoare, şi întoarce-te la Jasper, da?

– Ce se întîmplă aici?

Începuse să devină suspicioasă. Ştia cînd i se ascundeau unele lucruri.

– Nimic, iubito. Am doar nevoie să fiu singură.

– Of, lasă-o moartă, mamă. Am eu față de fraieră?

Jeanette încerca s-o dea pe glumă, iar Joanie o admira pentru asta. Dar voia să plece din casă înainte de a o vedea pe Bethany şi a începe să-i pună

întrebări. Numai de-aşa ceva n-avea nevoie. Jeanette n-ar fi făcut decît să încurce lucrurile.

În timp ce fiica ei pornea spre dormitorul pe care-l folosise împreună cu Kira, Joanie răcni nervoasă:

– De ce nu poţi măcar o dată dracului să faci ce-ţi cer eu?

Jeanette întoarse capul s-o privească.

– Ce se întîmplă aici?

După ce trase adînc aer în piept, Joanie răspunse:

– Te rog, Jeanette. Du-te la Jasper şi gata, da?

Vocea îi era obosită şi arăta şi mai prăbuşită decît de obicei.

– Mamă, te rog, ce se întîmplă?

Joanie se îndreptă de umeri şi strigă cît o ţineau puterile:

– De ce nu te cari odată-n mă-ta?!? Măcar *o dată* în viaţa ta, fă şi tu ce-ţi cer eu, da?

Fata o privi lung cîteva secunde bune, înainte de a răspunde cu răutate:

– Ei, mulţumesc, mamă.

Era jignită de moarte, iar Joanie ar fi vrut s-o dreagă, dar nu putea. Nu încă. Nu înainte de a afla ceea ce voia să ştie. Jeanette n-ar fi făcut decît s-o hărţuiască pe Bethany, care numai de aşa ceva nu avea nevoie. Pînă şi Joanie trebuia să facă mari eforturi de voinţă să n-o ia la bătate, cu toate intenţiile ei nobile – cîtă vreme Jeanette, dacă ştia cum stăteau lucrurile, n-ar fi stat pe gînduri. Mai întîi dădea cu pumnul şi abia pe urmă se aşeza la discuţii.

În acest sens îşi moştenise perfect mama. Jeanette ieşi valvîrtej din apartament şi trînti uşa.

Epuizată, Joanie se așeză pe podea. Nu știa ce naiba să facă. Pentru prima dată în viața ei, nu știa cum să îndrepte lucrurile.

În dormitor, Bethany stătea chircită în așternut, întrebîndu-se ce era cu toate acele strigăte. Nu știa decît un lucru: că dăduse de dracu'.

Big John zbura pe aripile drogului și arăta ca un zburător adevărat. Era roșu la față, vorbea împleticit, dar avea capul limpede ca apa de lîngă o plajă tropicală.

Însă coca îl făcuse să devină agresiv și n-avea de gînd să-l mai trateze pe Jon Jon cu menajamente. I-o și spuse:

– Jesmond și Paulie sînt pe-aceeași mînă? I-o-ntrebare simplă, ajunge să răspunzi în mă-sa cu da sau nu. M-am săturat s-o tot dăm cotită, bine?

Jon Jon dădu din cap.

– Cred că da.

Se hotărîse să sacrifice totul și să meargă pe mîna lui Big John, deși în adîncul inimii știa că nu avea de ales decît să i se supună.

Acesta era avantajul de a fi o legendă vie ca Big John McClellan. În cele din urmă, oamenii se conformau întocmai voinței lui. Era legea străzii, iar Jon Jon respectase întotdeauna această lege.

Dintr-o dată, Paulie devenise o entitate necunoscută. Pînă în ziua aceea fusese modelul lui Jon Jon, iar acesta-i purtase o recunștință sinceră. Dar se înhăitase cu o bestie, ba chiar, o bestie de cea mai joasă speță. Oare Paulie era proverbialul lup în piele de oaie?

Așa se părea. Oricît ar fi încercat să justifice lucrurile în minte, Jon Jon vedea tot mai clar că

Paulie nu era curat. Iar în lumea lor, duhoarea pedofiliei nu era – nu *putea* fi – tolerată.

Oftă adînc, simțindu-se golit pe dinăuntru.

– După cîte zice Jesmond, a lucrat cu Paulie şi cu Pippy. Li se aduceau din Europa de Est fete şi copii, pe care-i vindeau.

Priză încă o linie, înainte de a continua:

– Vreau să-l descos pe Pippy despre asta, dar, din cîte mi-ai spus, băiatul tău e-n aceeaşi gaşcă, aşa că trebuie să ştiu precis cum stau. Trebuie să ajung la el prin intermediul tău, John?

Îl privi în față, cu o expresie onestă.

Big John se rezemă de placa de granit a unui bufet, cu chipul schimonosit ca o mască a durerii. Îşi luă capul în mîini, pe cînd umerii i se zguduiau, încercînd să nu izbucnească în plîns. Stătu astfel cîteva minute, timp în care tensiunea din încăpere creştea.

Apoi păru să-şi revină şi, ridicînd privirea spre tînărul din fața lui, spuse serios:

– Asta ți-ar da mînă liberă să-l elimini din joc pe băiatul meu, nu?

Un moment, îşi duse mîna cu unghiile manichiurate la gură, ca şi cum i-ar fi venit să verse, apoi urmă cu tristețe:

– O s-o coste viața pe Kathy a mea. E mezinul ei, da' nu-l pot proteja, fiule. Nici nu vreau, dacă face trafic cu copii. Dar va trebui s-o faci tu, fiindcă eu nu pot. Dac-aş face-o, niciodată n-aş mai putea s-o privesc în ochi pe baba mea. Şi, cu toate cusururile mele, o iubesc, la fel cum şi pe Kieron l-am iubit cîndva. Oricît de prost şi slab era, l-am iubit pe băiatul ăsta.

Tăia din nou linii, dar Jon Jon văzu că mîinile îi

tremurau. Cînd termină, îşi privi tizul şi spuse trist:

– Vreau să-ți arăt ceva.

Ieşi din cameră, iar Jon Jon îl auzi urcînd scara de fier forjat, spre dormitor. Avea senzația că era într-un vis. Se întreba dacă toate se întîmplau cu adevărat. Oare Big John chiar se aştepta de la el să i-l execute pe fiul cel mic?

Cînd reveni în încăpere, John îi întinse o mapă de hîrtie, ca acelea pe care le folosesc copiii la şcoală.

– Deschide-o şi uită-te-năuntru.

Jon Jon o deschise, trepidînd de emoție. Acum, că ajunsese la țintă, nu mai era sigur că voia să meargă mai departe. Se simțea cam ca Pandora, deşi ştia că printre cele dinăuntru nu se număra şi speranța. Speranța se cărăbănise-n mă-sa cu ani în urmă şi nu era nici o şansă să se mai întoarcă.

– Eşti sigur, John?

Celălalt îi puse pe umăr o mînă grea.

– Mama ta a făcut o treabă extraordinară cu tine. Toți zic la fel. Povestesc cîtă grijă ai avut de ea şi de surorile tale. Ce om puternic eşti. Înțelegi, eu admir asta. Şi băieții mei cei mari sînt la fel. Nişte bulangii, recunosc, nu zic nu, da' ăla micu', Kieron, ăla-i o muiere. Numai că n-am crezut niciodată, pînă n-am văzut pozele astea. Le-am printat de pe computeru' lui. Nu-ncape nici o-ndoială ce-a făcut. Voiam numai să ştiu dacă era doar client, sau se ocupa şi de aranjamente.

Îşi repezi un deget în fața lui Jon Jon.

– N-ai să spui nici la un suflet de om ce-ai văzut aici în seara asta, e clar? Ceilalți băieți ai mei au să afle, da' numai după ce terminăm. Şi n-au să ştie nici jumătate, doar atîta cît să-şi țină gura. Au să-n-

țeleagă de ce-am tăcut. Personal am să rezolv cu debarasarea de cadavru. Dar vreau să-mi faci trebuşoara asta şi pe urmă am să-ți rămîn dator, fiule, dator în stil mare!

Îşi drese zgomotos glasul, înainte de a adăuga:

– Şi-acuma uită-te-odată-n rahatu' ăsta de mapă, da?

– Am s-o văd pe sora mea?

În primul rînd, Jon Jon trebuia să ştie acest lucru. Înainte de a deschide dosarul şi a-şi sacrifica trecutul odată pentru totdeauna.

– Nnț, n-ai s-o vezi, şi după ce te vei uita acolo, toată viața ai să-i mulțumeşti lui Dumnezeu pentru asta. Eu trebuie să trăiesc cu gîndul că băiatul meu e un pervers murdar, şi chiar mai rău decît atît. Unu' care i-a ajutat şi pe alți lăbari la fel de spurcați să distrugă nişte copilaşi.

Fără tragere de inimă, Jon Jon deschise dosarul şi scoase din el imaginile imprimate. În timp ce le privea, simți bila ridicîndu-i-se în gît.

Kieron McClellan se vedea în cel mai perfect tehnicolor, cu copii mici, fete şi băieți. Atîta era deajuns ca să-i umple gura de fiere.

Începu să vomite în chiuveta bucătăriei luxoase pînă-l apucară junghiurile prin coaste. Nu simțea decît gust de bere şi cocaină. Big John îl bătu pe spate pînă cînd termină.

Jon Jon îl privi în ochi.

– Nici nu ştii ce rău îmi pare, amice.

Aşa era.

Să vezi ceea ce văzuse el şi să ştii că făptaşul era sînge din sîngele tău – ceva mai rău de-atît nu i se putea întîmpla nimănui.

Big John deschise frigiderul american încăpător

şi scoase o sticlă de *Bourbon* şi un bol cu cuburi de gheață.

– Nici acum nu reuşesc să-mi revin. Mă tot uit la el şi nu-s în stare să-nțeleg. Şi ştii care-i partea cea mai rea, nu? Că Paulie Mąrtin finanțează toată operațiunea.

Clătină din cap, zdrobit de trădarea fostului său prieten.

– Şi-acum zi, fiule, te bagi sau nu?

Jon Jon luă sticla de *Bourbon* şi turnă două porții mari.

– Mă bag.

Big John zîmbi, cu primul său surîs neprefăcut din seara aceea.

– Bravo, băiete! Ştiam eu că n-ai să mă dezamăgeşti. Noroc, Jon Jon. Faci ceea ce se cuvine.

Capitolul 25

Joanie fuma o ţigară şi încerca să se calmeze. O parte din ea n-ar fi vrut decît să iasă din apartament şi să lase-n urma ei toată situaţia aceea nenorocită. Dar cealaltă parte ştia că nu avea încotro. Trebuia s-o suporte pînă la capăt – şi, mai important, s-o *rezolve* atîta cît putea.

Însă deşi îl ura pe Micuţul Tommy cu înverşunare, nu-i fusese uşor să-l ardă cu acidul, iar în adîncul inimii nu era sigură dacă mai voia să ştie ce anume i se întîmplase fiicei ei.

Şi-aşa îi era destul de greu să doarmă noaptea – cum s-ar fi simţit dacă ştia totul? Iar cît despre biata Jeanette...

Ei bine, n-avea să-şi ierte uşor mama pentru ceea ce-i făcuse în acea seară, mai ales cînd urma să afle ce se întîmplase de fapt. Avea să se simtă exclusă, considerată nedemnă să participe şi ea, ceea ce nu era adevărat, dar oricum aşa ar fi crezut.

Într-un tîrziu, Joanie se duse în dormitor şi văzu că Bethany deschisese micul televizor portativ şi se uita la *„Recess"*, pe canalul pentru copii.

– Ţi-ai mai revenit, dulceaţă?

Fata întoarse capul şi o privi cu nişte ochi lipsiţi de viaţă.

– Acum putem sta de vorbă, Joanie?

Dînd din cap, Joanie se aşeză pe pat, lîngă ea. Bethany se cuibări alături, iar Joanie o strînse in-

stinctiv în brațe. Cîteva clipe, pînă se mai liniștiră, Bethany privi ecranul, apoi spuse cu tristețe:

– Kira a fost o fată bună. Nu ca mine.

Joanie simți din nou că i se accelerau bătăile inimii.

– Spune-mi, iubito. Povestește-i lui tanti Joanie cum s-a întîmplat.

– Știi, eu și Kira obișnuiam să ne ducem pe la Lorna. Dar Kirei nu-i plăcea acolo, spunea că era prea murdar și că ai fi omorît-o dacă aflai. Pe urmă a apărut Micuțul Tommy, iar ea a început să-și petreacă tot timpul cu el. Eram geloasă. Numai despre el vorbea tot timpul. Dar eu știam despre Thompson-i, iar Tommy știa că știam.

Joanie înghiți în sec, înainte de a întreba:

– Ce știai, Bethany?

Fata continua să se uite spre ecran, evitînd s-o privească pe Joanie în ochi.

– Despre tatăl lui.

– Ce era cu tatăl lui?

– Se tot uita la ea, dar îi era prea frică de Tommy, înțelegi? Atîta lucru trebuie să recunosc, că Tommy nu-l lăsa pe tatăl lui să se apropie de Kira.

– De unde știi toate astea? întrebă Joanie, cu gura uscată.

Bethany ridică din umerii ei dolofani.

– Venea într-una din casele unde mă ducea Pippy.

Joanie închise ochii, pentru a alunga imaginea pe care i-o sugerau aceste cuvinte.

– Tommy sau tatăl lui?

– Nu Tommy, tatăl lui era, Joseph. Totuși, nici nu se uita la mine, iar eu mă purtam ca și cum nu l-aș fi cunoscut.

Îi aruncă lui Joanie o privire piezişă.

– Dar de Kira nu s-a apropiat niciodată, avea grijă Tommy. Ştiu sigur.

Deci, tatăl *era* pedofilul. Şi-atunci, cum rămînea cu Tommy? El ce era?

– Şi deci nu te-a atins niciodată...? Joseph Thompson, vreau să zic.

Bethany clătină din cap.

– Se temea prea tare de mine, cum am spus. Înţelegi, Lorna îl cunoştea dinainte. Ea face rost de fete pentru Pippy şi tovarăşul lui, Kieron. Kieron dă petrecerile pentru oameni ca Joseph. Îi place la nebunie şi se poartă foarte frumos, nu ca Pippy. Dar tatălui lui Tommy îi plăcea ca fetele să fie cît mai mici – mici şi slabe. Blonde, dacă se putea. Eu nu eram pe gustul lui. Pe cînd Kieron, el mă iubea...

Joanie auzise destul, dar făcu un efort să continue interogatoriul.

– Unde era casa asta în care vă duceaţi?

– Cea unde mă duceam eu era în Ilford, cum am spus, lîngă Mortlake Road.

Apoi, Bethany zîmbi.

– Mai mergeam şi la alţii acasă, după ce am învăţat să mă descurc bine. Pippy zicea că aveam un talent înnăscut.

O spunea cu mîndrie... o mîndrie îngrozitoare. Singurul lucru pentru care fuseše lăudată în viaţa ei – şi o lăudase un pedofil. Ce distrugere criminală a inocenţei şi încrederii unui copil!

Joanie era atît de furioasă pe Monika, încît se întreba dacă prietenia lor, care oricum avea mai multe suişuri şi coborîşuri decît piaţa acţiunilor din Japonia, avea să supravieţuiască după asta.

Bethany continuă visătoare:

– Unele dintre case erau foarte frumoase, aşa cum vezi numai la televizor. Şi-mi dădeau băutură şi ţigări, şi rîdeau. Le *plăcea* de mine, Joanie. Aşa spuneau. Şi-mi mai dădeau şi bani. Mama mea credea că furam lucruri din magazine şi că le vindeam.

Joanie îi privi faţa. Părul i se usca, stîndu-i sîrmos în jurul capului. O făcea să arate atît de tînără... Ochii ei mari şi căprui erau trişti, la fel ca ochii atîtor femei cu care lucrase Joanie de-a lungul anilor.

Fetiţa aceea ştia deja tot ceea ce era de ştiut, şi cel mai rău era că aveau să treacă ani de zile pînă să înţeleagă oroarea celor ce i se întîmplaseră. Nu avea s-o dorească, desigur, iar la vremea aceea urma să consume droguri şi alcool ca să-şi înăbuşe durerea unei vieţi trăite prea de timpuriu.

Nu-i mai rămăsese s-o întrebe decît un singur lucru.

– Şi cu Kira cum a fost? Ei ce i s-a întîmplat?

Bethany sorbi din cutia de Cola de lîngă pat, înainte de a răspunde. Joanie îşi dădu seama că încerca să se adune.

– Am văzut-o în drum spre magazine, cum spuneam. Ne-am certat... din vina mea.

Insista să ia vina asupra ei.

– A luat-o la fugă, iar eu am fugit după ea. Atunci, Pippy Light a oprit maşina şi a început să-i vorbească.

Joanie simţi că o lua cu leşin de frică.

– Zi mai departe, iubito.

– M-a văzut şi m-a chemat şi pe mine. Voia s-o ia la o petrecere. Mi-a zis să-i spun Kirei că-l cunoşteai şi că şi mama mea îl cunoştea.

O privi pe Joanie în faţă pentru prima oară.

– Înțelegi, n-am *putut* să n-o fac. Pippy m-ar fi bătut, Joanie, știu sigur, și deși voiam să-i spun Kirei să fugă, mi-era prea frică.

Începu să plîngă din nou.

– Tu nu-l știi cum e, Joanie. Zici că nu mai poate după tine, îți tot spune ce frumoasă ești, și pe urmă dintr-o dată se schimbă. Dacă nu faci ce vrea el, își iese din minți. Dă-n tine, te scuipă... Te trage de păr și pînă la urmă *trebuie* să faci ce-ți spune el. E mai ușor așa.

Pippy Light îi înspăimînta pînă și pe adulți. Probabil se prăpădise de rîs, văzînd naivitatea și docilitatea acelor bieți copii. Dar nu și cînd era vorba de Kira ei. Joanie o învățase clar pe Kira totul despre trupul ei și cui îi aparținea.

Bethany o privi în ochi, implorînd-o să înțeleagă.

– Nu poți să-i spui nu, Joanie. Pur și simplu nu poți.

Auzind soneria, Joanie oftă. Monika trebuia să fie. Ultima ființă pe care voia s-o vadă.

– A venit mama?

Spaima lui Bethany era vizibilă. Monika urma să se înfurie dacă o găsea acolo – și cel mai rău era c-avea să se supere din alte motive decît cele reale.

– Stai aici și taci. Mă descurc eu cu ea, bine?

Joanie ieși din cameră cu inima grea. Acum știa fără umbră de îndoială că fetița ei era moartă. Și știa din vina cui.

Totuși, nici nu se gîndea să anunțe poliția.

Era o problemă personală; cine avea nevoie să-și bage alții coada?

Pippy Light avea bani pentru avocați buni și o apărare falsă, dar irefutabilă, bazată pe martori plătiți.

Nu putea lăsa cazul să ajungă în instanță. Şi atunci, ce şansă mai exista să se facă dreptate?

Jon Jon răsucea încă un chiştoc, în timp ce-l asculta pe Big John. Ştia că simțea nevoia să vorbească, să spună totul cu glas tare cuiva, ca să se descarce.

Şi îl înțelegea. În locul lui, s-ar fi simțit la fel.

Dintre toate lucrurile care i s-ar fi putut întîmpla lui Big John McClellan, acesta era cel mai rău. Ar fi suportat orice, mai puțin faptul că fiul lui era o bestie. În lumea lor, *niciodată* nu puteai să accepți aşa ceva. Era o tară, o pată pe caracterul tuturor celor din jur.

– Cînd era mic, ştii, i-a dat tot ce voia el. Şi frații lui tot aşa.

La fel ca atîția alți tați înaintea lui, John încerca să explice faptele fiului său.

– Avea abia nouă luni cînd m-au arestat, aşa că nu mă vedea decît la vorbitor. Cînd am venit în sfîrşit acasă, avea douăşunu de ani. Nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat, abia acum îmi dau seama. Cum aş fi putut, de-acolo, de după gratii? La drept vorbind, baba mea a făcut tot ce-a putut, iar ceilalți au ajuns nişte oameni extra. Un capriciu al naturii, cred, ce zici?

Jon Jon dădu din cap. Ştia că Big John trebuia să creadă asta, altfel o noapte n-avea să mai doarmă liniştit în patul lui.

– Acum are douăşpatru de ani şi-i place să facă sex cu copiii. Ce să-nsemne asta?

Era sincer uimit.

Jon Jon nu ştia ce să răspundă.

– Doctorii zic că au ceva anormal în cap, că

natura joacă feste, spuse el nesigur. Cel puțin, tu ai aflat la timp, ca să-i pui capăt. Închipuie-ți numai dacă se afla, John.

Big John dădu din cap; la acel gînd îl treceau sudorile.

– Şi mai ştii ceva? continuă Jon Jon.

Celălalt îl privi întrebător.

– Vor trebui să dispară *toți*, nu? Oricine ştie despre Kieron trebuie să fie şters de pe fața pămîntului. E *game over* în mă-sa, nu-i aşa, din toate punctele de vedere.

Big John se relaxă.

Băiatul ştia prea bine ce voia să-i ceară; nu era nevoie să-i dea amănunte. Şi avea încredere în el, avea cu adevărat. Acest lucru îl uimea cel mai mult. Cu Jon Jon Brewer era clar că tot ce vedeai, aia căpătai.

Big John era hotărît să-l răsplătească bine după ce termina. Băiatul ăsta avea să fie un vlăstar regal în aşteptare, se vedea cu ochiul liber.

Avea să-i ofere o leafă pe care cei de teapa lor n-o vedeau decît în vise; de fapt, era hotărît să-i dea o felie zdravănă din imperiul lui Paulie.

La urma urmei, Paulie nu mai avea nevoie, în mă-sa, acolo unde se ducea.

N-avea să-i dea *totul*, desigur, nu era chiar *atît* de-al dracu' de recunoscător. Dar era destul de recunoscător ca să aibă grijă ca băiatul ăla să nu mai aibă nici o zi mizerabilă în viața lui. Şi mai voia şi să-l țină lîngă el. Să nu-l scape din ochi. Jon Jon Brewer urma să fie păstrătorul celui mai mare secret al lui; avea nevoie de el în apropiere.

Jon Jon era destul de relaxat pentru ca de data asta să taie el cocaina, fără să întrebe.

Priză, apoi spuse:

– Nu te mai tot frămînta, John. Kieron a fost un accident, amice, un împuțit de mutant. Concentrează-te doar să reduci pagubele, nu doar pentru tine, ci şi pentru ceilalți copii ai tăi. Vreau să zic, ultimul lucru de care ai nevoie e să intre la puşcărie într-o secție specială, fiindcă-i pervers, nu? Aşa că trebuie să te-asiguri c-o să pască iarbă cît mai curînd. Ca să aibă toată lumea de cîştigat. El se duce, baba ta are un mormînt de vizitat, iar tu salvezi reputația familiei. Nimic mai simplu.

– Eşti o canalie mică, da' tare deşteaptă, băiete.

Jon Jon zîmbi.

– Am şi eu un cont de reglat, mai ştii? Am s-o fac pentru sora mea, biata văcuță. Nici ea nu era întreagă, să ştii. Nu c-ar fi fost corcită, sau aşa ceva, da' nici cea mai brici minte n-o avea. Dar era inima mea. Din clipa cînd am ținut-o prima oară în brațe, după ce s-a născut, a fost inima mea.

Oftă, cu lacrimile nu departe, ca de obicei.

– Am să-l şterg de pe fața pămîntului pe lăbarul care-a omorît-o şi-am să savurez fiecare secundă. Chiar şi dacă ajung în puşcărie pentru douăzeci, treizeci, patruzeci de ani, tot o să merite fiecare secundă.

Îi dădu lui Big John oglinda cu liniile întinse pe ea, adăugînd încet:

– Deci. Ce-ai să faci cu fotografiile alea ale lui? Poți fi sigur că sînt salvate pe hard-disk în computer. S-ar putea chiar să circule pe Internet.

Priză zgomotos, înainte de a continua:

– Au fost printate de pe computerul lui. Cine ştie cine-a mai avut acces la ele? Cui i le-a trimis Kieron? Pentru că asta fac pedofilii, să ştii.

Big John, plin de cocaină şi *Bourbon,* înţelese dintr-o dată proporţiile probleme.

– Internetul e mai mare decît lumea, amice. Porcăriile astea nu mor niciodată. S-ar putea s-apară pe display-ul cuiva în fiecare zi, cincizeci de ani de-acum încolo.

– Vai de mine, Jon Jon, la asta nu m-am gîndit. Va trebui să mai implicăm pe cineva, cred. Unul din puştii cu computere. O să trebuiască să caut, să găsesc pe cineva care să m-asculte. Dumnezeule, e din ce în ce mai rău.

– Înainte, aş vrea să văd toate pozele pe care le are Kieron în computer, şi-n computerele amicilor lui, fiindcă am sentimentul că s-ar putea să văd acolo pe cineva din familia mea şi, spre deosebire de tine, mie n-o să-mi fie ruşine cu asta. Kira n-a apucat să ajungă departe, sînt convins. Întotdeauna am ştiut în adîncul inimii că era cineva apropiat. Nu s-ar fi dus cu oricine, avea atîta minte. Trebuia să fi fost un om pe care-l cunoştea. Am crezut că era Tommy sau taică-său, dar acum, după ce-am văzut pozele astea şi-am auzit ce-am auzit, nu mai sînt atît de sigur. Negresa aia mică şi grasă care şi-o trage cu fiu-tău e fata lui Monika Gură-Spartă – o ştii, din cartier? Lucrează pentru Paulie. Maică-mea-i cea mai bună prietenă a ei, cînd îşi vorbesc, şi cea mai mare duşmancă, dacă-s certate. Dar e Bethany a ei, nici pomeneală, şi era cea mai apropiată prietenă a surorii mele. Aşa că, ce înţelegem de-aici, mm?

Big John privea în pahar; erau pahare de cristal *Waterford,* îl costaseră cîte o sută de lire sterline bucata. Cumpărase o duzină. Sticla faţetată refracta lumina lămpii din tavan.

Spectrul culorilor arăta cald, minunat. Azvîrli din răsputeri paharul plin prin încăpere, savurînd zgomotul cînd se sparse în mii de cioburi.

– Am să vorbesc cu Kieron, să aflu care-i situația. Tu va trebui doar să termini treaba, ne-am înțeles?

Jon Jon dădu din cap.

– Va fi o onoare pentru mine, amice. Dar vreau să fiu de față și s-aud totul cu urechile mele. Trebuie să știu despre Paulie Martin, ca și despre sora mea. Înțelegi asta, nu?

Big John dădu din cap.

– Mai bine decît crezi, fiule. Credeam că mi-era prieten. Îl credeam curat. Lumea e plină de surprize, nu?

Își zîmbiră, uniți în durerea lor.

Apoi, Big John se ridică și spuse cu seriozitate:

– Haide, mai bine să ne punem fundul în mișcare. Știu unde-i băiatul meu la ora asta.

Jon Jon se ridică repede și-l aștepță să ia două fulare dintr-un dulap.

– În seara asta vom afla ceea ce vrem să știm, îți promit. Am s-o scot de la el în șuturi, dacă trebuie.

Tînărul nu-i răspunse.

Efectiv, nu știa ce să spună.

De un lucru însă era sigur: propriul tată al lui Kieron îl considera pe acesta capabil s-o fi ucis-o pe Kira, iar asta-i pecetluise condamnarea la moarte.

Paulie trepida de energie, zîmbind și frecîndu-și palmele, în pragul ușii. Joanie îi simți atracția familiară, cînd intră în apartament.

– E-n regulă, fetiţo?

O sărută pe gură, iar ea îi răspunse ca întotdeauna.

– Am vreo şansă pentr-un fulger scurt şi-un sandviş cu şuncă?

Era o veche expresie Cockney folosită de oamenii căsătoriţi de ani de zile. Joanie rîse, deşi se vedea clar că nu-i erau boii acasă.

– Totu-i în ordine?

Dădu din cap.

– Sînt doar obosită şi o aştept pe Monika să apară din clipă-n clipă.

– Mi-a spus Baxter. Drăguţă figură, nu, fetiţo?

Joanie zîmbi.

– Mulţumesc, Paulie, ştiam că tu ai aranjat.

O strînse la piept.

– Măcar atîta lucru pot face şi eu pentru cea mai bună fată a mea, este?

Era minunat să-l audă vorbind astfel. Rareori avea cineva ocazia să-l vadă pe adevăratul Paulie. Omul bun şi blînd pe care-l iubea de atîta vreme.

– Noi doi ne cunoaştem de ani de zile, Joanie. Nimeni nu m-a mai afectat vreodată la fel ca tine.

Dintr-o dată, se simţi intimidată de cuvintele lui. În mod normal, nu vorbea aşa decît în puterea nopţii.

– Unde-i Jon Jon? L-am căutat pe mobil şi nu-l găsesc.

Joanie clătină din cap.

– Nu ştiu. Nici eu nu l-am văzut recent şi mă mir. Mă aşteptam să-l găsesc cu-o falcă-n cer şi una-n pămînt, gata să-mi citească drepturile.

– Jeanette e-acasă?

Negă din nou.

– Mi s-a părut c-aud televizorul ei.

În timp ce vorbea, Paulie zîmbea, dar ochii îi săgetau prin apartament ca şi cum ar fi căutat ceva. Din cine ştie ce motiv, Joanie preferă să nu-i spună ce făcea – nu încă. Şi-ar fi pierdut calmul cu Bethany şi atunci n-ar fi urmat decît strigăte şi reproşuri. Aşa că spuse cu blîndeţe:

– Eu am fost. Uneori, mă ghemuiesc în patul ei. Aşa, mă simt mai aproape.

Paulie zîmbi cu răutate.

– Minţi îngrozitor de prost, Joanie.

Privi fascinat cum i se dilatau pupilele, sub şocul cuvintelor lui.

– Ce-ai spus...?!?

– Jon Jon e acolo?

Tonul lui nu mai îngăduia nici o minciună.

– Ce se întîmplă, Paulie?

– *Ce se întîmplă?* Îţi rîzi în mă-ta de mine, Joanie? Canalia aia mică de Jon Jon a trecut azi pe la Jesmond şi l-a măcelărit, cu dementul de Bernard împreună! *Acum* înţelegi de ce-am să-l bat pîn-au să mă doară braţele cînd am să pun mîna pe el? Ce mama mă-sii vrea să facă?

– Nu ştiu, Paulie. Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti!

Paulie o împinse de lîngă el.

– Auzi, Joanie, nu-mi veni cu texte d-alea răsuflate, copiii tăi nici măcar o căcare nu trag fără să-ţi spună ţie. Iar acum e cu Big John McClellan, aşa că dracu' ştie ce se-ntîmplă, că mie nu-mi răspund la mobil. Ce-s eu, am devenit un Muppet, aşa, deodată?

Dar ştia că Joanie habar n-avea unde era fiul ei şi ce făcea. I se citea pe faţă.

Intră oricum în dormitorul fetelor, iar Joanie îl urmă, trăgîndu-l de braț pentru a-l face să se întoarcă cu fața spre ea.

– Ce Dumnezeu te-a apucat? Intri aici numai zahăr şi miere, şi pe urmă te iei aşa de mine? Te bag în mă-ta de nu te vezi, Paulie Martin! N-am nevoie de chestii cin-astea, nu astă-seară.

– Şi ce se-ntîmplă astă-seară, mă rog? mîrîi el.

Joanie îl privea ca şi cum nu l-ar mai fi văzut în viața ei – şi, categoric, acea latură nu i-o mai văzuse. Avea ochii sălbatici, înnebuniți de nervozitate şi furie, şi o stare ce părea teamă. Dar de ce? Ce motive de îngrijorare avea Paulie, chiar dacă Jon Jon se băgase într-o nouă belea? Niciodată nu şi-ar fi turnat şeful, îl respecta prea mult pentru aşa ceva.

Paulie intră valvîrtej în micul dormitor.

Era gol.

În continuare, devastă tot apartamentul, aruncînd hainele din dulapuri şi smulgînd perdeaua de la duş.

Cînd termină, se întoarse spre Joanie. Îi înfipse un deget în piept, mugind:

– Să-i spui fiului ăluia al tău că am nevoie de el. Să facă bine să vină la mine cît de repede poate, fiindcă dacă trebuie să umblu *eu* după el o s-o pățească mult mai rău, cînd îl găsesc. Aveam întîlnire cu el la ora nouă şi n-a apărut. N-ar strica să aibă un motiv al naibii de serios.

Şi plecă fără să-şi ia rămas-bun, trîntind uşa în urma lui.

Joanie rămase pe loc, şocată, cu privirea spre uşă. Era incredibil. Cine dracu' se credea? Şi, mai la obiect, unde era Jon Jon şi de ce blestemății se ținea? Dacă nu era cu Paulie, cu cine era?

Reveni în dormitor cu inima grea şi o ajută pe Bethany să iasă de sub pat. Lumea îşi ieşise din minți, nu mai încăpea nici o îndoială.

Bethany se agăță de ea, iar Joanie o strînse la piept.

– E-n regulă, iubito, nu vorbea serios, bine? E doar enervat, atîta tot.

Joanie nu era sigură pe cine încerca să convingă – pe Bethany, sau pe sine însăşi.

Kieron era cu Pippy Light într-un club privat din Holborn. Doi dintre frații lui mai mari tocmai intraseră şi le zîmbea în timp ce se apropiau.

Patronul clubului îl ura şi pe el, şi pe Pippy. Cînd apăreau ei, întotdeauna se creau probleme. Vorbeau porcării, mereu prea tare. Cînd îi văzu pe ceilalți doi frați McClellan răsuflă uşurat.

Kieron şi Pippy se stăpîneau de fiecare dată cînd erau prezenți şi alți frați, parc-ar fi fost alții. Automat, turnă două pahare de vodcă, pentru a-i aştepta cu ele cînd ajungeau la bar.

Dar mai întîi aveau de parcurs un ritual complicat. Dacă-i salutau pe toți cînd intrau, nimeni n-avea să-i hărțuiască după ce se aşezau să bea.

Mai ştia şi că Pippy Light era la fel de binevenit printre ceilalți frați McClellan ca un prezervativ într-o mînăstire, aşa c-avea s-o-ntindă cît putea de repede. Un lucru era clar în privința lui Pippy, pricepea aluziile.

Gerald, fratele mai mare, care era leit taică-său, zîmbi amical.

– Totu-i în regulă, Kieron?

Kieron zîmbi şi el. Plutea mai sus decît un 747 peste Atlantic şi se vedea.

– Mda, şi tu?

Avea privirea sticloasă a unui om năucit de drog, dar mai era şi surescitat.

Gerald bănui că luase un amestec de coca şi Es. Starea fratelui său îl nemulţumea, dar nu spuse nimic. Pe Pippy îl ignora ostentativ, dar acesta era obişnuit. Fraţii McClellan reprezentau o forţă redutabilă şi înţelegea că trebuia să le înghită aroganţa şi să tacă. Prefera să tragă de timp. Pippy avea anumite planuri, dar, spre deosebire de ceilalţi, le ţinea numai pentru el.

James McClellan vorbea la mobil, privindu-l pe Pippy. Apoi dădu din cap. Închise telefonul şi se duse la Gerald, care-i dădu paharul. Îl turnă pe gît, apoi îi spuse ceva fratelui său, care se încruntă.

Muzica bubuia în local, cu volumul la maximum, deşi clubul era doar pe un sfert plin. Pippy, care se mîndrea că avea un detector de pericol egal cu al unui pilot de F14, îşi spuse că era timpul să-şi ia rămas-bun şi să treacă pe lista persoanelor dispărute. Kieron nu observa nimic, ca de obicei.

Cele mai negre temeri ale lui Pippy se confirmară cînd fu inclus în următorul rînd de băutură, lucru care nu i se mai întîmplase niciodată în compania fraţilor McClellan. Zîmbi însă, acceptînd paharul mare de *Jack Daniel's* cu Cola. Ştia cum să le facă jocul.

Kieron se legăna în ritmul muzicii. Era una dintre melodiile lui favorite: Tiga cînta *„Hot in Here"*. Era un cîntec provocator, iar Kieron fredona cuvintele spre o fată care stătea cu un negru voinic, în apropiere. Avea părul blond, sînii mici şi se vedea clar că nu putea fi trecută de şaisprezece ani.

Începu să cînte cu glas tare:

– *„E așa de cald aici... Așa că scoate-ți toate hainele!"*

Era insulta supremă față de femeia și bărbăția negrului.

Gerald văzu cum bătea vîntul și-i făcu semn celulalt să stea jos, ca pentru a-i spune: „Nu-l lua în seamă." Negrului îi convenea. N-avea chef de scandal cu ei, dar nu putea nici s-o înghită în văzul tuturor.

– Stai la un loc, Kieron. Și, oricum, bea-ți paharul. Mai luăm un rînd, după care bătrînul vrea să vă vadă pe amîndoi, bine?

Kieron dădu din cap, deși se vedea clar că nu era deloc încîntat.

– Vreau să plec, am niște probleme.

James rîse, rîse cu poftă de cuvintele fratelui său mai mic.

– Ei, atunci va trebui să le contramandezi, nu?

Îi făcu semn barmanului să se apropie, în timp ce adăuga nervos:

– Și nu mai provoca oamenii. Ăla-i un fost coleg de școală al meu, Easton, și-i un tip foarte de treabă.

Clătină din cap spre Gerald. În mod normal, Kieron era cel mai cuminte băiat, însemna că se drogase mai rău ca de-obicei.

– Ce treabă are cu Pippy?

Oricît ar fi fost de dus, știa că dacă tatăl lui voia să-l vadă pe Pippy nu era semn bun.

James ridică din umeri.

– Poți să-l întrebi singur, imediat. I-am spus să treacă pe-aici sau să mă sune ca să-mi spună unde ne-ntîlnim. Cum preferă. Așa că hai să mai luăm un rînd pînă ajunge, ca fantoma la ospăț. O să se-nfu-

rie cînd te-o vedea, Kieron. Arăți de parc-ai tras zdravăn şi, după cum te ştiu, ai şi făcut-o.

Îi dădea un avertisment frățesc. Oricîtă coca trăgea tatăl lor, nu suporta să-şi vadă copiii făcînd-o, şi numai Kieron şi încă un frate, Dennis, căzuseră în ispită. Ceilalți cinci nu făceau decît să bea.

James comandă de băut şi pentru Easton şi prietena lui, apoi le zîmbi, dîndu-şi ochii peste cap la adresa fratelui său mai mic, în timp ce negrul îi mulțumea. Salvase aparențele, iar seara era încă netulburată. Dar nu lipsise mult. Problema cu frații McClellan era că, dacă te certai cu unul, te certai cu toți.

Şi nu erau numai frații şi tatăl lor, dar aveau şi veri, mai mulți decît familia regală saudită. Easton nu s-ar fi luat la harță cu ei, dar era împreună cu jumătate din Railton Road, sărbătorind Carnavalul Notting Hill, şi chiar şi aşa stătea pe gînduri. McClellan-ii erau periculoşi.

Totuşi, nu-l scăpa din ochi pe fratele cel mic. Dacă Kieron continua, Easton avea să-l pocnească – n-avea încotro. Fu cît pe ce să leşine de uşurare cînd îl văzu pe Jon Jon Brewer intrînd cu tatăl lor, peste cinci minute.

Jon Jon veni la Easton şi-şi strînseră mîinile. Oricît era de tînăr, Sippy ținea la el, iar pentru Easton atîta era de-ajuns. Apoi Jon Jon se întoarse la frații McClellan, unde Gerald şi James îl salutară cu căldură, aşa cum fuseseră instruiți la telefon.

Big John observa totul.

Se uită apoi la Kieron şi la Pippy Light, şi simți iar că-i venea rău. Simplul său nume de Michael îi dădea acces la oricine şi la orice dorea. Îl ajutase să scape după crime mai grave decît omuciderea.

Cine-ar fi crezut vreodată că unul dintre băieții lui Big John McClellan era o bestie? Nici nu suporta gîndul şi nici consecințele stilului de viață depravat al fiului său.

Întîlnise destui pedofili la pîrnaie, îi văzuse bătuți, arşi, se distrase şi el... şi-n tot acel timp avusese unul crescînd chiar în sînul familiei lui. Văzu din nou în minte acele fotografii şi-şi înghiți bila. Se uită la ceas. Încă două pahare, şi avea să fie destul de amorțit ca să înceapă bîlciul.

Jon Jon îi făcu cu ochiul şi simți că-i venea să plîngă. Oare se moleşea la bătrînețe? Încă nu putea răspunde la această întrebare, dar spera să poată pînă dimineața.

Pippy urmărea totul, vedea cum era tratat Jon Jon. Vedea şi cum se uita Big John la el, de parcă *el* i-ar fi fost tată, nu cine ştie ce haimana care-o luase la picior cu prima ocazie. Şi ştiu, cu o certitudine de moarte, că în sfîrşit se aflase totul.

Îşi goli repede paharul, gata să profite de prima ocazie ca s-o tulească. Dar ştia că n-avea nici o şansă.

Cu McClellan-ii în jur, n-avea unde să fugă.

Capitolul 26

Gerald şi James îşi priveau tatăl şi fratele, şi vedeau că se întîmpla ceva important. Ieşiseră din club, iar Jon Jon Brewer clătina din cap spre ei, ca pentru a-i preveni să nu se amestece.

Amîndoi se gîndeau la acelaşi lucru.

Ce putea şti un străin despre familia lor, fără ca ei să ştie?

Pippy observa şi el totul, atent.

Apoi, fraţii McClellan îşi văzură tatăl apucîndu-l pe Kieron de beregată şi, instinctiv, încercară să intervină.

Big John îi ţintui cu privirea pe cei doi fii mai mari. De obicei, era nemărginit de mîndru cu băieţii lui. Dacă i-ar fi spus cineva că unul dintre ei era o bestie...

Acum însă, îl biruia furia.

– Urcaţi-vă-n maşină şi ştergeţi-o, băieţi. Pe ăsta lăsaţi-l în seama mea.

Gerald îi puse o mînă pe braţ.

– Hai, mă tată, lasă-l în pace-acum, şi o să vorbim mîine, ce zici?

Kieron îşi privi tatăl, văzu că era sub efectul cocainei şi spuse încet:

– Haide, tată. Doar nu vrem să ne vorbească lumea, nu?

Era o ameninţare.

Pînă şi Gerald recunoscu nuanţa din glasul fratelui său şi se întoarse să-l privească surprins.

– Ce-ai mai făcut acum, Kieron?

Aceasta era o acuzație. O acuzație lansată de multe ori în trecut.

Big John începuse să zîmbească.

– Hai, spune-i. Te *desfid* să-i spui. Da' n-ai curaj, în mă-ta, aşa-i?

Kieron nu muşcă momeala, iar Big John înțelese că niciodată n-ar fi făcut-o. Într-adevăr, nu avea curaj. Mai era şi laş, pe deasupra.

– Despre ce e vorba aici? Ce mi-a scăpat?

Gerald se uita de la tatăl la fratele său. Umerii şi brațele lui puternice îi amintiră lui Kieron cu cine avea de-a face.

Îi trecu prin minte că mama lui nu putea să-l scape, fiindcă nu ştia nimic despre întîlnirea aceea. Tatăl lui făcea de cele mai multe ori tot ce-i cerea ea, din remuşcare pentru faptul că regula tot ce-i cădea în mînă.

James îi spusese cîndva asta. Big John o trata pe mama lor aşa, fiindcă fusese închis atît de mult timp, încît acum simțea nevoia să-şi trăiască viața din plin.

Încerca să spună chiar şi că ştia totul despre aventurile lui amoroase şi nu-i păsa.

Dar, indiferent care era situația, Kieron ştia că avea probleme mari cu tatăl lui şi trebuia să-l ia cu multă grijă, dacă voia să scape.

Arătînd spre Gerald, Big John spuse:

– Urcă-l pe Pippy în maşină şi vino după noi bine? Vei afla destul de curînd.

Fusese o decizie fulgerătoare, dar hotărîse pe loc că trebuia să ştie.

Odată ce fratele lor dispărea, aveau să țină minte noaptea asta şi să-şi pună întrebări.

Întrucît ar fi vrut ca moartea lui să fie răzbunată, era mai bine pentru toată lumea dacă dădeau cărțile pe față.

Şi, de asemenea, nu voia ca toată vinovăția să le revină numai lui şi lui Jon Jon. În fond, era o problemă de familie.

Şi mai voia şi să se asigure că n-avea să se înduplece în ultimul moment. În fața fiilor lui, făcea mereu pe durul. Cu soția sa era altă poveste. Cum avea să-i ascundă totul, nici măcar nu îndrăznea să se gîndească.

Kieron ghici, desigur. Era întotdeauna pe fază.

– Tată, mama ştie că eşti aici? întrebă el, privindu-şi insolent tatăl.

– Suie-n maşină şi taci, băi puță!

– Stai, tată, aşteaptă, îl rugă Gerald. Acum ce mama mă-sii a mai făcut? Lasă, că rezolv eu...

– Pe-asta n-o s-o rezolve nimeni, fiule. Ai să-ți dai seama, nu peste mult. Aşa-zisul tău frate a întrecut măsura, iar dacă va fi după mine, în noaptea asta o s-o-ntoarcă-n mă-sa odată pentru totdeauna.

Lui Gerald nu-i venea să creadă ce auzea.

– Haide, mă tată, ce, ți-ai ieşit din minți? Aşteaptă pînă dimineață. Am să-l duc acasă, mama o fi îngrijorată...

– Taci dracu' din gură şi vino după mine pînă la curtea de maşini vechi din Romford. Acolo-i liniște şi pace. Şi, orice-ai face, vezi ca Pippy să nu-ți scape. Îl vreau şi pe el, e clar?

Îşi îmbrînci brutal fiul cel mic spre maşină. Jon Jon era deja pe bancheta din spate.

– Ce se-ntîmplă, Ger?

James era la fel de îngrijorat ca şi el.

Fratele lui ridică din umeri.

– Naiba ştie!

Îl privi pe Pippy, adăugînd:

– Da' ne poate lămuri *el,* pe drum, dacă-şi cunoaşte interesu'...

Joanie şi Bethany stătuseră de vorbă pînă cînd fata adormise.

Acesta era cel mai ciudat lucru la copii: orice li s-ar fi întîmplat, puteau totuşi să adoarmă.

O acoperi cu plapuma, apoi îşi turnă un pahar mare şi se aşeză pe canapea, sorbind din băutură şi străduindu-se să înțeleagă ceea ce-i spusese Bethany.

Cele două fetițe plecaseră cu Pippy Light şi cu un tip pe nume Kieron, într-o maşină. Kira fusese convinsă să meargă şi ea. Bethany rămăsese lîngă o casă din Ilford, iar pe fetița lui Joanie n-o mai văzuse niciodată.

Nu era nevoie să fie Sherlock Holmes ca să înțeleagă ce se întîmplase cu ea. În adîncul sufletului ştiuse tot timpul că fiica ei fusese ucisă. Datorită instinctului matern, probabil.

Acum o îngrijora mai mult ceea ce-avea să facă Jon Jon cînd urma să afle. Aşa se gîndea mai puțin la Kira şi la ceea ce i se întîmplase înainte de a muri.

Îşi goli paharul dintr-o sorbitură şi simți arsura alcoolului în stomac. Apoi îngenunche pe podea şi-şi deschise dulapul cu comori.

Scoase toate lucrurile şi le privi încă o dată, ştiind că nicicînd n-avea să mai simtă bucuria curată pe care i-o dăruiseră.

Niciodată n-avea să-şi mai facă fantezii despre vremurile cînd urma să aibă o casă frumoasă, cu o

grădină şi un leagăn pentru Kira, şi farfurii frumoase din care să mănînce, şi dineuri la care invita oameni bogaţi şi celebri.

Niciodată n-avea să se mai poată gîndi la nimic din toate astea fără a-şi aminti de fiica ei cea mai mică. Niciodată în viaţa ei n-avea să mai cunoască o zi fericită.

Chipul Micuţului Tommy i se ivi înaintea ochilor, dar alungă viziunea.

Vinovăţia pentru ceea ce-l făcuseră să sufere era îngrozitoare şi pe moment nu avea nici timp şi nici energie ca s-o înfrunte.

Apoi, ducîndu-se la bucătărie, luă o pungă neagră şi începu s-o umple cu toate comorile, cum le numea Jon Jon.

Kirei îi plăcuse să se uite la ele împreună cu ea, fusese o mare plăcere pentru amîndouă.

Joanie avusese o mare bucurie văzîndu-şi fata cum se desfăta cu toate acele lucruri frumoase.

Împreună planificaseră petrecerile: mîncăruri, fel cu fel, şi vinuri, toate detaliile, pînă la culoarea şervetelor şi dispunerea tacîmurilor.

Iar acum, toate erau pierdute, fiecare moment de fericire nevinovată.

Fetiţa ei era pierdută şi ea, şi niciodată n-avea să se mai întoarcă.

Plîngînd, Joanie luă punga şi se duse la toboganul pentru gunoi. În timp ce stătea pe palier, privi în jur şi se gîndi la viaţa în acel cartier, unde demult nu i se mai întîmplase nici un lucru bun.

În rarele interludii cînd treaba părea să meargă bine, aşteptase întotdeauna ca totul să ia sfîrşit. Acum, avea senzaţia că luase sfîrşit însăşi viaţa ei. Nu mai era bună decît pentru ziarele de scandal şi

bîrfele vecinelor. Se uită la ferestrele apartamentelor din jur.

Vedea luminile, tapeturile diferite, lucirile ecranelor de televizor; asculta acordurile muzicale şi rîsetele stridente ale adolescenților de pe stradă, şi pe toți îi invidia pentru viețile lor lipsite de complicații.

Mama ei obişnuia să spună că majoritatea oamenilor aveau o viață de rahat; viața era aşa cum ți-o făceau cei din jur. Nici nu aveai de ales, alții ți-o încurcau. Pînă în seara aceea Joanie nu înțelesese ce voise să spună.

Fiecare persoană lovită suferea numai fiindcă iubea pe cineva. Uite, mica Bethany, de pildă. O iubea pe Monika atît de mult, şi era o iubire irosită. Cel mai rău era că, deşi atît de tînără, Bethany ştia deja acest lucru.

Joanie strînse la piept punga şi, lăsîndu-se în genunchi, începu să plîngă ca un copil, cu o durere în piept atît de acută, încît se aştepta s-o ucidă.

– Te rog, tată, ascultă-mă şi pe mine, măcar un minut, vrei?

Kieron începea să intre în panică. Orice-ar fi spus, tatăl lui îl ignora sau îl ridiculiza.

Big John îl îngînă cu răutate:

– *Te rog, tată, ascultă-mă şi pe mine, vrei?* Pe dracu-am să te-ascult!

Jon Jon îl privi pe Kieron cu nepăsare.

– Ai de gînd să taci odată din gură, băi bulangiu pervers ce eşti?

Kieron, căruia îi revenise o parte din animozitatea obişnuită, protestă:

– Chiar îl laşi să vorbească aşa cu mine, tată?

Un cioroi împuțit, şi-l laşi să vorbească aşa *cu mine?* Unde-i Big John McClellan cel pe care-l cunosc şi-i ştiu de frică?

Big John rîse.

– A, te-a supărat, aşa-i? Nu eşti decît un pedofil de rahat şi nimic mai mult!

Jon Jon se aplecă printre spătarele scaunelor.

– Ai avut de-a face cu sora mea, Kira? Mi-am dat seama, din fotografiile pe care mi le-a arătat tatăl tău că o cunoşti intim pe mica ei prietenă, Bethany.

Big John rîse.

– Asta-i bună, Jon Jon, ai şi tu un stil...! „Intim"! Cîți ani avea, Kieron? Nouă, zece?

– Chiar vrei să ştii?

Kieron începu să rîdă, iar Big John, deşi conducea, se aplecă înapoi, încercînd să-i dea un pumn în față.

– Nenorocit obraznic ce eşti! Pentru ce mi-ai făcut, am să te-omor...!

Opri maşina în mijlocul străzii şi sări jos. Deschizînd portiera, începu să-şi lovească fiul cu pumnii în cap şi-n trup.

Îşi pierduse cumpătul. După tot ce trebuise să suporte, şi-l pierduse în cele din urmă.

Jon Jon trebui să-şi folosească toată puterea de convingere şi forța fizică pentru a-l aduce din nou la volan.

Oamenii se uitau la ei, întrebîndu-se ce se întîmpla, dar fără să se amestece. Şi, văzîndu-l pe uriaşul acela furios, cine-ar fi putut să le-o reproşeze?

– Calmează-te, pînă nu ne umflă pe toți. Trage maşina pe margine, se uită lumea.

Kieron stătea cocoşat în scaun, tăcut. Sîngera abundent.

Jon Jon văzu că Gerald şi James opriseră în spatele lor şi priveau scena în tăcere. Întrucît pe Pippy nu-l vedea, bănui că vorbiseră deja cu el.

Se apropie de maşina lor. Punîndu-şi mîinile pîlnie la ochi, se uită pe geamul din spate. Pippy zăcea pe banchetă. Era bătut şi plin de sînge, dar încă viu, iar pe Jon Jon nu-l interesa mai mult.

Gerald deschise geamul.

– E adevărat, Jon Jon?

Dădu din cap că da.

– Iisuse Christoase, nu se poate... Kieron i-un bulangiu, da' niciodată n-ar face una ca asta...

Jon Jon scoase mapa din buzunarul hainei şi i-o dădu pe geam. Arătă spre Pippy Light.

– Să nu-ndrăzneşti să-l omori. Am nevoie să vorbesc cu el despre sora mea mai mică, bine?

Cei doi încuviințară.

– După ce aflu tot ce vreau, e al vostru.

În timp ce se înapoia spre maşina lui Big John, o maşină a poliției trecu pe lîngă ei în viteză, cu girofarurile şi sirena în funcțiune, în căutarea incidentului care fusese reclamat.

Dar Jon Jon, la fel ca şi ceilalți, o ignoră.

Ca de obicei, poliția venea prea tîrziu.

Paulie era în biroul său de la *„Angel Girls"*. În ultima vreme, îi plăcea tot mai mult să stea acolo, era singurul loc unde se putea relaxa. Totuşi, în seara aceea nu se relaxa.

Fuma o țigară, lucru pe care nu-l făcea decît ocazional, iar printre fumuri toca documente.

Distrusese deja toate dischetele pe care le avea

şi hard-disc-urile computerelor unde puteau fi depozitate date compromițătoare. Nimeni nu se mai apropiase de computerele iui, dar frica şi paranoia puseseră stăpînire pe el. Simțise o legătură spontană între Jon Jon şi McClellan, şi acum ştia că marele om mirosise ceva.

Era prea cusut cu ață albă felul cum apăruse, oferind o afacere bănoasă şi întrebîndu-l pe Paulie dacă avea un om serios pe care să-l însărcineze cu ea. Dar numai cînd Jon Jon îl lăsase cu ochii-n soare, nevenind la întîlnire, înțelesese în sfîrşit.

De ce se încurcase cu Jesmond şi Pippy? Fiindcă nici o clipă nu-i trecuse prin minte că o fată inocentă precum Kira putea ajunge să fie implicată în activitățile finanțate de el.

Nici într-un milion de ani n-ar fi crezut că lucrurile puteau ajunge atît de departe.

Copii străini, aşa spuseseră. Născuți şi crescuți pentru asta. Fără să ştie nimic. Mulți oameni îi cereau să le susțină proiectele, iar el le finanța, contra unui anumit preț. Cîştigase averi astfel. Şi nici cu Pippy nu făcuse mai mult de-atît, îi finanțase operațiunea. Acționase pe principiul că ceea ce nu ştii nu-ți poate face nici un rău. Cît de amarnic se înşelase!

În fond, acela era Pippy Light, nebun de legat şi cu slăbiciune pentru eleve. Ştiuse în adîncul inimii că n-ar fi trebuit să aibă nimic de-a face cu Pippy sau cu Jesmond, erau drojdiile societății criminale. Dar Jesmond îi explicase situația economică şi păruse o ocazie prea bună ca s-o piardă.

Era singurul motiv pentru care-i dăduse Sylviei ceea ce voia. Ştia că nu risca să i se examineze prea atent finanțele.

La fel şi avocatul lui. Paulie avusese o presimțire rea încă de la început, dar potențialul tuturor acelor bani îi alungase toate scrupulele şi temerile pe care le-ar fi putut avea.

Iar cel mai rău era că mai tare se temea să nu-l captureze ai lui, decît moş Bill. Lily Law avea şanse mai mari să facă ordine în Fîşia Gaza decît pe Internet, iar acesta era lucrul care-l îngrijora pe Paulie atît de mult.

Acolo puteai găsi aproape orice, dacă țineai neapărat să dovedeşti ceva. Odată ce numele îi era asociat cu nişte pedofili cunoscuți, avea să se nenorocească. Iar acum Jesmond era mort, cine putea şti ce spusese?

În seara aceea, Paulie se dusese la Pippy acasă şi-l pusese pe Earl să forțeze intrarea. Ceea ce văzuse pe computerele de-acolo îl îngrozise. Le făcuse praf pe toate, apoi incendiase locuința – nu înainte de a o devasta, fireşte.

Dar, la fel ca Big John, se temea că în celelalte computere din întreaga lume puteau exista probe fotografice despre copiii la a căror procurare contribuise.

Şi era posibil să figureze şi numele lui pe undeva, printr-un e-mail din România sau Republica Cehă. Pippy era destul de căcănar ca să spună cine-i finanța operațiunile.

Pe Paulie îl treceau năduşelile doar gîndindu-se.

Cînd îşi dăduse seama că era implicat şi Kieron, îi intrase spaima-n suflet, dar Pippy jurase că Big John n-avea habar despre fiul lui, şi îl crezuse, cunoscîndu-l atît de bine pe John.

Despre Kira însă nu ştiuse nimic.

Nu le ceruse lui Pippy şi lui Jesmond date despre clientelă şi nici despre personal.

N-avusese idee că erau atît de nebuni, încît să se atingă de copiii locali, crezuse sincer că dispariţia ei era cauzată de un dement întîmplător – nu de cercul internaţional de pedofili pe care-l finanţase, în aşteptarea unor beneficii grase.

Paulie ştia că rapacitatea lui copleşitoare era ceea ce dusese la această cădere, precum şi la moartea copilului nevinovat pe care-l procrease.

Propria lui fiică... a lui şi a lui Joanie. Dar la asta nici nu putea să se gîndească.

Trebuia să şi-o alunge din cap şi să se concentreze asupra căilor de a-şi salva pielea.

– Kira...

Se pomeni că vorbea singur, amintindu-şi faţa ei mică. Faţa copilului pe care-l respinsese.

– Nu pot să mă gîndesc la tine. Nu suport gîndul...

O, Doamne, Kira, ce-am făcut? Iubito, îmi pare rău, îmi pare atît de rău...

În curtea de maşini vechi din Romford exista o magazie mare folosită pentru depozitarea pieselor. Cei doi dobermanni, Pixie şi Dixie, dormeau acolo între patrulări.

În seara aceea, stăpînul lor, un bătrîn pe nume Arnold Jigson, fusese chemat din Dormobile-ul abandonat unde dormea, ca să-i ducă acasă.

Nu pusese nici o întrebare, vîrînd doar în buzunar cele cincizeci de lire sterline fără o singură privire în urmă.

Era obişnuit cu matrapazlîcurile şefului său, Big John, şi nu-i ardea să se amestece în nimic care

n-avea nici o legătură directă cu el sau cu familia lui. Dacă sticleții întrebau ceva, fusese acolo toată noaptea, singur. Arnold își ştia rolul.

Gerald turnă de băut pentru toți, în spațiul de birou al magaziei. Jon Jon porni laptop-ul şi introduse în el CD-ul pe care i-l dăduse Big John.

În timp ce display-ul se lumina, urmări reacțiile lui Pippy şi Kieron. Pippy avea bunul-simț de a se arăta ruşinat, dar Kieron rămînea arogant, ca şi cum ar fi fost sincer convins că nu făcuse nimic rău.

Apărea clar în toate fotografiile, mult mai multe decît cele pe care le printase tatăl lui, iar Jon Jon îşi dădu repede seama că acela trebuia să fie discul lui personal, pe care-l păstra pentru propria lui distracție privată.

Atunci, unde le ținea pe celelalte? Cele pe care le vindea perverşilor cu aceleaşi gusturi ca ale lui?

Gerald şi James erau îngrețoşați. Amîndoi se albiseră la față şi-i treceau sudorile.

James îşi desprinse privirea de la monitor, uitîndu-se la fratele lui mai mic. Dar nu avea cuvinte, nu putea nici să vorbească, nici măcar să reacționeze, atît de şocat era. Tatăl lui ştia prea bine ce simțea.

– Frumoasă progenitură am adus pe lume, hmm, băieți? Ce rudă strălucită în mă-sa! Sînteți mîndri de el, da? Mai vreți să se ducă acasă la mămica lui?

Big John îşi apucă de păr fiul cel mic şi-i împinse fața spre ecranul computerului.

– Hai, uită-te! O să fie ultima amintire pe care o iei cu tine, nu?

Tremura şi suspina, dar Kieron rămînea tăcut, pasiv. Ştia că i se înfundase. Nu mai putea spune nimic ca să scape.

Se desprinse din mîna tatălui său şi se îndreptă,

aranjîndu-şi hainele, vîrîndu-şi cămaşa în pantaloni şi netezindu-şi părul. Dandy pînă la capăt.

– Unde-i sora mea? întrebă Jon Jon.

Kieron rînji.

– De ce vrei să ştii?

– Of, mama mă-sii, zi-le ce vor să ştie, da? Să terminăm odată!

Glasul lui Pippy era ascuţit de încordare. Nu voia decît ca totul să se încheie cît mai repede şi mai uşor posibil.

Jon Jon se întoarse spre el.

– Unde e, Pippy?

Individul ridică din umeri.

– El a fost, răspunse, arătînd cu capul spre Kieron. S-a mai întîmplat şi-nainte.

Îl apucă un acces de tuse. Avea un ochi umflat şi plin de sînge, iar buzele-i erau sparte de la bătaia pe care i-o trăseseră fraţii lui Kieron.

Kieron rîse disprețuitor, apoi aruncă o privire spre James, remarcînd:

– N-ar strica să-ţi vezi de degetele alea. Ţi-s julite şi-ţi curge sînge. Cred că i-ai dat în dinţi. Mamă, ce-o mai fi durut!

Zîmbind, continuă:

– Şi are HIV, ştiai?

Acesta fu catalizatorul.

Apucînd o rangă folosită la deschiderea lăzilor de contrabandă care erau aduse regulat în curte, James îşi lovi fratele în cap. Se auzi un sunet greţos. Kieron căzu moale pe podea.

– Ia-l de-acolo şi aruncă-l în curte. Mocheta asta-i aproape nouă.

Big John vorbea ca o gospodină ofensată. Jon Jon nu-şi putu stăpîni un hohot de rîs.

Gerald se molipsi şi el.

– Eu nu-nțeleg ce-ați găsit de rîs! protestă James, ofuscat. Acum s-ar putea să am SIDA!

– Gura, băi curvete!

Kieron se săltă într-un cot, gîfîind:

– Uitați-vă la voi, cum stați aici ca nişte mironosițe! N-am folosit decît nişte gunoaie, la fel cum faceți toți. Mureau de plăcere, odată ce aflau ce voiam. Sor-ta aia mică n-ar fi pățit nimic, dacă nu era aşa de-a dracu' de-ncăpățînată! „Vai, nuuu...! Vă rooog...! Vreau la mamaaa...!"

Toți îl priviră, copleşiți de felul cum maimuțărea scena. Nici unuia dintre ei nu-i venea să creadă ce auzea, ultimele cuvinte ale unei fetițe înainte de moarte, în timp ce individul acela o brutaliza.

Kieron continua să turuie, conştient că le captase atenția. Ştia că-i sunase ceasul, dar mai întîi trebuia să le spună ceva. Nu se îndoia că tot ceea ce făcuse era pe deplin justificat.

– Aveau soarta pecetluită încă de la început. Bethany aia nici nu se mai sătura de pileală şi de droguri, şi că era centrul atenției... Puştilor le place cu noi, îi *iubim*. Îi iubim *pe bune*.

– Iisuse Christoase!

Gerald era totalmente şocat, cu neîncrederea vizibilă în expresie şi glas.

– Ce mama mă-sii se-ntîmplă aici, tată?

Ştia că fratele lui credea sincer ce spunea, aceasta era cel mai greu de înțeles lucru din toate.

– Scoate-l afară! Scoate-l dracu' să nu-l mai văd!

Kieron gemu, în timp ce se apropiau să-l ridice. Se răsuci pe o parte, privindu-şi tatăl.

– Mulțumită Internetului, acum nu mai sîntem

singuri. Există milioane ca noi prin toată lumea şi într-o zi vom putea face pe faţă ce facem. Şi voi, ca nişte nenorociţi care nu ştiţi nimic, v-aţi gîndit la toate, da' n-aţi avut putere să mişcaţi un *deget*.

– Chiar şi dacă mîine dimineaţă ar legaliza pedofilia, pentru tine tot ar fi prea tîrziu, băi rahatule! mîrîi Big John. Şi-acum, băgaţi-l într-un portbagaj şi-o să-l aruncăm în presă. N-o să fie primul care iese aşa din curtea asta, şi-ndrăznesc să spun că n-o să fie nici ultimul.

Se întoarse spre Pippy Light.

– Şi tu, fă bine şi dă-ţi drumul la gură, fiule, şi-atunci poate-o să fim mai blînzi cu tine. Da' el...

Arătă spre fiul lui.

– El se duce treaz şi conştient de tot ce i se-ntîmplă.

Pippy ştia cînd era învins. Dădu din cap.

– Pot să cer un lucru înainte să pic?

– De cerut, poţi. Dac-ai să capeţi sau nu, asta-i altă poveste.

– Să nu-i spuneţi maică-mii nimic de chestia asta. Aveţi grijă să nu afle nimic, vă rog, bine? Ar omorî-o.

Jon Jon nu putu să treacă peste ironia involuntară din cuvintele lui Pippy.

– Atunci, ar ajunge cam ca maică-mea, nu? Frîntă, distrusă, nenorocită. Mare tupeu mai ai, să te dai generos aici şi să ne ceri să-ţi protejăm familia! Da' cu familiile celorlalţi copii cum rămîne, mm?

Pippy înghiţi în sec.

– Am să vă spun tot ce vreţi să ştiţi.

– Pe bune c-ai să ne spui.

James şi Gerald îşi tîrîră fratele afară din birou,

cărîndu-i la pumni şi şuturi, în timp ce se zbătea să scape.

– Hai, Jon Jon, să-i dăm drumu' la spectacol, da?

Jon Jon dădu din cap.

Urletele şi rugămințile celui mai mic fiu al lui Big John, la un pas de a-şi primi răsplata, îi lăsau indiferenți.

Pe Pippy însă îl făceau mai guraliv decît ar fi fost altfel.

Pînă la urmă, Jon Jon tot avea să-l omoare. Într-un fel sau altul, Big John se hotărîse să facă din el un ucigaş în noaptea aceea şi, cînd apăsă în sfîrşit pe trăgaci, Jon Jon constată că nu simțea nimic altceva decît uşurare.

Paulie termină ceea ce avea de făcut şi-şi aprinse încă o țigară. Îl trimisese pe Earl acasă. Acum îşi aştepta cu răbdare Nemesisul.

Era aproape dimineață cînd Jon Jon intră în sfîrşit în biroul de la *„Angel Girls"*.

– Ştiam c-am să te găsesc aici, spuse el.

Era cea mai nouă jucărie a lui Paulie, cea de care fusese cel mai mîndru, iar Paulie pusese întotdeauna mai mult preț pe obiecte decît pe oameni. Îmbătrînise peste noapte, arăta aproape ca un moşneag, iar Jon Jon simți un fior de milă pentru el. Făcu însă un efort să şi-l stăpînească.

Paulie îi zîmbi strîmb.

– Cred că n-are nici un rost să spun că-mi pare rău, nu? Implicarea Kirei... n-ar fi trebuit să se ajungă niciodată la asta.

– E prea tîrziu pentru aşa ceva, Paulie. Earl ce ştie?

– Nimic. Aveam de gînd să las asta în seama ta. O s-o înghită. Pentru el, tu eşti firma.

Jon Jon era uşurat. Ar fi detestat să trebuiască să extindă lupta şi asupra lui Earl.

– Înţeleg că acum ştii totul, nu? continuă Paulie.

Tînărul dădu iar din cap, incapabil să-i spună tot ceea ce voia să-i spună acelui om. Cuvintele erau neputincioase pentru a exprima profunzimea sentimentului său de trădare.

– N-am ştiut niciodată. Înţelegi, pe mine mă interesau numai banii...

Glasul lui Paulie şovăi.

– Ca întotdeauna, nu? Pe tine niciodată nu te-a interesat altceva decît banii. Jon Jon nu-şi putea ascunde înverşunarea din voce.

– Big John ce face?

– Cînd m-am despărţit de el o luase razna. Voia să vină aici, dar i-am spus că rezolv eu.

Paulie rîse.

– Am ştiut întotdeauna că mă pot baza pe tine.

Deschise sertarul biroului şi scoase un pistolet mic. Îl văzu pe Jon Jon crispîndu-se la vederea lui şi se grăbi să spună:

– E-n regulă, colega, ăsta-i pentru mine. Nu pun decît o singură condiţie: nu-mi amesteca numele în tot rahatul care-o să iasă la iveală, bine?

Chipul lui Jon Jon era palid de încordare, cu ochii duşi în fundul capului.

– Nu garantez, dar pot să-ncerc, Paulie. Big John şi băieţii lui vor să păstreze tăcerea, dar pentru ei e şi firesc, nu?

– Ce-ai să-i spui lui Joanie?

Jon Jon ridică din umeri.

– Efectiv, nu ştiu.

Paulie își înclină capul.

– Toate detaliile relevante sînt acolo, în dosarul ăla albastru.

I-l arătă, apoi își goli paharul de brandy dintr-o înghițitură.

– Bine. Am să rezolv eu totul pentru tine, Paulie.

– Bravo, băiete! Apropo, Baxter e omul meu de ani de zile. Și comisarul, șeful lui. Acum sînt ai tăi, dacă ai nevoie de ceva.

Zîmbetul lui Paulie era spectral.

– Niciodată n-am crezut c-o să se termine așa, fiule, dar asta-i viața. Are ea așa un obicei să ți-o tragă-n dinți cînd te-aștepți mai puțin.

Jon Jon nu-i răspunse. Știa acel lucru mult mai bine decît epava umană din fața lui, dar prefera să nu amintească.

– Cred că nu e nici o șansă ca Big John...

– Nici cea mai mică șansă, Paulie. Sau o faci tu, sau eu. Cum preferi.

Paulie oftă. Se așteptase. De ce să mai amîne inevitabilul?

– Atunci, cu bine. Să ai noroc!

Jon Jon îi întoarse spatele și se duse la fereastră.

Rămase privindu-i pe oamenii obișnuiți de afară care se duceau la slujbă cu noaptea-n cap, chinuindu-se să-și achite facturile și poate să strîngă bani pentru o vacanță.

Oameni normali, cu vieți normale.

Detunătura fu puternică, dar zgomotul nu-l deranjă prea tare. Paulie era proprietarul întregii clădiri. Și, oricum, se împușcase singur, nu?

Omucidere asistată ar fi fost o descriere mai potrivită, dar asemenea detalii erau pur teoretice.

Paulie Martin murise, lăsîndu-l pe Jon Jon să adune cioburile. Nu simțea absolut nimic.

Își șterse amprentele de pe clanța ușii, apoi luă dosarul albastru și coborî la parter, așezîndu-se la recepție ca să parcurgă toate hîrtiile pe care i le lăsase Paulie.

Peste o jumătate de oră plecă, oprind un taxi și întrebîndu-se ce naiba avea să-i spună mamei lui.

Joanie stătuse trează toată noaptea, așteptîndu-l pe Jon Jon să se întoarcă acasă. Acum era ora opt dimineața, iar Bethany dormea încă. Joanie lăsase cîteva mesaje pe mobilul lui Monika, dar nu primise nici un răspuns, dar nici nu se aștepta. Monika avea să se trezească pe la amiază, ca de obicei, habar n-avînd unde-i era fiica – tot ca de obicei.

Sorbi din ceai.

Ușa din față se deschise și o văzu pe Jeanette intrînd în casă.

– E-n ordine, iubito?

Jeanette zîmbi crispat.

– Ești matinală. Vrei un ceai? întrebă mama ei pe un ton împăciuitor.

– Te rog. Și pe urmă, ar fi cazul să mă duc la școală.

Joanie nu se credea în stare să mai rîdă, dar cînd auzi aceste cuvinte își dădu seama că se înșelase.

– Îți bați joc de mine?

Fata oftă, pornind spre bucătărie.

– Nnț. Azi am chef să mă duc la școală.

Joanie era mulțumită. Măcar era un început.

– Apropo, Bethany doarme în camera ta. Să n-o trezești, bine?

– Sigur că n-am s-o trezesc. E ultima ființă din lume de care am chef să mă bată la cap.

Se întoarseră amîndouă spre uşă, cînd îl auziră pe Jon Jon intrînd.

– Totu-n regulă, fetelor?

– Arăți îngrozitor, Jon Jon. Unde-ai fost?

Vocea Jeanettei era plină de curiozitate, în timp ce privea chipul tras şi hainele făcute ferfeniță ale fratelui ei.

– Pregăteşte-te pentru şcoală, replică el scurt.

Pentru prima dată, Jeanette se supuse, spre marea uimire a mamei şi a fratelui ei.

– Stai jos, mamă.

Joanie era ocupată să pregătească pîinea prăjită şi ceaiul.

– Paulie te-a căutat aseară. A venit aici ca un urs opărit în fund...

– Paulie a murit, mamă. S-a sinucis cam acum o oră.

Joanie se opri din ceea ce făcea, întorcîndu-se spre fiul ei.

– Ce-a făcut...?!?

– S-a împuşcat... Era inevitabil, de mai multă vreme. Avea multe pe cap... divorțul, probleme de afaceri...

Era uimit de uşurința cu care-i ieşeau minciunile pe gură.

Joanie îşi privi atentă fiul, şi-i văzu ridurile fine din jurul ochilor şi al gurii.

– Ce s-a întîmplat de fapt, Jon Jon?

Tînărul ridică din umeri.

– Ce vrei să spui?

Din clipa cînd îl ținuse prima oară în brațe, băiatul acela îi cucerise inima. Erau viața ei, toți acei

copii, şi-i cunoştea mai bine decît se cunoşteau ei înşişi.

– Te rog să-mi spui ce se întîmplă, Jon Jon. Nu-s fraiera nimănui, ştiu că nu e numai atît.

În timp ce vorbea, Bethany ieşi din dormitor, iar Jon Jon se uită la ea de parcă ar fi fost cel mai oribil coşmar al lui.

Niciodată n-avea s-o mai poată privi ca pe o elevă cu faţa inocentă, după ceea ce o văzuse făcînd – de bunăvoie şi nesilită de nimeni, dac-ar fi fost să se ia după fotografiile acelea. Spre deosebire de sora lui, care se împotrivise amarnic pînă la capăt.

Joanie îi văzu reacţia şi-şi dădu seama că ştia.

– Du-te-napoi în pat, scumpo, şi-am să-ţi aduc eu ceva la micul dejun.

Bethany nu aşteptă să i se spună de două ori. Simţea tensiunea din încăpere. Îi era frică de Jon Jon, întotdeauna îi fusese, dar de la dispariţia Kirei se temea de două ori mai mult de el.

– Las-o pe Jeanette să se ducă la şcoală şi pe urmă cred că n-ar strica să stăm de vorbă, fiule.

Jon Jon dădu din cap, bîndu-şi ceaiul. Mama lui merita să afle adevărul. Poate, numai poate, reuşeau apoi să lase totul în urma lor.

Capitolul 27

Joanie pregătise valiza fiului ei, iar acum îşi sorbea cafeaua de dimineaţă, asezonată din plin, ca de obicei, cu vodcă.

Lumea părea să-şi fi ieşit din minţi, iar ea era singura persoană care mai rămăsese normală la cap. Dar îşi alungă acest gînd, aşa cum se învăţase să facă în urmă cu ani de zile.

Toată viaţa îşi alungase atîtea lucruri din minte, lăsînd viaţa să meargă înainte, încercînd mereu să profite atîta cît putea. Aşa făceai cînd aveai copii şi încă mai depindeau întru totul de tine, chiar dacă ei nu-şi dădeau seama.

Totuşi, îi plăcea să se consoleze cu faptul că Paulie putuse să nu ştie ce anume finanţa, deşi partea raţională a creierului ei ştia că trebuia să fi bănuit destul de clar.

Şi atunci, de ce nu putea să-l urască?

Bănuia că într-o zi avea să se poată gîndi normal la toate, iar atunci urma să le privească în perspectivă. Între timp, avea să le îngroape alături de toate celelalte gînduri şi fapte nefericite care-i umpluseră viaţa de cînd se ştia.

Dorise o soartă mai bună pentru copiii ei decît cea pe care o avusese ea şi, cît de cît, reuşise. Trebuia să se mîngîie cu acest gînd, altfel o zi n-ar mai fi fost în stare să trăiască omeneşte. Începu să pregătească micul dejun pentru Jeanette. O omletă bună.

Mînca mult în ultima vreme, iar Joanie bănuia că era gravidă, dar n-avea de gînd să abordeze cu forța problema.

Se certaseră destul ca să le-ajungă pentru toată viața; fiica ei avea să-i spună totul, cînd se simțea pregătită. În plus, o făcea pe Joanie să se simtă utilă şi, în momentul acela, era lucrul de care avea cea mai mare nevoie.

Aruncă nişte felii de şuncă pe grătar şi hotărî să-i facă şi lui Jon Jon un mic dejun cald, indiferent dacă voia sau nu.

După plecarea lui, avea să se pregătească pentru funeraliile lui Paulie. Încă nu era sigură dacă urma să se ducă sau nu, dar se putea să simtă nevoia. Mai trebuia să facă şi altceva, dar încă nu-şi putea aduna curajul ca să meargă pînă la capăt. Jon Jon îi spusese în termeni fără nici un echivoc să nu se amestece.

Tînărul intră în bucătărie ca şi cum l-ar fi chemat gîndurile ei, arătînd atît de chipeş, încît lui Joanie îi veni să plîngă. Pînă şi cozile împletite îi stăteau elegant. Avea o frumusețe cu osatură rafinată, ar fi putut duce orice pînă la capăt.

– Of, mamă!

Dar mirosul de şuncă îşi făcea efectul magic, ca de obicei, iar Joanie ştia că avea să mănînce tot ce-i pregătea ea.

– Un Rasta are voie să mănînce şuncă?

Jon Jon rîse cu blîndețe.

– Mă doare-n fund, mamă. Hai, pune-o pe farfurie.

Lui Joanie îi plăcea enorm cînd se purtau ca şi cum totul ar fi fost încă normal. Aproape că putea să şi-o imagineze pe Kira, intrînd şi cerînd acelaşi

lucru ca fratele ei mai mare. Fusese un frate atît de bun...!

– Totu-i pregătit?

Jon Jon dădu din cap.

– Baxter trece să mă ia peste vreo zece minute.

– Eşti un băiat bun, Jon Jon.

Zîmbind, fiul ei o luă de mînă.

– Am avut o profesoară ca lumea, nu?

Îi văzu ochii umplîndu-se de lacrimi şi, ridicîndu-se, o îmbrăţişă. În ultima vreme, pînă şi cele mai neînsemnate vorbe bune o făceau să plîngă.

– Ascultă, mamă, indiferent de ceea ce s-a întîmplat, n-a fost din vina noastră, bine? Am făcut tot ce-am putut, şi tot ce-ar fi putut face oricine.

– Spune-mi că Paulie n-a ştiut. Te rog, Jon Jon, dă-ţi cuvîntul tău că mi-ai spus adevărul.

– N-a ştiut, mamă, jur pe Dumnezeu. Aşa că nu te mai frămînta din cauza asta.

Joanie ştia cînd era timpul să se oprească şi dădu din cap cu tristeţe. Jon Jon nu putea să revină încontinuu asupra anumitor lucruri, îl tulburau prea mult.

Se auzi o bătaie puternică în uşă, iar Jon Jon se repezi să răspundă. Glasul sonor al lui Baxter se făcu auzit, în timp ce Joanie punea de încă o ceaşcă de ceai.

– Arată apetisant, Joanie, comentă Baxter arătînd cu capul spre micul dejun neterminat al lui Jon Jon.

Joanie zîmbi.

– Dacă ai timp, pot să mai fac o porţie.

Baxter se aşeză faţă-n faţă cu Jon Jon.

– Avem timp destul.

Ca de obicei, Joanie gătea pentru toţi.

În ultima vreme, Baxter trecea mereu pe la ei, iar Joanie constata cu mirare că-i făcea plăcere.

Minunile nu mai conteneau.

Big John stătea cu soția lui, mîncînd un mic dejun asemănător cu cel al lui Jon Jon şi Baxter. Kathy era foarte grasă, dar încă mai avea frumusețea care-l atrăsese cu atîția ani în urmă. Fusese o soție bună, îl aşteptase tot timpul cît fusese închis, fără ca-n jurul ei să se nască nici urmă de scandal. Dar acum avea privirea hăituită a unei femei care-şi pierduse copilul favorit, iar Big John ştia că n-avea cum să-i uşureze situația.

Cînd Kathy puse încă o ceaşcă de ceai lîngă el, o cuprinse pe după mijlocul voluminos şi o strînse cu putere.

– Ți-e bine, puişor?

Femeia încercă să-i zîmbească.

– O să supraviețuiesc, John. Nu prea am de ales, nu-i aşa?

Undeva, înăuntrul ei, ştia că dispariția fiului ei ascundea mai multe taine. Big John şi ceilalți băieți se prefăceau preocupați de ceea ce i se întîmplase lui Kieron, dar ea îi cunoştea mai bine decît credeau.

Kathy McClellan învățase cu ani în urmă să nu se amestece niciodată în afacerile lor, iar aceasta era tot o afacere, indiferent cum încercau ei s-o amăgească.

Devastaseră camera lui Kieron, chipurile căutînd indicii despre locul unde s-ar fi putut afla, însă Kathy ştiuse că altceva căutau şi bănuia că găsiseră acele lucruri. Kieron fusese ultimul ei născut, copilaşul ei mic şi scump.

Acum dispăruse şi nimănui nu părea să-i pese.

Dar prefera să nu insiste. Simțea cu tărie că dacă forța nota şi afla adevărul, acesta avea să fie mult mai rău decît faptul de a nu şti nimic.

Cînd aterizară pe Aeroportul Otopeni din Bucureşti, Baxter era emoționat ca un copil. Se uita în jur fascinat, neputîndu-şi stăpîni agitația că ajunsese într-un loc pe care nu-l văzuse decît la ştiri.

– Ei, Jon Jon, uite că am ajuns. Să sperăm că Micuțul Tommy ți-a spus adevărul.

Tonul îi era sceptic, dar Jon Jon ştia că Tommy fusese sincer cu el. Măcar atîta putuse să facă, pînă la urmă.

De-a lungul anilor, frica fusese o armă cumplită. Lui Tommy îi fusese frică de tatăl lui, la fel ca şi mamei sale. Dar în cele din urmă îl demascase – şi asta conta, asta trebuia să țină minte.

Tommy avea destul cap ca să ştie că urma să fie la fel de mînjit, iar instinctul de conservare fusese prea puternic. Jon Jon înțelegea acest lucru mai bine decît oricine.

– Stăpîneşte-te, da? îi spuse el lui Baxter. Neaşteaptă cîteva zile grele.

Dar detectivul era ca un cîine cu şase stîlpi în fața lui. Toate erau atît de noi pentru el... Jon Jon fu nevoit să-l tîrască practic cu forța afară din terminal, spre Mihai Crasna, polițistul care-i aştepta.

Baxter îi strînse mîna subțirelului polițist, apoi i-l prezentă pe Jon Jon. După ce-şi aprinseră toți trei țigările şi schimbară cîteva cuvinte despre zbor, Mihai îi duse la un Mercedes parcat în față. Înăuntru aştepta un bărbat masiv, pe nume Petru, care urma să-i ducă la destinație.

– Frumoasă țară, comentă jovial Baxter.

Mihai dădu din cap, acceptînd complimentul.

– Încă ne mai revenim după dezastrul din trecut. Dar noi, românii, sîntem un neam rezistent.

Ridică din umeri, iar Jon Jon îi înțelese cu respect discreția.

– Unde mergem acum?

– Într-un cartier numit Rahova. Nu-i prea frumos acolo. Aş dori să vă pot arăta munții, sau poate zonele din Bucureşti unde au mai rămas clădiri istorice. Dar nu prea avem timp. Altă dată, poate.

Tînărul dădu din cap, politicos. Cu toții ştiau că n-aveau să mai revină niciodată acolo.

Închise ochii, pentru a preîntîmpina alte conversații, şi încercă să se relaxeze. Îl observase pe Petru privindu-l în oglinda retrovizoare, cu o expresie de înțelegere.

– Am aranjat ca la noapte să stați într-un cartier numit Ferentari. Nu-i mult mai grozav decît Rahova, dar e tot ce putem face pentru voi, în situația asta.

Jon Jon dădu iar din cap, cu ochii închişi.

Acum, că porniseră la drum, Baxter tăcea. Îşi dădea seama că de data asta sacrificase totul, dar nu-i păsa. Proceda bine însoțindu-l pe Jon Jon, o ştia fără nici cea mai mică umbră de îndoială.

Joanie coborî din taxi şi, după ce-i ceru şoferului să aştepte, intră în crematoriul din estul Londrei. Spre uimirea ei, nu mai venise aproape nimeni.

Intrînd în capelă, o văzu pe Sylvia stînd singură, printre cîțiva bărbați care circulau de colo-colo, cu expresii stînjenite.

Joanie se apropie de sicriu şi-şi depuse micul obol pe covorul de dedesubt.

Coşciugul ieftin, din lemn de brad, stătea pe nişte capre, arătînd surprinzător de golaş. Îl împodobea numai o cruce mică.

Sylvia se apropie de ea. Joanie nu ştia la ce se aşteptase, dar în nici un caz nu prevăzuse zîmbetul bolnăvicios de pe fața Sylviei.

– Poți să le pui pe capac, dacă vrei.

Joanie clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. N-am venit decît ca să-mi prezint condoleanțele.

– A, nu rămîi?

Văduva lui Paulie vorba ironic, iar Joanie simți că începea să se înfurie.

– Azi nu, scumpo. Văd că te cotropesc prietenii, n-ai nevoie de mine.

Împunsătura îşi atinse ținta, iar Joanie ieşi din capelă. Se simțea oarecum mai bine, dar încă-i mai părea rău că Paulie părăsea această lume în asemenea condiții.

Însă, aşa cum îi spusese el întotdeauna, ce plăteşti, aia capeți. Şi se vedea clar că văduva lui prefera să nu cheltuiască pentru despărțirea de el nici un ban în plus față de strictul necesar.

– Asta-i Rahova, domnilor.

Jon Jon deschise ochii. Privi pe geamul maşinii, spre străzile murdare şi blocurile de beton.

– Locuințe ieftine. Sînt sigur că şi în Anglia aveți la fel, nu?

Mihai îşi prezenta scuzele pentru situația din țara lui, iar Jon Jon se simți jenat.

– Avem şi noi. Am ajuns?

Polițistul român dădu din cap.

– Opreşte aici, îl instrui el pe şofer.

Coborîră pe o stradă lăturalnică îngustă.

– Dacă priviți în jur, domnilor, veți observa că toate aceste clădiri au perdele bleu sau roz la ferestre.

Baxter şi Jon Jon se uitară. Aşa era. Majoritatea ferestrelor aveau perdele de acelaşi fel. Observară că cele mai multe erau albastre.

– Astea-s bordeluri cu copii. În funcție de culoarea perdelelor, copiii sînt băieți sau fete. Culorile foarte deschise înseamnă că sînt foarte mici.

Jon Jon şi Baxter priveau în jur fără să le vină a crede, cu oroarea celor tocmai auzite făcîndu-şi încet efectul.

– Vă arde de glumă, nu?

Inspectorul Baxter, care nu credea că ar mai fi putut ceva să-l şocheze după tot ceea ce văzuse la viața lui, era complet răvăşit.

– Aş vrea să fie o glumă, prietene. Toate clădirile astea sînt în proprietatea ruşilor, şi avem o jurisdicție foarte redusă asupra lor. Dacă închidem una, riscăm să avem probleme cu superiorii noştri, care cîştigă o grămadă de bani pentru că închid ochii. Dar, după ce vă faceți treaba, o să vă protejăm, bine? I-am informat pe proprietari ce intenții aveți şi n-au nici o obiecție. În schimb, le vom mai acorda cîteva luni de grație.

În timp ce stăteau acolo, pe lîngă ei trecu o femeie cu un băiețel. Copilul plîngea, iar femeia îl certa zgomotos.

Trăgîndu-l de bluza de trening, îi dădu o palmă peste față, înainte de a dispărea amîndoi pe uşa uneia dintre clădiri.

Mihai oftă trist.

– Dacă le-am închide în clipa asta, s-ar des-

chide din nou peste cîteva ore, în alte locuri. Dar, destul cu problemele noastre.

Arătă spre o clădire degradată de pe cealaltă parte a străzii.

– Apartamentul pe care-l căutați e acolo.

– Ce număr?

– Veți vedea afară o placă pe care scrie *Kindergarten*. Se vrea o glumă, dar mai arată şi cît ne disprețuiesc. Majoritatea clienților sînt germani sau englezi. Omul respectiv e acolo. Este unul dintre cei care primesc comenzile prin Internet şi se ocupă de satisfacerea precizărilor clientului. Dar aveți noroc că românul pentru care lucrează vrea la fel de mult ca voi să scape de el. Îşi bagă nasul în tranzacțiile monetare.

Oftă.

– Onoarea hoților, hmm?

În glas i se simțea ruşinea înfrîngerii, iar Jon Jon înțelese că omul acela îşi asumase un mare risc pînă şi doar dîndu-le adresa. Era clar că se pusese în pericol pentru ei şi, deşi urma să primească nişte bani, Jon Jon intuia că o făcea şi din motive personale. Mai ştia totuşi şi că Mihai urma să ia banii. Şi de ce nu? Le făcuse o adevărată favoare. Din partea lui, Mihai se bucura să-i ajute.

Întrucît erau englezi, cazul avea să fie muşamalizat. România avea o nevoie disperată de turişti, dar, din păcate, şi acele abuzuri de copii făceau parte tot din tranzacțiile turistice. Baxter îşi strivi țigara.

– Haideți atunci, să trecem la treabă.

Pacientul supraponderal mînca o banană şi, printre îmbucături, muşca dintr-o ciocolată *Bourne-*

ville simplă. Pe moment, era combinația lui favorită de arome.

Se uita pe fereastra rezervei, spre grădină. Era foarte frumos acolo, în Essex. Îi plăcea că toți erau veseli şi glumeau. În curînd avea să-şi primească ceaiul şi ştia că fata urma să-l lase să ia cît de mulți biscuți voia. Din nou, trăia de la o masă la alta. În lipsa a oricine şi a orice în viața lui, revenea la vechile obiceiuri.

O umbră căzu peste el şi se întoarse în scaun, aşteptîndu-se s-o vadă pe infirmiera care-i aducea ceaiul. De pe chip i se şterse orice culoare cînd o văzu în fața lui pe femeia atît de dragă şi temută.

– Bună, îl salută ea.

Nu-i răspunse. Simțea că i se contractase gîtlejul, iar inima-i părea gata să explodeze.

Joanie îi observă spaima.

Credea că venise acolo ca să termine treaba începută prima dată, şi-i părea cu adevărat rău pentru el.

– Nu-ți face griji. Ştiu că ai vorbit cu Jon Jon, mi-a spus ce-ai făcut pentru el, îndrumîndu-l spre România, şi-ți sîntem recunoscători. Cu adevărat recunoscători.

Încerca să nu-i privească cicatricele de pe față. Ştia că încă mai primea tratamente pentru înlăturarea arsurilor, şi mai ştia şi că grefele de piele erau extrem de dureroase. Obrazul drept îi era roşu şi zbîrcit, mai mult decît restul feței. Părul îi crescuse din nou, parțial, şi arăta mai uşor de recunoscut. Numai ochii i se schimbaseră.

Erau bîntuiți, plini de spaimă. Joanie înțelegea de ce se simțea astfel şi încercă din nou să-i alunge toate temerile.

– Am venit să-ți spun că-mi pare rău.

La asta, Tommy dădu din cap, cu fața ca o lună relaxîndu-i-se vizibil.

– Deci, Jon Jon ți-a spus totul?

– Da.

– Şi nu mai ai nimic împotriva mea?

Zîmbind, Joanie se aşează pe pat.

– Am încercat, Tommy, dar nu pot. Cum aş putea? Ştiu ce speriat erai de tatăl tău. Îmi pare doar rău că atunci n-am ştiut mai multe. De ce nu ne-ai spus?

– N-am putut, Joanie. Cu siguranță, poți înțelege asta, nu?

Joanie îi distingea umilința pe față, aproape că-i simțea jena de ceea ce i se întîmplase din vina tatălui său. Îi înțelegea nevoia de a ține totul confidențial, ştia că, aşa cum îi spusese el lui Jon Jon, noroiul se prindea şi nu se mai lua, mai ales acolo unde locuiau ei. Dacă-şi demasca tatăl, totul s-ar fi întors împotriva lui. Ar fi avut grijă Joseph de asta.

– Cînd s-a făcut şofer de camion, înțelegi, a început să ne mai scutească, pe mine şi pe mama. Dar atunci şi-a găsit toate relațiile. Am făcut tot ce-am putut, Joanie.

Joanie dădu iar din cap.

Micuțul Tommy, sărmanul, nu era vinovat decît că toată viața se temuse de Joseph Thompson, omul care mai întîi îl violase cînd avea şapte ani, apoi continuase s-o facă pînă cînd, devenind un adolescent obez şi închis în sine, fusese în sfîrşit cruțat de acel calvar.

Dar cruzimile continuaseră. Tommy şi mama lui mîncau bătaie pentru orice fleac. Cu spiritul zdrobit şi trupul vlăguit, femeia se refugiase în lumea medi-

camentelor eliberate pe rețetă, încercînd să-şi şteargă realitatea dinaintea ochilor. Ştia ce-i făcuse Joseph fiului lor, şi nu suporta. Dar se pregăteau şi altele, şi mai rele.

Tommy nu se dezvoltase ca un adolescent normal. În unele privințe, părea să rămînă pentru totdeauna copil şi păstrase o afinitate naturală cu aceştia. Joseph profita fără milă, folosindu-se de interesul fiului său față de jucării şi jocuri pentru a-şi ademeni prada.

În cele din urmă însă, atunci cînd vreun părinte scandalizat anunța poliția şi serviciile sociale, vina cădea pe Tommy. În fond, arăta şi se purta ca un om anormal – un adolescent mătăhălos jucîndu-se cu păpuşi şi vorbind cu glas subțire, de copil.

Iar cînd o interogau pe mama lui, buimăcită de valium şi gin, ea mințea aşa cum o învățase soțul ei. Da, cam aşa era, bietul ei băiat. Totuşi, nu voia să facă nici un rău. Se părea că de fapt nu putea să *facă* nimic.

Spre deosebire de monstrul cu care se măritase, membrul familiei *normal* bărbăteşte, care o amenințase c-o stîlcea în bătaie dacă nu-l susținea. Se supusese, nu avusese încotro.

Şi, întrucît de şase ori se mutaseră cu locuința, de cinci ori îşi schimbaseră şi numele.

După plecarea din Bermondsey, nu se mai deranjaseră. Pippy şi Kieron îi aprovizionaseră cu bani, avînd nevoie de relațiile în străinătate ale lui Joseph, iar Leigh Rowe ştia că nu era cazul să dea din gură.

Ca să le pună capac la toate, pe Micuțul Tommy nici măcar nu-l chema Tommy. Adevăratul lui nume era Darren Weeks.

Aşa-l numeau acum în spital, cel nou, pe care-l plătea Jon Jon. Surorile de acolo îl îngrijeau bine, n-ar fi avut nici un motiv să n-o facă. Toată lumea îl simpatiza pe Darren Weeks, care mereu avea un zîmbet pe buze şi o vorbă bună pentru oricine.

– Cred că acum Jon Jon o să-l rezolve pe tatăl meu, nu? întrebă el.

Joanie dădu din cap, fără să-i răspundă prin viu grai. În schimb, remarcă:

– E frumos aici. Grădinile arată minunat!

Îi văzu expresia reţinută destinzîndu-se. Nu era nevoie să intre în explicaţii amănunţite. Joanie îşi ceruse iertare, iar pentru el atîta lucru era de ajuns. Avea atîta nevoie de ea, o iubea atît de mult, pentru că fusese singura adultă care-i dăduse vreodată atenţie. Ba chiar, îi dăduse mai mult decît atenţie, şi o ştiau amîndoi.

Tommy îi trădase încrederea, o ştiau şi pe asta, însă numai fiindcă niciodată nu se aşteptase ca tatăl său sau vreunul dintre complicii lui să îndrăznească să se atingă de cineva din familie Brewer.

Cît de amarnic se înşelase!

– Aş vrea să-ţi fi spus totul de la început, Joanie.

– Şi eu, dar n-ai făcut-o, aşa că să uităm despre asta, vrei? Pînă la urmă, ai fost alături de noi.

Tommy dădu din cap, ştergîndu-se la ochi.

Fata cu ceaiul intră şi fu uimită să-l vadă pe Darren cel mare şi gras, cum îl numea în sinea el, cu o vizitatoare.

– Un ceai?

Tommy încuviinţă, iar infirmiera o privi pe Joanie. Recunoscînd-o din ziare, întrebă cu blîndeţe:

– Doriţi şi dumneavoastră unul?

Joanie acceptă.

– Mulțumesc, mi-ar face mare plăcere.

Întinse mîna spre Darren şi, după o scurtă ezitare, acesta i-o luă şi o strînse la piept. În timp ce plîngea, Joanie îl consolă atîta cît putea.

Chipul lui ars, schimonosit de plîns... O cuprindea o asemenea ruşine, încît îi venea s-o ia la fugă, dar stătu pe loc. Rămase cu el toată după-amiaza. Darren Weeks li-l oferise pe tavă pe propriul lui tată, iar pentru acest lucru avea să-i fie recunoscătoare întotdeauna.

Uşa blocului era deschisă şi intrară repede.

Jon Jon purta un impermeabil lung. În timp ce se uitau prin hol, începu să-i descheie nasturii. În jur se aflau patru uşi, iar una stătea deschisă. Înăuntru erau două fete de vreo nouă ani şi un băiat puțin mai mare. Toți aveau ochii înfundați în cap şi nici unul nu răspunse la zîmbetul lui Jon Jon sau al lui Baxter, coborînd în schimb privirile în podea. Peste tot se vedeau jucării, dar nici unul dintre copii nu se atingea de ele. Stăteau nemişcați pe o canapea jerpelită, fără să scoată o vorbă.

Jon Jon simți că i se ridica bila în gît.

Dacă aşa se obțineau beneficii fabuloase din investiții, nici nu voia să mai audă de ele. Paulie trebuia să fi ştiut despre toate astea. Jon Jon ştia că investigase cu grijă felul cum îi erau cheltuiți banii, iar acest lucru îl durea şi mai mult.

Îl crezuse pe Paulie un om mai de caracter, un om mai bun.

Una dintre fetițe, cu capul rezemat de brațul canapelei, începu să-şi sugă degetul. Voia să doarmă, atîta lucru se vedea clar.

Toți arătau frînți de oboseală. Baxter porni spre una dintre uşile închise, iar Jon Jon îl urmă. Cînd o deschise, văzură o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani dezbrăcînd o fetiță. Femeia avea pe ea doar nişte chiloți cu şiret şi un sutien alb, murdar. Întoarse capul surprinsă, apoi le zîmbi la amîndoi.

Abia la o privire mai atentă spre trupul ei slăbănog, Jon Jon îşi dădu seama că era încă adolescentă. Viața pe care o dusese îi îmbătrînise mult fața.

Baxter zîmbi încurajator.

– Joseph?

Tînăra oftă.

– Josef?

Dădu din cap fără vlagă, jenată de felul cum era îmbrăcată, de contuziile de pe trupul ei slab şi subdezvoltat. Totul dădea o senzație îngrozitoare; peste tot mirosea a copii nespălați şi a mizerie. Fata arătă spre altă uşă din cameră, şi trecură pe lîngă ea. O strînse la piept pe fetiță, iar Jon Jon se gîndi că erau rude, atît de bine semănau.

Camera următoare era o baie. Omul pe care-l ştiau ca Joseph Thompson zăcea într-o cadă de fier murdară, cu o fată adolescentă.

Întoarse capul la auzul uşii deschizîndu-se, iar expresia lui şocată făcu să merite toate orele irosite de Jon Jon în căutarea lui.

– Du-o de-aici, ordonă el.

Baxter scoase fata din apă. Înfăşurînd-o într-un prosop murdar, o conduse afară. Jon Jon închise uşa cu piciorul.

Deschizîndu-şi impermeabilul, scoase o țeavă de plumb pe care Mihai Crasna i-o dăduse în drum spre Rahova.

Se bătu încet cu ea peste palmă, murmurînd calm:

– Ei, ei, pariez că nu te-aşteptai să mă mai vezi vreodată, nu?

Joseph încercă să se ridice, dar o lovitură cu ţeava peste picioare îi mută gîndul. Transpira de frică, ştiind că n-avea să mai iasă viu de-acolo. Nu putu decît să se ghemuiască în apa călduţă, aşteptînd inevitabilul.

– Cum m-ai găsit?

Jon Jon îl scuipă, apoi răspunse:

– Te-a turnat fi-tu. Acum ştim totul. Despre tine, Jesmond, Pippy şi toţi ăilalţi rahaţi cărora la ziceţi prieteni.

– Ce vrei să-mi faci?

Jon Jon îl privi în ochi şi înţelese că o dorise pe Kira din prima clipă cînd o văzuse. Înţelese că plănuise s-o aibă, într-un fel sau altul. Mai era şi omul de legătură al englezilor cu văgăuna aceea din iad, omul pe care Jesmond şi Pippy îl trimiseseră ca intermediar pentru că le fusese fidel de-a lungul anilor. Joseph cîştigase o avere din cunoştinţele pe care le avea despre ţara aceea, iar acum venise aici, convins că nimeni nu putea să-l găsească.

Îşi făcuse iluzii deşarte.

– Probabil ai crezut că ţi s-au adunat toate zilele de naştere şi de Crăciun la un loc, cînd Kieron a adus-o în casa aia din Deptford. Fata visurilor tale sosise, iar tu şi cu el vă prăpădeaţi de rîs. Ei bine, pe Kieron l-a lichidat taică-su, aşa că acum se pune întrebarea: ce-am să-ţi fac eu ţie?

Jon Jon se prefăcu că se gîndeşte cîteva clipe. Apoi, apropiindu-se de omul gol care tremura, îl mai lovi o dată cu ţeava în genunchi, de astă dată despi-

cîndu-i osul şi sfărîmîndu-i complet rotula. Joseph începu să urle de durere, în timp ce Jon Jon îi şoptea:

– Sînt sigur c-o să-mi vină-n minte ceva şi mai potrivit, nu crezi?

Joanie intră în apartament şi, ca de obicei, primul lucru fu să pună ibricul pe aragaz. În timp ce apa fierbea, îşi aprinse o ţigară, privind pe fereastră. Monika trebuia să sosească din clipă-n clipă, cu Bethany.

Mai mult sau mai puţin, fata locuia acum acolo. Fusese un catalizator pentru ca Jon Jon să plece un timp de-acasă, la Sippy.

Dar era timpul să se ducă. La sfîrşitul săptămînii se muta în casa lui şi, la drept vorbind, înţelegea nevoia mamei sale de a avea grijă de fata pe care nimeni nu părea s-o dorească, numai ea.

Ştia de ce nu se putea uita la Bethany. După ce auzise ce anume văzuse Jon Jon în fotografiile acelea, şi ei îi fusese greu s-o privească. Dar, spre deosebire de el, o vedea pe Bethany ca pe o victimă.

Adevărata problemă era că le-o dăduse pe Kira pe mînă, iar Joanie făcea în fiecare zi eforturi ca să nu se mai gîndească la asta.

Kira încercase să fugă din casa din Deptford, şi chiar şi după ce-i dăduseră băutură şi tranchilizante, încă li se mai împotrivise. Pippy îi spusese lui Jon Jon totul, înainte de a muri.

Joanie era mîndră de faptul că fetiţa ei rezistase, deşi fusese atît de îngrozită.

Dar aşa era Kira, încăpăţînată. Fiind cea care era, nu avusese nici o şansă de a ieşi vie de-acolo

şi probabil o şi ştiuse. Joanie închise ochii un moment, trăgînd mai cu sete din ţigară.

Trupul Kirei fusese găsit în locul indicat de Pippy, iar aceasta era o uşurare pentru Joanie. Măcar acum îşi putea înmormînta copilul creştineşte.

Biata Kira se nimerise la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Dacă nu se întîlnea cu Bethany în după-amiaza aceea, nimic nu s-ar fi întîmplat.

Dar Joanie nu voia s-o acuze pe Bethany. Şi ea era o victimă, la fel cum fusese fetiţa ei. Bethany se temuse prea tare să spună ceva despre abuzurile pe care le suferise.

Acum trebuia să suporte toată viaţa amintirea a ceea ce i se întîmplase şi ce-i făcuse, involuntar, prietenei sale.

O asemenea pedeapsă ar fi fost de-ajuns pentru oricine.

Monika, la fel de neştiutoare ca la început, se bucura să lase problema în seama celei mai bune prietene a ei.

Contra unui preţ, desigur.

Însă nici chiar asta n-o afecta în acel moment pe Joanie.

Rana era încă atît de crudă, atît de incredibil de şocantă, încît n-o putea privi în perspectivă. Dar avea să se întîmple şi asta; timpul vindeca multe. Sau, cel puţin, aşa spera.

Îşi făcu ceaiul şi turnă peste el vodcă. Se împăcase cu Micuţul Tommy, cum încă îl mai numea în sinea ei, şi era pe cale să-şi găsească o oarecare linişte sufletească.

Dacă reuşea să reziste în următoarele cîteva luni, ştia că pînă la urmă avea să iasă din acea genune a deznădejdii unde era captivă.

Jeanette veni de la școală la ora patru și douăzeci și se duse direct în dormitor, așa cum era regula acum.

Urmînd-o, Joanie o întrebă veselă:

– Cum a fost?

Jeanette zîmbi cu amărăciune.

– Chiar am fost la școală, mamă! Cum să fie?

Joanie rîse.

– Știu că ai fost la școală. Încă mă mai sună, surprinși, de fiecare dată cînd apari.

Cu șase luni în urmă, cuvintele ei ar fi ofensat-o pe Jeanette, care le-ar fi luat ca pe o critică. Acum, zîmbi.

– Îmi place acolo, serios, dar să nu le spui.

– N-am să le spun. Vrei un ceai?

Fata zîmbi.

– Ăă... nu, mulțumesc.

Joanie spuse cu blîndețe:

– Și eu eram la fel, la vîrsta ta.

Jeanette, care își golise geanta de școală pe pat, se opri și rămase nemișcată.

– O, mamă...

Începu să plîngă. Se întrebase cum să-i dea mamei sale vestea. Bunei sale mame pe care niciodată n-o apreciase cu adevărat așa cum se cuvenea, pînă în ultimele cîteva luni.

– Iartă-mă...

Joanie își îmbrățișă fiica rătăcitoare, bucuroasă că avea ocazia s-o mîngîie, s-o liniștească.

– O să ne descurcăm, iubito. Pe o scară de la unu la zece, după toate prin cîte-am trecut, asta nu-i tocmai o catastrofă, nu?

Își strînse fiica la piept, în timp ce vărsa lacrimi de ușurare.

Dumnezeu era bun! Joanie auzise de-atîtea ori în viața ei aceste cuvinte... Şi uneori, uneori doar, erau adevărate.

Jon Jon se afla într-un bar din Ferentari. Era o bombă plină de golani şi femei cu ochi alunecoşi şi sîni lăsați.

Baxter conversa cu o femeie care avea părul oxigenat şi ochii fardați cu albastru, iar Jon Jon se întreba cum să-i spună că era un bărbat în travesti. Dar Baxter era atît de departe dus, încît probabil nici n-ar fi observat diferența.

Mihai şi Petru stăteau prin preajmă. Le zîmbi, în timp ce lua încă un rînd. Primiseră cinci mii de lire sterline, ca să aducă puțină bucurie în secția de poliție.

Erau bani cheltuiți cu rost. Aveau să ia măsuri ca decesul lui Joseph Thompson să fie consemnat ca „lovituri cauzatoare de moarte, cu autor necunoscut".

Jon Jon voia ca lepădăturile cu care avusese Joseph de-a face în Anglia să afle cum dispăruse. Era un soi de justiție şi trebuia să-i mulțumească lui Baxter că fusese alături de el.

Băuseră încontinuu toată seara, dar Jon Jon nu se simțea deloc beat. Era amorțit, însă făcuse ceea ce-şi impusese să facă, iar acesta era un motiv de sărbătorire.

Comandă încă un *Chivas Regal* mare şi-l bău dintr-o sorbitură. Abia aştepta să ajungă acasă, a doua zi.

Era prima oară după atîta vreme cînd aştepta cu nerăbdare ceva, încît se simțea uşurat că încă mai putea avea asemenea sentimente.

Petru îi dădu încă un pahar.

– *Hai noroc!*

Cei doi polițiști români rîseră, în timp ce ridicau paharele, strigînd:

– *Cheers!*

Din cine ştie ce motiv, urarea îi făcea să rîdă isteric. Aveau chef să sărbătorească, la fel ca Baxter.

Jon Jon bea pentru o treabă bine făcută şi număra orele pînă cînd avea să se poată întoarce acasă.

Avea nevoie de familie lui mai mult ca oricînd, deşi niciodată n-ar fi recunoscut acest lucru cu glas tare.

Dar simțea nevoia să fie cu mama şi cu sora lui, să se asigure că o duceau bine, că nu le lipsea nimic din tot ce le ce era necesar.

Mai simțea şi nevoia iubirii care-i unea.

Era singurul lucru care-l ajuta să nu-şi piardă mințile.

Epilog

Joanie şi cei doi copii ai ei rămaşi în viaţă stăteau tăcuţi în dricul care tocmai ajungea la cimitir. Era o zi rece şi vîntoasă, şi-şi strînseră mai bine mantourile pe ei, în timp ce coborau să stea alături de ceilalţi participanţi.

Ochii lui Joanie erau atraşi încontinuu spre sicriul mic şi alb care conţinea rămăşiţele pămînteşti ale fiicei sale, recuperate de poliţie dintr-o ascunzătoare din Plaistow, după un telefon anonim.

Mai găsiseră şi cadavrele altor doi copii, est-europeni după danturâ, dar pînă acum nici unul nu fusese identificat.

Monika se apropie de prietena ei şi-i zîmbi trist. Jon Jon se îndepărtă de ele. Monika rămînea imprevizibilă.

Fusese atît de impresionată de casa cea nouă a lui Jon Jon, iar acum i-o spunea atît de tare lui Joanie – niciodată nu avusese simţul proporţiilor. Joanie nu făcea decît să zîmbească, încuviinţînd.

Era o casă frumoasă, într-adevăr, dar ea se simţea bine în micul ei apartament vechi, unde încă mai simţea că din clipă-n clipă o putea vedea pe Kira dînd buzna pe uşă.

Ciudat, dar cînd, în sfîrşit, avusese posibilitatea să locuiască în casa pe care o visase, să-şi ţină cu adevărat petrecerile, constatase că nu voia.

Undeva, era o lecţie de învăţat, ştia, dar acum nu avea puterea să se gîndească la asta.

Fusese o slujbă frumoasă. Veniseră toți colegii de școală ai Kirei și toți vecinii. Se aduseseră uluitor de multe flori.

Joanie o luă pe Jeanette de braț și porniră încet spre Jon Jon, care aștepta lîngă mormînt. Rămaseră un moment pe loc, cînd îi văzură pe Big John McClellan și pe cei doi fii ai lui mai mari venind să-și prezinte condoleanțele.

Fiul lui Joanie era acum un om cu dare de mînă și încă n-avea decît optsprezece ani.

Paulie îi lăsase moștenire saloanele, înainte de a se sinucide. La început, Jon Jon nu voise să le accepte, spunînd că erau bani mînjiți cu sînge, dar Joanie îl lămurise. Paulie le era dator.

În ultima vreme, prefera să și-l amintească doar ca pe peștele ei: un om care-o folosise atîta timp cît fusese profitabilă pentru el. Un decăzut. Un nimic.

Îi era mult mai ușor așa.

Venise și Jasper, care acum o ținea pe Jeanette de cealaltă mînă. Joanie îi accepta prezența.

După evenimentele din ultimele luni, simțea că nici un fel de dragoste nu merita să fie privită cu dușmănie și, cum pe Jeanette n-ar fi dorit-o nici un alt băiat, bănuia că era mai bine să se deprindă cu prezența lui Jasper.

Mai ales că o lăsase însărcinată. Jon Jon încă nu știa, desigur. Aștepta momentul potrivit.

Atîta despre noul început al Jeanettei la școală, deși vorbea deja despre meditatori și îngrijirea copilului de către Joanie, așa că tot era ceva.

Cu coada ochiului, Joanie îl observă pe Baxter, în costumul lui negru, pentru ocazii. Remarcase de-a lungul anilor acest lucru la polițiști – toți știau cum să se prezinte la funeralii.

Aşa, îi puteau vedea pe participanţii care veneau să-şi prezinte condoleanţele; nu că ar fi avut ceva de aflat azi, iar Baxter încălcase destule legi pentru ei, în România.

Superiorii lui închiseseră ochii.

Moştenirea lui Paulie, probabil.

Aşa că, din cîte ştia publicul, căutarea asasinului Kirei Brewer şi al celorlalţi doi copii neidentificaţi era încă în curs, dar poliţia şi vecinii lui Joanie ştiau adevărul. Sylvia îşi îngropase soţul într-un mormînt fără însemne.

Pippy Light şi Kieron McClellan nu aveau nici măcar atîta, pentru a le marca neregretata trecere în eternitate.

Poliţia ştia prea bine cine reglase conturile, dar Big John împărţise bani în stînga şi-n dreapta şi nu aveau să existe nici un fel de consecinţe.

În ultima vreme, Joanie se ocupa de salonul din Ilford, continuînd să se implice în viaţile fetelor. Încă mai încerca să bea cît mai puţin încă mai încerca s-o ţină pe Bethany pe calea cea dreaptă.

Fata avea acum doisprezece ani şi se desfăta cu noua siluetă care ameninţa să devină la fel de plină ca a mamei sale.

Acest lucru, combinat cu cunoştinţele ei precoce, o făcea periculoasă ca momeală sexuală, dar Joanie se străduia pentru ea din răsputeri. În felul ei, fata o iubise pe Kira.

Jon Jon stătea cu ochii pe mama lui.

Se prezenta bine în ziua aceea şi era mîndru de ea. Între recuperarea rămăşiţelor pămînteşti ale Kirei şi funeralii trecuse un interval de timp chinuitor.

Jon Jon le interzise mamei sale şi Jeanettei să se apropie şi-i mulţumea lui Dumnezeu că-l ascul-

taşeră. McClellan-ii stătuseră pe-aproape tot timpul, rezolvînd problemele de culise.

Ultima moştenire a lui Paulie pentru el, comisarul-şef David Smith, era acum pe statele lor de plată, fără nici un turnător în discuţie, aşa cum fusese Paulie.

Şi, în sfîrşit, sosise ziua de care se temuseră cu toţii: ziua despărţirii de micuţa Kira. Pînă acum mergea mai bine decît se aşteptaseră.

Jon Jon privi în jur. Nici chiar prezenţa lui Jasper acolo nu-l nemulţumea la fel ca înainte.

Big John îl învăţase multe în ultimele luni, cu privire la lăsarea mărunţişurilor în pace şi valoarea stăpînirii de sine.

În plus, dacă o problemă devenea în cele din urmă prea iritantă, un om în poziţia sus-pusă a lui Jon Jon putea plăti oricînd pe altcineva ca să i-o rezolve.

Dar era hotărît să lase lucrurile să meargă de la sine, să-i ofere surorii lui o şansă de a fi fericită. Dumnezeu îi era martor cît o merita.

Îi văzu pe Sippy, Earl şi alţi complici, poştind scurt un chiştoc pe furiş, înainte de înhumare. Jon Jon zîmbi.

Nu o făceau din lipsă de respect.

Pentru ei, marijuana era o sfîntă taină şi-n nici un caz nu părea deplasată cu o ocazie atît de solemnă.

Jon Jon mai avea cîteva conturi de reglat, cîteva datorii de achitat, dar le rezolva încet pe toate. Închidere, cum o numeau yankeii. El prefera s-o considere acceptare.

Începu să plouă, o burniţă rece şi măruntă, care urma să pătrundă oamenii pînă la piele.

Unul dintre ei era încă bolnav, dar ignorase dispozițiile medicilor şi insistase să vină. Jon Jon îşi deschise umbrela şi se duse la Darren Weeks, care stătea singur, mai la o parte.

Oamenii din cartier încă îl mai numeau Micuțul Tommy şi nimeni nu voia să se murdărească apropiindu-se de el.

Jon Jon trebuia să pună la punct şi acest lucru.

Se opri cu umbrela deasupra amîndurora. Trupul uriaş al celuilalt ieşea într-o parte, astfel încît era un gest mai mult simbolic; dar pentru Darren avea o valoare incalculabilă.

– Îți mulțumesc, Jon Jon.

– Pentru puțin, prietene.

Jon Jon ştia că erau priviți şi tocmai asta conta. Voia ca toată lumea să ştie că Darren Weeks avea la fel de mult dreptul ca oricine să fie prezent acolo. Ba chiar, mai mult decît majoritatea.

Jon Jon îşi ținu strîns mama lîngă el, în timp ce-şi luau rămas-bun de la Kira.

Suspinele Jeanettei erau puternice, iar Joanie îşi aminti ca prin ceață că propria ei mamă spunea că nu e bine să plîngi cînd eşti însărcinată, pentru că prin lacrimi se pierde apa din jurul copilului. Fu cît pe ce s-o spună cu voce tare, dar se opri la timp.

Spera ca Jen să nască o fetiță. Joanie avea nevoie de o ființă neîntinată şi nepîngărită căreia să-i dăruiască toată iubirea ei, iar o nepoată ar fi fost ideală.

Privi sicriul alb al fiicei sale, luîndu-şi rămas-bun în tăcere. Ploaia se oprise dintr-o dată, iar printre nori strălucea soarele.

Joanie considera că aceasta era binecuvîntarea Kirei pentru toți.

Le privi pe fetele de la saloane, toate îmbrăcate în negru, cu fețele fardate şi solemne. Venise pînă şi Leneşa Caroline.

Cimitirul era ticsit. Sute şi sute de oameni sosiseră să-şi aducă ultimul omagiu.

Era aşa cum spusese Jon Jon: un lucru atît de îngrozitor nu se uită niciodată, dar şi bucuria şi fericirea lasă amintiri de durată.

Nu trebuia să stăruie cu gîndul la acea moarte îngrozitoare, spusese el, ci să se concentreze asupra vieții Kirei, aşa scurtă cum fusese.

Să-şi aducă aminte rîsul şi iubirea totală.

Nu trebuia decît să-şi făurească noi amintiri, să spere că într-o bună zi aveau să devină la fel de prețioase ca şi cele pe care le avea deja.

Iar Joanie era hotărîtă să facă tocmai acest lucru.

Sfîrşit

Pentru Joanie Brewer copiii ei înseamnă totul. Ar face orice ca să-i hrănească și să-i îmbrace - chiar dacă asta ar însemna să iasă la produs - și trăiește cu teama continuă că unul dintre ei îi va fi luat. La cei opsprezece ani ai lui, Jon Jon e deja adîncit pînă la gât în criminalitate, iar Jeanette, la paisprezece, știe mai multe decît ar trebui. Dar cel mai tare se teme pentru Kira, căci într-o lume în care nimeni nu e demn de încredere, fetița ei de o frumusețe deosebită, la cei unsprezece ani, este cea mai vulnerabilă.

Apoi, Kira dispare, iar cele mai negre temeri ale lui Joanie se adeveresc. Mai mult decît orice pe lume dorește să știe ce s-a întîmplat cu fetița sa, iar obsesia ei de a descoperi adevărul amenință să-i distrugă pe toți...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Lei 130000